JERZY KOSINSKI

İhtiras Oyunu

cep
roman

2.
BASKI

Jerzy Kosinski, yüzyılımızın en renkli ve en çarpıcı kalemlerinden biri olarak tanınır. 1933 yılında Rus asıllı bir ana-babadan Polonya'da doğmuş ve İkinci Dünya Savaşı'nın tüm vahşetini, kendi anlatımıyla, "binlerce benzeri gibi, altı yaşındaki o küçük çocuk" da yaşamıştır. O yılların kâbusu, tüm yapıtlarında yansır durur.

1955-57 yılları arasında Varşova Bilimler Akademisi'nde asistan olarak görev yapan Kosinski, Ford bursuyla Birleşik Amerika'ya gitti ve orada kaldı.

Psikoloji doktorası yaptıktan sonra Wesleyan, Princeton ve Yale Üniversitelerinde öğretim üyeliklerinde bulundu.

İlk yazılarını 1960 yılında Joseph Novak takma adıyla yazan Kosinski, çocukluğunun kâbuslu yıllarını anlattığı **The Painted Bird** *(Boyalı Kuş/E Yayınları)* adlı romanıyla büyük bir üne kavuştu. Kitap kısa bir süre içinde otuz altı dile çevrilip yayınlandı. Fransa'da en iyi yabancı roman ödülünü kazandı.

İkinci romanı **Steps** *(Adımlar/E Yayınları)* 1969'da yayınlandı ve Amerika'nın en büyük kitap ödülü olan National Book Award'ı (Ulusal Kitap Ödülü) aldı.

Üçüncü romanı **Being There** *(Bir Yerde/E Yayınları)* çıkar çıkmaz on dokuz dile çevrildi. Başrolünde Peter Sellers'in oynadığı bir film haline getirildi.

Sonraki romanları olan **Cockpit** *(Boşluk/E Yayınları)* ve **The Devil Tree** *(Şeytan Ağacı/E Yayınları)* da yazarın ününü perçinledi.

Yazarın son kitaplarından olan **Blind Date** *(Kör Randevu)* diğer yapıtları gibi çarpıcı ve insanoğlunun psikolojik derinliklerine nüfuz eden, insanın cinsel yanını, erotik düşlerini ortaya çıkaran bir romandır.

Kosinski'nin Cep Kitapları'nda yayınlanan ikinci çevirisi olan **Passion Play** *(İhtiras Oyunu)* ise erotik yanı ağır basan yapıtlarındandır.

Kosinski'nin ölümü de, romanlarında derin izler bırakan yaşam öyküsü kadar çarpıcı bir şekilde oldu; yazar Manhattan'daki evinin banyosunda, uyuşturucu almış ve başına naylon bir torba geçirilmiş durumda, ölü olarak bulundu.

Karısına göre, kalp rahatsızlığı çeken Kosinski, çalışamamak ve başkalarına yük olmak korkusuyla depresyona girerek kendi eliyle yaşamına son vermişti.

PASSION PLAY / İHTİRAS OYUNU
JERZY KOSINSKI'nin romanı
türkçeleştiren: Hulusi Özaykun

1980 Bantam Books baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

Cep Kitapları: 45 / anlatı: 23
Birinci baskı: 1985
İkinci baskı: 1991

Ofset hazırlık: Cep Kitapları
Ofset baskı: Kurtiş Matbaası, İstanbul
ISBN: 975-480-048-0

Jerzy KOSINSKI

İHTİRAS OYUNU

Piyerloti Cad 7-9 Çemberlitaş - İstanbul

Hanımım! Bütün bu anlattıklarım, bazı şövalyelerle diğerleri arasındaki farkı kanıtlamak içindir. Dolayısıyla, her prensin, gezgin şövalyelerin bu son, ya da ilk türüne daha fazla değer vermesi gerekir. Çünkü tarihçelerinde okuduğumuza göre, bu şövalyelerin bazıları, yalnızca tek bir krallığı değil, bir çoğunu kurtarmıştır.

CERVANTES, *Don Kişot*

Bir tutuklu, duvarları yıkmadan nasıl dışarı çıkabilir? Benim için bu duvar, beyaz balinadır. Kimi zaman, bu duvarın ardında hiçbir şeyin bulunmadığını düşünüyorum.

MELVILLE, *Moby Dick*

Fabian saçını kestirmeye karar verdi. Karavanını kaldırımın kenarına, gözüne ilk ilişen berber dükkânının karşısına park etti. Ancak kapıdan içeri girdiği zaman, burasının modayı izleyen genç müşterilere hizmet veren türden bir kuaför salonu olduğunu anladı. Dekorların, berber kızların pohpohladığı erkeklerle kadınların fiyakalı bir havası vardı.

Yirmi yaşlarında, bukleleri karmakarışık, melek gibi bir kız Fabian'ın saçlarını şampuanladı. Altına blucin, üstüne göğüslerini ancak gizleyen kolsuz bir yelek giymişti. Ot yiyen bir koyunun tekdüzeliğiyle çiklet çiğniyor, çatır çatır sesler çıkartıyordu. Çenelerinin hareketinden ve çıkarttığı sesten habersizdi. Başı geriye, lavabonun üzerine eğilmiş olan Fabian, tavanı seyrediyor; kızın, kafa derisini ovuşturan ellerini ve öne doğru eğildikçe omuzlarına basınç yapan göğüslerini hissediyordu.

"Nasılsın?" Sohbeti açmak için gelişigüzel sorulmuş bir soruydu bu.

"Çok iyi" dedi Fabian.

"Saçın hâlâ oldukça iyi," dedi kız durularken. "Senin yaşındaki bir adam için fazla beyazlaşmış sayılmaz."

"Teşekkür ederim," diyerek yanıtladı Fabian. Ama konuştuğu dilin ve hislerinin yoksulluğundan pişmanlık duydu. 'Teşekkür ederim' ve 'çok iyi' gibi kullanıla kullanıla lekelenmiş, üstünkörü söz-

lerle insanın gerçek durumunu maskeliyor, kayıtsızlığıyla kadir bilmezlik ediyordu.

Fabian berber koltuğuna iyicene yerleşirken, "Yakında mı oturuyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Caddenin karşısında," dedi Fabian.

"Dalga geçme!" Şaşırmıştı kız. "İnsanın şu kentte burnunun dibinde yaşayan bir sürü kişiyi tanımaması ne ilginç." Saçları kesmeye koyuldu. Yaptığı her hareketle kayan yeleği boynunun yuvarlaklığını ve koltuk altlarındaki çukurlukları sergiliyor, göğüsleri bir an görünüp kayboluyordu. Fabian onu aynadan seyrediyordu. Bakışları zaman zaman buluşuyor, sonra başka taraflara kayıyordu.

Kızın görünüşü Fabian'ın cinsel içgüdülerini uyardı. Yeniden bir cinsel eyleme girişinceye kadar kızı düşüneceğini hissetti; kızı kafasından silip atamayacağı gibi, onu içindeki bu özgün dürtüden bağımsız olarak düşünmeye de niyeti yoktu.

Gelgelelim kafasının işleme biçimleri karşısında tetikteydi Fabian ve bir süre sonra, baskınına uğradığı bu dürtünün, duygularının bir anlık gevşekliğinden kaynaklandığını kabullendi; arzusunu telafi etmek için onun yerini alan bir şeydi bu; kendisini yeni bir maceraya sürükleyecek kadar şiddetli değildi.

"Ne iş yaparsın?" diye sordu kız.

"Polo oynarım" dedi Fabian.

"Polo mu! Para kazanmak için mi?"

"Para kazanmak için."

"Bu kentte mi?"

"Yo, hayır, burada değil. Oraya buraya giderim," diye açıkladı Fabian.

"Hiç polo seyretmedim," dedi kız. "Polo oyuncusu şu oğlan için yapılan TV gösterisinden başka. Hani attan düşüp ömür boyu kötürüm kalmıştı da ondan sonra tekerlekli sandalyesinde oynamak zorunda kalmıştı. Hiç gördün mu onu?"

"Sanmıyorum."

"Nasıl bir oyundur polo?" diye sordu kız.

"Hızlı."

"Başka ne yaparsın?"

"Yazı yazarım."

"Sinema ya da TV için mi?" Kız hâlâ umutluydu.

"İkisi de değil. Yalnızca kitaplar. Binicilik üzerine kitaplar."

"Ata nasıl binildiği üzerine mi yani?"

"Pek değil. Daha çok, bu işin binici için taşıdığı anlam üzerine."

"Ne demek bu?"

"Çok merak ediyorsan bu konuda bir-iki kitap al oku."

Bir anlık bir sessizlikten sonra son bir girişimde bulundu kız. "Buraya saç kestirmeye gelenlerin çoğu yalnızca oturup aynada kendilerini seyrederler," dedi. "Sen ise etrafına bakınıp duruyorsun. Neden?"

"Aynadaki adamı zaten biliyorum," dedi Fabian, "ama burayı bilmiyorum."

Bu adamda ilgisini çekebilecek hiçbir şey bulunmadığından artık emindi kız. Başlangıçtaki cansıkıcı haline geri döndü. Kurutucudan fışkıran havayla alelacele saçları kuruladı.

Fabian kasaya hesabı ödedi, sonra geri dönüp kıza bahşiş verdi. Bakmadan parayı cebine indirdi kız.

"Yine bekleriz, polocu," dedi dudaklarını ancak aralayan sevimsiz bir gülümsemeyle.

Dışarısı ılıktı. Yürümek için bir park bulmaya karar verdi Fabian. Ama önce arabasının iki tarafına çarpıcı harflerle INTERSTATE WILDLIFE CRUISER (Eyaletlerarası Doğa Gezgini) yazılı birer levha astı. Böyle yapınca, çalışmaya ya da diğer işlerini halletmeye gittiği zaman Karavan'ı ve atları güvenlik içinde oluyor, ya da trafik polisi tarafından rahatsız edilmiyordu.

Park kalabalıktı. İnsanların aylak aylak dolaştığı ya da yan gelip yattığı çimenlere bakan bir açık hava gazinosu vardı. Çocuklar ve köpekler büyüklerin arasında koşup duruyor, oynuyorlardı. Terasın küçük bir köşesinde, oturunca mutlaka para ödemeyi gerektiren

masalardan biri vardı. İsteksizce bir sandviç ve içecek bir şey ısmarladı. Ayakları arasında kanişler dolanan yaşlı ve yalnız kadınlarla, ıskartaya çıkmış yaşlı adamlar bastonlarının üzerine eğilmiş ikindi güneşinde ısınıyorlardı. Birkaç köpek iskemleler arasında birbirlerini kovalıyordu. Fabian'ın bitişiğindeki masada kolejli kızlarla birlikte oturan genç adamlar vardı.

Kalabalıktılar ve Fabian'ı yerinden ayrılmaya zorluyorladı. İçlerinden biri, Fabian'a, masayı terk edip kendine oturacak başka bir yer bulmasını söyledi. Fabian kibarca reddedince çamurlaştılar ve iskemlelerini Fabian'm masasının karşısına dizip, onun Western tipi giysileri, blucini ve yüksek ökçeli çizmeleriyle dalga geçtiler, gülüşüp fısıldaştılar, tavırlarını alaya aldılar. Havası yerinde olan kızlardan birinin kendisinden 'varoluşçu kovboy' diye söz ettiğini duydu Fabian, ama kayıtsız kaldı; kendisini tahrik etmelerine izin vermeye niyeti yoktu. Çok geçmeden bu sonuçsuz oyundan sıkıldılar; yiyecek, içki ve havanın ılıklığı gibi daha belirgin hedeflere yöneldiler.

Fabian, uygun bir süre bekledikten sonra ayağa kalktı ve düşürdüğü bir şeyi arıyormuş gibi yere eğildi. Bitişik masalardan birine uzandı, elindeki kâğıt peçetenin ucunu kanişlerden birinin henüz yaptığı sarı renkli sidik gölcüğüne batırdı. Sonra peçeteyi kimsenin görmemesine dikkat ederek, yanyana dizili iskemlelerin arasından ilerledi. Hâlâ bir şey arıyormuş gibi davranıyordu. Gençlerin yanından geçerken, peçeteyi iskemlelerin arkalıklarına asılı ceketlerin eteklerine sürüverdi. Kendisini fark etmemişlerdi. Peçeteyi fırlatıp döndü, beklemeye koyulurken yeni bir içki ısmarladı.

Şimdiye dek yerleri koklayıp masaların ve iskemlelerin altında gezinen köpekler, aldıkları kokuyla kendilerine yeni bir eğlence buldular. Tanrı vergisi özellikleriyle havayı kokladılar ve burunlarını birbiri ardına ceketlere sürmeye başladılar. Sonra arka ayaklarını havaya kaldırdılar, dörtnala giden bir polo oyuncusunun isabetiyle atışlarını yaptılar.

Güneş ılıktı; geriye kaykılarak oturmuş insanlar yüzlerini güneşe dönmüşlerdi. Köpekler ortalıkta cirit atıyor, her ziyaretten sonra

özel kartvizitlerini bırakmayı ihmal etmiyorlardı. Çok geçmeden adamlardan biri sigara almak için ceketinin cebine uzandı, ama ıslaklığı fark edince elini hızla geri çekti. Hayvanlar âlemiyle uzaktan bir akrabalığı, onu özenle koklamaya dürtükledi.

Kokuyu teşhis eden genç adam bunun kaynağını bulmak için etrafına bakındı ve kaynağın, ortalıkta keyifle dolaşan köpekler olduğunu anladı. Başına geleni kimsenin fark etmediğinden emin olmak için çaktırmadan etrafı kolaçan etti. Köpeklere karşı herhangi bir eylemde bulunmaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Elini belli etmeden masa örtüsünün kenarına sildi. Sonra ceketini iskemlenin arkasından aldı, kuruması için kucağına koydu.

Biraz sonra diğerleri de, ceketlerinin insanın en sadık dostuna sunmuş olduğu hizmeti keşfetti. Öfkeyle yöneticiyi çağırdılar, kirli ceketlerini ve ceplerindeki eşyaları göstererek zararın ödenmesini istediler. Birkaç dakika öncesine kadar huzur içinde olan teras, suçlamaların, isteklerin ve bağrışmaların gırla gittiği bir arena haline geldi. Yönetici, genç adamların uzattığı koku cümbüşüne burnunu dayamayı reddetti. Ceketleri koklaması için ısrar eden adamlara, kendisinin köpek olmadığını bağırıyordu. Adamlar sonunda birbirlerine hırlamaya başladı. Kolejli kızlar kıkırdaşarak sıvıştı. Yaşlı beylerle hanımlar, birer birer, köpeklerini geri çağırmaya başladılar, daha sakin yerler bulmak amacıyla güzel bir yaz gününü istemeye istemeye arkalarında bıraktılar. Fabian curcunayı uzaklaşana kadar izledi.

Fabian yolculukları sırasında anayolların bir göçebesi gibi davranırdı. Bir araya toplanarak motor arızalarından ve çalışmayan foseptik kurutucularından uzun uzun yakınan diğer karavancılardan uzak dururdu. Kendi seçtiği ya da rastladığı manzaralar ve çöller arasından, Bedevilerin çadırı gibi, Karavanı kendisiyle; kendisi de Karavanı'yla birlikte giderdi. Bir vaha onu yolundan alıkoyduğu zaman açık havada geceleyebileceği, kamp kurabileceği bir yerdi Karavanı; sonu gelmek bilmeyen ufkun karşısında çaresiz kaldığında, ufkun vaad ettiği suyun görünmediği zamanlarda, dur durak bilmeyen yolculukları sırasında bir yoldaştı.

Saat gibi bir dizelle çalışan Karavan, usta işi bir kamyon ve treyler meleziydi. Dokuz çift tekerlek üzerindeki bu devasa araç, şehirlerarası yollarda bir Hovercraft gibi kayarak giderdi.

Dış dünyaya kapalı ama içindeki yolcuya dışarısını gösteren tek yönlü saydam, iri pencerelerle donanmıştı. Şoför kabininden, sereserpe oturulunabilecek bir bölmeye; çalışmak içinse özenle döşenmiş bir stüdyoya ve stüdyonun üzerindeki yatak odasına geçilebilirdi. İki kişilik yatak, saydam, pleksiglastan bir kubbe altındaydı. Daha sonra mutfak geliyordu; mutfaktan çıkan dar bir geçit de banyoya açılıyordu. Yiyecek dolaplarının arasından geçince, içinde iki at barındıran bir mini ahıra giriliyordu. Hızlı hareket etmeyi seven, kendisinin ve bakımı altındaki bu hayvanların konforuna özen gösteren özgür bir adamın gururunu ve yaşayış biçimini anlatıyordu Karavan. Gerçek bir gezici sergiydi bu araç. Yabancıların Karavan'a duydukları hayranlık, Fabian'ın zevk sahibi biri olduğunu onaylıyordu. Karavan'ın güzelliği, yoldan geçen bir kadının çekiciliği gibiydi, insanın daha önce aklının ucundan geçirmediği arzuları çağrıştırıyordu.

Fabian, sürekli bir adres gerektiren bir işin ya da mesleğin doruğuna tırmanmak dışında, Karavanı'yla her istediği yere gidebilirdi. Memleket haritası üzerindeki her nokta onun olası bir adresiydi; bütün çiftlikler de dinlenme yeri. Yanında, ülkenin tüm polo oyuncularının, at besleyicilerinin ve hara sahiplerinin adlarını içeren kim kimdir kitabını taşırdı. Geçmişte bu kişilerin pek çoğuyla tanışmıştı. Kent, çiftlik ve özel hara yöneticilerini tanırdı; ata binilmesine izin verilen halka açık ve özel park müdürlerini, Karavanı'nı barındırabilecek kadar büyük garajların sahiplerini de...

Ancak elden düşme bir motorlu ev almaya gücü yetebilen Fabian, bu konuda çok uyanık davranmış, at ve polo magazinlerinin birinden kestiği bir ilanla harekete geçmişti. Komisyoncuyu arayıp durmuş, bir miktar kapora vermeyi önermiş, ama fiyatın ancak yarısını toparlayabilmişti.

Karavan, ailesinin ev bark sahibi olup bir yere yerleşmesi isteğine karşı çıkan genç bir Texaslı'nın siparişi üzerine Ohlahoma'da

inşa edilmişti. Kız arkadaşıyla en sevdiği iki atını yanına alarak yolda yaşamaya karar vermişti oğlan. Kızla istediği zaman oynaşıyordu; bir saha ve arkadaş bulduğu zaman da polo oynuyordu.

Aslında genç Texaslı'yı harekete geçiren şey, belki de Aztek ülkesini fetheden Cortez'in efsanesiydi. Daha önce hiç at görmemiş olan Aztekler, atlara binmiş adamları yenilmez tanrılar olarak kabullenmişler ve krallıklarını onlara teslim etmişlerdi. Ama Karavanın içine hapsolan genç Texaslı, kendisini Amerika yollarının yeni bir fatihi olarak görememiş, sonunda canı sıkılmıştı. Üç yıl yaşadıktan, gezip tozduktan sonra gezici evini satışa çıkardı. Bir süre alıcı bulunmadı. Ama sonunda Fabian, bir banka kredisi yardımıyla fiyatı ödedi. Karavan artık onundu.

Derli toplu ve ekonomik oluşu dolayısıyla Karavanı'yla nasıl gurur duyuyorsa, dayanıklı ve kullanışlı, üstün bir yaratık olduğu için atı da takdir ederdi. Karada yaşamaya mahkûm insanoğlunun tarihsel serüveni boyunca at, yolculukların en eski uçağı, uzayı yaran en kutsal uzay aracıydı. Bacaklarını ayırıp atın üzerine oturan adam, atı toynaklarıyla toprağı ve uzayı yararaktan dörtnala giden o ilk adam bile, havayı delip geçen ilk yolcuydu; rüzgârların taşıdığı yolcu. İnsanoğlu, kaba etlerini, bacaklarını ve kalçalarını her zaman ata teslim etmiş, yalnızca bu hayvana bir ayrıcalık tanımış, onun toprakla kendisi arasına girmesine izin vermişti. At da, onu ve araç gereçlerini taşımış, onunla birlikte savaşa girmiş, yarışma, avlanma ve atlama gibi oyunlarında kendisini kullanmasına izin vermiş, sirklerde ve arenalarda onun için çalışmıştı. Poloya gelince, at, insanın bilinen bu en eski top oyununda, onunla eşit koşulları paylaşmıştı.

Oyun kadar hayvan tarafından da büyülenen ve profesyonel bir polo oyuncusu olan Fabian, şu karara varmıştı: Eğer insan bir zamanlar at üzerinde yolculuk ettiyse, ya da atı onun arabasını çektiyse, şimdiki otomobil çağında da atını arabasında taşıma sırası insana gelmişti.

•

Fabian dönüm dönüm mezarlıklarla kuşatılmış bir kentin va-

roşlarına geldi; teslim olacak bir kaleyi bekleyen askeri birlikler gibi kenti gözlüyordu ölüler. Puslu ufkun önünde dev karınca tümseği gibi hurda yığınları ardında, gökdelenler silüet halinde dikiliyordu. Karavanın iki yanına, üzerinde QUARANTINED (Karantinaya Alınmıştır) yazılı birer tabela astı Fabian. Bu levhaların yararını görüyordu. Hırsızlar, yayalar ve diğer sürücüler böylece Karavan'dan uzak duruyorlardı ama, arasıra ihtiyacı olduğu zamanlarda da, levhalar sayesinde insanları daha kolay elde edebiliyordu.

Doğa, ormanlar ve ırmaklar gibi büyük gediklerle insanları birbirinden ayırmıştı, ama kentler öylesi bir yalnızlık sunuyordu ki, sadece özgürlük değil, aynı zamanda bir sığınaktı bu yalnızlık. Kentler Fabian için her zaman bir kurtuluş yeri olmuştu. Buralarda, birbirine dokunan insanlarla, kaldırımlarla, metrolarla, otobüslerle, tiyatrolarla, hastanelerle, morglarla, mezarlıklarla dolu bir kapalı ortamda, bir etin diğer bir etten bir adım uzaklıkta olduğu bu yerde, bütün yollar onun ruhsal sığınağına çıkardı.

Kentler, cinsel ilişkilerin doğal çevresiydi. Eğer doğa, memeliler içinde, boyutlarına göre en iri ve en gelişmiş cinsiyet organlarını insana vermişse, Fabian'ın düşüncesine göre bunun nedeni, insanın sürekli olarak belli bir ısıyı koruyabilmiş olmasıydı. Böylece cinsellik, içgüdülerin en insansı olanı haline gelmişti. Yaşam insanlara, düşünmek ve yapmak, şehvet duymak ve eyleme geçmek için bol zaman vermişti. Bu güçler uyku sırasında askıya alındığından, cinsel birleşme sırasında ise yeniden ele geçirildiğinden; Fabian, yaşantısını uyku ve cinsel birleşme olmak üzere iki ayrı dünyaya bölmüştü.

Uykudayken zamanın tutsağıydı, eylemlerinin yok edildiği bir tutukevindeydi; düşleri kâh davet eder, kâh yasaklardı. Cinsel birleşme onu özgürleştiriyor, ihtiyaç, ruh hali, işaret, hareket, bakış gibi ivedi sözcüklere bir dil kazandırıyordu. Bu, son derece insansı ve evrensel nitelikte bir dildi. Uyku, iç dünyasını anlatıyordu, cinsel ilişki ise dış dünyaya gönderdiği bir bildiriydi. Uyurken kendisi için, cinsel birleşme sırasında ise başkaları için var oluyordu. Uyku, almak; cinsel birleşme, vermekti. "Birlikte yatmak" terimini cinsel ilişkiyle eşanlamlı olarak düşünmeyi reddederdi; ama üzerinde uyunu-

lan ve cinsel ilişkide bulunulan yatak, bu iki işin genellikle ortak bir noktasıydı.

Kolay uyurdu, uykusu derindi. Cinsel dürtüleri kısa aralıklarla, sık sık uğrardı. Bu iki eylemi de bir sanat yapıtının yüceliğiyle yerine getirirdi; sanatçının kendi yaşantısından bağımsız bir biçimde. Kendisini cinsel bakımdan arzu edilir bir insan olarak görmezdi. Seks, kendisine verilmiş bir armağandı; o da bir armağana karşı armağanlar vermeye her zaman hazırdı; Karavanı'nda ya da bir lokantada bir yemek; parklarda atıyla bir gezinti; danışma ya da para gibi...

Fabian son zamanlarda dışkısında kan bulunduğunu fark etmişti. Herhangi bir ağrı ya da rahatsızlık hissetmemesine karşın, muayene olmak üzere bir hastaneye gitti.

Karavan'ını hastane personeli için ayrılmış olan bir yere park etti ve arabasının iki yanındaki levhaları değiştirdi. Yeni levhaların üzerinde AMBULATORY yazıyordu. Bu sözcük her ne kadar gezgin anlamına geliyorsa da, Fabian'ın deneyimlerine göre, caddelerin ve şehirler arası yolların toplumsal bilincinde ambulans imgesini uyandırıyordu. İlaveten, yolculuğu sırasında Karavan'ın güvenliğini pekiştiriyordu.

Muayene odasında genç bir zenci hemşire vardı. Fabian muayeneden önce lavman yapılmasını istediği için, soyunmasını, çizmelerini, blucinini ve külotunu çıkarmasını söyledi hemşire. Yarı çıplak bir halde, yaşlılık ve güçsüzlük duyguları içindeydi, kendine acıdı Fabian ve böylece duyduğu utançtan kurtuldu. Karyolanın üzerine yatmasını söyledi kadın, sonra hortumun ucunu soktu. Fabian, içine dolan sıvıyı güçbela tuttu. Hemşire işini kayıtsızca bitirirken, sıvıyı beş dakika kadar içinde tutmasını söyledi. Yattığı yerde döndü Fabian, kadının biçimli bacaklarını ve dizlerini gördü; üniformanın altındaki kalçaları diriydi. Kadınla hastane dışında karşılaşsaydı ona karşı şimdiki gibi hasta adam tavırlarıyla mı davranırdı, diye merak etti: Karavanı'nda yaşarken ya da at üzerinde polo oynarken

hissettiği gibi, kadınla güçlü bir erkek olarak karşılaşsaydı, ne yapardı acaba.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış banyoda yalnız başınayken, bacak aralarındaki kılların aklaşmış olduğunu fark ederek şaşırdı Fabian. Kendisini bilinçli bir şekilde son kez muayene ettiğinde -bunun ne kadar zaman önce olduğunu anımsayamadı- kıllar kapkaraydı.

Muayene odasına geri döndüğünde doktoru karşısında buldu; genç, olağanüstü yakışıklı, her zaman kazanan bir oyuncu gibi kendine güvendiğini ve güçlü olduğunu belli eden bir adamdı. Sırtındaki eğreti gömlekten başka üzerinde hiçbir şey bulunmayan Fabian, ürkek hareketlerle muayene masasına uzandı. Ayaklarını pedala benzeyen kelepçelere tutturarak kalçalarını birbirinden ayırdılar, dizlerini ve dirseklerini bağladılar. Bu haliyle kendisini, jinekoloğun incelediği bir kadına ya da kendini sevgilisine teslim eden bir eşcinsele benzetti.

Doktor ellerine lastik eldivenler geçirdi. Boru gibi aleti yağlarken hastanın güvensiz bakışlarını fark etti. "Sigmoidoskoptan korkar mısınız?" diye sordu.

"Canımın yanmasından korkarım," dedi Fabian.

Sigmoidoskop yavaşça ileri girerken kasları pek az direnç gösterdi. Önce bir rahatsızlık, sonra da acı duydu. Doktoru artık göremiyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu doktor.

"Aleti bilmem ama benim canım acıyor," diye yanıtladı Fabian.

Fabian'ın Karavan'ın kontrol panelinde sürekli taşıdığı maskotu iri bir mektup açacağına benzerdi. Uzun, ucuna doğru incelen, kıvrık, alüminyumdan bir bıçaktı. Parlak kromdan iri bir topuzu vardı. Kimse bunun yapay bir kalça kemiği eklemi olduğunu tahmin edemezdi; parçalanmış bir kemiğin yerine kullanılmıştı bir zamanlar. Orada, Fabian'a ameliyat korkusunu anımsatmak için duru-

yordu. Ünlü bir bilimadamı ve yazar olan amcasını anımsadı Fabian. Öğrenciyken onun derslerine sık sık girerdi. Amcasının kulağındaki önemsiz bir tümörün alınması sırasında operatörün eli kaymış ve bir siniri zedelemişti. Adam ameliyattan bir yüzü felçli çıktı. Bir gözünü kapatamıyordu. Ağzı bir tarafa doğru çarpılmış olduğundan yemek yerken yiyecekler kenardan dökülüyor, salyası akıyordu. Konuşurken söylediği sözcükler de anlaşılamıyordu. Bu bozukluğu düzeltmek için yapılan ameliyat fayda vermeyince, Fabian'ın amcası üniversiteden istifa etti, gönüllü olarak savaşa gitti, bir daha da geri dönmedi.

Fabian'ın bademciklerinin zorunlu olarak alınması gerektiği zaman, ailesi, biricik çocuklarının ameliyatının ünlü bir operatör, seçkin bir profesör tarafından yapılmasında ısrar etmişti. O zamanlar yetmiş yaşında olan doktor, ancak ciddi durumlarda ameliyat yapıyordu ve yıllardır basit bir bademcik ameliyatına girmemişti. Ama çalışma biçimini öğrencilerinin izlemesi amacıyla Fabian'ı ameliyat etmeyi kabullendi.

Koca bir dersane ameliyat odası haline getirildi. Fabian'ı ameliyat iskemlesine oturtup bağladılar, başını geriye eğdiler, ağzını açtılar. Operatör ameliyata başladı. Çenesinin altındaki mikrofon aracılığıyla ameliyat sürecini, yaptığı hareketleri, kullandığı aletleri öğrencilerine adım adım anlatıyordu.

Fabian ansızın öksürdü. Şaşıran profesör, bir damarı sıkan kıskacın yerinden fırlamasına ve yere düşmesine neden oldu. Açılan damardan Fabian'ın boğazına kan boşandı. Oğlan tıkanmaya, boğulmaya başladı. Bir başka kıskaç almak için portatif tepsiye uzanan sinirli bir asistan, çarpıp tepsiyi yere devirdi. Asistanın biri de kıskaç getirmek için bir başka ameliyat odasına koştu.

Öğrencilerin şaşkınlıktan solukları kesildi, sessizlik içinde izlemeye koyuldular. Operatör, bir elinin baş ve işaret parmaklarıyla Fabian'ın dilini tutup çekti, diğer elinin parmaklarıyla boğazını yokladı; sanki oralarda bir yeri yarmaya hazırlanıyormuş gibiydi. Öğrencilerine aldırmadan, soluk alması için haykırıyordu Fabian'a, asistanlarına da bağırarak emirler yağdırıyordu.

Operatörün terli yüzü ve titreyen elleri ancak birkaç santim uzağındaydı. Boğazı kanla dolan Fabian, sonunda nefes almayı başarabildi. Tam bu sırada bir asistan, Olimpiyat meşalesini taşırcasına koşarak sınıfa girdi ve yeni bir kıskaç getirdi. Basit ameliyat da böylece devam etti.

Fabian, Karavan'ın direksiyonunda otururken, kontrol panelinin üzerindeki aynada, boş gururun artık kandıramayacağı aynada, doğanın yüzünde oluşturduğu değişiklikleri inceledi. Parmaklarının ucuyla, burnunun etrafındaki boncuk boncuk yağ topaklarını ve alnındaki kırışıklıkları yokladı. Küçük yağ topakları, gözle ancak fark edilebilen iplikçikler halinde çukurlarından fışkırdı. Fabian, yapışkan maddeyi, baş ve işaret parmakları arasında hamur haline gelinceye dek yuvarladı. Sonra özen göstererek, saçında gelişigüzel bitmiş gri telleri kopardı. Bazıları direniyordu; kılın kopan üst yarısını kaldırıp atıyordu, ama alt yarısı küstahça geri kıvrılıyor, sanki kafa derisinin içinde ikinci bir kök salmaya çalışıyordu.

Kaşlarından birinin orta yerinde, diğerlerinden daha uzun, daha kalın ve daha koyu bir kıl vardı. Fabian onu kopartmakta duraksadı. Küstah kıl, vücudunun çalışma düzenine başkaldıran bir hücreden yetişmiş olabilirdi. Kılı kopardığı takdirde, sapkın hücre isyan ederek kansere neden olabilir miydi? Kılı çekip çıkarttı; kaşı bir an kaşındı, sanki hücre onun müdahalesine içerlemiş, öfkelenmişti.

Aynı şeyi göğsünde rastladığı bir kıla uyguladı. Onu yolarken, tek bir kılın büyümesi olgusunun, bir kanserin, bir duygunun ya da bir düşüncenin başlaması olgusu gibi, benzersiz bir olgu olup olmadığını merak etti. Bilim, kişinin dışında kalan gücünün muazzam düzeni ve teknolojisiyle, yalnızca belli bir sınıfa giren olguları açıklayabiliyordu; bunların evrensel ve bir örnek kökenlerinin ve niteliklerinin meydana gelişini önceden haber verebiliyordu. Ama bilim, tek olanı, benzersiz olanı açıklayamıyordu. Eğer yolduğu kıl yalnızca bir kez meydana gelmiş bir varlıksa ne olacaktı?

Yaşlandığını işaret eden göstergeler birer birer gözünün önünden geçti: Dazlaklaşmanın verdiği berbat duygu, aklaşan kıllarının artışı, kirpiksiz gözlerinin ihaneti, özsuyunu yitirmiş göz küreleri, yağını yitirmiş kulakları, kuru, lekelerle kaplı derisi, salyasındaki irinlerin, sidiğindeki safranın, dışkısındaki sümüksü maddelerin kurduğu tuzaklar, ruhu baştan çıkartan düşünceler.

Başındaki kel bölgeleri gizlemek için saçını taramış olmasına karşın, geriye atılan saçlar yüzünün derli toplu görünmesini engellemiş, dikkatleri kafatasına çekmişti. Yitirdiği her saç telinde, habersizce gelip çatmış her kırışıklıkta ve sarkmış her ette, doğanın kendisine acımasız bir oyun oynadığını görüyordu.

Dazlaklaştığına içerliyor muydu, içerlemiyor muydu, diye epey kafa yordu Fabian; çünkü bu süreç, yaşlandığını bas bas bağırıyordu. Bakışları ona hayatta pek fazla bir şey kazandırmamıştı. Etkilediği insanlara derinden sahip olurdu ya, pek fazla kişiyi etkileyemezdi. Zamanın ilerleyişi ve yitirdikleri dolayısıyla bir gün hiç kimseyi etkileyemediğinde ne olacaktı? Çürüyüşünün işaretlerini araştırmaya devam etti: Aynadaki yansımasında, parıltısını yitirmiş dişler gördü; sararmışlar, kara ve mor lekelerin hücumuna uğramışlardı. Diş etleri soluktu; eskimiş bir sakız gibi esnekliklerini yitirmiş, sertleşmiş, köklere doğru çekilmişlerdi. Ağzının tehlikeli durumundan etkilenerek, başparmağıyla alt ön dişlerine bastırdı; sertliklerini yitirmiş, belli belirsiz sallanıyorlardı. Bir gün, herhangi bir uyarıda bulunmadan, bir polo oyuncusuyla çarpıştığında ya da attan düştüğünde, dökülebilirlerdi. Özellikle üzerine bir yorgunluk çöktüğü zamanlarda yüzünde meydana gelen değişiklikleri anlatan bir seyir defteri tuttu; gözkapaklarında çoğalan kırışıklıkları, çenesinden sarkan etleri kaydetti.

Fabian, böyle anlarda, ruhunun bedeninden uzaklaştığını görüyordu. Mekanik bir yetkinlik kazanmak girişimleri, biniciliği, polo oyunları; ruhun, isteksiz ve kendini koyvermiş bir bedene karşı giriştiği vahşet eylemleriydi. Ama şimdi ruhun ifadesi halini almış olan bedeni, yaşlılığın bir biçimi, doğanın bir anlatımı olup çıkmıştı.

Diğer bütün canlılar gibi, doğanın zaman çizelgesine göre değişmek zorundaydı; bir harabe, duvarları canlılığını yitirmiş bir harabe gibi, çarpıcı bir dramın dekoru olabilirdi.

Fabian Karavanı'na girmek üzereyken, orta yaşlı bir adam, çevik hareketlerle kendisine yaklaştı, elini havaya kaldırarak selam verdi. Kıvrak, sırım gibi bir İspanyol'du. Kenarları mübalağalı derecede dik iri şapkası INTERSTATE WILDLIFE CRUISER yazısını okuyan arzulu ve dikkatli gözlerinin üzerinde taç gibi duruyordu.

"Hey, Doğa Adamı," diye fütursuzca bağırdı. "Çiftlik işçisine gereksinimin var mı? Uşağa, sütnineye, aslanlara et vermeye, herhangi birine, herhangi bir şeye?"

"Gereksinimim varsa ne olacak?" diye karşılık verdi Fabian. "Aslanlara et olarak seni mi vereceğiz?"

Elini uzattı adam. "Benim adım Rubens Batista. Bir zamanlar Kübalı, Santiagolu'ydum, şimdi özgürlükçü Amerikalı'yım." Fabian uzatılan eli tuttu. Parmakları cafcaflı yüzüklerle doluydu.

"Müthiş bir alet bu, Doğa Adamı" dedi Batista, Karavan'ı takdirle gözden geçirerek. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Tekerlekler üzerinde gerçek bir saray." Konuşurken Karavan'ın alüminyumdan yan plakalarına vurdu.

"Hoşlandığına sevindim," dedi Fabian.

"Ben de öyle. İçindeki aygırlar da mutlaka hoşlanıyordur."

"İçerde at olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tepindiklerini duydum. Ayrıca kokusunu aldım."

"Kokusunu mu aldın?"

"İyi koku alırım ben."

"Başka ne kokusu aldın bakalım Bay Batista?"

"Tekerlekler üzerindeki koca yatağında yalnız başına uyuyan bir zengin *caballero* kokusu. Bu *caballero* benim hizmetimden yararlanma şansına sahip olabilir." Dans eder gibi yerinde hopladı Batista. "Birlikte çalıştığım kişiler beni Latin Hustle diye çağırır."

"Latin Hustle mı?"

"Şimdiye kadar gördüğün en marifetli adam."

"Bu marifetini nerede görebilirim Bay Batista?"

Latin Hustle birdenbire ciddileşti. "Ev işleri için yardım görebileceğin bir yerde."

"Ne tür bir yardım?"

"Bir adam, bir kadın, tüm bir aile. Voodoolar ülkesinden, Haiti'den yeni gelmiş bir aile, size hizmet için burada sızlanıyor."

"Sen de onlara bu işi bulmak için para aldın, değil mi?"

"Öyle. Voodooları buraya getiren adamlardan." diye açıkladı Latin Hustle. "Bulduğum işler için ufak bir şey alıyorum tabii!" Dişleri ışıldadı.

"Bu Haitililer neden kendileri iş bulamıyor?"

"Voodoolar kendi başlarına hiçbir şey elde edemezler. İngilizce konuşamıyorlar. Onlar..." Durakladı. "Onlar meşru değil. Açıkça söylemek gerekirse yasa dışı yabancılar. Geri dönmeleri de olanaksız. Anladınız mı?"

"Anladım. Ben de bir zamanlar yabancıydım," dedi Fabian. "Nerede kalıyor bu insanlar? Satış işi nerede yapılıyor?"

"Birkaç mil ötede. Her gemi gelişinde başka yerde. Florida üzerinden balıkçı tekneleriyle geliyorlar. Ayda iki-üç kez; deniz elverişli olduğu zaman."

"Gidelim," dedi Fabian.

"Emrinizdeyim Doğa Adamı, beni izleyin." Latin Hustle yerlere eğilerek şapkasıyla selam verdi. Kabadayı tavırlarıyla, caddenin karşısına park etmiş gümüş rengi bir Buick Wildcat'e yürüdü, direksiyona geçti. Fabian Karavan'a tırmandı, elini sallayarak hazır olduğunu bildirdi.

Latin Hustle'ı izleyen Fabian, çok geçmeden -üç mil bile gitmemişlerdi- süprüntülerle dolu bir bölgeye saptı. Pencereleri parçalanmış kırık dökük evler yolların kıyılarına dizilmişti. Önlerinde, kaportaları pas tutmuş arabalar alacalı bulacalı duruyordu.

Latin Hustle, Fabian'a, sıvaları dökük eski bir apartmanın harap kapısı önünde durmasını işaret etti. Avlunun girişi, leş gibi kokan süprüntülerle ve örselenmiş boş konserve kutularıyla çepeçevre kuşatılmıştı.

Fabian avlunun sevimsiz ışığında belki yüz kişilik bir insan sürüsüyle karşılaştı. Çoğu kara deriliydi; erkekler küme küme oturmuş sigara içiyordu. Kadınların bazıları bebeklere bakıyordu. Çocuklar suskundu, cansızca oynuyorlardı. Sıkıcı bir hava vardı, insanların üzerinden dökülen giysiler soluktu, yamalıydı.

Karavanın görünmesiyle bir kıpırdanma oldu. Gri, temiz ve ciddi giysiler giymiş beyaz bir adam Fabian'ı selamladı. Latin Hustle'ın takdim etmesine fırsat vermeden, kendisinin patronlardan biri olduğunu açıkça belirtti.

"İsmim Coolidge," diye lafa başladı, Fabian'ı ve Karavan'ı süzerek. "Hayatımda gördüğüm tekerlekli en büyük motel. Bahse girerim bunu çalıştırmak için esaslı bir beygir gücü gereklidir."

"Bahse girerim, insan gücü de," diye atıldı Latin Hustle.

"Şey... Biz burada insan gücüyle ilgileniyoruz," dedi Coolidge, Fabian'ın kolunu tutarak. Kalabalığı işaret etmek için döndü.

Sürüyü yararak Fabian'a yol açarken, birkaç müşteriye Haitilileri soğuk bir tavırla övdü.

"Yasa ne diyor bütün bu işlere?" diye sordu Fabian.

"Ne dediniz?" diyerek baktı Coolidge.

"İnsan satmak yasalara aykırı değil mi?" dedi Fabian.

"Kimsenin *insan* sattığı yok," diyerek vurguladı Coolidge, bilgiçlik taslayarak. "*Olanak*ları satıyoruz biz; işe ya da adama gereksinimi olanlara."

"Ama bu Haitililer burada yasa dışı olarak bulunuyor," diye kibarca üsteledi Fabian.

"Neyin yasal olduğuna ya da olmadığına yasa karar verir," dedi Coolidge istifini bozmadan. "Sınırdaki yüzbinlerce Chicano'yu, Voodoo'yu, Dominikli'yi, her ne ad verirseniz artık, yasa durduramadı. Yasa için artık çok geç."

"Yani siz şimdi burada güpegündüz neler olup bittiğinden polisin, göçmen bürosunun ve basının haberi bulunmadığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Fabian.

"Bu konuyu bilmek başkadır, bu konuda eyleme geçmek başka," dedi Coolidge. "Bütün bu insanları bir araya toplamak, onlara birer avukat bulmak, varlığından haberleri bile olmayan bir yasayı çiğnedikleri için teker teker yargıç önüne çıkarmak, onların dediklerini İngilizce'ye, yasanın dediklerini Voodooca'ya çevirmek, suçlu olduklarını kanıtlamak, savunmalarını dinlemek, sonra tekrar yargılamak, her birini Haiti'ye, Mexico'ya ya da Kolombiya'ya geri göndermek için yasanın yeterli adamı ve olanağı yok. Büyük iş bu. Yasa, *marihuana*nın peşinden koşmayı yeğler. Onu yakalamak daha kolay."

"Voodooların İngilizce olarak söyleyebildikleri tek şey, Bana bir iş verin" dedi Latin Hustle, tekdüze bir sesle.

"Biz onların yiyecek, barınak ve iş bulmalarına yardımcı oluyoruz," diyerek devam etti Coolidge. "Önünde sonunda birilerinin onlara yardım etmesi gerek."

Fabian adamın gözlerinin içine baktı. "Bu yardımın fiyatı ne kadar?"

"Eğer tek bir adam alırsanız, diyelim bir çiftten daha pahalıya gelir. Tüm bir aileyi alırsanız, özellikle küçük çocuklarla birlikte, sizin için harika bir pazarlık olur."

"Örneğin şu ikisi ne eder?" diye sordu Fabian. Kara derili bir çifti işaret etti. Kısa boyluydu adam, yaşlanmaya başlamıştı, elli yaşlarındaydı. Bir olasılıkla karısı olan kadın daha gençti, ama çökmüştü, yorgun bakıyordu. Fabian'ın kendilerini işaret ettiğini fark edince canlandılar, zorlamalı gülümsemelerle kırık ve çürük dişlerini gösterdiler.

Coolidge ikisine birden profesyonelce bir bakış fırlattı. "Evet böyle bir çift, bir çiftlikte ya da bir malikanede hâlâ harikalar yaratabilir."

"Voodoo işçileri harika işçilerdir," diye öttü Latin Hustle.

"Onları alırsam ne olacak?" diye dikkatle sordu Fabian.

"Kendilerinin sizin malınız olduğunu bilirler. İmzalar, mühürler ve size teslim ederiz, Doğa Adamı," diye açıkladı Latin Hustle.

"Hepsi bu kadar mı yani?" diye sordu Fabian.

Coolidge omuzlarını silkti. "Daha ne olsun ki?"

"Onlar için çalışma izni almam gerekiyor mu? Sigorta kartı filan gibi resmi belgeler?"

Coolidge omzuna vurdu. "İçin rahat olsun dostum, fazla endişelisin. Bizim Voodoolar senin servetinle ilgilenmez."

"Onların bütün derdi bir iş edinmek," diye mırıldandı Hustle.

Coolidge onaylarcasına başını salladı. "Şunu unutmayın: Daha bir hafta önce Port-au-Prince'de açlıktan ölüyorlardı."

"Ve şimdi siz onların sığınağının prensi olabilirsiniz, Doğa Adamı" diye devam etti Latin Hustle.

"Onlara iş verin, onlara sahip olun," dedi Coolidge, Latin Hustle'ın mantığını güderek.

"Daha sonra fikrimi değiştirirsem ne olacak? Onlara gereksinimim kalmazsa, ya da artık canım istemezse?" diye sordu Fabian.

"Bu tamamen size kalmış bir şey. Onları iyi bir komşunuza devredebilirsiniz," dedi Coolidge kurnazca, "ya da polisi çağırıp sınır dışı ettirirsiniz. Onlardan kurtulmak için bize de haber verebilirsiniz."

"Beni çağırın, ben hallederim," dedi Latin Hustle gönüllü olarak.

Fabian yeniden çifte baktı. Artık ilgilenilmediğini hissedince, kendilerini sevdirmek için takındıkları yapmacık gülümseme kaybolmuştu. Birdenbire kabuklarına çekilmiş, kayıtsızlaşmışlardı.

"Biraz düşüneyim," dedi Fabian sakince.

"Fazla uzun düşünmeyin," diyerek kabaca uyardı Coolidge. "Deniz kötülediği zaman çoğu yolda geberiyor."

"Geberince de fiyatları artıyor," diyerek atıldı Latin Hustle.

Yürüyüp gitti Coolidge; bir şeyler kovalıyormuş gibi ellerini sallıyordu. Fabian onun bir başka zengin müşteriye, iri yarı bir ada-

ma doğru gittiğini gördü. Adamın cebi uçak biletlerinden kabarmıştı.

Latin Hustle, adama ve biletlere bakarak yorum yaptı.

"İşini bilen bir adam işte. Voodooları satın almadan önce uçak biletlerini satın alıyor. Bahse girerim bu gece çiftlikte hizmet etmeye başlayacaklardır."

Fabian yeniden kalabalığın arasında dolaşmaya başladı. Latin Hustle peşindeydi ama artık ilgisi azalmıştı.

"Hiç genç kadın yok," dedi Fabian gelişigüzel.

"Genç bir kadınla ilgilenir miydin?" diye sordu Latin Hustle kayıtsızca.

"Hangi erkek ilgilenmez ki?" dedi Fabian Karavanı'na doğru ilerlerken.

"Ne kadar genç olmalı?" Latin Hustle hâlâ yanındaydı.

Caddeye çıktılar. Peşinde çocuklarıyla zenci bir kadın geçti yanlarından; bir oğlan ve biraz yetişkince bir kızla. Latin Hustle, Fabian'ın kıza baktığını fark etti. "Tatlı bir kız çocuğu," dedi.

"Çocuk değil; genç bir hanım demek daha doğru," diye karşı çıktı Fabian.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Düşünceli bir havaya girdi Latin Hustle. "Böyle birine babalık etmek ister miydin?"

Fabian güldü. "Babalık etmek mi? Biraz geç değil mi? Kızın zaten bir babası var."

"Ya yoksa? Onun babalığı olmak ister miydin?"

"Diyelim ki onu evlat edinmekte bir sakınca görmedim," dedi Fabian ihtiyatla. "Ne olacak?"

"Evlatlık çocuk verilen bir yere götürebilirim seni."

"Ne derece yasal bu?" diye sordu Fabian.

"Soluk alıp vermek kadar yasal," dedi Latin Hustle. "Bu çocuklar yetim. Terk edilmiş. Kendilerine bakamayacak ya da bakmak istemeyen ana-babalar tarafından sokağa atılmışlar."

"Senin bu işle ilgin ne?"

"Her zamanki gibi ufak bir komisyon. Hepsi bu."

"Çocuklardan mı komisyon alıyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun Doğa Adamı! Bu çocukların bir kırık iğnesi bile yok. Evlat edinen babalar ödüyor. Ama değer doğrusu. Çocuk sahibi olmak güzel bir şey."

"Gidelim," dedi Fabian birdenbire.

"Buyurun" diye karşılık verdi Latin Hustle.

Kalabalık kent caddelerine çıktılar yeniden. Karavan'ın kendisini izleyebilmesi için yavaş yol alıyordu Latin Hustle. Yayvan bir binanın önünde durmasını işaret etti Fabian'a. Görünüşü iç açıcı değildi ama bir zamanlar resmi bir yapı olduğunu belirten bir havaya sahipti. En üst kata çıktılar. Geniş ve ne idüğü belirsiz bir bekleme odasında buldu kendini Fabian. İçerde dört adam daha vardı. Latin Hustle, kontrplak duvarlarla odadan ayrılmış iki bölmeden birine dalıp gözden kayboldu. Diğer adamlar kırk-elli yaşlarında kadardı. Solgun ve sarkık yüzleri aynı bilmecemsi ifadelere sahipti.

Hiç kimsenin bozmadığı bir sessizlik sürüyordu. Latin Hustle yeniden göründü ve kendisini izlemesi için Fabian'a işaret etti.

Bölmedeki masada kısa boylu, dazlak ve gözlüklü bir adam oturuyordu. Ayağa kalktı ve Fabian'a kendisini avukat olarak tanıttı. Latince ve İspanyolca yazılmış ve özenle çerçevelenmiş diplomaları işaret etti.

Fabian adamın karşısına oturdu, Latin Hustle masanın yanına bir iskemle çekti.

Avukat, Fabian'ın gözlerinin içine baktı, nazik bir gülümsemeyle resmiyeti yumuşattı.

"Rubens, kasaba dışında bir haranız olduğunu söyledi bana."

"Öyle," dedi Fabian.

"Ve atlarınızın bir kısmını yanınıza alıp, özel olarak imal edilmiş bir arabayla dolaşıyorsunuz."

"Doğru."

Avukat masanın üzerinden eğildi. Gülümsemesi arttı. "Öyleyse birtakım olanaklara sahip bir insansınız siz."

Fabian başını salladı.

"Mükemmel," dedi avukat, tatmin olmuş bir halde. "Olanaklara sahip bir insan olarak, Rubens sizin pazarlıkta..." sözcüğü düzeltmek için durdu. "Rubens sizin bir çocuğu evlât edinebileceğinizi söyledi; kimsesiz bir çocuğu."

"Kimsesiz bir kız çocuğunu," diye atıldı Latin Hustle.

Avukat ters ters baktı, sonra bir kurşun kalemle bir tabaka kâğıt aldı. Fabian'a döndü.

"Evli misiniz?" diye sordu. Birdenbire nüfus sayımı yapan bir memur havasına girmişti.

"Değilim."

"Boşandınız mı?"

"Dulum."

"Mükemmel," dedi avukat. Sonra çabucak, "Bunu duyduğuma üzüldüm," diye ekledi. "Karınız neden ölmüştü?"

"Kanser," dedi Fabian. "Hastanede öldü,"

"Kanser," diye not etti avukat. "Hastanede. Peki kaç çocuğunuz var?"

"Çocuğum yok," dedi Fabian.

"Talihli bir kadınmış karınız," dedi avukat filozofça. "Geride kendisi için yas tutacak bir koca dışında, hiçbir öksüz bırakmamış." Sustu. "Yeniden evlenmeyi düşünüyor musunuz?" Bu soru önceden hazırlanmıştı.

"Şimdilik hayır," diye yanıtladı Fabian.

Avukat, soruşturmanın en önemli evresini tamamlamış gibi derin bir soluk aldı. "Kıza gelince..." Yeniden durup düzeltti. "Ne yaşta bir çocuk isterdiniz?" Kalemini havada salladı. "Evlat edinmek için," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Fabian duraksadı.

"Okul çağında. Genç bir hanım," dedi Latin Hustle.

Avukat not aldı. "Çocuğu okula göndermeyi mi yoksa evde yetiştirmeyi mi yeğlerdiniz?"

"Evde yetiştirmeyi." Latin Hustle sırıttı.

"Okula göndermeyi yeğlerim," dedi Fabian.

Avukat, söyleyeceği şeyi vurgulamak ister gibi gözlüklerini çıkartıp önüne koydu.

"Sizinle açık konuşayım," dedi resmi bir tavırla. "Özgün üvey baba olmak mı istersiniz, yoksa... yoksa bir dizi üvey babadan biri mi?"

"Anlayamadım," dedi Fabian.

"Özgün üvey baba, çocuğu ilk kez evlatlık edinen kişidir," diyerek açıkladı avukat.

"Tıpkı ilk günah gibi," diyerek söze karıştı Latin Hustle.

Avukat ona aldırmadı. "Öbür türlüsünde ise bir başka babanın yerini alırsınız."

Sözlerinin karşısındakince hazmedilmesi için bekledi avukat. "Sizin arzu ettiğiniz yaştaki genç hanımların çoğu zaten evlat edinilmiştir; geçmişlerinde birkaç üvey babaları vardır." Kalemini masaya vurdu. "Evli ya da bekar bazı beyefendiler, çocukları olsun olmasın, evlat edindikleri çocuğu ancak belli bir süre için tutarlar; diyelim iki ya da üç yıl. Kız büyüyünce, yani artık çocuk sayılamayacak yaşa gelince... Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur..." Fabian adamın ilk kez yılışıkça sırıttığına dikkat etti. "O zaman genç hanım evlat edinileceği yeni bir evi gereksinir. Son üvey babası ise evde bakabileceği yaşta başka bir çocuk, başka bir kız arar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Yılışık bakışları şehvetli bir hal aldı.

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Fabian.

"Tabii ki beyaz kızlar için büyük bir talep var," dedi avukat. Yeniden resmi tutumunu takındı. "İlk kez evlat edinilecek bir kız bulmak genellikle daha pahalıya gelir," diye ekledi.

"Henüz genç bir hanım değilken," diye kendi kendine mırıldandı Latin Hustle.

"Ama birkaç kez evlat edinilmişse babalar daha hoşgörülü oluyor ve kız ucuza alınabiliyor," diyerek garanti verdi avukat.

"Ortalama birini evlat edinmenin fiyatı ne kadar?" diye sordu Fabian.

"Çocuğa bağlı bir şey bu tabii; rengine, geçmişine, vesaire," dedi avukat, düşünceli bir halde birtakım hesaplar yaparak.

"Vesaireler fiyata eklenir," dedi Latin Hustle.

"Ama şunu söylemeliyim ki, küçük bir kız, arzularınızı, zevk için bindiğiniz bir kısraktan daha ucuz bir fiyata yerine getirebilir," diyerek tamamladı avukat.

Avukat pazarlıkta uyuşmuşcasına, Fabian'ın önüne kız ve oğlan fotoğraflarıyla dolu bir albüm koydu. "Hepsi burada," dedi. "Ne yazık ki bazı fotoğrafların kalitesi düşük."

"Neyse ki kızların değil." Latin Hustle gözünü kırptı.

"Yaş, beden ölçüsü, boy, kilo gibi önemli rakamlar her resmin altına not edilmiştir," dedi avukat çabucak. "Gördüğünüz harfler ise her çocuk için tuttuğumuz dosyayı belirtir; aile kayıtları, bağlı olduğu kilise, okuduğu okullar, başından geçen kazalar..."

"Serserilikten tutuklanma gibi kazalar." Latin Hustle'ın cüretkârlığı artıyordu.

Avukat dik dik bakarak Latin Hustle'ı umutsuzca susturmaya çalıştı. "Serserilik maceracı çocukların tehlikeli bir yanıdır," dedi soğukça. Sonra Fabian'ı yeniden kazanabilmek endişesiyle ekledi: "Evlat edinen kişiyi gereksiz yasal denetimlerden korumak için ona bazı sosyal yardım uzmanlarından alınmış belgeler veririz. Bu uzmanlar yakalanan çocuğa babasının gerekli sevgiyi gösterememiş olduğu şeklinde üstü kapalı bir rapor verirler. Bir başka deyişle, çocuğun aşırı hassas ve hayal düşkünü olduğunu yasal bir şekilde açıklığa kavuştururuz."

"Evlat edinmek için çok fazla belge hazırlamak gerekiyor mu?" diye sordu Fabian.

Avukat elini salladı. "Gerekiyor, ama dediğim gibi, iş yaptığımız adamlar çoğunlukla açık fikirli kişiler; bizim dostlarımız,"

"Kız beklenileni vermezse ne olacak?" diye sordu Fabian.

"Kaçmasına yardımcı olunabilir," diyerek öneride bulundu Latin Hustle.

"Dediğim gibi, kızı yeniden evlatlık verebiliriz," dedi avukat. "Siz de bir başka çocuğu evlatlık edinmek isteyebilirsiniz; daha büyük ya da daha küçük bir çocuğu."

"Gerçek bir profesyonel baba." Latin Hustle'ın sesindeki neşeyi duymak olanaklıydı.

Avukat ayağa kalktı, işi sona ermişti. "Lütfen bu konuda rahatça düşünün." Ağır albümü müşterisine teslim etti. Latin Hustle, Fabian'ı törenle odadan dışarı çıkardı, bekleme odasındaki bir kanapeye yerleştirdi, sonra yeniden kontrplak duvarlardan birinin ardında kayboldu. Odada üç adam kalmıştı. Fabian albümün kalın sayfalarını çevirirken hiçbiri ilgi göstermedi, kitabın yabancısı değillerdi.

Fotoğrafların çoğu ya polaroid kameralarla, ya da parklarda ve otobüs duraklarında rastlanan türden otomatik makinalarla çekilmişti. Bazı resimlerdeki birtakım işaretler, bunların aile albümlerinden, ya da çocuk sömürüsünü açık seçik sergileyen gazete ve magazinlerden kesilip alınmış olduğunu gösteriyordu. Her fotoğrafta, okul çağındaki bir kız ya da oğlan görünüyordu. Bazıları saf bir çekicilikle gülümsüyordu, bazıları boş boş bakıyordu, diğerleri ise ürkmüş ya da kuşku içindeymiş gibi suratlarını asmıştı.

Fabian'ın gözleri, on dört yaşında görünen bir kızın fotoğrafına takıldı. Zayıf, bakışları etkileyici, dudakları dolgun bir kızdı bu. Uzun ve parlak siyah saçları, omuzlarına dökülmüştü. Üzerindeki bol giysisi, bir keşiş cüppesi gibi, bir oğlanınkini andıran beline dolanmıştı. Kollarının birinden bir havlu sarkıyordu.

Fabian, bir an için, bu fotoğrafın altındaki numarayı ve harfleri yazmak arzusunu duydu; neredeyse babalık serüvenine giden yola koyulacaktı.

Ama o anda, bu işin üstesinden gelebilecek denli enerjisi olmadığını kabullendi. Sayfayı elinde şöyle bir tarttıktan sonra, isteksizce çevirdi. Kızın fotoğrafı, daha önceki sayfaların arasında kaybolup gitti.

Fabian arabasıyla, kentin ticaret merkezinden geçti. Paydos saatiyle birlikte ortalık hemen hemen ıssızlaşmıştı. Binaların birbirine benzeyen sonsuz sayıdaki pencerelerini yansıtan gökdelenler arasın-

da geniş ve boş bir park yeri buluncaya dek arabasını sürdü. Karavanı'nı girişi tamamen engelleyecek şekilde park etti. Şimdi, atları ve polo oyunu için bir alan yaratmıştı. Karavan'ın arka platformunu indirerek iki kısrağı dışarı çıkardı. *Gaited Amble* hemencecik havayı kokladı; *Big Lick*, hareket etmek arzusuyla hoplayıp sıçradı.

Gaited Amble, bir Amerikan binek atıydı; kır renkliydi, düz bir yüzü, küçük ve ince kulakları vardı. Boynunun dibinden ölçüldüğünde yüksekliği beş ayaktan (1,50 m) fazlaydı; ya da binicilerin sevdiği dille söylecek olursak, on altı elden fazlaydı. Boynunun diğer cinslerde görülmeyen zarif bir eğriliği vardı. Kımıldamadan durduğu zaman, kısa olan arka kısmı, dikkatsiz ya da sabırsız bir yontucu elinden çıkmış izlenimini veriyordu. Tennessee kanından bir gezinti atı olan Big Lick ise, Gaited Amble'ın tam tersi özelliklere sahipti. Yüksekliği on beş elin altındaydı ve kapkaraydı. Soylu burnu ve ağzıyla, kısa ve yuvarlak kulakları, kalın ve sağlam bir boynu vardı. Göğsü geniş, butları iri ve kaslıydı.

Daha hızlı, daha gösterişli ve daha çevik atlara binen profesyonel polo oyuncuları, Fabian'ın atlarını küçümserdi. Gaited Amble'ın uzun ve kıvrık boynunun görüşü engellediğini ve topa vurmayı güçleştirdiğini söylerlerdi. Big Lick'e gelince, dörtnala ya da eşkin gittiğinde, eski sirk alışkanlıkları depreşir, atlıkarıncanın tahta atları gibi, ileri geri, aşağı yukarı salınırdı. Fabian, bütün bu eleştirilere gülüp geçerdi.

İkisini de piyasa değerlerinin üçte biri fiyata satın almıştı, çünkü hayvanlar, gösteri atları olarak sürekli başarısız kalmıştı. Fabian onları polo oyunu için yeniden eğitmişti. Oyunun hızına ve katılığına alıştırmak için de, davet edildiği her oyunda onlara binmişti.

Gerçi onları daha önce alıştıkları biçimde eğitmeye devam etmişti, ama gösteri faslını atlamıştı. Örneğin, Gaited Amble, diğer pek çok Amerikan binek atı gibi, sürekli olarak birtakım hareketleri yapmaya alıştırılmıştı; belirli aralıklarla toprağı döverdi.

Kısrağın zarif görünüşü, kuyruk dibindeki kasların kesilmesiyle sağlanmıştı; aşağı çeken kaslar kesilince kuyruk havaya dikilmişti.

Kuyruğun dikliğini koruması için hayvana özel koşum takımları vurulmuş, kesilen kasların iyileşmesine izin verilmemişti. Her gösteriden önce koşum takımları çıkarılıyor, kuyruğun daha dik durması için hayvanın kıçına tahriş edici bir toz sürülüyordu.

Fabian Gaited Amble'ı satın aldıktan ve koşum takımlarını çıkardıktan sonra bile hayvanın kuyruğu kolay kolay normal haline dönmemişti. Dışarı çıkardığı zamanlar, sineklerden korumak için, hayvanın üzerine haşarat kovucu ilaçlar püskürtmek zorunda kalıyordu.

Big Lick, dengeli, sakin duruşuyla, vücudunun narin diriliğiyle, tıpkı Gaited Amble gibi, eski sahibinin izlerini taşıyordu. Çoğu Tennessee gezinti atlarında olduğu gibi, kendisine özgü üç ayrı yürüyüş biçimi, benzersiz bir eğitimin sonucuydu. Ayağına eğik çivilerle kalın ve ağır nallar çakılmıştı; bunlar kaslarını gerginleştirmişti. Ön ayaklarına, toynaklarının hemen üzerinden güçlü kimyasal yağlar sürülmüştü. Ayrıca eklemlerinden zincirlerle bağlanmış ve ayaklarına ağır çizmeler geçirilmişti. Kimyasal maddeler, zincirlerin ve çizmelerin hareketiyle birlikte yaralar açmış ve etin birkaç parmak içine işlemişti. Yürüyüşü tehlikeli bir şekilde dengelenmiş olan at, yanan yaralarını rahatlatmak için aşırı hareketler yapıyordu. Bunlardan biri, koşarak yürümekti ki, hayvanın ayakları doruk noktasına yükseliyordu. Aynı zamanda arka ayaklarıyla da havayı dövüyordu.

Karnını küçültmek için Big Lick'e özel bir diyet uygulanmıştı; omuzunu ve boynunu inceltmek için aylar boyunca naylon bir başlık içinde terletilmişti. Boynunun aşırı eğriliği de, giderek sıkılan bir dizginin yıllar boyunca oluşturduğu bir basıncın sonucuydu.

Asfalttan korumak için atlarının toynaklarına lastik çizmeler geçirdi Fabian ve sırayla ikisine de binerek park yerinde dolaştırdı; bilmedikleri havayı koklasınlar, tanımadıkları araziyi keşfetsinler diye. Kişisel performansının hassasiyeti ve kontroluyla bir atın gücüne meydan okuduğu zamanlar hissettiği o tuhaf coşkuyu duymaya başladı. Bir atın güzelliğinin, çekiciliğinin ve meydan okuyuşunun,

hayvanın karmaşık zekâsında değil de, yalnızca anatomisinde yattığını biliyordu: Binicinin ve hayvanın birliği, temelde, insan zekâsıyla hayvan fizyolojisinin bir düellosuydu. Atın bu anlaşılması zor ve gizemli özüne ilişkin bir dolu imgeye sahipti. Kimi zaman, kendiliğinden hareketli bir vinç olarak düşünürdü hayvanı: Sırtı, vincin yönetildiği kulübeydi; eğik boynu kaldırma koluydu. Kâh aşağı inen, kâh yukarı kalkan başı da vincin sepetiydi. Kimi zaman da hareketli bir asma köprüye benzetirdi atı: Ayakları köprünün direkleriydi, kasları da kabloları. Ya da kendi kendine uzaya fırlayabilen yaylı bir düzenek olarak görürdü; sarsılmadan yere konan ve yeniden uzaya sıçramaya hazır bir düzenek.

Gelgelelim, yanlış kullanma sonucu incinebilen tüm düzenekler gibi, bir at da, ne denli ustaca eğitilmiş olursa olsun, binicinin arzusuyla fizyolojisinin sınırları dışına çıkmaya zorlandığında, herhangi bir uyarıda bulunmadan bir anda çökebilirdi. Bir polo oyuncusu için en acı ceza ise, atının oyun sırasında yıkılmasıydı.

Fabian, bir keresinde, belki de yolculukları sırasında karşılaştığı dinsel toplantılardan birinde, Tanrı'nın bir insanı cezalandırmak istediği zaman, onun elinden kutsal ateşi aldığını duymuştu. Sahip olduğu biricik ateşin polo olduğunu biliyordu Fabian. Biricik güçlü sanatı, hareket eden bir topa vurmak ve topu, diğer oyuncuların varlığından korkmaksızın, bir sonraki hamlede oyun alanı içinde bulunacağı yere göndermekti. Dörtnala giden atın üzerindeydi, elindeki polo sopası bir mızrak gibiydi. Kafasıysa, şimdiyi ve geleceği tek bir hareketle kusursuzca basan bir kompresördü. Yaşamın bu son derece kısa ve ateşli anlarında, içi sevinç ve mutlulukla dolardı; bilinen koşullar ülkesinin ötesine geçen bir öncü, varoluşun mükemmel bir ânı içindeyse, bir tanrıydı.

Atların ikisini de çevik hareketlerle boş alanda dolaştırdıktan sonra, eline bir sopa aldı, kararan sessizliğin içine bir top fırlattı ve Gaited Amble'a bindi. Profesyonel polo oyuncularının top ve sopa

alıştırması adını verdiği bu tür alıştırmaları sık sık uygulardı. Oyunun heyecanından uzakta, tek başına, top peşinden koşturur dururdu.

Bu çalışmalar, kendisini zinde tutmanın yanı sıra, atlarının oyun sırasında çarpan sopalara ve oyunun sarsıcı darbelerine alışmasını da sağlardı. İki atı birlikte sürecek şekilde bir koşum takımı yapmıştı. Şimdi, Gaited Amble'ın üzerindeykęn, sol eliyle iki atı birden yönetebiliyordu. Sağ eliyle ise, her iki yandan da, topa serbestçe vuruyordu. Sopa, arasıra tehlikeli bir şekilde dengesini yitiriyor, şiddetle Big Lick'e çarpıyordu. Kimi zaman da, atlar, park yerinin çukur ve engebeliklerinde tökezliyor ve birbirlerine çarpıyorlardı.

Gaited Amble ısınıp hazırlandıktan sonra, sıra Big Lick'e geldi. Fabian, elinde sopası, kıvraklığını yitirmeden eyerin üzerine sıçradı.

Üzerindeki yükün ağırlığından kurtulan Gaited Amble hızlandı ve koşum takımlarının izin verdiği ölçüde dört nala koşmaya başladı. Kısrak, şimdi, Fabian'ın kimi darbelerinin hedefi haline gelmişti, ama bunlara aldırmadan ilerlemeye devam etti. Fabian, bir kez daha, atlarının kendisini kabullenmiş olduklarını düşündü. Oyun sırasında onlara duyduğu güven sınanmış ve doğrulanmıştı.

Atları kâh eşkin, kâh dörtnala giderken, bir elinde dizginleri ve kamçıyı, öbür elinde ise sıkı sıkı sopasını tutarak, topa darbeler indirmeye başladı. Park yeri boyunca, volelerle, topu oradan oraya çeldi.

Koşunun şiddetiyle Big Lick bitkin düştü, sendeledi, adımları uyumunu yitirdi. Fabian, ağzından köpükler saçan hayvanı Karavan'ın arkasına bağladı. Sıranın kendisine geldiğini hissedden Gaited Amble, hoplayıp sıçramaya başladı, sinirli bir bekleyişle kulaklarını dikti. Fabian, park yerinin en uzak köşesine boş şarap şişeleri dikti, arkalarına birkaç tane top yerleştirdi. Atın üzerine oturup hayvanın iki yanını şiddetle topukladı. Gaited Amble yerinden müthiş bir hızla fırladı, bacakları gerildi, toynaklarıyla havayı dövdü.

Fabian, kısrağı sıkı bir denetim altında tuttu; top, sürekli ola-

rak atın ön ayaklarının dibindeydi. Topu şişelerden birine nişanladı, şiddetli bir vuruş yapmak için hızlandı, sağ kolu geriye yukarıya doğru büküldü, dirseği ve bileği kenetlendi. Uyluklarıyla Gaited Amble'a sıkı sıkı yapıştı, dizlerinin ve ayaklarının üzerinde yaylanarak yükseldi, sopasını olanca gücüyle savurdu. Elli metre kadar uçtu top ve öğle sonrası sessizliğini yararak şişelerden birini parçaladı.

Kırılan cam parçaları, park yerini çevreleyen kasvetli duvarlardan birinin önüne oturmuş berduş kılıklı bir adamın üzerine yağmur gibi yağdı.

Fabian, Gaited Amble'ı yavaşlattı ve duvarın dibine çömelmiş olan adama doğru sürdü. Kısrak ürktü, kişnedi ve bir adım olsun berduşa yaklaşmak istemedi. Pantolonu kir pas içinde olan adam, paçavra gibi bir yağmurluğa sarınmıştı; kollarından biri yarıya kadar yırtılmıştı.

"Ata ne için biniyorsun kaptan?" diye sordu, eksik dişli ağzını göstererek.

"Yaşamak için," dedi Fabian, atı yaklaştırarak.

"Burada mı?" diye Karavan'ı işaret etti adam.

"Benim evim o."

Atı okşamak için bir elini havaya kaldırdı adam; bileği şişip kızarmıştı, parmakları küttü; ama Gaited Amble huzursuzca kişneyince çabucak geri çekti.

"İçecek bir tas çorban var mı kaptan?" Gözleri yalvararak bakıyordu.

Fabian, çekip gidiyormuş gibi, Gaited Amble'ı geri sürdü. "Gel de eve bir bakalım," dedi.

Fabian'la atını park boyunca sarsak adımlarla izledi adam. Onlara yetişmeye çalışırken terliyordu. Fabian, Gaited Amble'ı Big Lick'in yanına bağlarken, Karavan'ın kapısında duraksadı berduş.

"Ben pek misafirliğe gitmem de, kaptan," dedi kapıdan içeri kuşkuyla bakarak. "Beni kaçırmayacaksın değil mi?"

"Kaçırmak mı? Ne için kaçıracakmışım seni?"

"Deney yapmak için," diye fısıldadı berduş. "İlaç vermek, dövmek, ya da yakmak gibi birtakım deneyler yapmak için. Bilirsin insanlar benim gibilere böyle şeyler yaparlar."

"İnsanlara kasıtlı olarak zarar vermem," dedi Fabian. "İnsanları severim, onlarla oyunlar oynarım."

Karavan'ın içine girdiler. Adam merakla etrafına bakındı. "İçerisini gezmeme itirazın var mı kaptan?"

Yağmurluğunu tutarak, ihtiyatla karışık bir saygıyla Fabian'ın peşinden mutfağa gitti. Elektrik jeneratörüyle mikrodalga fırınını dikkatle inceledi. Fabian bir anahtarı çevirince korkuyla geri sıçradı, ama pantolon ütüsünün otomatik zaman ayarlayıcısının nasıl çalıştığını öğrenince şaşkınlıkla gülümsedi. Banyo, lavabosu, tuvaleti ve küvetiyle, adamı büyülemişti. İlaç dolabına takdirle bakarak başını salladı. Fabian'ın peşinden giderek polo araç gereçlerinin ve atları eğitmek için kullanılan aletlerin depolandığı odalara baktı. Eyerler, Fabian'ın giysileri, çizmeler ve koşum takımları ilgisini çekmedi ama üzerine koşum takımları vurulmuş eğitim atını görünce şaşırdı. Yaylar üzerine yerleştirilmiş, on beş karış yüksekliğinde tahta bir attı bu; tavuk teleklerinden örülü koca bir kafesin içindeydi. Bu atın üzerinde topa vurma çalışmaları yapardı Fabian. Toplar kafesin örgülerine çarpıp geri dönerdi.

Mutfakta, Fabian'ın ısıtıp kendisine verdiği çorbayı höpürdeterek içerken, berduşun gözleri bardaki şişelere takıldı. Çorbasını bitirince içki istedi, Fabian da verdi. Birlikte salona geçtiler.

"Bazılarının evi vardır," dedi adam. "Bazılarının yoktur." Düşünceli bir halde etrafına bakındı. "Böyle bir zamazingoyu rehine koysaydım beni bir yıl idare ederdi." dedi konsolun üzerindeki televizyona gözlerini dikerek. "Güzel bir ev, kaptan," diye ekledi sonunda. "Gerçekten güzel. Nasıl idare ediyorsun bunu?"

"Dövüşerek," dedi Fabian.

"Dövüşerek mi?"

Başını salladı Fabian.

Berduş, Fabian'a yaklaştı. "Tehlikeli bir dövüş mu bu? Sonu ölümle bitebilir mi?"

Fabian yeniden başını salladı.
"Ne diye böylesine dövüşüyorsun?"
"Senin yüzünden," dedi Fabian, adamın içkisini tazelerken.
Adam bardağına arzuyla uzandı, eli titriyordu.
"Benim yüzümden mi? Nasıl yani kaptan?"
"Senin haline düşmemek için dövüşüyorum."
Adam hiçbir şey demedi, başını eğerek düşünceler içinde içkisini yudumladı.

Fabian'ın gereğinden fazla başarılı olmaya karşı bir korkusu vardı. Amacı onu endişelendiriyordu. Kasların, gözlerin ve beynin mükemmel bir beraberliği, atın üzerinde dörtnala giderken daha uzakta duran ancak miğfer iriliğindeki bir hedefe topu hassasiyetle isabet ettiren dürtü, bilgi ve istencin işbirliği... Dahası, bu hassasiyetin derecesi Fabian için en aşağı yüzde altmıştı. Böylesi bir başarının bir belirsizlik, bir endişe taşıdığını biliyordu Fabian: Başarısızlık olasılığı. Sporda, ticarette, mesleğinde ya da diğer insanlarla ilişkisinde başarının doruğuna varmış olan bir insan, kuşkusuz amacına giden en yakın yolu bulmuş demekti. Gelgelelim, amaca giden yolla yaşam yolunu birbiri içine sokunca, yaşam labirentini basitleştirdiğini sanırdı insan. Oysa, çok geçmeden, labirenti oluşturan tuzaklardan birine yakalanırdı; kesinlikle kaçınılmaz olan tuzaklardan birine. Böylece kendi ustalığının ve cesaretinin kurbanı olurdu.

Fabian amacını henüz bir çocukken keşfetmişti. Bir gün çiftlikte, dörtnala giden bir at üzerinde, bir köylü oyunu oynuyordu. Bir tırmık sapıyla elma büyüklüğündeki bir topa vurdu, çayırın yirmi yarda ötesindeki helvacı kabağından daha büyük olmayan bir hedefe isabet ettirdi. Bu, ilk vuruşuydu. İkinci, üçüncü ve dördüncü defa denedi, hepsinde de hedefi tutturdu. İşte o günden beri, amacı onu

başarısızlığa uğratmamıştı. Kusursuz vuruşu belirleyen kendisi değildi; tam tersi... Kusursuz vuruşu kendisini biçimlendirmişti. Bedeninin bu üstünlüğüne farkında olmadan boyun eğmişti. Bu denli genç bir yaşta iktidarının bir belirtisi olan poloyu seçmesinde bilinçli bir etkenin rol oynayıp oynamadığını sık sık merak ederdi.

Fabian, toplara indirdiği darbelerin bileşenlerini canlandırdı gözünde: Alanın düzgünlüğü, omuzların seviyesi, sopanın esnekliğiyle ucunun sertliği, otların ve havanın topun yörüngesine gösterdiği direnç, bedeninin aldığı biçimler, atının hızı. Değişkenlerin ve koşulların bu derece bol olduğu bir ortamda, hareketlerinin sürekli değiştiğini fark etti. İster yalnızken, ister diğer oyuncularla çarpışırken olsun, atının hangi tarafından vurursa vursun, Fabian'ın attığı top hedefine doğru hızla yol alırdı.

Polo bir takım oyunuydu; dört oyuncusunun da rolleri açıkça belirlenmişti. Bir numara her zaman kaleye doğru şut atardı. İki numara saldırının itici gücüydü. Üç numara merkez adamdı; genellikle de takım kaptanıydı. Saldırıyla savunma arasındaki bağlantıyı kurardı. Dört numara takımın arkasında koruyuculuk yapardı. Bu rollerin hiçbiri Fabian'ın kaleye vuruş yapma ve sayı kaydetme yeteneğini tüketememişti; hem de bu işi tek başına yapabilme yeteneğini... Pek çok oyuncu için, topa ulaşmakta, topu kapmakta ve onu kale direkleri doğrultusunda sürmekte, rakibini devre dışı bırakmak yeterliydi. Her biri daha fazla sayı kaydetmeye çalışan iki rakip takımın karşı karşıya gelmesi polonun özüydü. Ne var ki Fabian için polo demek, oyunun herhangi bir anında topu kapmaya çalışan iki oyuncunun bire-bir savaşımı demekti. Mesleğinin başından beri, kendi takımındaki diğer üç oyuncuya boşvermesi, çoğu uluslararası bir mevkiye sahip bu kişileri sinirlendirirdi.

Oyun sırasında, takımdaki birlik ruhunu korumak için, Fabian'ın kişisel olarak sayı kaydetme girişiminde bulunmaması istenirdi. Fabian da ancak takımın haklı gördüğü durumlarda sayı kaydederdi. Kendi kendine koyduğu bu yasak onu engellerdi. Karşı takımdan bir oyuncu kasten faul yaparak vuruşunu engellediği zaman

karşılık olarak öylesine bir vuruş yapardı ki, top gider rakibinin omzuna, kalçasına ya da atının sağrısına çarpardı.

Atların dörtnala gittiği, topun genellikle havada yol aldığı, kişisel cesaret ile toplu saldırının geçerli olduğu polo oyununda, Fabian'ın misillemeleri birer kaza olarak görülür, oyunun heyecanı sırasında her oyuncunun başına gelebilecek vuruş dengesizliklerinin bir sonucu olarak kabul edilirdi. Ama zaman ilerledikçe, bazı oyuncular, Fabian'ın vuruşlarıyla bu vuruşların hedefi olan kişiler ve atlar arasında endişe verici bir bağlantı bulunduğunu fark etmeye başlardı. Bazen birisi endişesini açıkça dile getirirdi; bir süre sonra da başka birisi. Bundan sonra Fabian, farkında olmadan, hakem tarafından gözaltında tutulur, gerek kendi takımının gerekse rakip takımın oyuncuları tarafından izlenirdi. Hareketlerine göz yuman takımlara cezalar verilirdi. Oyunun topluluk ruhu için bir tehlike olmuştu Fabian.

Polo oyuncuları sık sık takım değiştirirdi. Fabian'ın bir gün önce karşı takımdayken cezalandırdığı oyuncular ertesi gün onun takımında yer alırdı. Çoğu onunla oynamayı reddederdi. Fabian, çok geçmeden, takım takım dolaşmaya başladı; kötü şöhreti dolayısıyla giderek tecrit ediliyordu.

Günümüzün en hızlı ve en çok cesaret gerektiren takım oyunu olan polo, ülkenin organize edilmiş en eski sporları arasındaydı aynı zamanda. Kovboyları anımsatan binicileri, sopanın ve topun cüretkârca kullanılışı, çarpışan takımların katılığı, bu oyunu Fabian'ın gözünde tam bir Amerikan sporu haline getirmişti. Yine de, tüm ülkede, bir polo takımına sahip olabilecek denli zengin patronların sayısı iki düzineyi geçmezdi. Şimdiye dek içlerinden hiçbiri Fabian'ı almayı düşünmemişti. Bir ara Ivy Ligi kolejlerinden birinde antrenörlük yaptı Fabian, ama anlaşması, bir zamanlar kendileri de birer polo oyuncusu olan ve şimdi mütevelli heyetinde bulunan okulun eski mezunları tarafından çok geçmeden fesh edildi. Kendisine, Avrupa'nın, İngiltere'nin ya da Amerika'nın polo takımlarıyla birlikte oynama yeteneğinden yoksun bulunduğu söylendi.

Fabian, henüz bir öğrenciyken, takım oyununa duyduğu güvensizliğin, yalnızca atların ve binicilerin devasa kütleleri altında kalıp ölmek korkusundan ileri geldiğini düşünürdü; atından daha hafif olmayan ve kendi yaşama istencinin gücünden ya da hayatta kalmak içgüdüsünden kaynaklanan bir hızla değil de, daha çok, bireysel yazgının fazla önem taşımadığı toplumsal stratejiden kaynaklanan bir hızla üzerine gelen bir binicinin altında kalmak korkusu.

Yaşamının ilerki yıllarında, takım ve topluluk ruhunun, kendisi için, daha az tiksindirici olmakla birlikte, eşdeğerde rahatsız edici bir kompleks taşıdığına karar verdi: Kolektif sorumluluk, bir insanın kusurlarını hafifletmekle birlikte, başarılarını da gölgelendiriyor, ödülü ve cezayı ortadan kaldırıyordu. Böylece insan, neyi kendi gücüyle, neyi takımı aracılığıyla elde ettiğini ayırt edemiyordu; başarıyla başarısızlığın, zaferle yenilginin sınırları bulanıyor, alçak gönüllülükle gurur birbirine karışıyordu. Dahası, kolektif ruh hali sinsiydi: Etkileyici bir golden sonra seyircilerin alkışını duyan takım oyuncularının başları dikleşiyordu; sonra, atını hızlı sürdüğü için dönüş yapamayan ya da bir rakip oyuncuyla şiddetli bir şekilde çarpışan ve dengesini yitirerek kendini yerde bulan binici bir anda sahanın en cesur adamı olup çıkıyordu. Oyuncunun sakatlanmasıyla sonuçlanan kazalar ise takımın moralini bozuyor, sporcuların güvenlik duygusunu zedeliyor, onların kazaya uğrama ve kolayca paniğe kapılma eğilimlerini artırıyordu.

Fabian'ın polosu, Fabian'ın oynadığı biçimiyle, onun yeryüzündeki varlığının temeliydi: Denetimindeki biricik şeydi bu. Takımlardan genellikle uzak duruyor, memleketin içinde yöre yöre gezerek polo hakemliği yapmak, ya da zengin rakiplerle bire-bir oyunlar oynamak üzere iş arıyordu. Ne var ki bu tür düzenlemeler pek sık yapılmadığından, kendi gibi yetenekli kişilerin yollarında ne denli gezinirse gezinsin, pek kimseyi bulamıyordu. Zaman zaman binicilik öğretmeni olarak çalışıyordu, ama kendisinin de üzüntüyle kabullendiği gibi, biniciliğin yerleşmiş pek çok kıstaslarına göre kusursuz bir binici olarak düşünülmüyordu. Bu kıstaslara göre, ata binmenin

amacı, iyi bir oturuşu, butların, uylukların, dizlerin ve ellerin en güvenli konumunu başarmak, gereksiz denetlemelere ve kısıtlamalara başvurmadan, ya da hayvanın kendini korumaya yönelik içgüdüsünü, uyumunu ve reflekslerini bozmadan, binicinin arzularını hayvana iletebilecek güvenli sesi sağlamaktı.

Ne var ki polo, dalgalanmaların, âni duruşların, âni değişiklik ve âni dönüşlerin oyunuydu; atın ve binicisinin tüm ağırlığıyla ve hızla yer değiştirmesini, dizginleri sürekli olarak çekiştirmeyi, mahmuzlarla dürtüklemeyi, kamçıyı şaklatmayı, bir çarpışmadan kaçarken bir başka çarpışmanın darbesini ve sıcaklığını duymayı gerektiriyordu. Yıllar boyu polo oynamak ve polo için yetiştirilmiş atlara binmek, Fabian'da güvenlikle, uyumla ve geleneklerle bağdaşmayan alışkanlıklar geliştirmişti. Harada, arenada ya da bir otlakta çalışma yaptığı zaman, biniciliğiyle sergilediği tavırlarla diğer öğretmenleri rahatsız eder, hatta çılgına çevirirdi. Daha da kötüsü, düzeltilmesi olanaksız şiddetli hatalarıyla, en uysal hayvanları bile çileden çıkartırdı.

Atlar ve binicilik üzerine yazı yazmak Fabian için para kazanma yollarından biriydi, ama öyle görünüyordu ki, bu alanda çalışan diğer kişilerin heves ve gayretlerinden yoksundu. Yirmi yıl içinde, tadı tuzu olmayan topu topu birkaç kitap yayınlamıştı ve bunlarda da polo oyununa pek az yer ayrılmıştı. Ama polo yine de egzotik bir oyundu; halkın hayalinde Viktorya devri İngilteresi'yle Hindistan'ının, polo oynayan son Amerikan Başkanı Theodore Roosevelt'in, Long Island'daki bir çiftlikte harikulade çimler üzerinde bir topun ve birbirlerinin peşinde koşan sivillerin ve askerlerin görüntüsünü canlandırıyordu. Pek çok binicilik öğretmeniyle, atlara özel ilgi duyan kişiler ise poloya pek önem vermiyorlar, hatta hayvan ve binici için vahşet olarak gördükleri bu oyuna kızıyorlardı.

Dostları, resmi ve ulusal at gösterileri dünyasına girmesini tavsiye etmişlerdi; genellikle yaptığı gibi hakem olarak değil de yarışmacı olarak. At gösterilerinin Vermont'tan Oregon'a, Georgia'dan Hawaii'ye, özel aile eğlencelerinden, uluslararası at yarışlarına dek

yaygınlaştığını söylemişlerdi. Kazanan atlar büyük ödüller alıyordu; kazandıkları her şampiyonlukla da değerleri artıyordu. Arkadaşları, bir polo oyuncusu olarak sahip olduğu prestiji, binicilik sanatı üzerine yazdığı yazılardan elde ettiği ayrıcalıkla birleştirdiği takdirde, binicilikteki kusurlarını telafi edebileceğini, tanınmış haralarla özel at sahiplerinin kendisini kiralayarak atlarıyla ilgilenmesini isteyebileceklerini söylemişler, onu ikna etmeye çalışmışlardı.

Gelgelelim bu tür bir uğraş Fabian'a yabancıydı. O kısa zaman aralıklarında gerçekleşen bire-bir mücadelelerde, karşısındaki insan üzerinde üstünlük kurmak için savaşıyordu; ortada herhangi bir hakem bulunmadan ve seyircilerin dönek kararlarından uzakta. At gösterileri, insanları ve hayvanları, Fabian'ın ilgi duymadığı bir mükemmellik ve başarı derecesine göre sınıflandırıyordu. Fabian için, yarışmanın özü, başkalarının değil de insanın kendi koyduğu engellerle savaşmakta yatıyordu.

Fabian, sonbaharı beklemek üzere Massachusetts'da, ya da Vermont'da kalırdı; kimi zaman kıyılardaki kumsallar boyunca, ama en çok da yaz mevsiminin yaşamla bağını koparmamak için büyük bir uğraş verdiği Doğu'nun kuzey bölgelerinde dolaşırdı. Buralarda ağaçların yaprakları hâlâ dökülmemişti. Sonbaharın ılık öğle güneşinde sisle örtülen fundalıklar, gecenin dondurucu soğuğunda ürperiyordu.

Pürüzleriyle ve çalkantılarıyla, yalnızca sonbaharın sunduğu bu koku ve heyecan cümbüşüyle, Fabian'ın böylesi dehşetli bir manzaraya duyduğu susamışlık, diğer özlemleri gibi üzerine ansızın çökmüştü; ağaç kabuklarının ya da sararmış yulafların kokusunu taşıyan esintilerle, hayvan derilerinin ya da yapağıların uysal kokusuyla, bitkilerin anayollar boyunca esen rüzgârlara karışan misk gibi kokularıyla tutuşmuş olarak. Bu duyguyu, düşünceden ve anılardan farklı, ikisinin de ötesinde bir özlem olarak değerlendirdi; insanın sahip çıkamayacağı bir şey, patentini alıp mülkiyetine geçiremeyeceği bir ülke.

Fabian, bu mevsimde, yolunun geniş ve bakir bir araziye, bu araziyi yoğun bir şekilde çevreleyen ağaçlık bir sınıra ulaştığını fark edince, anayoldan çıkar, Karavanı'nı yakındaki bir açıklığa park ederdi. İki yanına da PERISHABLE (BOZULABİLİR MADDE) levhalarını asardı. Oyun kokusu alan bir oğlan çocuğunun tutkusuy-

la atlarını çabucak eyerler, başında beyaz polo miğferi, dizlerinde bacaklarını dallardan ve yüksek çalılardan koruyan dizlikleriyle, atlarından birinin üzerinde, ağaçlar arasına dalardı. Atlar, koşmak vaadiyle kişneyip sarsılır, çalıların arasına atılır, bir saban gibi toprağı altüst eder, inatçı dikenleri, çalıların eklemlerini, damarlarını ve yapraklarını parçalardı.

Sık çalılıklar ve ağaçlar arasında bir kez yolunu bulunca, yığınlar halindeki yaprak, sap ve kök tabakaları üzerinde yürürdü. Bitkilerin kuru çatırtıları, kulaklarında deniz dalgaları gibi uğuldar, atların toynaklarıyla yeri döverken çıkardığı sesleri bile bastırırdı. Orman, yanlarından geçip gidişini gözleyen çam, kayın, meşe ve köknar ağaçlarıyla onun önünde bir suskunluğa bürünürdü.

Dulavratotu sürgünlerine tünemiş ve alacalı bulacalı renkleri dolayısıyla kibirleri kırılmış karatavuk sürüleri, yerlerinden kıpırdamadan, Karavan'ın fındık ve gürgen ağaçlarıyla, böğürtlenler ve somaklarla çevrili ırmaklar ve kanallar boyunca, bir yelkenli gibi yol alışını izlerdi. Arkası kalkık bir filika gibi duran ve kıvrımlarında güneşi saklayan yapayalnız bir yaprak, Karavanın rüzgârıyla uçup giderdi. Yüzeyi alacalı yapraklarla kaplı, gelişigüzel akıntıların bitki kümeleri arasından çağlayarak aktığı acımsı bir gölcüğün yüzeyinde, tepedeki bir ağacın sarı yaprakları yansırdı.

Açık bir düzlüğe çıktığında, göğsü rüzgârın dalgasını karşılarcasına ilerde, eyere kurulan Fabian, atını eşkin yürütürken dizleri ve butlarıyla hayvanın gövdesine sıkı sıkıya tutunurdu; sonra eyerin üzerinde yükselir, ağırlığını topuklarına verir, atını dörtnala kaldırır, gözleri bir kement gibi gerilir, dizginleri tutan elleri hayvanı şekilden şekile, renkten renge sokar, eğilmiş bir dalın ya da devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayan at fırlayıp giderdi. Diğer at ise hemen peşinden dörtnala gelirdi, ya da karşısına çıkan umulmadık bir açıklık boyunca kendisini izlerdi. Fabian daha sonra onları yeniden eşkin yürütür, birdenbire yavaşlatır, eyerin üzerinde büzülerek kırık dalların ve durgun suların arasından geçerdi. Ölü yapraklar altında yuvalanmış kökler ve taş kümeleri, atlarının ayakları altında ezilir, parçalanır, unufak olurdu. Kabukları cüzzamlı, kelleşmiş,

parça parça sarkan ve ormanın karanlık köşelerini birer dilenci gibi gözleyen ağaç gövdelerini göğüslerdi Fabian.

Kimi zaman başka insanlara da rastlardı: Herkesin gelip geçtiği yollarda dolaşan ve izcilik oynayan oğlanlar grubu ya da açıklık yerlerde kamp kurmuş aileler; renk renk çantaların ve uyku tulumlarının ortalığa saçıldığı, başıboş çocukların kozalaklarla oynadığı, ya da çalılar altındaki yaşam dünyasına sinsice yaklaştığı kamp yerleri.

Ağaçlar arasındaki çalıların içinden fırladığı zaman, Fabian'ın konvoyu ortalıkta bir panik, bir telaş yaratırdı; insanlar, kaçıp kurtulabilecekleri bir uzaklıkta dururlardı. Yine de, ağaçların önünde dikilip duran bu beyaz miğferli, dizlerine kadar yükselen kara çizmeli, kara eldivenli ve uzun kamçılı şekli izleyebilecek kadar yakında olurlardı. Altı ya da sekiz yaşlarında bir çocuk korkuyla ulurdu. Oğlan çocukları, düşler ülkesinden ansızın ortaya çıkan bu hayaletin görünüşüyle bağrışarak sağa sola koşuşurdu. Solgun ve sevecen bir kadınla bir erkek, çocuklarını çekip kanatları altına alırdı; neye baktıklarından emin olmadan, baktıkları varlığın uyumsuzluğuna kafa yorarak ve onunla nasıl bir mütareke yapabileceklerini hesaplayarak. Fabian onları rahat bir tavırla selamlayınca yatışırlardı. Kekeleyerek, geldikleri yörelerde at çiftlikleri bulunmadığını söylerler, atların, kendileri gibi insanlar tarafından satın alınamayacak kadar pahalı olduklarını açıklarlardı. Ezilip büzülerek, yalnızca çocuklarının değil, kendilerinin bile bir atla binicisini, televizyon dışında, bu denli yakından görmediklerini itiraf ederlerdi. Çocukların çoğu ihtiyatla uzakta durur, anne ve babalarının oluşturdukları güvenli duvarların ardından Fabian'a sinsi bakışlarla bakarlardı. Bir kız, babasına, atların neden televizyonda göründüklerinden çok daha büyük olduklarını sorardı. Ya da bir oğlan, atın üzerindeki adamın kendilerine ateş edip etmeyeceğini bilmek isterdi. Fabian, atlarının kedi yavruları kadar uysal olduğunu anlatır, oğlana ata dokunmasını söyler, ya da kendisiyle birlikte bir an atın üzerine oturup bunun nasıl bir şey olduğunu denemesini isterdi. Sessiz ve düşünceler içinde olan oğlan, bu önerilerini çoğunlukla reddederdi.

Fabian'ın yolu kimi zaman dar bir köprüye varırdı, ormanı bir bıçak gibi bölen bir anayolun üzerinde asılı duran beton bir kamaya. Köprünün kıyısında dururken, insanların ve onların icat etmiş olduğu arabaların huzur bozucu şamatasına geri dönmüş olurdu. Fabian aşağılara, anayolun izin verdiği ölçüde özgürce kayıp giden arabalara bakardı. Her birinin içinde, belli belirsiz, üzeri plastikle örtülü eyerine tokalanmış bir binici görünürdü.... İçinden gelen bir dürtüyle, bu biniciye selam vermek üzere kolunu kaldırırdı. Metaller, lâstikler ve etler, altında hızla kayıp giderken, asfalt kuşağın üzerindeki kafaların bir an için yukarıya çevrildiğini ve köprüde, bir atın üzerinde duran bu acayip nöbetçiye baktıklarını fark ederdi. Sonra yeniden ormanı arzular, duygularından başka her şeyi yitirmiş bir halde, atını kalçaları üzerinde geri çevirir, çalıların içine sürer, gürgenler, somaklar ve şimşirler arasından geçerdi.

Biraz sonra hazırlayacağı leziz yemeğin umuduyla, karanlık bastırmadan önce Karavanı'na dönerdi. Mutfaktaki buzdolabından, iri kemikli, kaytan gibi bir yağ tabakasının çevrelediği kalın bir dilim biftek çıkartırdı. Bifteği sarımsakla ovalar, üzerine karabiber, tuz ve baharat eker, altını üstünü soğanlayarak zeytinyağına yatırırdı. Ormanda çekeceği ziyafete girişmeden önce, baharatlı bir sandviç haline gelirdi et.

Eline bez bir çanta ya da torba alan Fabian, akağaç, kestane ve meşe ağacı kabuklarıyla, gürgen ve çam ağaçlarının ince yapraklı dallarını ve çeşit çeşit kozalaklarını toplardı. Tohumlarla, ıslak çimlerle, eğreltiotu kümeleriyle, yosunlarla, kızılyapraklarla, artık önüne çıkan her türlü bitki ve otla, davul gibi şişerdi torba.

Ormanda oturmak, yemek yemek ve yalnız kalabilmek için bu sakin akşamlar eşsiz birer fırsattı. Karavan'ı siper alarak kendine bir sığınak kurar, rüzgârın hırçınlığından korunurdu Fabian. Ateş yakmak için toprakta sığ bir oyuk açar, kenarlarını taşlarla destekler, sonra taşların üzerlerine demir çubuklar dizerdi. Önce bir kibritle ağaç kabuklarını tutuşturur, daha sonra, kurumuş çam kozalakları ve dallarla ateşi beslerdi. Ama alevler odunları iyice sardığı zaman üzerlerine mutfaktan getirdiği suyu dökerdi; ta ki şömine donuk bir amber sarısı rengini alana dek. Ormandan topladığı yeşil

dallarla kor tanelerini bir araya toparlar, duman çıkıncaya dek karıştırırdı.

Etleri, yosun ve yaprak yığınları arasından fışkırabilecek başıbozuk alevlerden korumak için, yükseğe konmuş demir çubukların üzerine yerleştirirdi. Duman dinginleşir, kokusu acılaşır, et sulanmaya başlar, kıvrılıp büzülür, yağları boncuk boncuk damlayarak, ateşi, mavi ve turuncu yalazlar halinde yeniden coştururdu. Fabian eti ilk kez çevirdiğinde, bifteğin rengi çoktan değişmiş olurdu. O zaman biraz daha tuz ve biber ekmek gerekirdi. Baharat, etin parlak yüzeyine sıvanırdı. Sonra biraz daha pişerdi et. Ve tekrar çevrilirdi.

Bu işlem uzun sürer, alacakaranlık gecenin içinde çözünürdü. Sonra yemeğini yemeye koyulurdu Fabian. Kor tanecikleri titreşerek yanar, dumanlar başının üzerinde halkalar çizerdi. Ellerini, giysilerini ve ormanın içini, pişen etin kokusu sarardı. Yumuşacık et ağzında pamuk gibi dağılırdı; tıpkı uzun zamanlar önce, küçük bir oğlanken, bir çiftçi ailesi için tütsülenmiş etler hazırladığı zaman ağzında dağılan et gibi. Aylarca depolarda saklanacak bu etlerin çıplak ateş görmemesi, içindeki yaşam özünün korunması gerekiyordu. Isısını yitirdikten uzun süre sonra bile, çevresini saran duman onu bozulmaktan koruyabiliyordu.

Fabian'ın oyun oynayabileceği başlıca polo merkezleri -ister polonun bir yaz ve yaz sonu oyunu olarak oynandığı Orta Batı olsun, isterse kışın vakit geçirilen Florida'nın uyuşuk ve güneşli kıyıları olsun- çeşitli nedenlerden dolayı ona kapalıydı. Kalacak yer, saha, ahır ve benzeri debdebeli olanakları, birincisi, villa ve köşk gibi ihtişamlı mülklere sahip itibarlı kişilere, ikincisiyse, kulüplere üye olabilmek için katı ve seçkin sosyal ve mali kıstasları karşılayabilen kişilere sunuyordu.

Kulüplere üye olabilecek nitelikteki kişiler ya da konukları bile, polo oynamayı arzu ettikleri takdirde, beş-altı midilliden ibaret bir at grubuna sahip olmaları gerekiyordu; tabii hayvanlara göz kulak olabilecek seyisleriyle birlikte. Arkadaşlıkların ya da rastlantıların Fabian'ı bu tür debdebeli polo merkezlerine getirdiği ender fırsatlarda, mütevazi bir midilli grubunu beslemenin ve bir yerden bir

yere taşımanın yıllık masrafının, ancak büyük bir şirketin genel müdürünün yıllık maaşıyla karşılaştırılabileceğini görmek Fabian'ı hiç şaşırtmamıştı.

Polonun bu tür merkezlerine girmekten mahrum kalan, kendisiyle oyun oynayabilecek kişilerle birlikte olabilmek için gerekli zeminin koşullarını sağlayamayan Fabian, zorunluluk kadar kendi seçimiyle de, göçebe yaşantısını sürdürüyordu. İşin şu ironili yanı da gözünden kaçmıyordu: Kendisine üstünlük kurulabilecek sporlardan biri olan poloyla ilgilenmeye ancak çok zengin adamların gücü yetebiliyordu, ne var ki zenginlerin de pek azı bu işle ilgileniyordu.

Üçüncü Uluslararası Eugene Stanhope Polo Turnuvası'nın şampiyonluk maçının başlaması aşırı yağış dolayısıyla gecikmişti. Bu turnuva, Chicago yakınlarında, ülkenin belli başlı polo merkezlerinden biri olan Stanhope arazisinde yapılırdı ve çeyrek milyon dolarlık bir ödülü vardı. Tribünlerdeki ve saha kenarlarındaki üç binden fazla polo meraklısı şemsiyelerinin ve yağmurluklarının altına sığınmış, gürültülü bir şekilde, bataklık halindeki bu sahada maçı Güney Amerikalı *Centaur*'ların mı, yoksa Yeni Zelandalı *Hybrid*lerin mi alacağını tartışıyordu. Ama başladığı gibi, birdenbire diniverdi yağmur. Fabian'ın yanında oturan gri saçlı, tüvit etekli bir kadın, genç bir erkeğin üzerine tuttuğu şemsiyesini kapattı. Fabian, genç adamın başının, boynunun ve gövdesinin, sıkıca tutturulmuş alüminyum bir kafesle sarılmış olduğunu fark etti. Yüzü; solgun ve bu kafes içindeyken bile tuhaf bir şekilde sakin görünen yüzü, yabancı gelmedi. Fabian adamın birkaç ay önce Orta Batı'daki bir polo oyununda boynunu kıran polo oyuncusu olduğunu anımsadı. Hoparlörden bir ses geldiği zaman, genç adam, kalçasındaki bir düğmeyi çevirdi; içinde oturduğu düzenek onu önsıradaki bir locaya doğru döndürdü.

Orada, bir zamanların seçkin bir polo oyuncusu olan ve şimdi de ailenin babası bulunan, doksan yaşındaki Komodor Ernest Tenet Stanhope, konuşmak üzere ayağa kalkmıştı. Geleneksel polo giysilerini ve İngiliz miğferini giymiş bir halde, müteveffa oğlu Eugene'in anısına düzenlenmiş bu turnuvanın şeref başkanı olarak,

kendisine biraz önce haber verildiğine göre, hayatta olan biricik oğlu Patrick Stanhope'un da bu gösteride bulunamayacağını üzüntüyle bildirdi; ülkenin en büyük elektronik imalatçısı olan ve Stanhope ailesinin girişimleriyle kurulmuş bulunan Grail Sanayi Şirketleri'nin başkanı ve yöneticisi olarak üzerine düşen sorumluluklar kendisini turnuvaya katılmaktan alıkoymuştu. Bununla birlikte, turnuvanın yapılabilmesi için, alanı kurutmak amacıyla, cömertçe helikopterler temin etmişti. Tribünlerden müthiş bir uğultu koptu ve ailenin babası, elindeki mikrofonu, kırk yaşında, gösterişli bir dul olan gelini Lucretia Stanhope'a aktardı. Baş organizatör konumunda oluşuna bakılırsa, serinkanlı görünen Lucretia, gecikmeden dolayı kısaca özür diledi.

Kocası Eugene Stanhope'un, daha iki yıl önce, bu turnuvanın hazırlıklarını yaparken elim bir kaza sonucu öldüğünü söylemek fırsatını bulan Lucretia Stanhope bir an sustu ve memleketin en iyi atlarının yetiştirildiği Eugene Stanhope haralarının, oyundan sonra ziyaretçilere nezaketen açık tutulacağını bildirerek konuşmasını bitirdi.

Lucretia Stanhope konuşmasını ancak bitirmişti ki, Grail Şirketleri'nin turbo motorlu dört helikopteri, belli bir düzen içinde uçarak, alanın birkaç ayak üzerine yavaşça indi ve pervaneleriyle su gölcüklerini şiddetle döverek buharlaşmayı hızlandırdı.

Alanın en uzak ucunda duran belki yetmiş adet antika otomobille bunların yarısı kadar sayıda antika uçağın –polo turnuvasına başlamadan önce yapılan geçit töreni için her yıl dışarı çıkartılan müzelik parçalardı bunlar– sürücüleriyle sahipleri, çamurlu aletlerinin parlak yüzeylerini silmeye başladılar. Televizyon ekibi, maç dolayısıyla kendileri için kurulmuş olan alüminyumdan kulelere tünedi.

Makinelerini yüklenmiş birkaç fotoğrafçı, sahanın etrafındaki tentelerin altından çıkmaya başlayan yıldız oyuncuların resimlerini çekebilmek için koşuştu. Bazıları, seyisleri tarafından eyerlenmeye başlanan polo midillilerinin fotoğraflarını çoktan almışlardı. Bazı muhabirler ise yerel ve uluslararası polo sosyetesiyle jet sosyetenin

turnuvaya gelen önemli kişilerini saptamak üzere tribünlerde sinsice dolaşıyordu.

Balonlar, çiçekler ve Amerikan bayrakları taşıyan iki düzine kadar spor otomobilden oluşan bir konvoy alanın çevresinde turlamaya başladı. Çeşitli A.B.D. polo kulüplerinin görevlileriyle, turnuvayı destekleyen ve ödül parasına katkıda bulunan kuruluşların elemanlarını taşıyorlardı. Geçit töreninin başını antika arabalar çekiyordu; birbirlerine çarpmamak için ağır ağır, dikkatle ilerliyorlardı. Onları, hoplayıp zıplayan, mini etekli amigolarıyla, üniversite bandosu izliyordu. Onların arkasından ise, çiçeklerle süslü, hareketli bir platform geliyordu. Üzerindeki bikinili ve miğferli, kıvrak ve esmer Polo Güzeli, kalabalığı çiçek yağmuruna tutuyordu. Gösteri konvoyunun en arkasında, yerel müzelerden birinin ödünç verdiği orta çağ zırhlarına bürünmüş, hünerli dört atlı, kargılarla gösteri yapıyordu. Atlarını döndürüp kargılarını doğrultarak birbirlerine dörtnala yaklaşıyorlar ve olağanüstü bir maharetle vücutlarını ve zırhlarını vahşice bir çarpışmadan sıyırıveriyorlardı. Metal giysiler içindeki adamların alışılmadık ağırlıklarıyla atlar zorlanıyordu.

Yüzündeki tek ilgi çekici özelliği incecik bir bıyık olan, orta yaşlı bir adam Fabian'a döndü. Kusursuzca dikilmiş bir safari ceket, beyaz bir pantolon ve iki renkli ayakkabı giymişti. Manikürlü ellerinde, lülesi funda ağacından bir pipo tutuyordu.

"Bana kalırsa, burada yaptıkları gösterişten başka bir şey değil," dedi mübalağalı bir İngiliz aksanıyla. "Yalnızca bu helikopterler bile benim ülkemi teslim alabilir." Biçimsizce sararmış dişlerini göstererek güldü. "Bu güruh kimlerden meydana geliyor dersiniz?" Piposunu kibirli bir tavırla tribünlere doğru salladı.

"Polo meraklıları. Hara sahipleri. Çiftçiler. At besleyicileri. Kolejli polo takımları, sizin ve benim gibi sıradan insanlar."

Adam omuzlarını silkti. "Sıradan insanlar ha? Bu turnuvaya uçağın birinci mevkiinde geldim ben."

"Nereden?"

"Brunei'den, evimden. Londra üzerinden tabii."

"Brunei ha? İlginç" dedi Fabian. Bu yeri daha önce duymuş olduğundan emin değildi.

"İlginç mi? Pek değil." Bir duman bulutu daha savurdu adam. "Bizim doğal eğlencelerimiz squash*, badminton*... ve Çin Denizi meltemidir."

"Squash, badminton ve meltem mi?"

"Evet. Tabii şu tanrının cezası polo da."

"Polo mu?"

"Polo. Lûtufkâr hükümetimiz tarafından son zamanlarda memlekete sokuldu."

"Hükümetiniz tarafından mı?"

"Evet. Sultan Hazretleri ve kardeşleri tarafından. Polis kuvvetleri ve Brunei Kraliyet Alayı tarafından oynanacak. Hava kuvvetleri tarafından da tabii."

"Ah, tabii," dedi Fabian.

Helikopterler, alanı ileri geri süpürerek işlerini tamamladılar. Tribünlerden kopan bir çığlık tufanına karşılık verircesine, kademe kademe yükseldiler, bir an havada asılı kaldılar, sonra uçup gözden kayboldular. Alan birdenbire sessizliğe büründü. Hâlâ bir parça ıslaktı; güneşin altında titreşiyordu. Ama, parlak su gölcüklerinin hepsi yok olmuştu.

Fabian, spor dünyasını, topla oynanan oyunlar ve topsuz oynanan oyunlar olmak üzere ikiye ayırmıştı. Topla oynanan oyunlar içinde de polo, onun için rakipsizdi. Her biri dört oyuncudan oluşan iki takımın birbiriyle mücadelesinde, insanla atın eşitliğini, insanın insanla yaptığı ikili uğraşı görüyordu. Gerek oyuncunun tek başına oynadığı dramı, gerekse takımın kolektif arzusunun çelişkileri ve beraberliklerinde sergilenen grup çatışmasını içeren uzay sımsıkı bir bütündü bu oyunda.

(*) *Anglo-Sakson ülkelerine özgü, biri salonda, öteki açıkta raketle oynanan top oyunları.*

Fabian, genellikle, "Atın hızı, polonun sopası," diye düşünerek polonun özünü belirlerdi. Her biri en fazla yedi buçuk dakika süren altı ya da sekiz devre olarak oynanırdı oyun. Temeli ise midilli atlarıyla sopaydı. Atlar, genellikle safkan, kısa bacaklı ve polo için özel olarak eğitilmiş hayvanlardı. Sopaya gelince, dört ayaktan (3,6 metreden) daha uzun ve altı ons (500 gr) ağırlığında bir çubuktu. Gövdesi bambu kamışıydı. Bir ucunda lastik kaplı tutacağı, öbür ucunda ise dokuz inç (22,5 cm) uzunluğunda, sigara ya da silindir biçiminde, sert bambudan ya da dut ağacından bir parça vardı. Vuruş yüzeyi iki inç (5 cm) genişlikten daha azdı.

Bir polo midillisinin hızla yerinden kalkması, uçarcasına koşması, çevikçe dönmesi, harekete geçtiği hızla, çabucak, bir taş gibi duruvermesi için iki-üç yıl boyunca düzenli bir şekilde eğitilmesi gerekliydi. Böyle bir midilli üzerinde, futbol sahasının dokuz katı büyüklükte bir çim saha boyunca dörtnala giden bir polo oyuncusu, topu, sopasının dehşetli bir vuruşuyla yüzlerce ayak uzaklığa fırlatabilirdi. Yirmi dört ayak genişlikteki kale direklerine doğru uçuşu sırasında top -üç ve bir çeyrek inç çapında, dörtbuçuk onstan daha ağır olmayan tahta bir küreydi- saatte yüz millik bir hıza ulaşıyordu; bir atın kemiklerini kırabilecek derecede büyük bir hız demekti bu. Çarptığı bir midilliyi ya da binicisini sersemletebilir, hatta öldürebilirdi.

At üzerinde mızraklı gösteriler yapmakta olan orta çağ şövalyeleri sonunda hipodromu terk etti. İki saha görevlisi, ayaklarını vurup sopalarla dürtükleyerek sahayı kontrol etti ve ellerini sallayarak ana tribündeki hakeme alanın yeterli derecede kurumuş olduğunu bildirdi.

Fabian, çevredeki seyircilerin konuşmalarını, tahminlerini, bahislerini dinledi. Yeni Zelanda takımı Hybridler favori görünüyordu. Oyuncularının her birine on üzerinden dokuz puan veriliyordu. Kalabalığın çoğunluğu, Hybridler'in atlarının, dünyanın en iyi atları arasında olduğuna emindi; o derece değerliydiler ki, Hybridler, Centaurların tersine, turnuvadan sonra atlarını memleketlerine taşı-

mak masrafını göze almaktaydılar. Polo meraklıları, bu derece değerli atların üstünlüğü garantilediğini düşünüyordu. Yeni Zelandalıların, Anglo-Sakson mirası olarak, ata saygı göstermelerinden hoşlanıyorlardı.

Fabian içinse, tam tersine, favori olan taraf Centaurlar'dı. Onlara karşı sürülen savları biliyordu, midillilerini turnuvadan sonra sattıklarına göre en iyi atlarını memleketlerinde bırakmış olmalıydılar; ama uluslararası en iyi altı polo oyuncusundan ikisinin bu takımda yer aldığını da biliyordu. İkisi de on üzerinden on alırdı. Diğer iki oyuncu ise on üzerinden sekiz alıyordu. Dahası, bunlar ikinci ve üçüncü kuşak polo oyuncularıydı; otomobilin Birleşik Devletler'deki önemi gibi, polo atlarının bir gereksinimi karşıladığı bir iklimde büyümüşlerdi. Bir makine teknisyeninin, ellerine emanet edilen bir otomobili zevkle ayarlaması, onarması ve çalıştırması gibi, başarılı bir güney Amerikalı seyis de, bir polo midillisini arzusuna göre eğitmekte aynı derecede bir özgürlüğe sahipti. Güney Amerikalı oyuncular hiçbir zaman, kazanmak için belli bir ata saplanıp kalmadıklarından, oyun sırasında birkaç kez midilli değiştirirlerdi. Yedek olarak sakladıkları atlar da aynı derecede başarılı hayvanlardı. Onlar için bir midilliyi eğitmek demek, her şeyin ötesinde, hayvanın daha hızlı koşmasını sağlamak demekti. Dayanımını ve hızını arttırmak için ata uyarıcılar enjekte ederlerdi. Dolaşımı hızlandırmak için kanın nasıl sulandırılacağını, ya da yerel anestezi uygulayarak veya hayvanın sinirlerini öldürerek acıya dayanıklı bir hale nasıl getirilebileceğini bilirlerdi.

Hybridler ve Centaurlar şimdi, iki ayrı ucundan alana girmeye başlamışlardı; şeref tribününün önündeki bir noktaya doğru ilerliyorlardı. Oyuncular, takımlarının renklerini taşıyan tişörtler, bacağı saran beyaz pantolonlar ve kalın dizliklerle yüksek konçlu çizmeler giymişlerdi. Başlarında geniş kenarlı mantar ya da yeni tip plastik miğferler vardı; gözleri ve yüzleri, dar şeritler halindeki koruyucularla siperlenmişti. Midillileri dizginlerle sıkı sıkıya kuşatılmıştı. Topun, sopanın ya da bir başka atın toynağının darbesini hafifletmek

için, bacaklarına, takım renklerinden bandajlar sarılmıştı. Oyuncular, sıra halinde, ellerindeki sopaları bir geçit törenindeki bayraklar gibi dimdik tutarak, atlarının üzerinde ilerledi; dizginleri sıkı sıkıya germişlerdi.

Peşinde Grail Sanayi Şirketleri'nin flamasını taşıyan çift kanatlı antika bir uçak, atları ürküterek sahayı çepeçevre dolaştı; uçak gittikten sonra hakemlerden biri topu ortaya fırlatıverdi. Oyun başladı. Biniciler, ani bir patlama şeklinde, sopalarıyla havayı biçerek, dörtnala kalktı; uçarcasına giden atların ansızın duruvermesiyle, halen ıslak olan alandan çim parçaları kopuyor, havaya fırlıyordu.

Oyunun başlamasıyla birlikte, her iki takım da kendine özgü oyun biçimini sergilemeye başladı. Hybridler, alışılageldiği gibi, toptan çok adam peşinde koşmayı gerektiren bir strateji uyguluyordu. Her oyuncu, midillisinin güvenli ve rahat tavrını göstere göstere çalışıyordu. Dizginleri, tek ya da çift, İngiliz usulü tutuyorlardı. Oyunun en ateşli anlarında bile, atlarını, kamçı darbelerinden çok, dizlerinin ve butlarının basıncıyla sürüyorlardı; gemi, pek kısa bir süre için kasıyorlardı. Topun peşinden koşarken oyuncu ayağa kalkıyor, dizlerinin üzerinde dengesini kuruyor, omuzları midillisinin kulaklarına değiyor, kalçalarının ve belinin kıvraklığı zevkli bir görünüm sunuyordu. Sol eliyle dizginleri yönetirken sağ eliyle sopasını kullanışı son derece doğruydu: Sopanın sapını avucunun içinde, baş ve işaret parmakları arasında tutuyor, havada sallayarak daireler çiziyordu; öndeki el midillinin ön bacakları, arkadaki el ise midillinin arka bacakları hizasında duruyordu.

Hızlı, atılgan ve çok iyi eğitilmiş Arjantin safkanlarına binen Centaurlar ise, hızlı ve cüretkâr oyunlarıyla takdir topladılar. Polo sahasını, takım stratejisinin her bir oyuncuyu bıkıp usanmadan gol aramaya zorladığı bir satranç tahtasına çevirmişlerdi. Her binici, ilginç bir kuvvet gösterisiyle atını denetim altında tutuyordu; burun kayışlarını başparmağıyla işaret parmağı arasında, ağız kayışını işaret parmağıyla orta parmakları arasında tutuyor, başparmağıyla kamçıyı avucunun içine bastırıyordu; atının adımlarını değiştirmek

için baskı uyguluyor, dehşetli duruşlar ve keskin dönüşler yaptırıyordu. Gözleri rakibinde, hücum çizgisinde ve topta olan her bir Centaurlu, mükemmel bir görüntü sunuyordu; böğürleri çoktan kanlanmış atını kamçılayarak çılgınca dörtnala gidiyordu. Dizginleri birdenbire sağ ellerine, sopayı tuttukları ellerine aktarmakta Centaurlar eşsizdi; böylece boş kalan sol elleriyle, tüm güçlerini kullanarak, atlarını kamçılayabiliyorlardı. Sopayı sıkı sıkı tutuyorlar, bilekleri esnek, dirsekleri böğürlerine bitişik, kolları ve omuzları vuruş sırasında sopayla aynı hizada, topu pürüzsüzce kepçeleyiveriyorlar ve havada bir yay çizdiriyorlardı.

Fabian, yankısı yıllarca süren bir oyunda meydana gelen bir olayı anımsadı. Güney Amerikalı bir oyuncu, atını müthiş hızlandırmıştı. Hayvan arka ayaklarıyla yeri döverken, ön ayaklarını da gövdesinin oldukça yukarısına kaldırıyordu. İçgüdüsel olarak, havada asılı duran bir yay gibi gerilmiş, rüzgârın sürtünme etkisini hafifletmek için kulaklarını yatırmıştı. Oyuncu, bir rakibini safdışı bırakmak ve topu sopasıyla arkadan kepçelemek için birdenbire dizginleri çekiverdi. Hayvan momentini birdenbire yitirdi, ön ayakların geri çekilmesiyle doğal ritmi bozuldu. Binici hayvanı ileri sürmek için mahmuzlayınca atın ön ayağı sürçtü, yere vurdu ve dizin altındaki kemik kırıldı. Çılgınca köpüren hayvan, parçalanan ayağıyla dörtnala gitmeye devam etti; ayağını yere her vuruşunda kırılan kemik dışarı fırlıyordu. Sonunda sendeleyerek yıkıldı. Midillisi gibi çılgına dönmüş olan binici, ancak o zaman, neler olup bittiğinin bilincine varabildi.

Stanhopelar'ın, turnuvayı kutlamak için Polo ve Golf Kulübü'nde verdikleri galaya, yarışmacı takımların üyeleri, diğer polo oyuncuları, spor dünyasının ve sosyetenin uluslararası tanınmış isimleri katıldı. Galaya davetsiz olarak giden Fabian, resmi giysiler içindeki kalabalığın arasında huzursuzca dolaşıp duruyordu.

Salonlardan birinde isminin söylendiğini duydu. Mavi giysiler içindeki orta yaşlı bir adam kendisine doğru ilerledi; gümüş rengi kravatına, inci bir polo topuyla bu polo topuna vuran altın bir sopadan ibaret bir kravat iğnesi takmıştı. Fabrian'a yırtıcı bir kuşun gözleriyle bakıyordu.

"Sizi tanıyorum," diyerek alaycı bir havayla lafa girişti.

"Ben de öyle," diyerek yanıtladı Fabian.

"Siz, ünlü Fabian," diye haykırdı adam, Fabian'ı omzundan tutup bir köşeye çekerken. "Michael Stockey" olarak tanıttı kendini. "Size buradaki polo profesyonelleri arasında bakındım durdum," dedi, "ama bana söylendiğine göre kimseye satış yapmıyormuşsunuz. Doğru mu?"

"Satış yapmıyorum, çünkü satın alacak kimse yok," dedi Fabian.

Stockey, Fabian'a iyice sokuldu. "Düşünün bir," dedi neşeli bir sesle, "siz ve ben bir keresinde karşı karşıya gelmiştik. Los Lemures'teki bir polo turnuvasında... Karayipler'de..."

Bu karşılaşmayı anımsayamadığı için özür diledi Fabian. Ne var ki Stockey azimli adamdı.

"Her neyse, son zamanlarda adınızdan bol bol söz edilir oldu," dedi Stockey. "Grail Sanayi Şirketleri'nde çalışan bizler, polonun geleceğin oyunu olduğunu hissediyoruz; dünyadaki en hızlı ve en tehlikeli spor. Yarım ton ağırlığındaki insan ve hayvan, saatte otuz beş millik bir hızla, diğer yedi insan ve atla çarpışıyor. Hepsi de bilardo topu büyüklüğündeki bir topun peşinde koşup duruyorlar! Oyuncu, mücadele etmek için yaşamını her saniye tehlikeye atıyor. Ne müthiş bir oyun bu!" Söylediği sözlerin havasına girmeye başladı adam. "Polo, bir süper spor. Engelli koşunun tehlikeleri, yarışmaların hızı, buz hokeyinin vahşeti, futbolun gerilimi, beyzbolün inceliği, hepsi poloda mevcut. Polo, eşsiz bir spor." Sustu. Keyiflenmişti. Sonra devam etti. "Kralların oyunu hâlâ oyunların kralı. Grail Sanayi Şirketleri, Wellington, Retama ya da Boca Raton'da başlatılabilecek bir teke tek Polo Dünya Şampiyonluğu'nu finanse edebi-

lir. "Dünyanın En İyi Polo Oyuncusu" ünvanı için mücadele edecek oyuncuları -tanınmış profesyoneller kadar amatörleri de- seçecek yüzlerce Amerikan ve yabancı polo kulübü var. Böylesi modern bir dövüşün polonun televizyondaki itibarını nasıl yeniden canlandıracağını düşün! Gerçek bir üstünlük kuracak polo. Ne diyorsun Fabian?"

"Diğer sporlara benzemez," dedi Fabian.

Stockey, ağırlığını, bir bacağından öbürüne aktardı. "İşte sen bu noktada işin içine giriyorsun Fabian: Konuklarımızdan birisin. Senden iyisini mi bulacağız? Polo üzerine kitaplar yazdın. Atları koruma yasasının değiştirilmesinde yardımcı oldun. Hayatının yarısını yurt dışında geçirdin, dünyanın her yerinde polo oynadın. En iyi polo oyuncuları içinde yakından tanıdığın kişiler var." Sustu. Fabian'ın tepkisini bekledi.

"Beni seçmek kimin fikriydi?" diye ihtiyatla sordu Fabian.

"Patrick Stanhope'un bizzat kendisi seni bulmamı ve bu konuyu açmamı istedi. Küçük Vanessa'yla ilgilendiğin, ona ata binmeyi ve atlamayı öğrettiğin için sana çok müteşekkir. Kız hiç attan düşmedi, biliyor musun? Tabii herkes senden yana çıkmadı." Sustu. "Poloyla ilgilenen kimi kişiler, özel olarak... şey... hiçbir polo takımının seni kabul etmeyeceğini söylediler. Senin topa atmaca gibi saldırdığını ve bireysel olarak oynadığını belirttiler. Kolay kolay gol de kaçırmazmışsın."

"Neler söylediklerini biliyorum," dedi Fabian.

"Anlattıkları bir hikaye var." Stockey sinirlice öksürdü, sonra devam etti. "Bu ilginç vuruşları çocukken, Avrupa'da savaş sırasında, bir köylünün yanında ata binerek çalışmak zorunda kaldığın zaman öğrenmişsin. Polo sahasından çok sirklere yakıştığını söylüyorlar. Hakem olarak bile istemiyorlar seni."

"Biliyorum."

"Sanırım bazılarının ağzındaki söylentiyi de biliyorsundur; şey... Eugene'in başına gelen kazanın aslında bir kaza olmadığını, ikinizin bir tür düello yapmış olduğunuzu."

Fabian sessizliğini korurken, Stockey ellerini birleştirdi, düşünceli bir halde sallamaya koyuldu. "Her neyse, sonu ölümle bitmiş olsa da yasa önünde cinayet sayılmıyor." Sesi imalı bir hal aldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Fabian hiç tepki göstermedi.

Stockey kenetlenmiş ellerini çözdü, hızla iki yana açtı. "O sabah orada bulunan seyis senin hem hızlı hem de sert oynadığını söyledi. Ama Eugene de suratını parçalayan topa doğru sürmüştü atını. Dahası, senin elin de bir gün önce berbat bir şekilde sakatlanmıştı!"

"Parmağımı kesmiştim," diyerek düzeltti Fabian.

Stockey endişeyle gözlerini kırpıştırdı. Kendini yeniden gülmeye zorladığında dişleri ortaya çıktı. "Her neyse, Patrick Stanhope kardeşinin ölümünün bir kaza olduğunu biliyor. Polo oynarken hiç sakatlanmamış gerçek bir polo oyuncusu olur mu?"

"Ben hiç sakatlanmadım," dedi Fabian.

"Şansın varmış!" diye bağırdı Stockey. "Ustaların çoğunun pek çok kaza geçirmiş olduğuna inanılır genellikle."

"Pek çok kaza geçiren, usta değildir," dedi Fabian.

"Son derece aşırıya kaçan bir görüş bu," dedi Stockey ihtiyatla. "Kitaplarındaki gibi konuşuyorsun Fabian. İnsanlar, başarısız oldukları zamanlarda bile profesyonel olduklarını düşünmeyi severler." Sesi hafifledi. "Senin kitapların onların yaptığı sporu bozuyor."

"Sporu bozsa bozsa kazalar bozar, kazalar üzerine yazılmış kitaplar değil," dedi Fabian.

Stockey ona imalı bir şekilde uzun uzun baktı. "Seni şunu düşünmeye davet ederim: Kitapların seni polo güvenliğinin sözcüsü haline getiriyor, TV gösterimiz için de daha iyi bir görünüm sunuyor. Ne diyorsun Fabian?"

"Bu konuda düşünmem gerek," dedi Fabian.

Stockey elini Fabian'ın omzuna vurdu. "Florida'ya yerleşmene yardımcı olabiliriz. Örneğin Palm Beach Polo Kulübü'ne. Senin için ne kadar eğlenceli olacağını düşün! Dünyanın dört bir yanın-

dan gelmiş en iyi oyuncular; büyük bir kalabalık." Fabian'a süslü bir kart uzattı. "Yakın bir zamanda beni ara ve kabul ettiğini söyle. Anlaştık mı?" Stockey, bara doğru yürüyerek gitti.

Çiçekli elbiseler giymiş bir grup kadın, salonun ortasında dikilmiş, uzun saplı gümüş kâseler içindeki dondurma topaklarını kaşıklıyorlardı. Çikolatadan yapılmış bir midilli ile ağaççileği ve vanilyadan yapılmış bir polo oyuncusundan ibaretti dondurma. Stanhope Turnuvası'nda ödül olarak verilen polo heykelciğinin bir modeliydi. Öğleden sonra durmuş olan yağmur, acısını çıkartırcasına yeniden başlamıştı; kulüp salonunun cam duvarları boyunca damla damla akıyor, şimşekler birbirini kovalıyordu.

Stockey'le yaptığı konuşmadan sonra, bir başkası tarafından daha tanınmak istemeyen Fabian salonun en loş köşesindeki boş bir masaya oturdu. İki garson iskemleleri düzeltti ve örtüyü değiştirdi.

Masaya bir kadın yaklaştı; daracık tuvaleti vücudunun tüm kıpırdanışlarını sergiliyordu. Fabian, Alexandra Stahlberg'i tanıdı.

"Nasılsın Fabian?" diye sordu kadın baygın baygın gülümseyerek. İri, oval gözleri, gülümserken çapkınca bir parıltıyla ışıldıyordu. Hafifçe aralık dudaklarından süt beyazı dişleri görünüyordu.

Fabian ayağa kalktı, kadının uzattığı eli tuttu; pürüzsüz, ince, diri ve serindi.

Kadının elinin dokunuşuyla anıları canlandı Fabian'ın; dudakları arasından süzülüp diline dokunan parmakları anımsadı. Eline baktı Alexandra'nın.

Bu bakış kadının gözünden kaçmadı. "Bir yüzük parmağı seni hâlâ heyecanlandırıyor mu?" diye sordu. Cilve yaparak arkadaşına sokulurken kedi gibi mırladı.

"Heyecanlandırıyor... senin parmakların," dedi Fabian, Alexandra Stahlberg'in ikinci defa hayatına girişi üzerine düşünürken.

Eugene'in ölümünden beri Alexandra'yı pek çok kez görmüştü

Fabian, ama sadece reklamlarda; bir havaalanının bekleme salonunda kendisini baştan çıkarırken, tüm bir gece boyunca kaba ışıklarla aydınlatılan gazete sergilerindeki magazin kapaklarından baştan çıkarıcı bakışlarla bakarken. Bir keresinde, bir telefon kuyruğunda beklerken başını yukarı kaldırdığında, Alexandra'nın şuh bakışlarının hedefi olduğunu fark etti; kendisini davet eden bir hayalet gibi görünüyordu. Yeni bir dudak boyasının reklamının yapıldığı bir ilan tahtasının üzerinde, çenesini ilginç parmaklarına dayamıştı. Parmaklarından biri havaya dikilmiş, iç gıcıklayıcı dudaklarının üzerinde geziniyordu; susulması gerektiğini işaret eder gibiydi... Gözleri, kendisine bakanların gözleriyle düello ediyordu.

Fabian ve Eugene Stanhope bir vakitler arkadaştı. Eugene, polo çalışmaları yapmak ya da maç etmek üzere sık sık Fabian'ı tutardı. İkisi birlikte Eugene'in özel uçağıyla yolculuk eder, yurt içindeki ve dışındaki çeşitli kulüplere ve turnuvalara giderlerdi. Dominik Cumhuriyeti'ndeki bir tatil yeri olan, La Romana'da, efsanevi polo oyuncusu Hintli Maharaşi Jabar Sigh'in takımı Central Romana'ya karşı oynadılar. La Romana'ya gidişlerinden birinde Eugene, genç bir fotomodel olan Alexandra'yı tanıştırdı Fabian'a. Eski bir arkadaşı olduğunu söylemişti Eugene. Aslında birbirlerine âşıktılar. Eugene de bunu Fabian'dan saklamak zahmetine girmemişti. Yolculuğun sonunda dedikodulara engel olmak ve karısı Lucretia'nın dikkatini çekmemek için, Fabian'dan Alexandra'nın sevgilisiymiş gibi davranmasını istedi; Fabian da kabul etti ve o günden sonra Stanhope malikanesinde Eugene'in sık sık konuğu oldu. Eugene'le buluşmak için genellikle Fabian'ın gelişinden birkaç gün sonra ortaya çıkardı Alexandra.

Alexandra ile tanışmasından bir yıl kadar sonra Eugene, Fabian'ı bir turnuva öncesi çalışması yapmak üzere yeniden tuttu ve Stanhope malikanesinde kalmaya davet etti.

Eugene'i görmeye gitmeden birkaç hafta önce, Alexandra'yla karşılaştı Fabian. Kız bir Fransız film prodüktörüyle birlikteydi. Polo vesilesiyle bir zamanlar şöyle bir tanışmış olmalarına karşılık,

Fransız Fabian'a bayağı yakınlık gösterdi. Fabian ile Alexandra'nın birbirlerini tanıyor olmalarından da zevk duyduğunu belirtti. Alexandra'nın suratını asıp konuşmadan oturmasına karşılık, Fransız, Alexandra'yla sık sık yolculuk ettiklerini ve onu seks filmlerinden birinde oynatmayı planladığını söyledi. Sonra bir öpücükle kızı alış veriş yapmaya gönderirken, Eugene'in kendilerini tanıştırdığı andan beri Alexandra'nın çekiciliğine kapılmış olan Fabian, kızın endişeli bakışlarını fark etti.

Fabian'la yalnızken, prodüktör, Alexandra'yla olan ilişkisini ayrıntılarıyla ballandıra ballandıra anlattı. Adamın söyledikleri Fabian'ın hayal dünyasını harekete geçirdi, eski imgelerin yerini yenileri aldı, ilk karşılaştığı zaman duyduğu arzuyu kamçıladı. Fabian, Alexandra'yı tanımak için kararlı bir çaba içine girmesi gerektiğini hissetti.

Stanhope malikânesine vardığı zaman, Alexandra'yı ketum bir insan olduğuna inandırabilmek arzusu içindeydi Fabian; iki erkeğe de diğerinin varlığından söz etmeyecekti.

Eugene kısa bir iş gezisine çıkmış, Alexandra ile Fabian'a gereken rahatlığın sağlanması için talimatlar bırakmıştı. Alexandra üst kattaki odalardan birini aldı, Fabian ise zemin kattaki bir odaya yerleşti. Midillilerini tımar edilmeleri için Stanhope haralarına bırakmış, sonra da Karavanı'nı evin yakınında bir yere park etmişti.

Birkaç polo oyuncusu ve karılarıyla birlikte Polo ve Golf Kulübü'nde akşam yemeğini yedikten sonra Alexandra, Fabian'a, geyik parkının içinden yürüyerek eve gitmeyi önerdi.

Rüzgâr, yukarılarda, ağaçların tepelerini sallıyordu ama ay ışığının bir duman gibi asılı durduğu kumlu patikada sessizliği sadece çekirgelerin tekdüze sesleri bozuyordu. Fabian'ın, Alexandra ile ilk kez yalnız kaldığını fark etmiş olması, düşüncelerinin yol yol akıp gitmesine, belirsiz bir ânın ufacık bir dürtüyle kaymasına neden oldu.

Sessizliği Alexandra böldü. "Gücümü her zaman kendimden aldım." Serinkanlı ve kayıtsız bir sesle kendi kendine konuşur gibiydi.

"Birlikte yaşadığım erkeklerce aldatılmadığım sürece, kendi aldattığım erkeklerle yaşamayı yeğlerim."

Fabian hemencecik ona güvence vermeye çalıştı. "Bu konuda kimseye bir şey söyleyecek değilim..."

"Söylemeyeceğini biliyorum," diyerek kesti Alexandra, "ama yine de bir gün söyleyecek olursan, ikisi de buna aldırmayacak. Onlar ne istediklerini biliyorlar."

"Ne istiyorlar?" diye sordu Fabian.

Ağaçlıklar kuru, hava bunaltıcıydı. Çekirgelerin ötüşü dur durak bilmiyordu. Sessiz ve çevik bir yıldırım gökyüzünü ikiye böldü. Fabian gecenin içindeki şekilleri algılayabilmek için gözlerini zorlarken, çakan bir başka şimşek yanında duran Alexandra'yı aydınlattı.

"Dünyadaki herhangi bir kadından daha iyisini veriyorum," dedi, "onlar da verdiğim şeylerin peşinden gelmeyi istiyorlar."

Eve yaklaşmışlardı, Karavan'm yanından geçmek üzereydiler. Hayaletimsi karanlığın içinde bir işaret bırakmak istercesine, arabanın üzerine parmağıyla bir çizgi çekti Alexandra.

"İçersini görebilir miyim?" diye sordu.

Fabian, kadının yüzüne vuran bir dolu gölgeye ve çıplak omuzlarına baktı. "Bir başka zaman olmaz mı?" diye sordu, gerekçesinin güçsüzlüğünü itiraf edercesine.

"Olabilir. Ama bir sakıncası mı var?"

Fabian içeri girerek ışığı açtı. Alexandra peşinden geldi.

"Saklandığın yer burası mı?" Bakışlarını salonun etrafında dolaştırdı, sonra yukarıya, kitap raflarına doğru kaldırdı.

"Yaşadığım ve çalıştığım yer burası," dedi Fabian.

Alexandra kırmızı şarap istedi. Fabian, endişesini gizleyebiliyor olmasının rahatlığıyla şarapların bulunduğu rafa gitti, son şişeyi çekip çıkarttı, ağzını açtı ve bardağı doldurdu. Alexandra şarabı ağır ağır yudumladı. Bakışları kısa bir süre için Fabian'ın polo kitaplarına takıldı ama onlara dokunmak için uzanmadı. Fabian'ın tahtadan üç ayaklı bir sehpa üzerine bir polo eyeri yerleştirerek yaptığı yazı taburesi hoşuna gitti. Gece elbisesinin eteklerini kaldırıp

bacaklarını açarak eyerin üzerine oturdu; yaptığı hareketle giysisi yukarıya, kalçalarına kadar sıyrıldı. Başını arkaya attı; bakır rengi saçları, bir ışık parıltısıyla titreşerek, dalga dalga, ensesine ve omuzlarına döküldü. Donuk bir ışık halinde titreyen giysisinin içinde, bacakları iskemlenin üzerinde ayrık, eteklerinin altından ortaya çıkan butları ve yüksek ökçeli üzeri açık iskarpinler geçirdiği ayaklarıyla Fabian'ı boş yere umutlandırıyordu.

İşinin ustası bir model olduğunun bilinciyle, kırmızı ojeli tırnaklarını göstere göstere yere eğilip ayak bileklerini kavradı, sonra da ellerini sedef gibi parlayan ayak parmaklarına kenetledi.

Fabian birbirine dolaşmış olan elleri, ayakları, el ve ayak parmaklarını seyretti: Hepsi de uzamış, gerilmiş ve sinirliydi. Bir an için küçük bir kutsal heykelciğin parçalarını çağrıştırdılar; her an dağılma tehlikesi içinde olan bir heykelciğin parçalarını...

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi Alexandra, sanki odanın sessizliğini devşiriyordu. Sonra duvardaki aynaya baktı: İkizdiler; biri camın içine hapsolmuştu, öbürü etten kemiktendi; birbirlerine ihtiyatla bakıyorlardı. Aynadaki kadın Fabian'ın bakışlarını yakaladı; ikizinin çıplak omuzlarına artık bakamıyordu Fabian. Alexandra gülümsedi.

"İş hayatımda bana kırkayak derler," dedi.

"Kırkayak mı?"

"Evet. Bacaklarım, ayaklarım ve ellerim dolayısıyla."

Eyerin bir yanına doğru kaydı; elleri kucağındaydı. Bacaklarını açmış, giysisi iyice yukarılara sıyrılmıştı. Fabian'ın bacaklarının arasını görebildiğinin farkındaydı.

"Ne düşünüyorsun Fabian?"

"Böylesi mükemmel bir yaratığın içinde kimin yaşadığını merak ediyorum."

"Bak öyleyse." Eyerin üzerinden indi, elbisesi bacaklarının üzerinden aşağı kaydı. Bara gidip Fabian'ın kendisi için açtığı şarap şişesini aldı. Bir elinde şişeyi öbür elinde bardağı tutarak duvara dayandı ve Fabian'ı süzdü. Bekliyordu.

Fabian kendisini bir yol ayrımında hissetti; ilkeleriyle eğilimleri arasında kurduğu uyum bir başkasının arzusuyla sarsılıyordu. Eugene'i seviyordu ve arkadaşlığından memnundu. Moralinin yerinde olmadığı zamanlarda bile onun mükemmel sağlığını, canlı bakışlarını ve servetini kıskanmamıştı.

Eugene de, belki Fabian'ın hayatını canının istediği gibi yaşadığım bildiğinden, parasını, gücünü ve mevkiini onun karşısında asla küçük göstermemiş, zengin olduğu için bundan sıkılıyormuş gibi bir hava içine girmemişti. Serveti, Fabian'la paylaşmayı yeğlediği bir oyuncaktı; bu oyuncakla, birlikte oynayacaklardı. Fabian Karavan'ı Eugene'in imzaladığı çek sayesinde almıştı; doğum gününde verdiği parayla da Big Lick ve Gaited Amble'ın alınmasına yardımcı olmuştu. Şimdi de polo çalışmaları için Fabian'ı tutuyordu. Böylece Eugene, Fabian için başlıca gelir kaynağı olmuştu. Arkadaşlıkla borçluluk duygusunun birbirine karıştığının farkındaydı Eugene ve sanki Fabian'ı daha bağımsız bir konuma getirmek istercesine, binicilik üzerine bir dizi el kitabı hazırlamaktan söz açmıştı ona; editörü Fabian olacaktı.

Fabian, Alexandra'nın sürekli bakışlarını üzerinde hissetti; kız hâlâ bekliyordu. Alexandra'nın Eugene'in duygusal mülkü, ölçüsüz servetinin bir başka parçası olduğunu biliyordu, ama Fabian'ı engellemek, kıza duyduğu arzuyu dizginlemek için yeterli miydi bu? Fransız film prodüktörüyle olan ilişkisi Alexandra'nın kolayca elde edilebileceğini, üzerinde pek çok kişinin at oynatabileceği bir seks alanı olduğunu ima etmiyor muydu? Son olarak da, Alexandra, sus payı olarak Fabian'a vücudunu teslim etmeye karar vermiş olamaz mıydı?

Alexandra'nın davetini reddetmek, kıza beslediği duyguları engellemek, güçsüzlüğü onaylamak olacak, ayrıca Fabian'ın kendine duyduğu güveni sarsacaktı. Alexandra'ya bakmadan kafasını toparlayan Fabian birdenbire salonun tepe lambasını söndürdü. Yatak odasına çıkan dar merdiveni küçük, mavi bir ampul aydınlatıyordu şimdi.

*

Zihinsel tasarruf açısından Fabian, bazı kişilerin kutuplaşmış olduğunu düşünmeyi yeğlerdi. Bu kişilerin birliği, birbirine uygun ya da taban tabana zıt iki yarım küreye bölünmüştü. Simetrik olanları vardı, simetrik olmayanları vardı. Simetrik olanlarda yarımlar, yüz, beden ve ruh uyum içindeydi; simetrik olanlar sükûnet içindeydi, zorlamalara yabancıydı, hayatın aşırılıkları karşısında pek eğilmezlerdi. Simetrik olmayanlarda ise yarımlar farklıydı, kendilerini sınırlayan bir örneklikleri yoktu, oyunun ani patlamalarına boyun eğerlerdi. Simetrik olanları tanımlayan karakterdi; simetrik olmayanları tanımlayan ise bireysellikleri. Simetrik olanlar dürtüklenirdi, simetrik olmayanlara ise emredilirdi. Üstünkörü bakan bir göz için simetrik olan güzel, simetrik olmayan ise ilginçti.

Alexandra klâsik bir simetrik tip olarak görünmüştü Fabian'a; ne var ki gece boyunca dur durak bilmeyen sevişmeleri sırasında, sakin dış görünüşüyle huzursuz iç dünyası arasındaki uçurumu açığa vurdu. Fabian da büyülenmişcesine karşılık verdi ona.

Özgürce sevişirken ihtiyacını somut bir şekilde karşılayan bu nimetin bilincine varan ve heyecanının giderek arttığını hisseden Fabian, Alexandra'nın karşısında çırılçıplak dururken, kendisinde var olup da karşısındakine vermekten çekindiği hiçbir şey bulunmadığını belli etti kıza. Alexandra da, vücudunun özel ritmiyle, Fabian'ın doruğa varan zevkini çabuklaştırdı.

Sabahın alacakaranlığında, kızın uyuyuşunu seyretti Fabian. O gün erkenden top ve sopa alıştırması yapmayı planlamıştı. Yataktan çıkarken bir arzu ve kuşku doldurdu içini.

Öğle yemeğinde, iki-üç gün için gelmesi beklenmeyen Eugene'in geri döndüğü ve eski evde kendisini beklemekte olduğu söylendi Fabian'a.

Doğruca oturma odasına gitti Fabian. Eugene ve Alexandra onu bekliyordu. Gri, resmi bir elbise ve beyaz bir gömlek giymiş olan Eugene, süslü bir av masasının yanındaki deri kaplı ağır bir koltuğa oturmuştu. Alexandra ise koltuğun geniş kollarından birine

tünemişti ve bir bacağını hafifçe sallıyordu. Giysisinin altından göğüsleri görünüyordu. Fabian elini uzatacak oldu ama, Eugene'in garip havasıyla kalakaldı. Alexandra'ya bakınca da kız başını çevirdi. Bir iskemle çekip masanın yanına oturdu Fabian.

Eugene şöyle bir süzdü kendisini. "Seni dostum bilirdim," dedi sözcükleri tarta tarta.

"Ben senin dostunum," diye karşılık verdi Fabian sakince.

Eugene kolunu Alexandra'nın vücuduna doladı ve kendine çekti. Kız ağırlığını onun vücuduna verdi. İkisi birden, sorguya çekilmekte olan bir öğrenciymiş gibi, Fabian'a baktılar.

"Alexandra'nın söylediğine göre, dün gece, treylerini göstermek bahanesiyle onu seninle sevişmeye zorlamışsın," dedi Eugene.

Kanın beynine çıktığını hissetti Fabian; yalnız ve yabancıydı. "Alexandra yalan söylüyor," dedi. Gözlerini Alexandra'ya çevirdi. Sükunet içinde, kayıtsızca oturuyordu kız.

"Alexandra, kendisini sarhoş etmek için zorla verdiğin şarabı kabul etti," dedikten sonra sustu Eugene, Alexandra'ya baktı. Eugene'in bundan sonra söyleyeceği sözleri desteklercesine başını salladı kız. Eugene tekrar Fabian'a döndü.

"Yine bana söylediğine göre," diyerek kaba bir sesle devam etti, "üzerinde giysileri olduğu halde birkaç dakika yatakta seninle birlikte kalmış; ta ki senden kaçıp kurtulabileğinden emin oluncaya dek." Tekrar sustu. Alexandra, Eugene'in omzunu sıktı ve sanki kendisinden utanç duyuyormuşcasına başını eğdi.

"Her şeyi biliyorum Fabian ve hepsini Alexandra'dan öğrendim," dedi Eugene. "Alexandra'yla ben birbirimizden hiçbir şey saklamayız, bizim aşkımızın sırrı budur. Bir şişe şarapla bunu bozabileceğini mi sandın?"

Fabian, Alexandra'ya baktı. Yanaklarında hafif bir pırıltı vardı, dudakları aralanmıştı. Her şeyi bilen babasına boyun eğmiş bir kız çocuğunun bakışlarıyla bakıyordu Eugene'e.

*

Alexandra'ya geçirdiği gece Fabian'ın belleğinden henüz silinmemişti. Şimdi kıza bakarken, onun söylediklerini anımsadı: "Ben mahkûmum Fabian. Erkekleri beklemeye, onlara istediklerini vermeye, yorgun etleri için kolayca elde edebilmeyi arzu ettikleri şeyi vermeye; sırtüstü yatarken, onların terlemelerine, saçma sapan öpücüklerine, anlamsızca sarılmalarına, inleyip sarsılmalarına... Vücuduma girdikten sonra uykuya dalarlar, sonra da işlerine giderler."

Alexandra'ya iyice yaklaşmıştı. Bir eliyle belinden kavrayarak yukarı kaldırmış, öbür eliyle boynunu ve omuzlarını okşuyordu. Diriliğini ve yuvarlaklığını hissedeceğini bildiği göğüslere dokunmakta tereddüt ediyordu. Kızı ağzından öptü ve karşılığını gördü; ısrarlı ve ateşli bir karşılıktı bu. Alexandra, Fabian'ın bakışlarına hükmederek seyretti onu; Fabian'ın bakışlarındaki ifadeyi yitirmesine ya da yadsımasına izin vermeden, ya da bir an için düşüncede bile olsa, Fabian'ı tümüyle kendisine ait olacak bir başka dünyaya çekip götürmek için – ya da, anılarda veya düşlerde bir başka kadınla paylaşacağı bir dünyaya çekip almak için...

Alexandra'nın göğsüne dayadığı bacaklarını, vücuduna dolanan baldırlarını düşündü Fabian. Kızın cildi, Fabian'ın karanlıkta parıldadığını düşlediği bir pürüzsüzlükle sarmıştı kendisini. Ayaklarıyla keşfediyordu Fabian'ı, incecik ayak bilekleriyle, erkeğin yanaklarına dayadığı yumuşacak tabanlarıyla. Tabanların oyukluğunu, çenesine sürtünen topukların yuvarlaklığını hissediyordu Fabian; kıvrak ve narin ayak parmakları dudaklarının üzerinde geziniyor, ağzında bulduğu yarıktan, dişlerinin arasından içeri giriyor, dilini okşuyordu. Ayaklarıyla Fabian'ın ağzına hükmederken, eli de iyice aşağılara inmiş, içine girmişti. Sanki hayatı çağırıyormuşcasına bir çaba harcıyordu Fabian, ama Alexandra'nın kendisini orgazmın eşiğine her getirişinde, kızın eli boşalmasını önlüyordu.

Şimdi, av masasının üzerinden, Alexandra'nın ellerine bakıyordu; kucağında birbirine kenetlediği ince ve kıvrak parmaklarına. Bu ellerin geceki halini düşündü: Vücudundaki kasları nasıl da kıskıvrak yakalamıştı. Arzuyla yoğuruyor, fütursuzca keşfediyorlardı. Se-

rin tırnakları Fabian'ın vücudunun derinliklerindeki gergin kasları, tüm direncine karşın nasıl da tırmalıyordu.

Alexandra, Fabian'ın vücudunu kendisine vermesini coşkuyla isterken, bir yandan da onun vücudunun kimi bölgelerini kabul etmeyi reddediyordu. Ne var ki biraz önce elleri ve parmaklarıyla uyardığı yere, şimdi ağzı ve diliyle dokunma cüretini de gösteriyordu. Kızın bütün bu davranışlarında apaçık bir sahip olma tutkusu yatıyordu. Öte yandan, yaptığı hareketleri Fabian'ın kabullenmesi dolayısıyla, erkeğin kendisine ait olduğundan emindi. Fabian hissetmişti bunu.

Sonunda, kendisinin arzuları konusunda, Fabian'ın duyduğu son tereddütü de yok etmişti Alexandra. Kızın hangi dürtülere boyun eğdiği Fabian'm umurunda bile değildi artık. Bunlar Alexandra'nın emriyle de kendisinin oynadığı bir dramın sahneleri olabilirdi. Belki de Alexandra'nın içinde saklı olan şeyleri açığa vuran, ona istediği zevkleri veren bir araçtı Fabian.

Alexandra'nın karamsar sesini yeniden duyar gibi oldu: "Erkeklerin arka tarafı beni her zaman tahrik eder Fabian, her zaman. Bir erkeğin arkasıyla oynamak, parmaklarımla, ağzımla, dilimle dokunmak... Benim için biricik seks bu. Ama Eugene bundan nefret ediyor. Bir keresinde gerçekten altüst oldu. Bunun hastalıklı ve ilkel bir şey olduğunu bağırdı. Kendisiyle sevişen hiçbir kadın böyle hastalıklı ve ilkel bir davranışta bulunmamış."

Fabian, Alexandra'nın, zevklerini tatmin ederken yasa tanımazlığını, erkeğini arzularına boyun eğdirmek isteyişini düşündü. Bu sınır tanımazlığı, kendisini aşk oyununa terk ederken duyduğu boş bir gururdan ya da dehşetten kaynaklanıyor olabilirdi; sevgilisiyle birlikteyken, mesleğinin kendisine kazandırdığı denetleme duygusunu tehlikeye atmak korkusundan. Biliyordu ki, erkeği orgazm olduğu zaman onun üzerindeki denetim gücünü yitirecekti. Böylece, onun arzularını ayakta tutabilmek için, bütün tabuları parçalıyor, bütün sınırları aşıp geçiyordu.

Alexandra'yı kollarının arasından salıveren Eugene, masanın üzerine eğilerek parmağını Fabian'a salladı. Sesi tehdit ediciydi. "Alexandra'nın söylediğine göre iğrenç ve ilkel bir şey yapmaya zorladın onu, ama o seni reddedip kaçtı."

"Alexandra yalan söylüyor," dedi Fabian.

"Yalan söyleyen sensin," diye bağırdı Eugene. "Yalancı sensin."

Birlikte oldukları süre içinde Eugene'in yenilgiye uğradığını, gururunun kırıldığını çok görmüştü. Fabian; bilincini yitirdiğini ve bedensel acı çektiğini çok görmüştü. Kendisinin mevkiinden haberi olmayan basit at yetiştiricileri ve eğiticileriyle, Stanhope isminin kendileri için hiçbir anlamı olmayan yabancı polo oyuncularının davranışları karşısında -bazıları küstahça da davranmışlardı- kontrolunu yitirmeyişine ve olaylara boş verişine tanık olmuştu. Eugene'in bürosundayken sahip olduğu hükmedici kişiliği ve gücünün kaynağını hissetmişti. Ama karşısına şimdiki gibi bir öfkeyle çıkabileceğini hiç düşünmemişti. Bu öfke ve bu suçlamalar karşısında Fabian, insanların karakterleri hakkında ne denli yanlış kararlar verebilen biri olduğunu anladı.

"Alexandra yalan söylüyor," dedi. "Dün gece onu doğruca eve getirdim."

Söylediği bu yalandan pişmanlık duydu Fabian. Alexandra'nın, Eugene ile kendisi arasındaki bağlılığa giriştiği bu saldırıya umutsuzca karşı koymak isterken, bilinci, kızın Karavan'a girmiş olduğu gerçeğini yadsıyordu. Söylediği sözcükler umutsuzluğunu ele verdi ve yalanını geri almasının ne derece yararsız olduğunu kavradı.

"Sen bir yalancısın," dedi Eugene. "Alexandra, seni ilk gördüğü dakikadan beri, senden uzak durmam için uyarmıştı beni. Benim için parmağını feda etmek zahmetine bile girmeyeceğini söylemişti senin. Şimdi onun ne denli haklı olduğunu anlıyorum. Defol git buradan!" Yüzü berbat bir halde koltuğuna yaslandı ve Alexandra'yı tekrar kendisine doğru çekti.

Şimdi Fabian'ın öfkesi de Eugene'inki gibi doruğuna varmıştı.

Sağ eliyle birdenbire masaya uzandı ve kâğıtların üzerinde duran Hint işi hançeri kaptı. Aynı anda parmaklarım açarak sol elinin ayasını masanın üzerine yapıştırdı. Ani bir hareketle hançeri indirdi ve yüzük parmağının ucunu kopardı. Fışkıran kan masanın üzerine yayıldı.

İrkilen Alexandra masaya arkasını dönerken, Fabian parmağının ucunu alıp Eugene'e uzattı.

"Al işte," dedi parmak ucunu ve hançeri önüne koyarken. "Alexandra yanıldı: Parmağımı senin için feda ettim."

Eugene parmak ucunu ve hançeri geri itti. "Hâlâ yalan söylüyorsun Fabian," diye bağırdı. "Alexandra bana, onu sarhoş etmek için en kuvvetli şarabı verdiğini söyledi. Bu sabah sen top ve sopa çalışması yaparken Karavan'a gittim. Şişeyi Alexandra'nın söylediği yerde buldum." Daha güçlü bir şekilde bağırmak için soluğunu tuttu. "Köpek muamelesi yaparak sana bir ders vermem gerekiyor. Defol!"

Şimdi hepsi ayağa kalkmıştı. Parmak ucu aralarındaki masanın üzerinde duruyordu. Fabian, onu orada bırakıp gitmek için dayanılmaz bir arzu duydu bir an. Acısını hafifleten bir anestetik gibi gelen hiddetini bastırarak, uzanıp parmak ucunu aldı, baş ve işaret parmakları arasında isteksizce tuttu. Parmak ucunun, bu dokunuşa karşılık vereceğini umuyordu neredeyse, ama kanlı bir lâstik gibiydi et parçası. Parmak ucunu âni bir hareketle kesik parmağa birleştirdi ve ikisini de avucunda sıkı sıkı tutarak gitmek üzere döndü. Kanlar pantalonundan yere aktı.

"Seninle polo oynamam için tuttun beni," dedi Eugene'e. "Yarın sabah altıda oynayalım. Top ve sopa alıştırması nasıl yapılıyormuş öğret bana. Çalışma alanında. Tanık yok."

"Orada olacağım!" Fabian giderken Eugene hâlâ bağırıyordu.

Odasına döndüğü zaman parmağının üzerine antiseptik sürdü, kopuk parçayı bandajla sararak yerine tutturmaya çalıştı. Harada çalışan oğlanlardan biri kendisini tam gaz hastaneye götürürken acının etkisiyle uyuştu. Acil serviste parçayı yerine diken ve yarayı

bantla saran operatör, parçanın yerine kaynaması şansının yüksek olduğunu, parmağını yeniden kullanabileceğini söyledi.

Fabian Karavanı'na döndü ve bir gece önce Alexandra ile paylaştığı yatağa uzandı. Akşama doğru doktorun yaptığı iğnelerden sersemlemiş bir halde ve ateşler içinde, acının yerini bir yenilgi duygusunun aldığını hissetti.

Gece çok kötü uyudu, yaralı parmağının gövdesinin ağırlığı altında kaldığı her seferinde uyandı. Şafak sökerken, puslu ormanın içinden Stanhope haralarına doğru yürüdü. Sabah havası, ilaçların bir gün önce verdiği uyuşukluğu üzerinden almıştı.

Sonra atlarının başına gitti. Gaited Amble ve Big Lick, eyerlenecekleri zaman genellikle sakin olurlardı, ama bu sabah huzursuzdular, yeri eşeleyip havayı kokluyorlardı. Fabian, hayvanların böyle davranmakla parmağındaki yaraya tepki gösterdiklerini biliyordu: Parçalanmış bir etin dehşeti insanla hayvan arasında kalmış bağlantılardan biriydi. Yok yere acı çekmek, herhangi bir neden olmaksızın suç işlemek ve manevi ıstırap vermek, yalnızca insanların dünyasına özgü olgulardı.

Parmağındaki bandajı sarsmamaya dikkat ederek, Eugene ile yapacağı karşılaşmada kullanacağı polo takımlarını özenle seçmeye gitti, sanki her bir parçası bir muska, yazgıyı belirleyecek bir araçmış gibi; güçsüzlüğü, ölümü, ya da acısız bir zaferi. O yazgı ki, gerçekleşmeden önce bile yönlendirilebilirdi. Çift dizginli koşum takımlarıyla midillilerinin ikisini de eyerledi; burun bantlarını sıktı, gemlerin gerginliğini, ağız zincirlerini, martingal kayışının uzunluğunu gözden geçirdi; sonra hayvanın karnının altındaki kolan kayışının gerginliğini ayarladı, eyeri uygun bir şekilde bağladı, üzengilerin kayışlarını tekrar tekrar kontrol etti, atların bacaklarına bantlar sardı. Her şeyi yerli yerine koyduktan sonra Big Lick'i ve Gaited Amble'ı Karavan'a getirdi. Tanıdık ahır kokusu midillilerin ikisini de canlandırmıştı. Hayvanlar yerlerinde sıçrayıp hoplarken Fabian, eyerlerin gerginliğini ve uygunluğunu yeniden gözden geçirdi.

Çalışmaktan ve acıdan sırılsıklam terleyen Fabian, Karavan'a

girdi, soyundu ve ılık bir banyo yapmak için suyu açtı. Küvetin içine oturdu. Bandajlı elini naylona sarmıştı. Gözlerini kapattı. Duyguları darmadağınıktı. Parmağının acısı vicdanına ilaç gibi geliyordu.

Şu anda karşı karşıya kaldığı durumu kendisi seçmemişti. Ne Eugene ile ne de Alexandra ile geçmişte bir davası vardı. Kavgayı kendisi başlatmamıştı. Onların düşmanlıkları karşısında yenilgiye uğramış bir kurban olarak görmüyordu kendini; kahramanlık filan tasladığı da yoktu. Kırılan gururunun öcünü alan bir intikamcı ya da gücünü kanıtlamaya çalışan bir savaşçı da değildi. İçinde yalnızca kendi değer ölçülerini taşıyordu.

Ne zaman bir tehlike yaklaşsa, tuhaf bir titizlik basardı Fabian'ı. Polo gardrobunu ve takımlarını inceden inceye gözden geçirdi. Eugene ile sahada yalnız olacaktı, ama o, sanki seyircilerin, hakemlerin, basının ve televizyonun önünde yarışacakmış gibi hazırlandı. Üzerine temiz bir gömlekle beyaz polo pantolonunu geçirdi, en iyi polo çizmelerini giydi. Çizmelerinin sert derisi kaslarını iyice sarıyordu. Fabian'a öyle geldi ki, görkemli görünüşü, oynanacak olan oyunun iğrençliğini çürüten bir kanıttı.

Çizmelerinin fermuarlarını çekti, mahmuzlarının deri kayışlarını gerdi. Büyük bir olasılıkla tek bir sopa kullanacak olmasına rağmen alışkanlıkla birkaç sopa aldı yanına ve hepsinin de esnekliğini dalgın bir halde kontrol etti.

Fabian için, eylemlerin şiddetini bilmek her zaman olanaklıydı ama itkilerinin nedenini pek bilmezdi. Şimdiki davranışının kaynağına inebilmek, Alexandra ve Eugene'in davranışlarındaki karmaşıklığı çözümlemekten daha kolay değildi. Belli bir sonucu olan bir eylemin anlamını kavrayabiliyordu; son çözümlemede, kendisini başlatan nedeni işaret eden bir nedensellikler zincirinin bir halkasıydı bu. Yıkıcı bir içgüdü olan kendi bilincine varmak olgusuyla, eylemi öldüren kendini analiz etmek olgusunun anlamını kavrayabiliyordu. Yaşamak, istencini korumanın gerekliliğini işaret ediyordu; içinde

herhangi bir itki bulunmasa da, geçmişte yaptıklarının ya da yapmadıklarının hesabını tutan vicdanı besleyen anılarla yaşamak... Belki kazanılmış belki de yitirilmiş, ama sonuna dek dövüşülmüş bir yarışma için duyulan vicdan azabı, bir meydan okuyuşun reddedilmesinden duyulan bir pişmanlıktan daha mı az acı vericiydi? Ayrıca, başlattığı düelloya kendisini iten nedeni bilmeden buna nasıl karar verebilirdi?

Güvenlik içinde bulunduğu şatosunu terk etmek zorunda bırakılan bir haçlı gibi Karavan'ın kapısından çıkarken, son bir kez bakmak üzere geriye döndü. Bakışları, başka insanların şekillendirilmiş olduğu nesneler dünyasını süpürüp geçti; sakin, el değmemiş ve bozulmaz bir görünüşleri vardı. Bir zamanlar kendilerine hükmetmiş olan adamın yazgısına karşı kayıtsızdılar. Fabian'ı bu dünyadan uzaklaştırmakta olan olaylar, ansızın ve kaçınılmaz bir şekilde meydana gelmişti, ama henüz onların ne kurbanı ne de tutsağıydı; ipler hâlâ elindeydi.

Gitmek zamanı gelmişti. Başına en yeni polo miğferini geçirdi. Yüz siperliği miğferinin bir parçasıydı. Big Lick'in eyerine sıçradı. Elinde müthiş bir acı duydu. Dizginleri bileğine doladı. Elleri kısrağın yelelerinin oldukça yukarısındaydı. Atını tırıs yürüterek Karavan'dan uzaklaştı. Arkasına bağladığı Gaited Amble kendisini izliyordu.

Çalışma sahasının ortasında bekliyordu Eugene. Fabian, Gaited Amble'ı çözdü ve alanın sonundaki direklerden birine üstünkörü bağladı. Eugene'e yaklaşırken altındaki atı tanıdı; safkanların en hızlısı ve en güçlüsüydü; kulakları heyecandan dimdik kesilmişti. Fabian, Eugene'e baktı; o da, yüz siperliği bulunmayan polo miğferinin altından dik dik bakarak karşılık verdi. Sonra, tek bir söz bile söylemeden yere, aralarına bırakıverdi topu.

İkisi birden topun üzerine atıldılar, ilk vuruşu Eugene yaptı. Sağlam olan sağ elinde havaya dikerek tuttuğu sopanın sapına sıkı sıkı sarıldı Fabian. Bacaklarını ve dizlerini Big Lick'in sağrılarına kenetledi, sol omuzunu hayvanın ensesine yapıştırdı, hayvanı mahmuzlayarak dörtnala sürdü.

Eugene de dörtnala giderek topa erişti; sopası havaya dikiliydi. Omzunun oldukça yukarısına kaldırdı sopayı, sonra bir yay çizerek topa indirdi. Tam bu sırada Fabian'ın sopası havayı ikiye böldü ve ucu Eugene'in sopasına takılarak onu engelledi. İtip kakarak sopasını kurtardı Eugene, ama topun peşinden gideceğine atını Big Lick'in üzerine sürdü. Canı yanan Big Lick, Fabian'ın yaralı eline dolanmış olan dizginleri şiddetle çekti.

Big Lick'i çizmelerinin burnuyla tekmeledi Eugene; dizlikleri Fabian'ın baldırlarını yırttı. Kışkırtılmaktan çılgına dönen ve ter lekeleriyle parlayan Big Lick sinirlendi. Ön ayaklarıyla havayı döven kısrak Fabian'la mücadele etmeye başladı, boynunu gerip ileri uzattı ve Fabian'ın dizginleri bırakmasıyla birlikte ileri atıldı. Ani hareket dolayısıyla Fabian'ın kolunu ve omzunu bir sancı dalgası sardı. Safkanını yeniden Big Lick'in üzerine sürerken, Eugene'in gözleri küçümseme duygusuyla kısılmıştı. Fabian kısrağını birdenbire durdurarak yanlamasına bir çarpışmadan kaçınabildi. Acıyla inleyen hayvan art ayaklarının üzerinde döndü ve öncekinin iki katı bir hızla çimleri çılgınca döverek Eugene'den kaçıp uzaklaştı.

Topu kazanan ve onu sahanın yan tarafına fırlatan Fabian, kafasını buz gibi bir belirsizliğin kuşattığını hissetti. Saldırıya geçip topu Fabian'ın kalesine atacağına geride duruyordu Eugene. Fabian onun taktiğini anlamıştı: Eugene, Fabian'ın ters bir vuruşla topu kaleye göndereceğini sanıyordu. Ama Fabian, vuruş yaptığı zaman, kaleye gönderecek yerde Eugene'in arka sahasına atıyordu topu ve Eugene de böylece topu yeniden kazanıyordu.

Eugene ileriye doğru bir vuruş yaptı, ama kale direklerine doğru değil de Big Lick'in, hatta Fabian'ın başının ürkütücü derecede yakınına.

Toptan sakınmak için dönüş yapınca yavaşladı Fabian; hiç duraksamayan ve midillisini eskisinden daha hızlı süren Eugene topu yeniden yakaladı. Fabian, Big Lick'i birdenbire dörtnala kaldırdı ve arkasına dönüp baktığında rakibinin vuruş yapmak üzere gerildiğini gördü. Top, yana eğilen Fabian'ın kulağının dibinden ıslık çalarak geçti; kıl payı kurtulmuştu.

Atını topa doğru sürdü Fabian. Eugene hemen peşinden geliyordu. Atlar soluyup hırlıyordu. Duyduğu acıyı dinlemekten vazgeçmişti Fabian. Duyguları korkuya dönüştü ve hayatının tehlikede olduğunu sezinledi. Eugene'in polodaki ustalığını kanıtlamaya değil de bizzat kendisini öldürmeye çalıştığını içinden hiç de gelmeyerek kabullendi. Eugene bu işi başardığı takdirde top-sopa alıştırması eşsiz bir maskę olacaktı. Sonunda gerçek açıkça ortaya çıktı: Fabian topun peşinden giderken, arkasından dörtnala gelen Eugene ona bindiriverdi; bir önceki yaranın Fabian'ın kontrolunu yitirmesine neden olacağının farkındaydı. Son iki gecedir doğru dürüst uyumamış olan Fabian, gücünün damla damla tükenmekte olduğunu hissetmeye başladı.

Eugene'in öfkesine karşılık vermeyi şiddetle reddeden Fabian, hâlâ, aynı sahada karşı karşıya bulunuyor olmalarının, tıpkı geçmişte pek çok kez olduğu gibi, onları birbirine yaklaştıracağını, Eugene'in kendisi hakkında vermiş olduğu kararı hafifleteceğini umuyordu.

Eugene'in saldırısına atını yavaşlatarak karşılık verdi, sonra da onun önünden zigzaglar çizmeye başladı. Eline geçen her fırsatta da topa vuruyordu. Giderek tükenen gücüyle birlikte, bacakları hissetmemeye, alnından boşanan ter ise görüşünü engellemeye başladı. Ona güç veren tek şey amacıydı, ama bu gücünü de daha ne kadar koruyabileceğini merak ediyordu. Cansız bir halde sahaya serilmiş yatıyor olmanın görüntüsü düşüncelerine egemen oldu.

Katı kurallar altında bile oynansa, polo, insan vücudunun gücüyle atın hızını ve muazzam kütlesini kısıtlamayı başaramazdı. Fabian için eşsiz bir güzellik olan bu gerçek şimdi amansız bir dehşete dönüşmüştü. Los Lemures'de tanık olduğu amatör polo oyunlarından birini canlı bir şekilde anımsadı. Oyunun ilk iki ya da üç devresi boyunca atların adımları yumuşaktı, güvenli ve yavaştı; oyuncuların her birine ustalığı ortaya koyma ve diğerlerinin ustalıklarının tadına varma olanağını veriyordu.

Oyunculardan biri Fabian'ın eski bir tanışıydı; yeni emekli olmuş Amerikalı bir iş adamıydı ve oyunlara katılmak üzere iki gün önce gelmişti. Kendisine eşlik eden karısı ve iki oğlu da partiye katılmışlardı. Yalnızca tatil yapacakları için değil, babalarının yeniden polo oynayacağını görecekleri için de coşkuluydular. Polo, adamın gençliğinde en çok sevdiği oyundu. Otuz yıl boyunca, kendi deyimiyle başarılı bir tenis ve golf oyunculuğu yaptıktan sonra, poloya dönmek için müthiş bir istek duyuyordu.

Son devrede, takımlardan birine, yedekte beklemekte olan bir oyuncu alındı. Genç bir rençberdi oğlan, bölge halkındandı, konuk polo oyuncuları için organize edilmiş bu tür oyunlara pek alınmazdı. Arkadaşlarının ve izleyicilerin önünde kendisini göstermek isteyen oğlan, midillisini müthiş bir hızla sahaya sürdü. Garip bir top hakimiyeti vardı. Sahadaki diğerlerinden çok daha hızlı oynadığı için seyirciler oğlanı tutmaya başladılar. Yaptığı her vuruşta alkışlandı. Saldırı ve savunma çizgisini sahanın her tarafına yayılmaya zorladı oğlan. Son derece yorgun oldukları ve oyunun sonuna yaklaştıkları halde seyircilerin tezahüratıyla dolduruşa gelen oyuncular oyunun hızla artan baskısına çabucak teslim oldular. Fabian, arkadaşının içinden gelmeye gelmeye kendisini takımına ayak uydurmaya nasıl zorladığını gördü. Diğer genç oyuncuların hızıyla topun üzerine gidiyordu.

Oyunun bitmesine üç dakika kala, genç rençber, topu ele geçirmek için atını korkunç bir şekilde dörtnala kaldırdı. Hayvanın soluğu kesilmişti. Oğlanın bu atılımıyla tahrik olan diğer oyuncular atlarını mahmuzladılar ve topu kapmak için saldırıya geçtiler. Fabian, saldırıya geçen kalabalıktan birdenbire kopan Amerikalının, sopasını bir hokey sopası gibi sallayarak rençbere yaklaştığını ve onu safdışı bırakmaya giriştiğini gördü. Atların toynakları zemini döverken, tribünlerdeki kalabalık, toprağın sarsılışına karşılık verircesine, çılgınca tezahürat yapıyor, oyuncuları atlarını çok daha hızlı sürmeye teşvik ediyorlardı. Şimdi topa sahip olmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen rençber keskin bir dönüş yaptı. Amerikalı topuklarının üzerinde durmakta güçlük çekiyordu. Tam bu sırada, göz açıp

kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde, insan ve at grubu, kabaran bir dalga gibi yükselip parçalanıverdi. Atlardan birinin, fışkıran bir sıvı gibi, merkezden fırlayıp kenara yıkıldığını gördü. Amerikalı binicisi, boş eyerin üzerinde, havada sallanan bir kukla gibiydi.

At ve binicisi bir et dalgası halinde yıkılıp diğer oyuncuların önüne kapaklandılar. Yerde yatan yaratık sanki inine kadar kovalamış oldukları bir av hayvanıydı.

Biniciler teker teker atlarından inmeye başladılar; hakemler, seyisler ve adamın ailesi alanın iki ucundan içeri girip, düşmüş oyuncuya doğru koştular. Dizlerinin üzerine çöküp adamın üzerine eğildiler. Batmakta olan güneş, adamın başından ve boynundan fışkırıp yamru yumru miğferi dolduran ve yırtık gömleğine yayılan kanların üzerine vurdu. Burnu ve çenesi atın ayakları altında hurdahaş olmuştu. Et ve bez parçaları toprağa ve çimlere karışmış, çamur halini almıştı. Ambulans ağır ağır sahaya girerken, kan ve ölüm kokusunu almış olan midilliler, sessizce duran seyislerinin tuttuğu dizginlere asılıp zorladılar.

Kaçınmanın olanaksızlığı Fabian'ı dehşete düşürmüştü. Ama şimdi Eugene'e bakarken, ruhunun, kendisini perdeleyen anılardan ve ölüm korkusundan sıyrılıp geri geldiğini hissetti. Bu koşullar altında beynin biricik yetkinliği, katıksız bir tepki gösterebilmesindeydi. Eugene, Fabian'ın solundan gelerek onu atından aşağı düşürmeyi planlarken, Fabian, Big Lick'i yavaşlattı ve topu midillinin sağına aldı. Boyun eğercesine yelesini sallayan Big Lick, Fabian'ın komutunu gayet güzel bir şekilde yerine getirdi. Fabian'ın topu zıplatarak ileri doğru süreceğini sanan Eugene, onu safdışı bırakmak için hızlandı.

Fabian sağ üzenginin üzerinde yükseldi, Big Lick'in omzuna yaslandı, sopasını dimdik tutarak topun üzerine eğildi, elini âni bir hareketle göğsüne çekti. Sonra vücudunu sağa doğru sarkıttı, sol dizi ve baldırı eyere kadar yükselerek sıkı sıkı kavradı. Tüm gücünü kolunda topladı. Pürüzsüz ve ölçülü tek bir hareketle, Fabian'ın so-

pası topun merkezine indi. Eugene atını yavaşlatıp da yana doğru döndüğü zaman, sopa Big Lick'in boynunun altından geçti ve topu havalandırdı. Düşmanına bakmak üzere geri döndü Eugene ve o anda da Fabian'ın attığı top beynine indi. Kargaşalığın ortasında, kırılan kemiğin çatırtısını duydu Fabian. Eyerin üzerinde yıkılıverdi Eugene; vücudu öne doğru büküldü, sonra yere düştü.

Fabian, henüz atından inmeden, dostunu yere yıkan bu vuruşun bir raslantı olduğunu biliyordu.

Bellek düzenbaz bir kayıtçıydı. Eugene, kendi adına düzenlenen bu turnuvada, ancak anımsanan bir gerçekken, Alexandra Stahlberg hiç de öyle değildi. Fabian'ın yüzüne baka baka arkadaşının kolunu tuttu. Yirmi-yirmi beş yaşları arasındaydı genç adam, Fabian'a yabancı gelmiyordu. Güçlü bir yapısı vardı; biçimli dikilmiş smokini sıkı vücudunu açıkça ortaya koyuyordu. Soylu başı ve yüz çizgileri, parlak bir Lâtin uyumuyla yoğrulmuştu.

"Bu Jose-Manuel Costeiro," dedi Alexandra, genç adamın kolunu sıkarak, ama gözleri Fabian'ın üzerindeydi. "Bu da Fabian, sana uzun uzun sözünü ettiğim eski dostum."

Fabian, polo ve binicilik magazinlerinin sosyete sayfalarında yer almış olan Alexandra'nın en son fotoğraflarını anımsadı. Fabian'ın bir keresinde Centaurlar arasında oyun oynarken gördüğü Costeiro ise bütün fotoğraflarda ya Alexandra'nın yanında, ya da arka planda görünürdü. Arjantinli sığır besleyicisi seçkin bir aileden geliyordu. Ailesi onun polodaki ustalığından gurur duyuyordu ama kadınlara olan ilgisinden hoşlanmıyordu. Gelgelelim her ikisinde de müthiş yetenekliydi oğlan.

Garsonun biri şampanya doldururken, Alexandra ve Costeiro'nun kendisine baktığını hissetti Fabian. Masanın üzerinden Alexandra'ya bir bakış fırlattı. Yüzü yumuşak bir ışıltıyla parlıyor, ade-

ta çocuksu, geniş, hareketli ağzı iri dişlerini çevreliyordu. Yalnızca yeşil gözleri, baktığı yeri şiddetle delip geçiyordu.

"Hâlâ ödüllü teke tek polo maçları yapıyor musun Fabian?" diye o yumuşak ve candan gülümsemesiyle sordu.

"Ortaya konan ödüle ve kiminle oynayacağıma bağlı," diye yanıtladı Fabian.

"Bana karşı oynayın Senyor Fabian," diyerek atıldı Costeiro. Öne doğru eğilmiş gülümsüyordu. Sustu; gözleri parlak ve keskindi. Fabian karşılık vermeyince devam etti. "İkişer midilli kullanacağız. Beş sayı yapan kazanacak. Süre sınırsız." Parmağını bardağa vurdu, sonra ortaya konacak parayı önerdi.

"Bu para benim gücümün yetebileceği paranın üç katı Bay Costeiro," dedi Fabian.

"Binicilik üzerine kitaplar yazdığınızı ve televizyonda konuşmalar yaptığınızı biliyorum Senyor Fabian, yoksul biri olamazsınız," dedi Costeiro.

"Bu memlekette kitap yazmak ve televizyonda görünmek boş iştir. Ben hayatımı at sırtında kazanıyorum."

Costeiro'nun bakışları, Alexandra'ya yöneldiği zaman yumuşadı. Sonra, sanki Alexandra'yı görünce tahrik olmuş gibi, yeniden Fabian'a çevrildi.

"Şuna ne dersiniz peki: Ben kaybedersem tamamını alacaksınız. Yok eğer siz kaybederseniz, ben paranın üçte birini alacağım. Anlaştık mı?" Güç ve arzuyla dolu olarak bekledi.

Alexandra, Fabian'a bakarak başını horoz gibi havaya dikti. Düşüncelerini ele veren hiçbir ifade yoktu yüzünde.

"Anlaştık," dedi Fabian.

"Yarın sabah öyleyse." Düşünceli bir halde oturdu Costeiro. "Saat dokuzda, Brook Forest ile Hunter Paces yollarına en yakın olan çalışma sahasında. Gözlemci olmayacak; benim seyislerimden başka. Ne düşünüyorsunuz?"

"Beyler, beyler..." Alexandra sessizliğini neşeli bir tavırla boz-

du. "Bu oyunu ben düzenlediğime göre, organizatör payımı alacak mıyım?"

"Payını benden alacaksın," dedi Costeiro gülümseyerek.

Costeiro saatine baktı. İşareti alan Alexandra isteksizce ayağa kalktı. İki erkek de onunla birlikte kalktı.

"Oyunu seyredemeyecek miyim?" diye sordu Alexandra, Costeiro'nun omzuna yaslanarak.

Costeiro onu sevecenlikle kucakladı. "Elbette seyredebilirsin. Senyor Fabian'ın orada bulunmana bir itirazı olmazsa eğer."

"Fabian benim dostumdur. Benim aleyhimde parmağını bile kaldırmaz. Öyle değil mi Fabian?"

Fabian sol elinin yüzük parmağını havaya kaldırdı. Yara iyileşmişti ama parmak hafifçe çarpık kalmıştı. "Senin için Alexandra, parmağımı bile kaldırmam," dedi alaycı bir nezaketle.

Alexandra ile Costeiro'nun odanın ortasından geçip gidişlerini izledi Fabian, sonra yavaş yavaş kulüpten ayrılarak Karavanı'na döndü. Odaya çıkan merdivenleri tırmandı, tavanı kaydırarak odayı geceye, gökyüzüne açtı. Giysilerini etrafa saçarken, Alexandra'nın bu oyunu ne denli kolayca düzenlemiş olduğu üzerine kafa yoruyordu. Alexandra ne umuyordu acaba? Yapacakları maçta Costeiro'nun Fabian karşısında bazı üstünlükleri olacaktı: Daha genç ve güçlüydü, emrinde çok iyi eğitilmiş Arjantin midillileri vardı. Ya Alexandra, Costeiro'yu tahrik etmek için bir zamanlar Fabian'la seviştiklerini söylemişse ne olacaktı? Sıcak bir battaniyeye sarıldı Fabian ve herhangi bir çözüme varamadan huzursuzca uykuya daldı.

Güneş onu şafakta uyandırdı, nemli hava serin serin yüzüne vurdu. Titreyerek açık tavandan dışarı baktı. Amaçsız sis kümeleri ağaçlar arasında dolaşıp duruyordu; sonra kayıp uzaklaşınca öbek öbek karaağaçlar ortaya çıkıyordu. Kalın bir çalı örtüsü üzerinde yükselen ağaçlar çırılçıplaktı, anlaşılmaz bir şekilde yapraklarından soyunmuşlardı.

Merdivenlerden inerken kaydı ve omuzunu kapıya çarptı. Bu-

nun bir kaza olup olmadığını merak etti. Yoksa sinir gerginliği dolayısıyla dengesini mi yitiriyordu? Oyun sırasında gözleri bulanacak, dumanlanacak ya da dengesini oluşturan zincirde bir kopma meydana gelecek olursa boylu boyunca kapaklanırdı toprağa.

Endişelerinin ve korkularının, gerek Costeiro ile dövüşürken, gerekse dövüşten önce, her an, öğürmek, kusmak, yediklerini ve vücudunun artıklarını dışarı çıkarmak gibi yüz kızartıcı olaylara neden olabileceğini biliyordu.

Bir ön tedbir olarak, hazırlıklarına, midesini ve bağırsaklarını temizleyerek başladı; acısı ya da başka tatsız yan etkileri bulunmayan bir yöntemle. Bu işi, memleket içinde yolculuklar yaptığı sıralarda, midesini, barsaklarını ve sidik torbasını canı istediği zaman boşaltmasını bilen kişilerden öğrenmişti. İnsanların, rahatsızlık hissetmeden sofranın tadını çıkartmak için, ya da evsahibinin ikramlarını reddetmenin bir hakaret sayıldığı yerlerde önüne konan her şeyi yiyebilmek için uyguladıkları bir işlemdi bu.

Fabian daha sonra teybi açtı, Karavan'ın radyosundan kaydettiği gelişigüzel şarkılar ve melodiler çevresindeki uzayı doldurana dek ses düğmesini çevirdi. Müzik ona, bir sevgiliyle geçirdiği bir geceyi, dostlar arasında bulunduğu bir öğle sonrasını, yazı yazdığı bir günü, bir öğle üstü ormanda geçirdiği bir vakti anımsatıyordu; düşüncelerini bulandıracak hiçbir tehlike yoktu.

Bu müziği pek çok kez dinlemişti; belleği bu uyumlu ve ışık dolu anılara doğru akarak. Maçlardan önce çaldığı bu müzik, her zaman olduğu gibi şimdi de insanı canlandıran bir çığlık, bir savaş çağrısı, üzerindeki korkudan sıyrılmak için gereksindiği ruhsal savunma hattını harekete geçiren bir boru gibiydi.

Banyonun sıcaklığına bıraktı kendini. Sonra, parmaklarının arasından kayıncaya dek, saçlarını sabunlayıp duruladı. Saç kurutucusuyla kafa derisini yakmamak için özen gösterdi ve cilalıyormuşcasına saçlarını taradı, alışkanlıkla iki yana yatırdı. Salt refleks sonucu yapılan bir davranıştı bu; bir insanın gücünün kafasındaki saç tel-

lerinin sayısına bağlı olduğu yolundaki eski devirlerden kalma inancın bir gölgesiydi.

Sahip olduğu en sert diş fırçasıyla ve alışkın olduğu diş tozuyla dişlerini fırçaladı, sonra özel bir çözeltiye daldırılmış bir başka diş fırçasıyla da diş etlerine masaj yaptı. Son olarak ağzına su fışkırttı, dişlerini ve diş etlerini ağzında bir ferahlık hissedinceye kadar iyice çalkaladı.

Sonra özenle, adeta ameliyat edercesine traş oldu. Öldürecek daha epey zamanı vardı. El ve ayak tırnaklarını kesti, çevrelerindeki ölü deri kalıntılarını temizledi. Daha sonra pamuk parçalarıyla kulaklarını sildi, pamuğun üzerine bulaşan sarı renkli kulak kirini inceden inceye gözden geçirdi, kulak memelerinin ardındaki girinti ve çıkıntıları iyice temizledi.

Fabian bütün bunları önem vererek yaptı, ciddi bir nesnellikle, daha önceki kuşatmalara ve çarpışmalara hazırlandığı gibi, sanki gücü, vücudundan atacağı kalıntılara, yağlara, kulak kirlerine, tırnaklara ve ölü deri miktarlarına bağlıymışcasına. Karşılaşmanın kutsal çağrısı için yapılan bir temizlik ayiniydi bu.

Sırtındaki hafif ağrı tanıdık bir yoldaş gibiydi şimdi; ağrının baskısıyla uyumaya gitti ve onun dürtüklemesiyle uyandı. Bu ağrıyı yatıştırmak ve üstesinden gelmek için bir program yapmıştı: Dizlerinin altına yastık yerleştirerek uyumak, keskin ya da âni hareketlerden kaçınmak, vücudunu ancak iki ayağı üzerinde dengeledikten sonra midillilerini eyerlemek. Yine de polo oynarken ya da çalışma alanındayken üzengiler üzerinde ayağa kalktığı zaman; elinde bir sopayla, omuzları ve kolları top çizgisine koşut, vuruş yapmak için sağ yanına eğilirken ya da kalçaları üzerinde dönerken, sonra sol tarafa vuruş yapmak için atını ansızın çevirirken, vücudunun her bir burkuluşu, demir bir kapının salınışı kadar dehşetliydi; sırtındaki eklemleri dayanabileceği noktanın ötesine zorluyor, yalnızca bir an için değil ama günlerce hareket etmesini engelleyebilecek bir spazm tehlikesine sokuyordu.

Sırtını desteklemek için kalçalarının etrafına elastik bir kuşak doladı, kumaşı gövdesinde bir dirilik hissedinceye kadar bir korse gibi sıktı. İçinde duyduğu bu basınç ve gerginlik hissi Fabian'a zevk veriyordu; harici bir araç kullanmak zorunda kalsa bile, vücudunun istenç dışı davranışlarını etkileyebileceğinin bilgisinde olmak onu mutlu ediyordu.

Sonunda hazırlanmış olarak odadan dışarı çıktı. Big Lick ve Gaited Amble'ı Karavan'ın arkasındaki ahırlarından dışarı çıkardı. İkisini de titizce eyerledi, peşinden gelecek olan Gaited Amble'ın eyerine bir tomar polo sopası astı ve Big Lick'in üzerine bindi. Çalışma sahası bir mil kadar uzaktaydı. Düşüncenin yerini alışkanlığın alacağı andan önceki zamanın tadını çıkartarak ağır ağır ilerlemeye koyuldu. Güneş uzakta iri bir top gibi duruyordu.

Eyerinin üzerinde isteksizce geriye doğru kaydı, bakışları kısacık otları süpürdü, kekiklerin keskin kokusuyla ıslak otların hoş kokuları burun deliklerini gıdıkladı. İçinde kente karşı bir özlem dalgası kabardı; caddelerinin akıl sır ermeyen çekiciliği, kadınlarının, erkeklerinin, şekillerinin ve renklerinin meydana getirdiği uyumsuz çılgınlık; öyle bir çılgınlık girdabı ki kendisini içine bırakıverecekti.

Hayatının efendisi olabilmek, bu gelip geçici zaman parçasına hükmedebilmek için, onu bir oyun haline getirecek şekilde hareket etmesi gerektiğine inanmıştı. Her bir perde öylesine yüklü ve öylesine yinelenemezdi ki, hiçbir perde arası, hem kahramanı hem de biricik tanığı olduğu bu oyundan onu alıkoyamazdı.

Şimdi şu kurcalıyordu Fabian'ın kafasını: Hayatının tiyatrosunu oynarken kendisini ilginç bir tip haline getirmeye çalışmıştı, yoldan geçenlerden geçiş parası alan bir Don Kişot, kocaman gemisi Karavan'da yaşayan bir Kaptan Ahab... Ve yüreğinin ta ortasındaki boşluktan iğrenç ve sessiz bir kahkaha döküldü; atının üzerinde giderken onu yerinden sıçratan, sonra tekrar yerine mıhlayan alaycı bir kahkaha.

Kendisine, Alexandra ve Costeiro'ya, bu dünyanın işleri ve ya-

şam biçimlerine karşı duyduğu küçümseme dayanılmaz bir leş kokusu gibi çöktü üzerine; parçalayıp yok edemediği bir iğrençlik dalgası gibi. Alexandra'nın Karavan'daki hali hayalinde bir film gibi dönmeye başladı; dur durak bilmeyen merhametsiz imgeler; kendisini yalnızlığa sürükleyen iğrenç bir kamçı, film döndükçe onu içine alıp yutan bir ıstırap kuyusunu deşip kanla dolduruyordu.

Bu arenada ne biçim bir tip canlandırdığını düşününce dondu kaldı; gerçekleri saptıran aynaya, kendisini bir karnavaldaki değersiz bir soytarı yerine, bir ihtiras turnuvasındaki heybetli bir şövalye gibi gösteren aynaya şaşarak baktı. Yaşamın acılığı, yaşamda oynamayı kabul ettiği role karşı duyduğu küçümseme nöbeti, tüm ağırlığıyla üzerine çöktü.

Kendisini kurtarabilmek arzusuyla paniğe kapıldı Fabian, şiddetle soludu, önünde duran oyun için duyduğu susamışlıkla vücudunu ter bastı, atın gemini çekti, sağrılarını şiddetle mahmuzladı. Dizginlerini gererek hayvana acı verdi; kızgın bir demirle dağlanmışçasına şahlandı hayvan. Fabian atın boynunu, karnını ve sağrılarını şiddetle dövdü, tâ ki gemin, kamçının ve mahmuzların tutsağı olan Big Lick ileri doğru atılıncaya dek. Ağır gövdesiyle rüzgârı yardı hayvan; önünde uzanan uzay parçası darbelerin duracağını, acının dineceğini vaad ediyordu. Gaited Amble, arkada, hırlayıp domuz gibi cıyaklayarak, kendisini çekmekte olan dizginin ucunda sarsıldı.

Fabian alana berbat bir halde vardı. Durmak için başını kaldırdığında gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Alan, direklerle, demirlerle, paralel ve üçlü çubuklarla, çitlerle ve engellerle doluydu; atlama müsabakalarında kullanılan türden engellerle. Bunlardan belki bir düzine kadarı, çeşitli açılarda, görünüşe göre belli bir düzen gözetilmeksizin orta yere yerleştirilmişti.

Costeiro'nun nasıl bir oyun oynadığı birdenbire kafasına dank etti ve bunun bilinciyle, tuzağa düşmüş olmanın boğucu duygusu çöktü üzerine, kısa ama şiddetli bir bulantı krizi geçirdi. Hızlı hızlı yutkunarak Big Lick'in üzerinde yatıştırdı kendisini. Uzakta, alanın ta öbür ucunda park etmiş, parlak ve üstü açık bir spor araba iliști gözüne. Miğferli başı güneşin altında beyaz beyaz parlayan Ale-

xandra direksiyonun önünde oturuyordu. Costeiro, titizce seçilmiş polo giysileri içinde, arabanın üzerine yayılarak oturmuş, başını Alexandra'ya yaklaştırmış, elindeki polo sopasıyla oynuyordu. Sağda, seyirci tribünlerinin önünde, iki seyis Arjantin midillilerinin eyerlerini yerleştiriyordu.

Fabian sahayı boylu boyunca geçip tribünlere doğru ilerledi ve Big Lick ve Gaited Amble'ı oraya bağladı. Yolda gelirken geçirdikleri çalkantıdan sonra midilliler yeniden yatışmıştı.

İri adımlarla Alexandra ve Costeiro'ya doğru yürümeye başladı, polo eldivenlerini çıkartmaya uğraştı. Yumuşak derinin içinde parmaklarını oynatırken ellerinin nasıl soğumuş olduğunu keskin bir şekilde hissetti; buz kesmiş ve adeta katılaşmış birer sopa gibiydiler. Yüzüne ve omuzlarına vuran hava sıcaktı, miğferinin altında ter birikmişti. Ellerine baktı: Bir mermer gibi soğuk, beyaz ve duygusuzdular.

Duyduğu korkunun, kişiliğin ve iradenin egemenliğini tehdit eden bir tehlikeye karşı başkaldıran etin bir tepkisi olup olmadığını söyleyebilecek durumda değildi; yoksa korku, birtakım can alıcı yaralar açarak, kişiliğinin ve iradesinin yetki alanına el mi koymuştu...

Güç aldığı biricik kaynak, sağlıklı bir şekilde var olduğunun bilincinde bulunmasıydı; gergin gömleği ve pantolonu, tamponlanmış deri dizlikleri ve kalın deri çizmeleri içinde hissettiği, savaşa hazır olduğunu bildiren işaret.

Sabahın ışıl ışıl aydınlığında Costeiro'nun yay gibi güçlü omuzlarını, kalçalarını ve pırıl pırıl parlayan yüzünü görüp, hareketlerindeki rahatlığı izleyen Fabian, içinde kıvrım kıvrım kıvranan bir kıskançlık duygusuyla, Arjantinli'nin ne denli değerli bir rakip olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Alexandra'nın, Latin Amerika turu sırasında kendisini en çok etkileyen şeyin yerlilerin görünüşü olduğu yolundaki sözlerini anımsadı; adamların vücutları pürüzsüz ve kaslıydı, hemen hemen hiç kıl yoktu, heykel gibi bir et, et gibi hareketli bir heykeldi.

Costeiro'nun Alexandra ile sarmaş dolaş olduğu düşüncesi, iki-

sinin geceyi birlikte geçirmeleri, bir heykelin öbür heykele duyduğu aşk, bütün bunlar Fabian'ın içine dert oldu. Gelgelelim Costeiro'ya karşı beslediği kıskançlığın köklerinin, kendi varlığından sıyrılıp kaçmak isteği gibi bir ergenlik dürtüsünde yattığını biliyordu; bir başka kişi, bir başka varlık olabilmek dürtüsünde.

Costeiro'nun serveti de Fabian için küstahça bir meydan okumaydı; tahta çalışma atının içindeki bir kutuda gizlediği son birkaç yüz dolarının aşağılanmış olması onu sinirlendirdi. Costeiro ile yapacağı müsabakayı hâlâ iptal edebileceğini biliyordu. Karavanına geri döner, midillilerini ahırlarına kapatır, kendini toparlayıncaya dek beklerdi. Arabasının şoför kabinine geri çekilmek için hâlâ zamanı vardı. Kontağı çevirir, motorun hareketinden kaynaklanan o kendine özgü ritmini kazanır, ileriye doğru hareket eder, anayolun sahipsiz kurdelası üzerinde kayıp giderdi.

Gelgelelim, çok kısa bir süre sonra Karavanı'na yakıt alamayacağını, midillilerini besleyemeyeceğini, hatta karnını doyuramayacağını da biliyordu. Tüm yaşam biçimini çok geçmeden haraç mezat satılığa çıkartabilirdi. Kitaplarına gösterilen ilgi yılların geçişiyle birlikte azalıyordu; şimdi de müzayedede Karavan'ı, midillileri ve oyun takımları için fiyat artıracak ciddi bir müşteri bulamayabilirdi. Arjantinli'den kazanabileceği, kazanmak zorunda olduğu parayla aylarca geçinebilirdi.

Costeiro'nun görünüşü, gençliği, güven duygusu ve rahat tavırları Fabian'a, evi olduğunu iddia edebileceği hiçbir sabit yeri bulunmadığını anımsattı. Yolunu yeniden bulabilmek için yardımına kimseyi çağıramazdı; görünüşü ve hedefiyle belirli bir yoldu bu. Kibar bir şantajcıydı yoksulluk: Tüm seçimleri kurbanına bırakıyordu.

"Günaydın Fabian," diye seslendi Alexandra. Bir sinema kamerasıyla üç bacaklı bir sepha vardı elinde. Üzerinden hiç eksik olmayan o kışkırtıcı haliyle gülümsüyordu. Üzeri çizik ve bereli bir polo miğferi giymişti; göğüs yarığını sergileyecek kadar açık olan ay ışığı rengindeki parkası, aşağıya doğru daralan parlak deri pantolonuyla

bir tezat oluşturuyordu. Ayak bileklerini sandallarının sırma kayışları sarmıştı.

Soğuk bir baş hareketiyle Alexandra'yı selamlayan Fabian, gülümsemekte olan Costeiro'nun elini sıktı ve sahayı işaret etti. "Bu engeller ne için?" diye sordu.

"Bizim için Senyor Fabian," diye yanıtladı Costeiro. "Midillilerim eğitilirken atlamaları da öğretildi onlara. Bunda şaşılacak bir şey yok. Ayrıca Alexandra sizin atlarınızın da gayet güzel atladığını görmüş olduğunu söyledi bana."

"Polo oynayacağımızı düşünmüştüm," dedi Fabian, "Engel atlayacağımızı değil."

"Oyunun biçimini sporcular belirler," dedi Costeiro, sinirleri yatıştırmak için gösterilen sözde bir alçakgönüllülükle.

"Tıpkı âşıkların aşkın biçimini belirlemesi gibi," diyerek söze karıştı Alexandra.

"Bu oyunu nasıl biçimlendiriyorsunuz öyleyse Bay Costeiro?" diye sakince sordu Fabian, hâlâ nazik davranıyordu.

"Tehlikeli türden bir teke tek polo maçı; aramızdaki birtakım farklılıkları eşitlemek için yerleştirilmiş olan birkaç atlama engeli. Herhalde benim gibi bir amatörün sizin gibi hipodromlarda at oynatan bir keskin nişancıya göz göre göre bütün golleri atmak ve parayı alıp gitmek fırsatını vereceğini düşünmemişsinizdir." Sesinin tonunda gizli bir küstahlık vardı ama Fabian üzerinde durmadı. "Tabii oynamak zorunda değilsiniz," diye devam etti Costeiro.

Fabian, Alexandra'ya baktı. Miğferi sinema makinesinin üzerine kaykılmıştı, konuşulanları dinlemiyormuş gibi numara yapıyordu, alet edevatı kurcalarken yüzü gizlenmişti.

"Benim için başka ne gibi tehlikeler düşündünüz Bay Costeiro?" diye sordu Fabian hâlâ sükunetini koruyarak.

"Başka bir şey yok canım." Sesindeki küstahlığın yerini sevimlilik aldı. "Bugün pek formda değilim. Dün gece Alexandra'ya *milonga* yapmasını öğrettim, tangonun üvey annesi olan bir danstır. Alexandra öylesine kendinden geçti ve öylesine seksi bir hali vardı ki...

Sonuç olarak, bu sabah..." Daha fazla bir açıklama yapmanın gerekmediğini ima edercesine sustu.

"Alexandra'nın tehlikeli yanı seksi görünmesidir," dedi Fabian.

"Gerçekten de öyle!" diyerek kabullendi Costeiro. "Bu yüzden bu sabah müthiş *resaca* var üzerimde, siz buralarda akşamdan kalmışlık dersiniz buna. Akşamdan kalmış bir halde polo oynamak içinse Arjantin'de *garra* adını verdiğimiz şeye ihtiyacımız var; kötü bir günde dövüşebilme istenci." Sözlerini onaylaması için Alexandra'ya döndü.

"Akşamdan kalmışlık ve *garra* koşulları eşitliyor," diyerek onayladı Alexandra. Başını kaldırmıştı ama güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini okuyabilmek olanaklı değildi.

"Sanırım meydana bir de boğa salmadığı için Bay Costeiro'ya teşekkür etmem gerekiyor," dedi Fabian. "Arada rodeo da yapmış olurduk."

Fabian'ın attığı taşa dostça gülümseyerek karşılık verdi Costeiro. "Aslında teşekkür etmelisiniz Senyor Fabian. Benim gibi *Cuchillero*lar, yani pampalarda yaşayan bıçaklı dövüşçüler, sizin gibi beyzbol kovboylarından daha çok hoşlanırlar boğalardan."

"Herhangi bir engeli devirmenin cezası nedir?" diyerek birdenbire sordu Fabian.

"Hiçbir cezası yok tabii ki. Engelin kendisi bir cezadır zaten." Costeiro'nun gülümsemesinde hafif bir meydan okuyuş vardı şimdi. "Engellerden biri devrildiği zaman seyislerim onu tekrar dikecek. Hepsi bu."

Fabian'm endişesini sezen Costeiro keyifle arabaya yaslandı, elindeki sopayla oynamaya koyuldu. "Tabii hiç kimse sizi engellerin üzerinden atlamaya zorlayamaz Senyor Fabian. İsterseniz etraflarından dolaşırsınız."

"Siz üzerlerinden atlayarak giderken," dedi Fabian gülümsemeye çalışarak.

Bir kahkaha patlattı Costeiro: "Ben golleri atıverirken yani."

Alexandra dalgın insan taklidini bırakıp film çekme taklidine başladı. "Işıklar! Kamera! Başla!" diye bağırdı hafifçe. Kamerayı

güneş gözlüklerine doğru kaldırdı, objektifi önce Costeiro'ya yöneltti, sonra Fabian'a, sonra tekrar Costeiro'ya.

"Ben hazırım!" dedi Costeiro, polo eldivenlerini pantolonuna vurarak. "Ama Senyor Fabian'ı filmimizde oynamaya zorlamayalım."

"Fabian'ı zorlamak olanaksızdır," dedi Alexandra hâlâ keyifli bir halde. "Baştan çıkartılabilir, evet, ama yalnızca kibirli oluşu dolayısıyla. Ne var ki zorlanamayacak kadar gururludur." Objektifi doğrudan doğruya Fabian'a yöneltti. "Fabian kibirli olamayacak kadar kibirli midir, bunu hiçbir zaman anlayamadım."

"Hazırım," dedi Fabian. Geçmekte ve geçecek olan olayların gerilimiyle ağzı kurumuştu.

"Başlayalım öyleyse," dedi Costeiro çevikçe. Miğferi Alexandra'nın başından alıp kendi başına geçirdi, çene kayışını ayarladı, eldivenlerini giydi. İçinde polo topları bulunan bir kutuyu almak için uzandı ve kutuyu Alexandra'ya verdi. "Engellere alışmak için sahada bir süre dolaşmamızdan sonra Alexandra topu atacak," dedi.

Alexandra kutudan bir top aldı ve arzuyla elinde oynamaya başladı. Biraz sonra yapılacak yarışma kendisini tahrik etmiş, canlandırmıştı. "Önce oyunculara bir top, sonra da kazanana bir öpücük," dedi. "Yoksa önce kaybedeni mi öpmeli?" Güneş gözlüklerini çıkardı. "Ne dersin Fabian?" Dosdoğru Fabian'a baktı. Güneş gözlüklerini çıkarmış olmasına karşın gözlerinde herhangi bir ifade seçemedi Fabian.

"Öpen kişinin gereksinimlerine bağlı bir şey bu sanırım," dedi Fabian. Ani bir hareketle Costeiro ve Alexandra'nın yanından ayrıldı ve midillilerine doğru yürümeye başladı. Son çiy damlaları çizmelerinin parlak derisi üzerinde yoğuşurken, güneşin şifa veren ılıklığına şimdiye dek ne denli kayıtsız kalmış olduğunun bilincindeydi.

Direklere bağlı olan Big Lick ve Gaited Amble, sakin ve itaatkâr bir halde duruyorlardı. Fabian her iki midillinin de martingal kayışını, ön ayakların arasından geçip atın kolanını çevreleyen deri kayışı gevşetti. Gemin yaptığı basınçtan dolayı atın tos atmasını önlemek için takılan burun kayışını da çıkardı.

Costeiro ile yapacağı ilk karşılaşma için Big Lick'in üzerinde karar kıldı. Sahaya gelirken olup bitenleri anımsayan hayvan, Fabian dizginleri eline aldığı zaman, kişneyerek geri kaçtı. Daha sonra, kısa, hafif, sapı esnek, alengirli vuruşlara elverişli bir polo sopası seçti Fabian.

Eyerin üzerine atladı ve sahanın ortasına doğru ilerledi. Dinginliğin bilincindeydi. Engellerin üzerindeki taze boya lekeleri gözlerinin içinde tatlı tatlı bulanıyordu. Big Lick engellerin arasında dolaşırken engellerin yüksekliğini ve genişliğini, aralarındaki uzaklığı, her atlayıştan önce atın atması gereken adım sayısını hesapladı. Çok geçmeden gerçekleşebilecek olan bir olay kafasının içinde dönüp duruyordu: Costeiro ile çarpışıyor, atlar ve sopalar birbirine giriyor, engellerin arasına ya da altına giren topu ele geçirmek için itişip kakışıyorlardı.

Fabian, Costeiro'nun sahaya birtakım engeller koymakla rakibinin vuruş gücünü zayıflatmayı, müsabaka sırasında denetimi elinde tutmayı umduğunu biliyordu. Bu stratejide; Costeiro'nun saha düzenini engellerle bozarak Fabian'ı yenilgiye uğratmayı planlamasında, biniciyi doğal olmayan ve kesintili hareketler yapmaya zorlamasında, takım zihniyetinin bir örneğini görüyordu Fabian; oyunun kesintisiz akışını sağlamak için topun bir oyuncudan ötekine sürekli olarak aktarılmasında ısrar ederdi takım zihniyeti.

Bu planın Fabian'ın gözünden kaçmayan bir gülünç tarafı (acımasızca tadını çıkartıyordu Fabian bunun) bu tür manevralara ve düzenbazlıklara başvurmakla Arjantinli'nin Fabian'ın üstünlüğünü onaylamaktan başka bir şey yapmış olmamasıydı. Fabian'ın ustalığı, tüm oyunların özü olarak gördüğü şu özellikti: Her bir vuruşu bağımsız bir olgu olarak ele almak, onu geçmişindeki ve geleceğindeki olgulardan koparmak tutkusu. Takım zihniyetinin tam tersiydi bu.

Costeiro'nun elinde sopayla peşpeşe yaptığı birkaç deneme atlayışını izleyerek düşüncelerini sınadı Fabian. Belli bir mesafeden bakıldığında, Costeiro'nun midillisi her engelin üzerinden yağ gibi

kayarak atlıyordu; göze görünmeyen bir dalganın tepesine tutunuyor ve onunla birlikte adeta akarak toprağa konuyordu. Atlama işi tamamlandığında at dengesini koruyor, binicisi yerinde güvenlik içinde oturuyor, topa inen sopası havada bir daire çiziyordu. Ancak, yakına gelip de inceden inceye gözden geçirdiğinde, Arjantinli'nin tekniğinde kusurlar bulmaya başladı Fabian.

Costeiro'nun, atlama sanatının temel gereklerini kavrayamadan, polo oyuncuları arasında yaygın olan aşırı bir uslûpçuluk sergilediğini fark etti Fabian. Costeiro dizginleri kısıyor, hayvanın menzilini küçültüyor, omurgasını kasıp hareket yeteneğini sınırlayarak midilliyi engelin önüne geldiği zaman yavaşlamaya zorluyordu. Tam atlamanın eşiğindeyken atın hızını kesmekle hayvanın görüş alanını tehlikeli bir şekilde kısıtlıyor, engelin yüksekliğini ve derinliğini, onu aşmak için gereken hareket miktarını ve gayreti hesaplama yeteneğini yok ediyordu.

Seyislerin efendilerinin midillisi üzerine yerleştirdikleri ağır takımlar da (Fabian'ın görüşüne göre midilli de atlama konusunda binicisi gibi kötü eğitilmişti) ayrı bir tehlike yaratabilirdi. Boynu geren martingal kayışı ile, dizginler çekildiği zaman burun deliklerini sıkacak olan burun kayışı, hayvanın engeli görebilmek için başını kaldırmasını ve atlayış yaparken denge kurabilmek için boynunu uzatmasını engelleyebilirdi. Bu denli çok kısıtlama sonucu Costeiro'nun yapmış olduğu, polo için zoraki eğitilmiş atının alışkanlıklarını takviye etmekten başka bir şey değildi. Hayvan atlayış yaparken tüm kütlesinin hareketine ve bağımsızlığına güvenecek yerde, tavşan ya da kanguru gibi, yalnızca arka bacak eklemlerinin gücüne bağlı kalıyordu.

Engeller arasında dolaşırken, Big Lick engellerin önünde kâh ürküp kâh sıçrarken, Costeiro'nun stratejisiyle kendi planı üzerine düşünmeye devam etti Fabian. Arjantinli'nin diğer pek çok polo oyuncusu gibi ekip çalışmasına ve oyun hızına, sürekli olarak baskı yapıp tehlikeler yaratmaya değer verdiği kanısına vardı. Biniciliğin bireysel biçimleri atlayıcılık söz konusu olduğunda da küçümseni-

yor, bundan dolayı önemsenmeden uygulanmaları gerekiyordu; tıpkı fazla bir ustalık, hazırlık ve çalışma gerektirmeyen bir beyefendi eğlencesi gibi.

Sahanın kenarındaki küçük bir koşuşturmaca Fabian'ın dikkatini çekti. Costeiro'nun seyislerinden ikisi kamerayı sehpanın üzerine yerleştirmekte Alexandra'ya yardım ediyorlardı. Fabian, uzaktan, kızın parlak ceketinin siyah metal arkasında bir perde oluşturduğunu gördü. Deneme çalışmalarına devam eden Arjantinli yeni birkaç atlayışla Alexandra'ya gösteriş yapıyor (şimdi seyislerden birinin attığı bir topa vurdu) midillisi engelleri aşarken polo oyunculuğunda olduğu kadar atlayıcılıkta da başarılı olduğu kanısını güçlendirmeye çalışıyordu. Fabian'ın gözlemlediği kadarıyla, Costeiro'nun midillisi ne zaman bir engeli aşmak için hızlansa, topa vuracakmış gibi sopasını sallayan Arjantinli atının yelesi üzerine eğiliyor, atı engeli aşmadan önce ağırlığını hayvanın omuzlarına veriyor, ön ayaklara yükleniyordu. Eğer geriye ya da yana doğru vuruş yapacak olsaydı geriye ya da yana doğru eğilecek, ağırlığını midillinin arkasına kaydıracak, hayvanın art ayaklarına ilave bir yük binecekti. Her iki halde de Costeiro, tam atlama esnasında, hayvanın en çok gereksinimi bulunduğu sırada, dengesini ihtiyatsızca bozma eğilimi gösteriyordu.

Fabian için çalışma yapmak vakti gelmişti. Big Lick'i dörtnala kaldırdı ve engellerin ilkine doğru sürdü.

Kısrak engeli rahatça aştı, ön ayakları karın hizasının üzerine yükseldi, art ayaklarını zarifçe kalçalarına doğru çekti. Midillinin bu performansı Fabian'ın Big Lick'i ve Gaited Amble'ı engel atlama konusunda yetiştirmek için harcadığı zamanın ve çabanın bir ödülüydü.

Atını yalnızca bacaklarıyla yöneterek atlayışı tekrarladı; dizginleri elinde nazikçe tutuyordu, sopası vuruşa hazırdı. Yaptığı her atlayışta insiyatifi Big Lick'e bırakıyor, başını dengede tutabilmek için hayvana boynunu germe özgürlüğünü veriyordu. Polo için hazırlanmış, atlamalara elverişli olmayan eyerin üzerinde kaykılmadan oturmaya dikkat ediyordu Fabian. Atlayışların herhangi bir acıya

neden olmasına ve kısrağın bundan dolayı engel önünde ansızın durup kendisini eyerden fırlatmasına meydan vermemek için, engeli aşmadan önce kamçıyı kullanmaktan kaçınıyor, engeli aştıktan sonra ise dizginleri birdenbire çekmiyordu.

Costeiro'nun yarım düzine kadar seyisi saha boyunca yer tuttular. Costeiro kolunu kaldırdı, başlamaya hazır olduğunu belirten bir işaretti bu. Fabian'la birlikte atlarını sahanın ortasına doğru sürmeye başladılar.

Saçları boynunun çevresinde parlak bir yelpaze gibi duran Alexandra, iki adamın kendisine doğru ilerlemesi üzerine kameranın arkasından ayrıldı. Fabian onun elindeki beyaz topu gördü, kızın yarattığı çalkantıyı hissetti; oyun oynamak üzere olan bir öğrenci kız gibiydi; topu fırlatması için verilecek işareti bekliyordu.

Fabian ve Costeiro sahanın kenarında durunca topu içeri attı; topun elastik yuvarlaklığı sabah ışığını ikiye böldü. Top daha yanlarına gelip durmadan, oyunun sıcaklığına kendisini zaten kaptırmış olan Costeiro, tüm gayretini toparlayarak midillisini çevirdi ve sopasıyla topu havada zarifçe kepçeledi. Top havada yükselirken onun peşine düştü; sopası bir sarkaç gibi sallanıyordu. Topu kovalarken, atı paralel bir engelin üzerinden aştı. At engelin tam üzerindeyken Costeiro topu havada yakaladı ve kaleye doğru vurdu. Üç boy geride duran ve ona yetişmesi mümkün olmayan Fabian, Arjantinli'nin midillisinin bir yay rahatlığıyla üç engeli daha aşmasını izledi. Kaleden doksan metre kadar uzaklıkta Costeiro topu yakaladı. Sopası bir kez daha kusursuz bir şekilde topa temas etti; bir zafer şakırtısıydı bu. Top dosdoğru direklerin arasından geçti; gol olmuştu.

Sahanın çevresinde ve kale arkasında bulunan seyislerden alkışlar ve cesaretlendirici bağrışmalar koptu. Costeiro yavaşladı ve elini kaldırarak ilk sayıyı kaydettiğini ilan etti. Miğferinin kenarına dokunarak selam veren Arjantinli başarısının gururuyla kıpkırmızı kesilmişti. Kontrolunu yitirmeden midillisini caka satarak Alexandra'nın kamerası önüne sürdü ve kızın zafer işaretine polo sopasını havaya kaldırarak karşılık verdi. Costeiro ve Fabian sahayı geçip

kendisine, başlama noktasına doğru geri dönerken seyisin biri Alexandra'ya yeni bir top uzattı. Kameranın arkasından fırlayan Alexandra'nın heyecandan yüzü ışıldıyordu. Topu meydan okurcasına iki erkeğin arasına fırlattı.

Bu sefer Fabian'ın yakınına yuvarlandı top. Gelgelelim Fabian kendisini uyuşuk ve isteksiz hissediyor, Costeiro ile mücadele edebilmek için gerekli ruhu toparlayıp toparlayamayacağından emin olamıyordu. Aklı Costeiro ve Alexandra arasındaki ilişkiye ve Arjantinli'nin topa vuruştaki ustalığına takılan Fabian, stratejisini kurmakta güçlük çekiyordu. Topla mı mücadele etmeliydi, Arjantinli'yle mi?

İlk birkaç vuruşla birlikte Fabian'ın miğferi altında boncuk boncuk ter birikti, gözlerine süzüldü, görüşünü bulandırdı, gözlerini daha sık kırpıştırmaya zorladı; sonra dudaklarında tuzlu bir tat hissetti, ter taneleri çenesine ve boynuna damlamaya başladı. Sol elinde kamçıyı ve dizginleri, sağ elinde ise polo sopasını tutarken, yüz siperliğini çıkartıp da terini kurulamak için uzun süre mola veremezdi. Terini silkeleyip atmak için başını eğdi ve atının altında bir konveyör kayışı gibi akıp giden yemyeşil çimeni gördü. Çimenlerin derinlikleri ve yüzeyleri, bütün kavrulmuş bölgeler ve bütün zümrüt yeşili şeritler Fabian'a açık seçik görünüyordu. Dövülüp ezilmiş ve her sallayışında sopasının ucuna bulaşan kavrulmuş çimen yapraklarını gözleri mekanik bir şekilde kaydetti; topun yol alırken sanki terliyormuş gibi peşinde bıraktığı çiy izini de.

Fabian kendisini dehşetli bir vuruşa hazırlamak için zihninin tüm güçlerini seferber etti, vuruş anını gözlerinin önünde canlandırdı: Sopası kolunun oluşturduğu elipsin en alt noktasında salınıyor sonra yukarıya, ayaklarının biraz üzerindeki vuruş noktasına doğru yükseliyordu. Sopanın ucu topa değdiği anda bükülen bileği sopaya daha bir hız kazandırıyor, vücudunun yoğunlaşmış enerjisini momentuma dönüştürerek topu havaya fırlatıyordu. Boynuna serin serin vuran esintiyi bile hayal etti Fabian.

Costeiro'nun yanından arkasına geçti Fabian ve fazla bir çaba

harcamadan topa vurdu, üçlü bir engelin dibine gönderdi onu. Atını hızlı bir eşkine geçirmişti, beyaz yuvarlağa doğru ilerlerken çapraz engelleri aşıyordu. Birden Big Lick'in emrini yanlış anladığını ve topa vurabilmesi için yeterince yavaşlamadığını fark etti. Kısrak göğsüyle paralel engellere bindirdi, çubuklar gürültüyle yıkıldı, Fabian'ın altında renk renk parçalandı.

Tam bu esnada fırsatı yakalayan Costeiro midillisini zekice ve gösterişli bir tavırla yıkılmış olan çubuklar arasına sürdü, Big Lick'i iterek dengesini bozdu. Top yine onundu, mükemmel bir ters el vuruşu yaptı ve topu belli bir uzaklığa gönderdikten sonra atını yıkıntılar arasından çıkardı; hayvanı döndürüp de topun peşinden sürdüğü zaman midillinin soluğu kesildi. Bir çift üçlü engeli çabuk hareketlerle geçen Costeiro topu yakaladı ve yeniden havaya kepçeledi. Top, beyaz bir iplik gibi, kaleye doğru vınlayarak gitti. Costeiro'nun ikinci sayısını çaresizce izledi Fabian.

İki adam yeniden başlama noktasına geldi. Alexandra içeriye bir top fırlattı. Fabian'ın karşısında tetik duran Costeiro atını dörtnala kaldırdı, topa vardığı zaman da kendisini dengeledi. Sopasının ucu topu kıl payı ıskaladı ve Costeiro toparlanıp da topun üzerine yeniden gitmeye fırsat bulamadan Fabian sahanın öbür ucundan harekete geçti. Bacakları Big Lick'i sıkı sıkı kavramıştı, engellerin üzerinden aşarak Costeiro'ya bindirdi, onu itekleyip topu ele geçirdi. Costeiro'nun hızını azaltmaya niyeti yoktu ve iki binici bir duvar engelini birlikte aşarken topu yakaladı. Fabian'ı geçebilmiş değildi, ama sopasına havada tam bir dönüş yaptırarak topu bir çit engeline kadar gönderdi. Üzengiler üzerinde dikilen Costeiro, köpükler içindeki midillisine çark ettirdi, çitin altındaki topu kapmak ve Fabian'ın topu kaleye vurma şansını bozmak için bir çember çizerek geriye doğru döndü.

Fabian ikili bir çubuk engeli aşmak ve ters bir vuruş yapmak üzere Big Lick'i hazırlarken, Costeiro yan taraftan üzerine geldi. Costeiro'nun hayvanı Fabian'ın midillisini yana doğru savurdu, öyle ki daha Fabian eyerin üzerinde kendisini toparlayıp Big Lick'i dengeleyemeden her iki engel de yıkıldı. Midillisinin gemine asılan Cos-

teiro yanlamasına Fabian'a bindirdi. Panik içinde başını sallayan Big Lick içeri kaçtı. Altındaki hayvan ileriye doğru atılırken çizmelerinden birinin üzengiden kayıp çıktığını hissetti Fabian. Yana doğru kaykıldı, neredeyse eyerden aşağı düşecekti.

Bu anda, eyerin güvenliğini yitirdiği bu dengesizlik anında, topu gördü Fabian. Ulaşılabilecek bir noktada kendisini bekliyordu; Fabian'ın reddedemeyeceği bir çağrıydı bu. Kolunu atının gidiş hızıyla döndürerek, bir eli vücuduna doğru iyice çekili, gözleri topta, kolunu uzattı ve omzunun tüm gücüyle sopayı havada çevirdi, top havaya yükseldi, zarif bir yay çizerek direklerin üzerinden geçti. Kale direğinin arkasındaki seyis elini kaldırarak sonucu bildirdi: Fabian ilk sayısını kaydetmişti.

Sağdan soldan kesik kesik alkış sesleri geldi. Fabian'ın beynine kan hücum etti, soluğu kulaklarına ve boynuna çekiç gibi dalga dalga indi. Uzaktan, dönüp de seyislerine doğru ilerlerken Costeiro'nun selam verdiğini gördü, besbelli midillisini değiştirmeye karar vermişti. Durumla ilgilenmiş gibi görünmeyen Alexandra, Arjantinliyi karşılamak üzere ileri fırladı, Arjantinli de atından indikten sonra onu kucakladı. İkisi birden bir an için, Big Lick'in üzerinde sahada turlar atan Fabian'a baktılar, sonra arkalarını dönüp samimi bir havayla fiskos etmeye koyuldular.

Fabian onlara bakarken üzerindeki uyuşukluğu atmıştı, isteksiz değildi artık. Bu sabah, bu alanda, stratejisinin ne olduğunu biliyordu.

Başlama noktasına geri dönerken Costeiro'nun yeni midillisini engeller üzerinden aşırarak oyuna ısınışını izledi. Seyisler İspanyolca bir şeyler bağırıyordu. Kısrağın köpük köpük oluşuna, terden parlayıp tir tir titremesine karşın, Big Lick'le devam etmeyi yeğledi Fabian. Atını okşayarak onu ikinci devreye hazırladı.

Fabian, harıl harıl kamerayla uğraşan Alexandra'nın kendisiyle hiç ilgilenmediğinin farkındaydı. Seyisin biri elinde bir topla ona ilerlediği zaman soğuk bir tavırla topu aldı ve sahanın kenarına ilerledi, Fabian'ın suratına bile bakmadan, kibarca, adeta bir davetiye gibi Arjantinli'nin önüne attı.

Topun üzerine atılan Fabian ve Costeiro çarpıştılar. Uzun bir vuruş yapma girişiminde bulunan Arjantinli sopasını bir kamçı hareketiyle havada döndürünce sopanın ucu Fabian'ın miğferinin kenarına çarptı. Sersemleyen Fabian eyerin üzerinde sallandı, altındaki Big Lick ansızın denetimini yitirdi, boyalı engeller ve çubuklar karmakarışık bir renk yığını haline dönüştü, çimler yeşil bir çark gibi dönmeye başladı.

Costeiro atını çevirerek geri döndü, gülümseyerek sportmen bir tavırla özür diledi. Darbenin etkisini yavaş yavaş atlatan Fabian, Costeiro'nun ağzından dökülen sözler kıpır kıpır hareket eden atlar arasında dağılıp giderken, Arjantinli'nin parlak ve pür dikkat kesilmiş gözleriyle karşılaştı. Çayırın sesine kulak kabarttı ama beklediği sevimli yanıt gelmedi: Bir gece önceki endişeli düşüncelerini anımsadı Fabian.

Big Lick ileri doğru atılarak Costeiro'yu ve atını yana savurdu; adeta bir meydan kavgası yapan Fabian ile Costeiro'nun sopaları önce birbirine kenetlendi, sonra çözüldü. Fabian aralarındaki boşlukta topu fark etti, Big Lick'in ayaklarının tam önündeydi. Atını toparladı, eyerin üzerine sağlamca yerleşti, topu midillinin boynu altından çıkardı. Güneş altında parlayan beyaz bir mermi gibi uçtu top, iki engelin üzerinden aştı. Costeiro'nun önünü kapatan Fabian topun peşinden koştu, iki engelin üzerinden de atladı. Big Lick kale direkleri önündeki son engeli aşınca topa yetişti ve onu havalandırdı. Big Lick'in engeli aşmak için kıvrak hareketlerle kendini toparladığını hissetti. Eyerin üzerinde dengesini korumak için vücudunu kastı, bacaklarını hayvanın kaburgalarına sıkı sıkı doladı. Engelin tam doruğundayken topu yakaladı, atının tüm kütlesini ve momentumunu sopaya aktardı, tüm gücüyle vurdu. Tahta, tahtanın üzerinde çatırdadı, sopasının ucu avını yakalamıştı. Topun kale direkleri arasından geçişini izledi. İkinci golünü kaydetmişti, oyun berabereydi.

Fabian ve Costeiro bir kez daha başlama noktasına döndü. Birbirlerinin yanından soğuk ve resmi tavırlarla geçtiler.

Düşünceye dalan Arjantinli'nin yüzü kararmış, gözlerinin parıltısı kaçmıştı. Sahanın kenarında duran Alexandra, iki oyuncuya da aldırmadan şöyle bir hesap yaptı ve topu adeta meydan okuyarak üzerlerinden aşırttı. Topun arkalarına düşmesi üzerine Costeiro ve Fabian ani birer dönüş yaptılar ve midillilerini ilk iki engele doğru sürdüler. Paralel çizgiler çizerek atladılar; birbirlerine o kadar yakındılar ki sanki bir diğerinin yolunu kesmeye çalışıyorlardı. Big Lick'in gözleri dehşetle büyüdü, yana kaydı ve engelin birini göğüslerken kendisiyle tanımadığı at arasındaki mesafeyi ölçtü. Biniciler çalı engelleri aştılar ama vahşi yarış devam etti; ikinci engele doğru ilerlerken itiş kakıştan ibaret bir düello yapıyorlardı. Paralel engellere yaklaştıkları sırada, Arjantinli, atının gemini acımasızca çekerken, Fabian, Big Lick'i frenlediğini hissetti. Rengarenk şeritler altına, yemyeşil çimlere yuvalanmış olan top onları bekliyordu.

Topu ele geçirmek için bir kavga koptu. Fabian'ı engellemek isteyen Costeiro, atıyla Big Lick'in boynuna ve sağrısına bindirdi, kısrağı yıkılan engeller arasına kıstırdı. Big Lick'i rakip midillinin üzerine yaslayarak geri çekildi Fabian, dizlikleri Costeiro'nun dizliklerini yırttı. Birbirlerine çengellenip çözüldüler, havayı kamçılayan sopalar ıslıklar çaldı, midillilerin bacaklarını dövdü, hayvanların toynaklarına takıldı, kesik kesik tıkırdayan tahta sesleri doldurdu havayı; çıkan çatırtı Fabian'ın soluğunu boğdu. Korkudan ve mücadelenin şiddetinden köpüren midilliler, kargaşanın ve birbirlerini görmenin dehşetinden gözleri dönerek şiddetle geri çekildiler. İleri atılan Big Lick sağrısıyla engelleri itti, vücudunu alevler dağlıyormuşçasına arka ayaklarıyla teperek hepsini devirdi. Sonra Costeiro ve midillisini yana itti ve çılgınca bir hamleyle Fabian'ı mükemmel bir vuruş yapabilecek şekilde topun yanına getirdi. Costeiro midillisini yatıştırmaya çalışırken, Fabian Big Lick'i arka ayakları üzerinde döndürdü, topun peşine düştü, önündeki çiti aşmadan önce topa vurarak onu çitin üzerinden pürüzsüzce sektirdi. Engeli aştıktan sonra topa tekrar vurdu ve dosdoğru kaleye gönderdi. Önünde yalnız-

ca iki engel kalmıştı. Kolunu bükerek üzengiler üzerinde ayağa kalktı. Topu iki engelin üzerinden aşırmak için eğilmiş vuracakken Alexandra'yı gördü. Kamerasıyla uğraşıp durmakta olan Alexandra saha kenarının tam ortasında, topun durduğu yerden birkaç yarda mesafedeydi. Fabian'ın hareketini izlemekte olan Alexandra topa vurma anını yakalayabilmek için diyaframı ayarlamıştı; profilinin bir uzantısı gibiydi kamera. Fabian düşüncelerinin objektifinde, hayatı boyunca anımsayacağı yüzü gördü; yüzünü dokundurduğu ya da kendi yüzüne dokunan yüzü. Sonra topun Alexandra'nın başına çarpışını gördü, kulağının ezilişini, parçalanan damarlardan kanın fışkırışını, sarkık çenesini, unufak olan kemiklerin gözüne gömülüşünü, parçalanmış kabuğu içinde sümüksü midye gibi duran gözü, çöplüğe atılmış bir siperliğe benzeyen alnını, şakağından kırmızı kırmızı akan kanı gördü.

Topun hemen hemen üzerindeydi şimdi. Beyninin bir bölümüyle sopa ve top arasındaki mesafeyi, midillisinin hızını ve kaleye olan uzaklığı ölçüyor, diğer bir bölümüyle de bu kanlı yüzün hayalini yadsıyor, Alexandra'nın yumuşak yüzünden birkaç parmak uzaklıkta bulunan ve parçaları güneşin altında bir fener gibi parlayan kamerayı bu kanlı görüntünün üzerine örtüyordu.

Topun üzerine eğilirken sopasını daha bir sıkıca tuttu. Kesintisiz tek bir hareketle topun bulunduğu düzleme sarktı, kolunu kaldırdı, doğrulttu, omzunun tüm gücüyle döndürdü, bileği geriye ve yukarı doğru büküldü, sopayı öne, Big Lick'in vücudunun oldukça ilerisine savurdu, sopanın başıyla topun ekvatorunu birbirine bağladı.

Top ışığın içinde yükseldi, havaya fırlatılan hedefler gibi uçtu. Fabian güneşin içine doğru baktı; gözleri vınlayarak giden topun üzerindeydi. Bir an için Alexandra'nın bulanık görüntüsüne çevrildi bakışları, sonra yine topa döndü. Top aşağı indi, çatırdayarak kameraya vurdu, aleti ve üç bacaklı sehpayı yere yıktı. Alexandra donakaldı, ellerini başına götürdü, çığlığı sahayı kapladı.

"Ne oldu, ne oldu?" diye bağırdı Arjantinli, yüzünü bir öfke fırtınası sarmıştı. Daha midillisi durmadan aşağı atladı, Alexandra'ya doğru koşmaya başladı, sopasını oynayıp bitmiş bir oyuncak gibi fırlattı. Seyislerden üçü telâş içinde Alexandra'ya koştular, içlerinden biri durdu ve büyük bir saygıyla parçalanmış kamerayı yerden kaldırdı. Fabian Big Lick'in üzerinden indi ve Costeiro'nun peşinden sükûnetle Alexandra'nın durduğu yere ilerledi. Alexandra ellerini yolarcasına korkudan ıpıslak kesilmiş saçlarına dolamıştı, yüzündeki o sakin ifade dağılmış, boş boş bakan gözleri dolmuştu.

"Alex, yaralı mısın?" diye sordu Costeiro. Alexandra'yı hırsla omuzlarından yakaladı, yüzüne baktı, elleriyle başını, boynunu ve boğazını yokladı. Alexandra hıçkırmaya başlayınca, titreyerek rahat bir soluk aldı Costeiro, kızı kendisine doğru çekti, dudaklarını alnına dayadı, ceketinin üzerindeki otları fırçaladı, boynunu okşayarak korkusunu yatıştırdı. Fabian manzarayı kayıtsızca izledi; seyisler heyecan içinde neler olup biteceğini bekliyorlardı.

"Çok, çok üzgünüm," dedi Fabian. "Topa tam vururken atım kaydı."

Costeiro ona döndü ve bağırarak, "Alexandra'yı ömür boyu sakat bırakabilirdin," dedi. "Ya da öldürebilirdin."

Costeiro'nun vücuduna dolanan koluyla yatışan Alexandra, Fabian'a baktı. Boğazı hâlâ korkudan titriyordu, ama ilk fırtına geçmiş, biraz olsun yatışmıştı.

"İsteyerek yapmadığını biliyorum Fabian," diye mırıldandı. Alexandra'nın yüzündeki ifade kazanın bir sonucu muydu, yoksa kızın ansızın takındığı yeni bir maske miydi, çözümleyemedi Fabian. "Eğer isteyerek yapsaydın kameraya gelmezdi top, biliyorum." Costeiro'nun omzuna yıkılıverdi Alexandra.

"Vuruşu insan yapar ama topu Tanrı taşır," diye bir hikmet yumurtlayarak ciddileşti Costeiro. "Hayatta kaldığı için Tanrı'ya şükretmeli Alex." Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. Sonra Fabian'a dönüp soğukça baktı. "Onu öldürmediğiniz için siz de şükretmelisiniz."

"Şükrediyorum," dedi Fabian. "Oyunumuza devam ediyor muyuz Bay Costeiro?"

Midillilerine geri döndüler. Sopasını yerden alırken Alexandra'ya son ve endişeli bir bakış fırlattı Costeiro; kamburunu çıkarmış, titreyerek oturuyordu kız.

Sopasını miğferine değdirerek işaret verdi Costeiro ve seyislerden biri topu içeri attı. Oyun devam etti. Costeiro'nun ilk hareketleri isteksizdi. Fabian, Arjantinli'nin aklının Alexandra'da olduğunu anladı. Daha ilk mücadelede topu Fabian'a kaptırdı; o da topu rahatça sürüp peşpeşe iki engel atladı, Costeiro ise Big Lick'in birkaç santim gerisinden Fabian'ı izledi; sürekli inen kamçılardan midillisi inliyordu, mahmuz darbelerinden sağrıları kan içinde kalmıştı. Big Lick yavaşlayacak olursa Costeiro'nun arkadan bindireceğini biliyordu Fabian; kısrağın herhangi bir atlayışı reddetmesi halinde çarpışma tehlikeli olabilirdi. İçgüdüleri onu yeniden harekete geçirdi, tüm güçlerini uyandırdı; Costeiro'nun amacının Alexandra olayı dolayısıyla kendisini cezalandırmak olduğunu kavradı Fabian. Dizginleri gevşetti, Big Lick'i bacaklarıyla hafifçe dürtükleyerek koşturdu, üçlü engele doğru sürdü. Ama kısrak tam atlayacakken, tüm ağırlığını ve gücünü yana vererek Big Lick'i engelin yanından dolaşmaya zorladı. Çok âni bir manevra oldu ve Costeiro polo oyuncularının gösterdiği klâsik bir tepkiyle, önündeki rakibini ıskaladı, büyük bir hata işleyerek dizginleri kastı, martingal ve burun kayışları kilitlendi, hayvanın ağzı ve burun delikleri sıkıştı, soluğu bir an kesildi. Big Lick engelin görülmesini önlemişti. Costeiro'nun midillisi, önceden göremediği bir engelle burun buruna geldi. Dizginlerin cezalandırdığı midilli üçlü engelden ürküp atlamayı şiddetle reddetti ve Costeiro'yu başının üzerinden aşırtarak engelin içine attı.

Bu fırsatı kaçırmayan Fabian bir dizi vuruşla topu ileri sürdü ve hedefe gönderdi. Costeiro ayağa kalkarken Fabian üçüncü golünü atmıştı.

Düşme sonucu sarsılmış, perişan olmuştu Costeiro. Kolundaki yaradan akan kanlarla gömleği benek benek boyandı. İki seyis ko-

şup geldiler, bir tanesi başıboş kalan atı zaptetti. Bir anlık dürtüyle oynamaya devam edeceğini söyledi Arjantinli ama sopasını yerden almak için hareket edince ağzı acıyla çarpıldı.

"Sanıyorum ayağımı incittim," dedi Fabian'la gözgöze gelmekten kaçmarak. Sonra, sporcuların o yapmacık kayıtsızlığıyla, "Oyun sizin Senyor Fabian," diye ekledi.

"Bir başka zaman devam edebilirdik," dedi Fabian.

"Bir başka zaman bir başka oyun oynanır. Bu oyunu kaybettiğimi görüyorum." Seyislerden birinin koluna tüm ağırlığıyla yaslanarak yüzünü buruşturdu ve gözlerini bir an için yukarı kaldırdı; oyunun başındaki ateşle pırıl pırıl yanıyordu gözleri. Fabian atından inerken elini uzattı Costeiro. Alexandra yanlarına geldi, hâlâ solgun ve endişeliydi ama maskesini yeniden takınmıştı. Costeiro, Fabian'ın elini bıraktı.

"Paranızı kulüpte alacaksınız," dedi kayıtsızca, sonra Alexandra'ya döndü. "Haydi evimize gidelim sevgilim." Ardına bakmadan, Alexandra'nın yardımıyla, topallaya topallaya sahadan çıktı gitti.

Talihin cilveleri üzerine sık sık düşünürdü Fabian; talihin ele avuca gelmez kaprisleri Fabian'ın ya çoktan beri tadını çıkarmaktan vazgeçtiği en derin arzularını gerçekleştirmek olanağını bahşeder, ya da bahşedilen ihsanın sonunda her zaman saklı olduğu gibi, bu arzularını gerçekleştirdiği için onu cezalandırırdı.

Bu ruh hali içinde bulunduğu sıralarda, bir Lâtin Amerika Cumhuriyeti olan Los Lemures'in amansız diktatörü ünlü Fernando-Rafael Falsalfa'nın hizmetinde, ona poloda eşlik ettiği vakitleri anımsardı Fabian. Bir ada olan Los Lemures, dünyaya tütün ve şeker ihraç eden zengin bir ülkeydi. O zamanlar içinde bir kalıcılık duygusu taşıyordu Fabian; kapasitesi ve gücü kabul edilmiş, parasal olarak ödüllendirilmişti. Bu güvence içinde, kendisine kucak açan her türlü zevkin içine atılmaya hazırdı; üstesinden gelemeyeceği hiçbir sorun yoktu ki çıkıp günlerinin düzenli akışını parçalasın...

Şimdilerde hayatta bulunmayan Falsalfa, alay olsun diye ülkesinde kimi zaman El Benefactor* adıyla anılırdı. Fabian'ı angaje ettiği sıralarda yaşı çoktan ilerlemiş olan Falsalfa, çevik ve cesur erkek izlenimini güçlendirmek, usta bir devlet adamı olduğu kadar (hiç değilse kendi gözünde böyleydi) usta bir sporcu olduğu görüntüsünü vermek için arasıra polo oynuyordu. Bu görüntüyü koruya-

(*) *Velinimetimiz.*

bilmek için kendi halkından bir polo partneri seçemezdi, çünkü böyle biri sağda solda gevezelik ederek Falsalfa'nın özene bezene yarattığı El Benefactor efsanesini söndürebilirdi. Fabian'ın İspanyolcaya çevrilen ve Latin Amerika'da yayınlanan kitapları Falsalfa'nın dikkatini çekti ve El Benefactor'un kapalı dünyasına giren yolu hazırladı. Fabian çok geçmeden, yüksek dereceli bir memurun maaşına eş bir maaşla birlikte Falsalfa'nın La Hispaniola'daki tantanalı villası Casa Bonita'nın denize bakan şahane bungalovlarından birinde buldu kendini.

Karayipler'deki tatil yerlerinden biri olan La Hispaniola, Falsalfa'nın özel mülküydü. Adanın başkentinden, El Benefactor'un adını bahşettiği Ciudad Falsalfa'dan arabayla iki saatlik mesafedeydi; bir sürü özel ev ve villayla, kusursuz polo sahalarıyla, en seçkin midillileri barındıran yüzlerce harayla doluydu. Kuzey yarımkürenin en iyi golf, tenis ve deniz sporları olanaklarına sahipti. Kısacası gösterişçi tüketim sanatının görkemli bir anıtıydı. Dünyayı gezen zengin kişiler, bu eğlence yerinin doğal ve insan yapısı güzelliklerinin tadını çıkartmak için özel jetleriyle gelirlerdi.

Casa Bonita, devlet başkanı sorumluluklarıyla yüklü El Benefactor için bir sığınaktı. Ayrıca, yaşlanmakta olan karısıyla sayısız çocuğunun ve torununun baskılarından kaçmak için de bir barınaktı. Ailesinin tümü ya Ciudad Falsalfa'daki başkanlık sarayında ya da ada civarındaki belli başlı birtakım tatil merkezlerinde tecrit edilmiş bir halde yaşıyordu. Casa Bonita ise yalnızca El Benefactor'a tahsis edilmişti; tabii Fabian gibi kendisinin kişisel güvenliğini tehdit etmeyen ya da La Hispaniola'daki özel yaşamına girebilmiş diğer kişilere de.

Fabian'ın tüm işi, El Benefactor'un canı polo oynamak istediği zaman hazır bulunmaktı; ya top ve sopa alıştırması yapmak ya da teke tek maç yapmak için.

Takım oyunlarına gelince, Falsalfa'yı oyunun birkaç sahnesinde filme çekmek için düzenlenirdi bunlar. Sonra bu sahneler ustaca birleştirilir ve Falsalfa'nın galip takımın bir oyuncusu olarak oyun-

da yer almış olduğu görüntüsü yaratılırdı. Falsalfa bu gibi durumlarda hep Fabian'ın tavsiyelerine, dostluğuna ve ağzının sıkılığına güvenirdi; oyun hazırlıklarını yapmak, Falsalfa'nın gizli servisince seçilmiş ve senaryoda yer almış olan diğer oyunculara talimatlar vermek Fabian'ın göreviydi.

Falsalfa'nın personelinden biri olarak kiralanmasına karşı Fabian'ın konumu maiyette bulunan herhangi birinin konumundan farklıydı. Fabian bu durumu kısmen ihtiyarın kendisine karşı birdenbire ve nedeni belirsiz bir şekilde duyduğu sevgiye borçluydu. Rolünün sınırlarını çiğnememekte son derece titiz davranan Fabian, Falsalfa'nın evinde vazgeçilemez bir kişi haline gelmiş, evin ve eğlence yerinin avantajlarından yararlanmaya sürekli davet edilir olmuştu.

Yalnızca El Benefactor'un başkentten geldiği ve beraberinde resmi olmayan konuklar getirdiği zamanlarda kaçıyordu Fabian'ın rahatı. Casa Bonita'nın güvenlik şefinin endişeli bakışları altında, telaşlı hazırlıkların yapıldığı bir arı kovanına dönüyordu villa. Güvenlik şefi selefinin yazgısını hiçbir zaman hatırından çıkarmazdı bu hazırlıklar yapılırken. Falsalfa'nın konuklarına kokteyl parti verdiği bir akşam villanın ışıkları söndüğü için rütbeleri sökülüp hapse tıkılmıştı adam. Genelde soğukkanlı olan uşakların elleri ayaklarına dolanırdı ortalığı derleyip toparlamak için; ana salonun kubbeli tavanından bu tavanı destekleyen sütunları süsleyen dev kaplumbağa kabuklarına, hatta bitişikteki stüdyoda bulunan pikabın iğnesine kadar gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Bahçıvanlar, ellerinde elektrikli kesici ve biçicilerle çimlerin ve çalıların içinde tilki gibi harıl harıl dolaşırlardı. Havuzun yüzeyindeki yaprak, böcek ve diğer doğa kalıntıları sıyrılıp alınır, suyun klor derecesi titizce kontrol edilirdi. Villanın yat limanında, helikopter meydanında, garajlarında ve hangarlarında bir bölük teknisyen ve mühendis, makinelerin ve aletlerin her bir parçasını didik didik gözden geçirir, güvenli ve elverişli olduklarını onaylarlardı.

Öğle sonrasının ileri saatlerinde, talim yapan paraşütçü birliklerinin trampet sesleri uzaklardan duyulurken (bu birlikler genellik-

le La Hispaniola'ya kadar Falsalfa'ya eşlik eden askeri yoldaşlar tarafından her zaman için denetime sokulabilirdi) diktatörün makam jeti yere konar, bir süre kaydıktan sonra, dosdoğru Casa Bonita'nın kapılarına giden geniş bir bulvarın önünde durur, hafta sonu da böylece başlamış olurdu.

El Benefactor piste adım atar atmaz gorilleri çevresini alır, hafta sonunu kendisiyle birlikte geçirmek üzere seçilmiş bir grup insan peşinden gelir, villa personeli tarafından çiçek yağmuruna tutulur, askeri bir birlik savaş disipliniyle hazır bulunurdu. Topu topu bir hafta önce buradan ayrılmış olan Falsalfa, sanki aylarca süren bir sürgünden geri dönmüş gibi karşılanırdı.

Hafta sonlarında Casa Bonita'ya girip çıkan konukların listesi epey kabarık olurdu; kimileri yalnızca içki içmeye gelirdi, kimileri de balık tutmaya, su kayağı yapmaya, yelken partilerine ve zaman zaman adanın içlerine düzenlenen turlara katılmaya. Konuklar arasında sanayi ve ticaret dünyasının güçlü kişileri (genellikle Amerikalılar da vardı) La Hispaniola'da villaları olan Latin Amerikalı aristokratlar, çoğu Los Lemures Cumhuriyeti'yle ticaret yapan bankerler ve işadamları bulunurdu. Yerel ve yabancı şeker ve tütün şirketlerinin görevlileri, bunların yanı sıra diktatörün her yerde hâzır ve nâzır askeri danışmanları, müsteşarlar ve diğer erkân göze çarpardı. Falsalfa tarafından davet edilmek, hele Casa Bonita'da akşam yemeğine çağrılmak, hepsi için de takdir edildiklerinin gözle görülür bir işareti, yalnızca Falsalfa'ya değil ama onun otokratik yönetimine de gösterdikleri bağlılığın ve gayretkeşliğin elle tutulur bir ödülüydü.

Bu akşam yemeklerinden birinde, bir düzine kadar konuk büyük yemek masasının iki yanına sıralanmış, Falsalfa da baş köşeye kurulmuştu. Bakışlarının, çaprazlamasına karşısında oturan bir kadına doğru kaydığını fark etti Fabian. Belirgin bir Lâtin güzelliğine sahip olan kadın yirmisini ancak aşmıştı. Hafta sonlarında, Casa Bonita'da, Falsalfa'nın masasını süsleyen diğer kadınlardan farklı olarak sade giyimliydi, biricik mücevheri nihâh bileziğiydi. Davranışlarının çekici, fakat biraz ham olmasında yirmi yaş öncesinden

kalma bir şeyler vardı. İri ve etkileyici yüzünün tüm görünümüne hakim gözleri olmasaydı yine de kendisinin ilgisini çeker miydi, diye kuşku duydu Fabian. Casa Bonita'daki protokola göre akşam yemeğine gelen konuklar genellikle ev sahibine takdim edilip birbirleriyle pek tanıştırılmadıklarından Fabian kadının kim olduğunu bilmiyordu.

Yemekten sonra konuklar yemek salonundan çıkıp villanın bahçelerine ve denize bakan terasta, ayışığı altında kahve ve içki içmeye geçtiklerinde kadının peşine düştü Fabian. Tam kendisini tanıtacaktı ki, sevgi dolu bir gülümsemeyle, kendilerine yaklaşmakta olan yaşlıca bir adama doğru döndü kadın.

"Francisco de Tormes," diyerek ciddi bir tavırla kendini takdim etti adam ve Fabian'ın önünde hafifçe eğildi. "Bu da eşim Elena."

Fabian bu ismi derhal anımsadı: Francisco de Tormes ülkenin başta gelen muhalif politika yazarıydı, Falsalfa'nın tek adam yönetimini eleştirirdi. Çeşitli uluslararası kuruluşlar Falsalfa'nın gücünü gereğinden fazla buldukları için ekonomik ambargolar uygulayarak Los Lemures'i tehdit ettikleri zaman, El Benefactor, ülkede basın özgürlüğünün bulunduğunu kanıtlamak amacıyla, de Tormes'in eleştirilerine izin verdi.

De Tormes, tehlikeli politik statüsünden halkın haberdar olduğunu biliyordu; kendisinin ve karısının Casa Bonita'nın güzelliklerinden ne denli zevk duyduğunun da farkındaydı; hele yakında Los Lemures'den ayrılacakları düşünülecek olunursa. Amerika'daki tanınmış bir gazetecilik okulundan bir yıllığına konuk okutman olarak çağrılmış, o da bu daveti kabul etmişti. Birkaç hafta içinde, dört aylık karısıyla birlikte, Kuzey Amerika'ya doğru yola çıkacaklardı.

Adam konuşurken, Elena de Tormes kocasına sarılmış bir halde durdu hep. Yaşı, kocasının yaşının üçte birinden ancak biraz fazlaydı ama ender rastlanan bir ruh olgunluğuna sahip görünüyordu; kocasına derinden bağlı, onun tabiatı ve varlığıyla, emsalsiz bir beraberlik içindeydi.

Elena de Tormes'in çekiciliği bulaşıcıydı. Fabian kendisinin de buna yakalandığını hissetti. Konuk grupları yavaş yavaş ayrıldı. Falsalfa, Generalissimo olarak beyaz imparatorluk giysileri içindeydi. Fabian'a ve de Tormes'e doğru yaklaşırken kolunu uzattı, önce gazeteciyi kucaklayarak selamladı, sonra konukların tümüne birden şöyle bir baktı, genç kadının elini öptü.

"Demek buradasınız ha," diyerek yürekten bir sesle bağırdı Falsalfa. "Eminim beni çekiştiriyorsunuzdur." Bu ağır şakasını tamamlarken Fabian'ın omzuna vurdu.

"Gerçekten de öyle Ekselans," diyerek onayladı Fabian, espriyi sürdürmeye çalışarak. De Tormes huzursuzca gülümsedi, karısıyla yelpazesine verdi kendisini. "Senyor ve Senyora de Tormes'e adanın iç kesimlerini gezmeye gitmemizi önermek üzereydim, Caca-ta'nın ulaşımı kolay olmayan bölgelerini atla ziyaret etmemizi."

Fabian'ın önerisini reddeder bir jest yaptı de Tormes. "Benim mesleğimde ata binmek için pek fırsat olmaz. Öğrencilik yapan Elena için de," dedi saygıyla. "Size yalnızca yük oluruz Bay Fabian."

Karşısındakinin endişesini hisseden Fabian bir başka eğlence önermek üzereydi ki, gülümseyerek durdurdu onu Falsalfa.

"Haydi canım, harika bir fikir bu," dedi Falsalfa."Ne yazık ki sizlere katılamıyorum." Gözlerini de Tormes'e çevirdi, keyifli görünüşünün altında gizli bir hoşnutsuzluk vardı. "Ama bakalım bizim meşhur de Tormesimiz Birleşik Devletler'in lüks kentlerine gitmek üzereyken ülkesinin ilkel köyleriyle hâlâ ilgileniyor mu?" Los Lemures'den kaçıp da güvenlik içinde bulundukları Birleşik Devletler'-den kendisine muhalefet yapan kişilere ateş püskürüyordu Falsalfa.

Elena de Tormes endişeyle söze girdi, yelpazesi havayı dilim dilim diliyordu. "Lütfen Ekselans, hatırlayınız ki Birleşik Devletler'i yalnızca bir yıl için ziyaret edeceğiz. Bu benim dışarıya ilk yolculuğum, Francisco'nun bana söz vermiş olduğu balayı gezisi."

"Unutur muyum hayatım, unutur muyum?" dedi Falsalfa, hareketleri yatıştırıcıydı. Bakışları yeniden de Tormes'e yöneldiğinde, eski sakin ve çekici halini almıştı. "Mesele hallolmuştur öyleyse,"

dedi kesin bir sesle. "De Tormes, sen ve zarif eşin, gitmeden önce Cacata'yı mutlaka görmelisiniz." Fabian'a döndü. "En iyi atların derhal gönderilmesini emret. Helikopterim yarın erkenden hizmetinizde olacak." Falsalfa amirane bir tavırla konuyu kapattı, de Tormes'i ve karısını gönderdi, sonra yeniden uzanıp Fabian'ın omuzuna vurdu. "Planlayacağımız bir polo oyunu var," diyerek öyle bir bağırdı ki Fabian'ın duymaması olanaksızdı. "Kütüphaneye çekilelim," dedi Fabian'ı dağılmaya başlayan kalabalığın arasından sürükleyerek.

Gorilleri peşinden gelen Falsalfa hinoğluhin bir havayla Fabian'ı kendine yaklaştırdı.

"Senin için yaptığım şeye bir teşekkür bile etmeyecek misin?" diye fısıldadı boğuk İngilizcesiyle.

"Yaptığınız hangi şey için Ekselans?" diye kekeledi Fabian. "Korkarım anlamadım."

Falsalfa durdu ve yanağından kibarca bir makas aldı. "Senin baban olabilecek yaştayım Fabian. Benden gizli saklı bir şeyin yok." Bir kahkahayla sarsıldı. "Kurnaz tilki de Tormes'in çıtıpıtı karısıyla nasıl bakıştığınızı gördüm."

"Senyora de Tormes'i bu akşamki yemekte ilk kez gördüm," diyerek karşı çıktı Fabian. "Sizi temin ederim Ekselans, aramızda hiçbir şey geçmedi."

"Şimdilik herhangi bir şey söyleme Fabian," diye sözünü kesti Falsalfa ve birdenbire ciddileşti. "Senin duygularına burnumu sokmaya hakkım yok." Sonra yeniden yumuşadı. "Her neyse," diye devam etti, "bu yolculukta arzu ettiğin kadınla birlikte olacağın için memnunum. Onunla Cacata'da yalnız kalma fırsatı bulabileceğini umalım."

Fabian kendisini Falsalfa'nın romantik düşlerinden sıyırmaya çalıştı. "Ama Senyor de Tormes de bizimle birlikte geliyor Ekselans," diye başladı. "Ve böyle bir planlamaya asla..." Falsalfa'nın kahkahasıyla sıkılarak sustu. Kütüphanenin kapısına gelmişlerdi.

"İyi yolculuklar Fabian," dedi Falsalfa hoşgörüyle. "Cengelde

Elena'yla sevişirken şu bizim meşhur tarantulalara dikkat et. Aksi halde de Tormes senin için bir tane bulabilir." Anlamlı kahkahalar kütüphanenin içinde dağılırken, ağızlarını bıçak açmayan gorilleri Fabian'ın yanından geçip Falsalfa'nın peşinden gittiler. Kapalı kapının önünde yalnız kalmıştı Fabian.

Gezi hazırlıklarını Falsalfa'nın emrettiği şekilde yaptı. Binecekleri atların askeri bir karavanla turun başlama noktasına gönderildiği kendisine bildirildi. Fabian'a daha önce hizmet etmiş olan iki rehber de görevlendirilmişti. Fabian'ın planı, rehberlerin ve atların beklediği buluşma yerine kadar Tormesleri helikopterle götürmekti. Irmağın yukarılarına, kayalık sırtlar üzerine kurulmuş olan en eski ve en ıssız yerleşim bölgelerine ulaşmak için at sırtında iki üç saat yolculuk etmek gerekecekti. Öğle yemeğinde orada piknik yapacaklardı, sonra bir helikopter gelecek ve ikindi çayı için onları alıp Casa Bonita'ya geri götürecekti.

Ertesi gün şafak sökerken kalktı Fabian. Denizin cam gibi parlak yüzeyi sisler içinde insanın gözünü kamaştırıyordu.

Kahvaltı etmek için villanın küçük teraslarından birinde buluştular. Kıpırtısız havayla berrak gökyüzü, tropik bir sıcaklığı yaşayacak bir günü haber veriyordu. Elena de Tormes, dayanıklı ve haki renkli yolculuk elbiseleri içinde arzuyla ışıl ışıldı. Fabian gibi ağır çizmeler, pamuklu pantolon, böceklere karşı koruyucu kalın ve yumuşak gömlek giymiş olan kocası, buzağısıyla meşgul olan varlıklı bir Lâtin Amerikalı toprak ağasına benziyordu.

Fabian, kahvaltı ederken, izleyecekleri yolun bir haritasını Francisco de Tormes'e gösterdi, helikopterin rotasını, atların bekleyecekleri yeri, yolculuklarının son durağı olan küçük kızılderili köyünü işaret etti.

Yakındaki bir çimenliğe inen bir askeri helikopterin gümbürtüsü sabahın sessizliğini parçaladı. Üzerindeki işaret bu helikopterin Falsalfa'nın özel işleri için tahsis edilmiş olduğunu gösteriyordu. Fa-

bian'ın daha önce hiç görmediği pilot, bir hava yüzbaşısıydı ve saray muhafız alayının işaretlerini takmıştı.

Fabian ve de Tormes çifti çabucak içeri atladı. Havada bir yay çizerek yükseldi helikopter; kapılardaki nöbetçiler neşeyle el salladı, Casa Bonita'nın kiremit kırmızısı renkleri, terasları ve çatıları aşağı doğru uzaklaşmaya başladı.

La Hispaniola'nın debdebeli villaları ve otelleri yerlerini çok geçmeden uçsuz bucaksız ve yoğun şekerkamışı tarlalarına bıraktı; patikalarla ve tek hatlı demiryoluyla simetrik olarak bölünmüşlerdi. Demiryoluna uzanan engebeli patikalarda, altı ya da sekiz öküzün ağır ağır çektiği kocaman şeker kamışı arabaları gördüler. Sonunda bu yaşam belirtileri de kademe kademe gözden kayboldu.

Sık yeşillikli, bitki örtüsünün içinden fırlamış kayalarla süslü cengelin üzerinden aştı helikopter. Bir ırmağın oldukça yakınından uçtu; kıyıdaki kumsal şeridinin üzerinde aylak timsahlar dolaşıyordu. Sonra çalılar arasındaki bir açıklığı sıyırıp geçtiler, motorun gümbürtüsünden ürken bir yabankeçisi sürüsü dağılıverdi, bir yabandomuzu çalılar arasındaki sığınağından öfkeyle fırladı, sonra tekrar çalılar arasında kayboldu. Helikopter çok geçmeden, vahşi doğayı bölen bir patikanın ucundaki kırmızı bir toprak yığınına doğru alçaldı. Fabian, atları ve aşağıda bekleyen rehberlerin silüetlerini gördü. Helikopter sarsılarak durdu. Pilot yolcuları dönüşte almak için geleceği zamanı ve kızılderili köyünün yerini tam olarak gösterdi, sonra kepine dokunarak selam verdi ve Fabian'la el sıkıştı. Helikopter havalandı, yükselen bir toz bulutu onu gözlerden sakladı.

Fabian karşısında istetmiş olduğu rehberleri bulacağını umuyordu. Hiç tanımadığı iki adamla yüzyüze gelince ürktü. Kısa, sert ve kıvırcık saçlıydı adamlar, bellerinde koca koca bıçaklar, omuzlarında makineli tabancalar vardı.

Rehberlerden biri açıklama yaptı. Gezinti sona erip de helikopter konukları Casa Bonita'ya geri götürmek üzere yola çıktıktan sonra, iki adam çok değerli atlarla birlikte cengelin içinden geçerek geri döneceklerdi. Bu yüzden de silahlara gereksinimleri olacaktı.

Arı gibi çalışıyordu rehberler. Fabian atları ve eyerlere bağlı çantaları gözden geçirirken, üzengileri ayarladılar ve kolan kayışlarını gerdiler. Çantaların içinde öğle yemekleri ve ilk yardım malzemeleri vardı.

Atların üzerine atlayan kafile cengelin içlerine doğru yola koyuldu. Rehberlerden biri başı çekiyordu, Elena onun arkasındaydı. Peşlerinden sırayla Francisco ve Fabian geliyordu. İkinci rehber artçıydı.

Hızlı ve düzenli bir tempoyla iki saat kadar yol aldıktan sonra Yuma yatağına vardılar. Yol sona ermişti. Burası ırmağın en geniş ve suyunun en bol olduğu kesimiydi; bataklıklara yuva yapmış olan yabani kuşlarla kaynıyordu.

Francisco'nun sırım gibi sırtı, Fabian'ın Elena'yı görmesini engelliyordu. Falsalfa'nın Elena hakkında yaptığı üstü kapalı şakaları anımsadı Fabian. Kızın üzerine düşmek gibi bir niyeti olmamasına karşın bir şeyin kendisini çektiğinin farkındaydı. Bu çekiciliğin kaynağı da kadının kocasına karşı açıkça gösterdiği güçlü bağlılıktı.

Francisco'nun sırtından ileriyi gözleyen Fabian, Elena'yı seyretmeye devam etti; kadının saçlarına yer yer vuran güneş ışıklarını, dizginleri gevşekçe tutan ellerini, biçimli kalçalarını...

Fabian, insanı uyuşturan sıcağın altında, Elena de Tormes'i, büyük kentlerin seks merkezlerinde gösteri yapan kadınlara benzetti. Hani şu kulübeler vardı, saydam bir cam bölmenin birbirinden ayırdığı bir kızla bir erkek müşterinin içine hapsolduğu kulübeler. Müşteri duvardaki bir deliğin içine madeni paralar attıkça, camın üzerinde duran perde kısa bir süre için otomatik olarak kalkardı. Madeni para bir başka sistemi, bir konuşma mazgalını da harekete geçirirdi. Müşteri, bu mazgal aracılığıyla, bölmenin kendisine verdiği güvence içinde bulunan kızdan tahrik edici bir harekette bulunmasını isterdi. Müşteri tahrik etmek, paraların dur durak bilmeden akmasını sağlamak ve perdeyi sürekli olarak açık tutmak için, kız çeşitli hareketler yapar, soyunur, poz verir ve uyarıcı sesler çıkartırdı.

Aşılmaz bir camın ayırdığı bölmenin içinde (kadının ve erkeğin iletişim kurmalarını sağlayan biricik araçtı bu) kadın kimi zaman göğüslerini camın soğuk yüzeyine bastırırdı; meme uçları yassılaşır, eti camın üzerinde buğulu bir leke bırakır, dili nemli çizgiler çizerdi. Kadının hareketleriyle, çıkardığı seslerle ve söylediği sözcüklerle tutuşan erkek, kendi gereksinimlerinin aşkı uğruna, kendisini tutuşturan aleve erişemeden, tutkuları donup kalmış bir halde, duvardaki deliğe para atıp dururdu.

Şimdi bu belli belirsiz patikada yol alırlarken, düşünceler içindeydi Fabian: Cengel, içine kapanmış oldukları bir kulübeydi, Elena'nın evliliği ve kocası ise onları birbirinden ayıran cam bölme. Bu kadınla bir kentte, bir kulübenin mahremiyeti içinde karşılaşsaydı, camın bir yanında Elena öbür yanında kendisi, birbirlerini seyreden iki yabancının suskunluğuna tutuklanmış bir şekilde karşılaşsalardı, neler olabileceğini düşledi. Kadına ne söylerdi, ya da ondan hangi hareketleri yapmasını isterdi? Ya da kadının neler söylemesini beklerdi? Kadına karşı onun gururunu alçaltacak derecede kaba ve azgın davranır mıydı? Sahip olduğu ağzı ve vücudu hiçe sayacak nitelikte müstehcen sözcükler söylemeye ve hareketler yapmaya zorlanan çekici ve duyarlı bir kadını seyretmekten zevk alır mıydı? Aralarındaki bölme onu daha fazlasına sahip olmak için kışkırtır mıydı, yoksa geri çekilmesine mi neden olurdu?

Çevrelerindeki kıpırtısız ağaçlar artık onları cengelin sıcağından korumuyordu. Daracık patika, kaya ve toprak tepecikleri arasından kıvrılarak yukarı doğru yükseliyordu; atlar ikircikliydi, ayaklarının altındaki kaygan, düşme tehdidi savuran otlardan ve sarmaşıklardan ürküyorlardı.

Polo sahalarının ya da haraların açık ve pürüzsüz düzlüklerinde Casa Bonita'nın en seçkin ve eşsiz atları olan bu hayvanların, alışkın olmadıkları sarp bir araziye gelince apışıp kaldıklarını anladı Fabian. Öğle sıcağı bastırmadan önce Cacata'daki köye varabilmek

endişesi içindeydi ve bu endişesini, atını, şimdi dik bir bayıra vurmakta olan öndeki rehbere söyledi. Çok geçmeden, atın üzerinde pek rahat olmamasına ve tırmanışın tehlikelerinden dolayı endişe duymasına karşın, Elena'nın ata hâlâ hakim olduğu ortaya çıktı. Francisco ise hızla yoruluyordu, bacakları sarkmıştı. Ustaca yönetilmeyen hayvan binicisini üstünden atacakmış gibi hareketler yapıyor, gemini küstahça geriyordu. Gezinti daha şimdiden bir işkence halini almıştı; cengel üzerlerine bir tünel gibi kapanıyordu; keskin kenarlı kayalar, merdiven gibi diş diş, yukarı doğru yükseliyordu; taş dizileri, donmuş lavlar gibi oyuk ve çentiklerle kaplıydı.

Fabian, yapraklar arasından, durup dinlenecekleri bir sığınak için bakınırken, kafilenin baş tarafında bir patırtıdır koptu. Öndeki rehberin atının ayakları kaymıştı. Arka ayakları bir çukura girmiş olan hayvan yana kaykılmıştı. Dizginleri hâlâ elinde tutan adam, küfürün bini bir para, çakıllar üzerine düştü.

Diğer atlar paniğe kapıldı. Uçurumun kenarındaki daracık yolun üzerinde tepiştiler ve artık güvenlerini yitirdikleri bu kaypak topraklar üzerinde geri çekildiler. Fabian ve Elena, eyerlerinin üzerinde kalmayı başarabildiler, atlarını sakinleştirdiler. Gelgelelim, Tanrının cezası yoldan ve cengel sıcağından bitkin düşen Francisco eyerinden kaydı, kayaların sivri uçları üzerine düştü, gömleğini parçalayan ve kolunda derin bir yara açan taşlar arasında yuvarlandı. Ürken atı geri çekildi, ama çalıların iğne yapraklarının batması üzerine ileri doğru hamle yaptı ve kayaların üzerine serildi. Fabian dizginleri yakalamayı başarabildi. Çılgına dönen hayvanı zaptetmek için uğraşırken, düşüş sırasında hayvanın kalça derisinin bir parçasının yüzülmüş olduğunu fark etti.

Kaza dolayısıyla patikanın orta yerinde durmak zorunda kaldılar. Hayvanlar tepinip duruyordu. Elena ve Fabian, Francisco'nun yarasını sardı. Gazetecinin hırpalanmış ve yorgun olmasına, giysilerinin terden sırılsıklam kesilmesine karşın devam etmek zorundaydılar. Konaklayacak hiçbir yer bulamadan iki saat daha tırmandılar. Fabian'ın tahmininden bir saat fazla sürdü yolculuk. Sonunda geniş

bir platoya vardılar ve Cacata'ya giden yolun son bölümünde atlarını eşkin sürdüler.

Cacata yöresi bir kama şeklindeydi, cengelin içinde oyulmuş bir yarımadaydı; vadinin içine bir yılan gibi sokulan ırmağın binlerce metre üzerinde kurulu bir koruluktu. Kafile, ilk yerleşme bölgelerinden birine yaklaşırken, atların sesleri öğle vaktinin sessiz yorgunluğunda yankılandı, yolun iki yanındaki tahta kulübelerin kapıları açıldı, bir uyuz köpek sürüsü bağrışarak gelenleri haber verdi. Köyün içlerine doğru girerlerken önlerindeki tozlu yol genişledi. Çıplak ve yalınayak bir sürü çocuk, palmiye ağaçlarının gölgelerinden ayrıldı, hoşgeldin demek üzere yaygara kopartarak köpeklere katıldı. Köy öğle uykusundan uyanıyordu. Kulübelerin gölgesinde, kimi çıplak, kimi de vücudunda yalnız bir bez parçası bulunan her yaştan erkekler ve kadınlar belirdi.

Biniciler derme çatma bir tahta barakanın önünde durdu ve atlarından indiler. Eski bir dükkândı burası, şimdi kullanılmıyordu, göründüğü kadarıyla köyün merkezî bir yerindeydi, hükümetin kırk yılda bir ya uğrayan ya uğramayan sağlık görevlilerine hizmet veriyordu.

Rehberler atları bağladı, eyerleri çözdü. Fabian ve Elena, Francisco'yu barakanın önüne, battaniyelerin üzerine yerleştirdi. Rehberler getirdikleri sandviçleri ve içecekleri servis yaparken, köylüler konukların çevresinde suskun bir çember oluşturdu; en küçük bir hareketi bile gözden kaçırmıyorlardı.

Genç ve cüretkâr bir grup erkek, bir kıyıda küme oldu ve Elena'yı kesmeye başladı. Adamların kendisine açıkça bakmalarından utanan kadın Francisco'ya sokuldu. Silahlara ilgi duyan bir kısım köylü, rehberlerin etrafını aldı. Diğerleri ise şaşkın ve takdir dolu bakışlarla atların çevresinde dönüp durdu.

Topluluğun dikkatini dağıtmak ve havaya bir yumuşaklık vermek isteyen Fabian köyün içlerine doğru yürüdü; peşine bir sürü çocuk takıldı.

Kırık dökük kulübelerin yanından geçerken, kucağında bebeği

olan bir kadını ürküttü; kadın içeri girip kaybolmadan önce, donuk yüzünde, hem kendisi hem de bebeği için duyduğu korkunun izleri belirdi. Bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir adam, bir panjurun ardından, dişsiz ağzını göstererek gülümsedi. Uzaklarda bir yerde, bir grup genç kadın, kaçışmakta olan bir domuzun etrafını çevirdi; kadınların çıplak göğüsleri hâlâ diri ve biçimliydi, kalçalarını parlak, pamuklu bez parçaları örtüyordu.

Fabian köyün kıyısına, platonun en yüksek noktasına vardı. Güneşten ve yükseltiden dolayı başının döndüğünü hissetti; aşağıya baktığında, yaprak ve çalılarla örtülü uçurumu gördü. Çamurlu sarı suları köpürerek akan uzaktaki ırmak, yosunumsu yeşilliklerle örtülü uçsuz bucaksız topraklar arasında kayboluyordu. Saatine baktı: Helikopterin biraz sonra gelmesi gerekiyordu. Motorun sesini duyabilmek için kendisini zorladığını hissetti, ama gökte çıt çıkmıyordu.

İçinde bir endişe duydu. Adanın ne denli içerilerinde bulunduklarını kavradı. La Hispaniola'ya dönmelerine yardımcı olabilecek bir ileri karakola sahip bir köyden ya da kasabadan çok uzaktaydılar. Fabian barakaya geri döndü. Kalabalık hâlâ dağılmamıştı; meraklı ve suskun, öylecene bekleşiyorladı. Elena bir battaniyenin üzerinde uyuyordu, Francisco'nun başı kucağındaydı.

Yavaş yavaş akşam oluyordu. Yerliler kulübelerine çekilmeye başladı; yalnızca birkaç başıboş çocukla üç dört genç adam ortalıkta hâlâ sinsi sinsi dolanıyordu. Rehberler şekerleme yapıyordu, silahları kucaklarındaydı.

Fabian bir battaniyenin üzerine oturup Elena'yı seyretti. Yakası açık bluzu, siyah saçlarıyla bir tezat oluşturan beyaz boynunu ve göğsünü sergiliyordu.

Güneş, palmiye ağaçlarının tepelerine doğru kaymaya başladı; helikopter hâlâ gelmemişti. Fabian telâşlandı. Diğerlerini uyandırdı. Çevrelerinde bu köy gibi düzinelerce köy bulunduğunu ve bunların binlerce mil kare genişliğindeki Cacata cengeline dağılmış olduğunu söyledi. Pilot yönünü şaşırmış olabilirdi. Rehberler de, bu köye, güneşin ırmağa göre konumuna bakarak gelmiş olduklarını kabullendi.

Fabian, Elena ve Francisco'yu telâşlandırmamaya dikkat ederek, içinde bulundukları durumun ciddiyetini vurguladı. Herkesin kendi keyfinde olduğu Casa Bonita'da, yokluklarını bir-iki gün fark etmeyebilirlerdi. At sırtında gerisin geriye La Hispaniola'ya dönmek için de ne güçleri ne de olanakları vardı. Günler alacak cüretkârca bir iş olurdu bu. Fabian, ırmağa inen tehlikeli yolu en iyi bilen rehberin, atları da alarak gitmesini önerdi. Hayvanları değiştire değiştire yol alacak olan adam, bir gün içinde, atları başlangıçtaki buluşma yerine kamyonla göndermiş olan ileri karakola varabilirdi. Varınca da, yetkililere bir helikopter çağırmalarını söylerdi. Suratındaki ifadeden bu işi yapmayı hiç istemediği belli olan adam, Fabian'a itaatsizlik etmekten çekindiği için köyden ayrıldı ve ırmağa doğru inişe geçti.

Köyde kalan rehber gece için hazırlıklar yapmaya başladı. Köydeki en büyük kulübeyi seçti ve herhangi bir açıklamada bulunmadan, yerlilere burayı boşaltmalarını emretti.

Erkekler, kadınlar, çocuklar, köpekler, kediler ve domuzlardan ibaret bir kafile kulübeyi terketti, geceyi geçirecek bir başka barınak bulmaya gitti.

Fabian, kulübenin dışında, gecenin sessizliğinde oturan Elena ve Francisco'ya katıldı. Hep birlikte, rehberin küçük bir domuzu kızartışını seyrettiler. Kulübenin çevresindeki çalıların içinden gelen bir dal çıtırtısı, bir aksırık sesi, bir öksürük ve bir gülüşme, kendilerini gözetleyen yerlileri ele veriyordu.

Francisco yemek sırasında bir parça et almak için ne zaman uzansa, yüzünü acıyla buruşturuyordu. Rehber de yemek yedi, ama belli bir uzaklıkta oturdu, makineli tabancasını omzundan hiç indirmedi. Francisco'ya, gizlemeye gerek görmediği düşmanca bakışlarla bakıyordu arasıra. El Benefactor'un dostu olduğunu bildiği Fabian'a gelince, her zamanki uşak tavrıyla davranıyordu ona.

Rehber, yemekten sonra sert bir meyve içkisi hazırladı ve ananas kabukları içinde servis yaptı. Francisco, Elena ve Fabian, kafayı bulduran bu içkiden üç dört kez içti.

Gecenin ve içkinin etkisiyle çok geçmeden coşan Fabian, reh-

bere, kızarmış domuzdan artakalan parçaları, kendilerini seyretmekte olan yerlilere dağıtmasını söyledi. Adamın bağırması üzerine, karanlığın içinde bir sürü şekil belirdi. Köylüler ateşin önünde toplandı, yiyecekleri kapışırken alevlerden elleri yandı.

Yerlilerin bazıları içkinin etkisiyle naralar atmaya başladı. Diğerleri ateşin etrafında bir çember yaptı, şarkı söylemeye ve dans etmeye koyuldu. Başlangıçta konukları için bir gösteri yapıyor gibiydiler, sonra giderek artan bir şiddetle kendi dünyalarına daldılar. Rehber başlangıçta onları belli bir uzaklıkta tutuyordu, ama adamlardan birkaçı ellerinde bir testiyle yaklaşıp, ete karşılık olarak kendi yaptıkları bir meyva içkisini ikram etmek istediklerini işaret edince, yaklaşmalarına izin verdi ve Fabian'ın kulağına eğilerek reddetmenin doğru olmayacağını fısıldadı. Canı pek çekmediği halde, bu davranıştan duygulanmış olan Fabian, insanın içini dağlayan içkiden bir yudum aldı, sonra testiyi Elena ve Francisco'ya aktardı. Köylülerin meraklı bakışları altında onlar da içti.

Yerlilerin dansı şimdi bir ayin haline dönüşmüştü. Fabian kimi zaman renkler ve şekiller karşısında şiddetle heyecanlandığını hissediyordu; kimi zaman da duyguları gevşiyor, uyuşuyordu. Bir keresinde kalabalığa doğru baktı ve Elena de Tormes'in karşısında sallanmakta olduğunu sandı. Kadın eteğini kalçalarına doğru sıyırıyor, yırtıp çıkarması için Fabian'ı tahrik ediyordu. Fabian, vücudunun ağırlığını yitirdiğini, duygularının gevşediğini ve yerden havalanıp kadına doğru uçtuğunu hissetti. Francisco'nun elinde bir bıçakla kendisine saldırdığını gördü. Rehberin, kızarmış domuzu parçalamak için kullandığı bıçaktı bu. Bıçak aralarındaki masaya saplanırken parıldadı. Francisco'nun çığlığı çok derinlerden geliyordu. Fabian'ın kafası dehşet ve heyecanla doldu. Sendeleyerek de Tormes'e doğru yürüdü ama kim olduğunu çıkartamadığı biri tarafından engellendi. Kulübenin içine taşındığını ve Elena'nın yanına yatırıldığını hissetti.

Fabian, kadının bluzunun açılmış, çizmelerinin ve pantolonunun çıkartılmış olduğunu düşledi. Gerçek bir cam bölmenin ardındaydı kadın; bir başka adamın yanına uzanmış yatıyordu. Kulübe-

nin içinde olup da kadına yaklaşmayan Fabian, ona yalnızca düşünceyle bağlıydı; arzuları önüne inen cengelden bir perde kadar saydamdı.

Fabian, birisinin kendini kaldırıp taşıdığını hissetti; bir ağacın kökünden söküldüğünü, açgözlü bir ağzın köpürdüğünü, zehirli beyaz bir köpükten ansızın dökülen serpintileri hissetti. Elena artık uzakta değildi. Fabian'ın altında kıpır kıpır hareket ediyordu. Şu köklerinden sökülen ağacı sürükleyip götüren ırmaktı kadın; ağzı ağzında, dili dilindeydi; elleri, Fabian'm kendisine sahip olması için onu teşvik ediyordu. Fabian yerinden doğrularak onun üzerine eğildi; bacakları vücuduna dolanmış olan kadına tekrar tekrar sahip oldu.

Fabian'ın hatırladığı en son şey, kendisinin ve Elena'nın çevresinde uçuşup duran bir sürü surattı; kulübenin tozlu topraklı zemininde birbirine kenetlenerek ölesiye dövüşen iki böceğe tanıklık edercesine onların sevişmelerini seyrediyorlardı.

Fabian, yavaş yavaş uyandı. Ağrıdan şakakları çatlıyor, gözleri yuvalarından fırlıyordu. Eklemleri kaskatı kesilmişti. Korkuyla etrafına bakındı.

Bir döşeğin üzerinde yatıyordu. Üzerindeki saman tavanın arasından güneş ışıkları parlıyordu. Çıplak vücudu kaba bir battaniyeye sarılmıştı, giysileri döşemenin üzerindeydi. Yanında yatan Elena da bir battaniyeye sarılmıştı ve hâlâ uyuyordu. Francisco, kulübenin gölgeler içindeki en uzak köşesine serilmişti.

Fabian ayağa kalktı. Altındaki döşek kımıldıyormuşcasına sendeledi, başı tavana sürttü. Titreye titreye giyindi ve gün ışığına çıktı.

Bir grup yerli, rehberin etrafında toplanmıştı. Fabian'ın görünmesiyle birlikte sustular. Rehber, nöbet tutan bir asker gibi onu selamladı.

Adamlar kenara çekilince, Fabian'ın önünde kıraç bir toprak parçası belirdi. Toprak parçasının orta yerinde kapkara bir örümcek gördü Fabian; parmakları açılmış iki el büyüklüğünde, kıllı bacakları hareketsiz, gri renkteki karnı ezilmiş bir örümcekti bu.

Ölüydü ama öylesine canlı ve ürkütücü bir görünüşü vardı kı, Fabian elinde olmadan geri çekildi.

"Senyor de Tormes'i öldüren örümcek bu," dedi rehber.

Fabian, üzerindeki sersemliğin etkişiyle örümceği Francisco'nun öldürdüğünü sandı ama rehberin yüzündeki ifadeyi görünce dehşete düştü.

"Kim ne öldürmüş?" diye sordu.

"Gerçek bir tarantula," dedi rehber, örümceği çizmesinin burnuyla dürtüklerken. "Senyor de Tormes kulübeden dışarı çıkıp yere uzanınca onu ısırdı. Senyora Elena eşinin öldüğünü görünce ıstırap çekmemek için bir şişe bundan içti." Yerlilerin içki testisini gösterdi.

Midesinden boğazına yükselen asitli sıvının etkisiyle öğüren Fabian, sendeleyerek geri çekildi ve koşarak kulübeye daldı.

Francisco'nun vücudu hâlâ karanlık köşeye yığılmış duruyordu. İçine düştüğü dehşetle ağır ağır hareket eden Fabian, ölünün yanına diz çöktü ve onu örten battaniyeyi açtı. Elini adamın yüzüne koydu. Francisco'nun yüzü bembeyazdı, bir gün önceki güneş yanığı parıltısı çoktan kaybolmuştu. Gözleri açıktı, Fabian'ın arkasındaki bir yere sabit bakışlarla bakıyordu, bir kaşı havaya kalkmıştı, ağzı bir şeye şaşırmışcasına açıktı.

Fabian vücudu örttü ve Elena'nın yanına geçti. Sükunet içinde uyuyordu kadın. Fabian onun elini ovuşturdu ama hiçbir tepki almadı.

Dışarı çıktı. Rehbere, polise göstermek üzere ölü tarantulayı saklamasını emretti. Geceki olaylara tanık olan yerlilerin isimlerini almasını da söyledi. Sonra aklına gelen bir düşünceyle rehberi kenara çekti.

"Tarantula Senyor de Tormes'i sokarken sen neredeydin?" diye sordu.

Rehber duraksadı. "Ben... Ben kulübede size gözcülük ediyordum," dedi. "Soyunmanıza ve yatmanıza yardım ediyordum Senyor Fabian. Siz... Siz içkiden dolayı kendinizde değildiniz," diyerek ke-

keledi. "Sonra, Senyor de Tormes'in tekrar üzerinize saldırmaması için yanınızda kaldım."

Fabian gözlerini kaçırdı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi. "Hem Senyor de Tormes bana neden kötülük etmek istedi ki?"

Rehber bilgiç bilgiç gülümsedi. "Sarhoştu, Senyor Fabian. Sizin karısına dokunduğunuzu görünce kıskançlığa kapıldı. Benim bıçağımı kaparak sizi öldürmek istedi."

Adamın söylediklerine itiraz etmesi mümkün olmayan Fabian, soruların yönünü değiştirdi. "Senyor de Tormes'i ilk kez kim buldu?" diye sordu.

"Ben" diyerek yanıtladı rehber. "Neler olup bittiğini Senyora Elena'ya söyleyen de benim." Sesini alçalttı. "Senyora Elena haykırmaya başladı. Söylenmemesi gereken şeyler söyledi. Çirkin şeyler."

"Neler söyledi?" diye sordu Fabian.

Rehber iyice yaklaştı, neredeyse Fabian'ın kulağının içine girecekti. "Tarantulayı birisinin Senyor de Tormes'in altına koymuş olabileceğini söyledi."

"Ama bunu yapmayı kim isteyebilir?" diyerek üsteledi Fabian.

Rehber onu onaylarcasına başını salladı. "Ben de sordum bunu ona. Ama Senyora Elena sarhoştu ve sürekli olarak..." Rehber şimdi fısıldayarak konuşuyordu. "Sürekli olarak bu işten Benefactor'un sorumlu olduğunu söylüyordu." Suratını asarak kulübeye baktı. "Beni de suçladı; tarantulayı Senyor de Tormes'in altına koymakla suçladı."

"Seni neden suçladı?"

"Çünkü ben El Benefactor hesabına çalışıyorum. Ama siz Senyor Fabian, siz benim böyle bir şey yapamayacağımı biliyorsunuz" Her bir sözcüğü vurgulayarak konuşuyordu rehber; bıçağıyla tek tek oyuyormuşcasına. "Herkesten daha iyi biliyorsunuz siz, çünkü sürekli olarak sizinle birlikteydim; hatırlayın, hep sizinle birlikteydim."

Yaklaşan bir helikopterin homurtusu duyuldu. Helikopter ağaçların üzerine doğru alçaldı ve bir toz fırtınası içinde durdu. Ku-

lübelerinden ve çalıların arasından fırlayan yerliler, korku ve hayranlıkla bağrışarak araca doğru koştu. Pilot yere indi, Fabian'ı görünce, bir gün önce mekanik bir arıza olduğunu ve karanlık bastırdıktan sonra da onları almaya gelemediğini kısaca açıkladı. Sonra da, de Tormes'in cesedinin ve uyumakta olan Elena'nın kabine taşınması için yardım etti.

Casa Bonita'ya yaptıkları kısa yolculukları sırasında Elena uyanmadı. Casa Bonita'ya geldikleri zaman Fabian araçtan indi. Rehber, Francisco'nun cesedi ve Elena ile birlikte başkente doğru yola devam etti.

Fabian, Casa Bonita'ya varır varmaz doğruca Falsalfa'nın karargâhına gitti. Sekretere ivedi bir durumun söz konusu olduğunu söyledi ve hemen kütüphaneye alındı. İçeri girdiğinde Falsalfa'yı bir hamağın içinde buldu.

"Kazadan haberim var. Pilot, Cacata'dan radyoyla bildirdi." dedi Falsalfa istifini bozmadan. "Ne berbat bir durum," diye ekledi. "De Tormes tam mesleğinin doruğundayken... Ve gencecik karısı... Hepsi bir tarantulanın sokmasıyla sona erdi." Hamakta sallanmaya devam etti.

"De Tormes öldürüldü, Ekselansları," dedi Fabian. "Bir insanı öldürebilecek büyüklükte bir tarantula Cacata'da bulunmaz. Katil için eşsiz bir silahtı bu."

"Eğer ortada bir katil varsa, sevgili Fabian, bu sen olmalısın," dedi Falsalfa vurgulayarak.

"Neden ben mişim?" diye cüretkârca sordu Fabian.

Falsalfa sallanmayı bıraktı, ama hâlâ gülümsüyordu. "Onu öldürmek için bir nedeni olan tek kişi sensin. İşin içinde Elena var."

"Çok çirkin bir varsayım bu, Ekselansları," diye karşılık verdi Fabian.

"Bu da çok çirkin bir cinayet ama," dedi Falsalfa sabırla. "Tanıklar var. Hemen hemen bütün köylüler sizin sarmaş dolaş olduğunuzu gördü. Onların gözleri önünde... Özellikle sarhoş kocasının gözleri önünde."

Fabian'ın vücudunu sıcak basmıştı ama sesi soğuktu. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum," dedi. "Hepimiz sarhoştuk... Ya da hepimize ilaç verildi."

"Diğerleri hatırlıyor," dedi Falsalfa. "Senin ve Elena'nın durumu iyice ortaya çıktığında, Francisco seni neredeyse bıçaklayıp öldürecekti. Neyse ki ayık olan rehber onu engelledi ve senin hayatını kurtardı. Francisco dışarıda ateş püskürürken, seni kulübenin içinde o korudu." Bundan sonra söyleyeceklerini vurgulamak için sustu Falsalfa. "Sonra, son derece yorgun, sarhoş ve öfkeli olan zavallı de Tormes, avluya çıkıp yere oturdu... Tam da gece gezintisine çıkmış olan bir tarantulanın üzerine."

"De Tormes'in öldürüldüğünden eminim," dedi Fabian.

Falsalfa'nın dudaklarındaki gülümseme kayboldu, artık hamağında sallanmıyordu. "Savcıma, Francisco de Tormes'in ölümüyle ilgili olarak resmi bir soruşturma açması için talimat vermemi ister misin?" diye sordu. "Cacata'daki o köyde seninle Elena arasında neler geçtiğini halka açıklayayım mı? Unutma Fabian, Birleşik Devletler'de değilsin. Burada beraat etme şansın ne olacak, hiç düşündün mü?" Falsalfa yeniden sakinleşti. "Gerçek şu ki, ne Francisco, ne de tarantula tanıklık edebilir. Ama rehberle köylülere gelince... Francisco ile tarantulanın buluşmasını temin eden kişinin sen olduğuna inanmayacak bir kişi göster bana."

Hamak sallanmaya devam ederken, Fabian sessizce durdu. Dilini güç bela konuştuğu, geleneklerinin çoğuna yabancı olduğu bir ülkede, kendisini tanık iskemlesinde gördü. Falsalfa'nın kaprislerinin son söz olduğu Los Lemures'de, bitmek tükenmek bilmeden sürüp giden bir mahkeme, hem kendisinin hem de Elena'nın çökmesi demekti.

"Senyora de Tormes ne olacak?" diye sordu birdenbire. Düşüncelerindeki değişiklik sesine de yansımıştı.

Falsalfa yeniden gülümsedi. "Hah işte! Aklı başında bir adamın bütün endişesi bu olmalı," diyerek içini çekti. "Senin bütün derdin Elena." Şöyle bir düşündü. "Elena istediğini yapmakta serbest-

tir. Ama Francisco'nun ölümü onun için biraz güç olacak. Francisco gibi o da fakir bir ailenin çocuğu. De Tormes ona borçlardan başka bir şey bırakmadı." Devlet adamına yaraşır bir çözümle gözleri parladı. "Neden Elena'yı çağırıp birkaç günlüğüne Casa Bonita'ya davet etmiyorsun?" Fabian'ın gözlerinin içine baktı. İyice sırıtmaya başladı. "Daha da iyisi, ben sekreterime söyleyip onu davet etsem? Elena, her şeyin ötesinde, eski dostum de Tormes'in dul karısı, polo arkadaşım Fabian'ın da metresi. Ne diyorsun?"

Fabian öfke dolu bir sesle konuştu. "Ben diyorum ki, Ekselansları, Francisco de Tormes'i öldürmek için Cacata gezisini siz düzenlediniz. Bu yüzden ilk uçakla Los Lemures'den ayrılmak niyetindeyim. Tabii, uçağa binmeden önce bir tarantula tarafından ısırılmazsam."

Falsalfa, Fabian'ı şöyle bir süzdü. "Ne yaparsan yap Fabian, sen bir amatörden başka bir şey değilsin. Her zaman da amatör kalacaksın. Los Lemures'de kimse senin için bir tarantula harcamak zahmetine girmez!" Kapıyı işaret etti. Fabian odadan çıkarken hamak hâlâ sallanıyordu.

Yıllar sonra, Falsalfa artık iktidardan düşmüşken, Fabian bir polo karşılaşmasında hakemlik yapıyordu. Rakip takımların içinde arkadaşları da vardı. Birkaç penaltı atışıyla sürdü oyun ama bunun dışında önemli bir şey olmadı..O akşam, Eugen Stanhope, yöredeki kabarelerden birinde Fabian için bir parti verdi. İçerisi turistlerle doluydu. Salonun ortasında bulunan Fabian'ın masası, en büyük ve en kalabalık masaydı. Bir düzine dostu ve meslektaşı kendisini kutluyordu.

Yemeğin sonlarına doğru lambalar karardı. Ortaya birdenbire, elleri üzerinde işlemeli bir tepsi taşıyan garsonlar çıktı. Tepsinin içinde, bir brandi gölcüğünün ortasında, dondurmalı bir pasta vardı. Başgarson, görkemli tepsiyi Fabian'ın önüne koyar koymaz, brandiye bir kibrit tuttu. Gece kulübünün triosu, Fabian için İngiliz-

ce olarak serenat söylemeye başladı. Arkadaşları ve turistler de koroya katıldı. Şaşıran ve sevinen Fabian ayağa kalktı ama kalkarken tepsiye çarptı. Alev alev yanan brandi Fabian'ın gömleğine, ceketine ve pantolonuna döküldü.

Bunun eğlencenin bir parçası olduğunu sanan topluluk çılgınca alkışlamaya başladı. Giysileri alev alev yanan Fabian salonun içinde koşmaya başladı, hâlâ sevinçle bağrışmakta olan kalabalığın arasından sendeleyerek geçti, bahçelerin üzerindeki bir verandaya açılan kapıya doğru seyirtti. Korkulukların üzerinden aşarak aşağıdaki ıslak yaprakların arasına atladı, kendisini kaybetmiş bir halde nemli zeminin üzerinde yuvarlanarak alevleri söndürdü. Uyuşmuş bir halde doğrularak oturdu, beyaz giysileri kömürleşmişti. Kavrulmuş kumaş parçaları arasında göğsü ve uylukları görünüyordu.

Yanıklar için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu Fabian. Arkadaşlarına eve gideceğini söylemek üzere kabarenin arka kapısına dolandı. Perişan halini gören bekçi onu bir sarhoş ya da serseri sandı ve kabaca itekledi. Fabian, bunun üzerine, resmi giyimli çiftlerin içeri alınmak için bekleştikleri ana kapıya gitti ama bir bekçi tarafından tekrar kovuldu.

Fabian'm sızıları giderek şiddetleniyordu. Yeniden bahçelerin arasından geçerek verandaya tırmandı, dışarı çıktığı kapıdan tekrar girdi.

Masaya yaklaştığı zaman dostları ve yakın masalarda oturan kişiler, onu müthiş bir kahkaha tufanıyla selamladı. Fabian'ın yaptıklarının bir oyun olduğunu kabullenip derhal bir şampanya açtılar, Fabian'ı ve yanıklarını fışkıran sıvıyla yıkadılar.

Fabian, ancak o zaman, kapıda kendisini kabaca iten adamın, bir zamanlar Cacata'da kendisiyle birlikte olan ve Elena tarafından, Francisco de Tormes'i öldürmekle suçlanan adam olduğunu hatırladı.

Fabian, sakin olduğu zamanlarda, kendisini doğanın kucağına bırakıverirdi. Doğa ona, bir orman parçası, bir çam kokusu, bir gölün çevresini saran bir çalılık, ya da üzerindeki tekerlek izleri silinmeye yüz tutmuş tozlu bir yol şeklinde sokulurdu.

Heyheyleri üzerinde olduğu zaman ise, Fabian'ın sığınağı kentti. Her zaman hâzır ve nâzır olan kent, insanı iyileştirip yatıştıran müziği ona cömertçe verirdi; sonra, insanın enerjisini ve düşüncesini ya yok eden ya da teşvik eden çeşitli karakterlerle dolu tiyatroyu, renklerle ve görüntülerle insana göz kırpan sinemayı, insanı baştan çıkartan canlı seks gösterilerini verirdi.

Fabian kentteyken, Karavanı'nı caddeler boyunca yavaş yavaş sürerdi. Yalnız bir kadın bulabilmek umuduyla kaldırımları, sokak aralarını ve sıraları inceden inceye gözden geçirirdi. Bir kızın kulağının arkasına kıvrılmış bir saç lülesi, bir kadının kalçalarının ve bacaklarının biçimi onu heyecanlandırırdı; tıpkı bir kızın sesiyle, söylediği sözcüklerle ve verdiği yanıtlarla heyecanlandığı gibi. Genç, uzun boylu, ince yapılı, uzun bacaklı, iri gözlü, gür saçlı ve geniş ağızlı olmalıydı kadın. Vücudunun ve yürüyüşünün erkekler üzerindeki etkisinin bilincine de varmalıydı.

Kadın, bir gecelik bir beraberliğe, bir hafta sonunu ya da yalnızca birkaç akşamı Fabian'la birlikte geçirmeye razı olmak zorun-

daydı. Dağda bayırda yaşayan, hayatı umulmadık olaylarla ve yolculuklarla yön değiştiren Fabian'ın, bir kentin ya da büyük bir kasabanın olanaklarına ve eğlencelerine fazla zaman ayırması mümkün değildi. Kendisi gibi gelip geçici ama tutku dolu, birlikte olmak kadar ayrılmaya da istekli kadınlar aradığını fark etti Fabian.

Fabian, bir akşam barın birinde bir zamanlar tanışmış olduğu ünlü bir spor eleştirmeniyle karşılaştı. Çeşitli polo ve binicilik turnuvaları üzerine tartışmak için Fabian'ı arasıra televizyondaki programına davet ederdi adam. Stephen Gordon-Smith elli, elli beş yaşlarındaydı, yakışıklı, canlı bir sesi, mesleğinin adamı olduğunu vurgulayan rahat tavırları vardı. İki adam içmeye ancak koyulmuşlardı ki, Fabian, barın uzak bir köşesinde, bu yılın başlarında tanışmış olduğu iki genç kadını fark etti. Kadınlar New York'ta, bir giysi imalatçısı hesabına manken olarak çalışıyorlardı.

Fabian onları masaya davet etti ve kalkıp gelen kadınları Gordon-Smith ile tanıştırdı. Kadınların ikisi de Latin asıllıydı ve yirmi yaşlarındaydı. Siyah saçlı, kıvrak tavırlıydılar, biçimli yüz hatları, etkileyici gözleri vardı. Uzun boylu ve ince yapılıydılar; biçimli göğüslerinden, daracık bellerinden, diri kalçalarından gurur duyuyorlardı.

Gordon-Smith, kadınlardan daha girgin olan Diana'ya karşı duyduğu yakınlığı gizlemedi, kadın da onunla açıkça ilgilendi. Fabian, arkadaşının Diana'ya gösterdiği ilginin giderek arttığını gördü. Diğer kadın bir randevusu olduğunu söyleyerek ayağa kalkınca, Fabian da bu vesileyle masadan ayrılıp gitti.

Üç ya da dört hafta kadar sonra, Eugene Stanhope Polo Turnuvasının önemi üzerine yaptıkları bir söyleşinin bitiminde, Gordon-Smith, Fabian'ı akşam yemeğine davet etti ve Diana ile sürekli olarak buluştuklarını söyledi. Televizyon şirketinden, tabii karısından da izin alıp seyahate çıkmayı ve Diana ile birlikte yaşamayı dü-

şünüyordu. Tanınmış elemanlarının, halk karşısında olduğu kadar özel yaşamlarında da mazbut olmalarını isteyen televizyon şirketinin muhafazakâr tutumunu bilen Fabian, arkadaşının bu kararı karşısında şaşırdı. Gordon-Smith ve yirmi yıllık karısı Emily arasındaki sevgi dolu bağlılığı düşününce iyice tuhaf kaçıyordu bu durum. Fabian, Ivy Ligi kolejlerinden birinde kısa bir süre için antrenörlük yaptığı sıralarda, kolejler arası bir polo şampiyonasında, Gordon-Smith'in karısı ve iki kızıyla tanışmıştı.

"Diana'yı ne kadar tanıyorsun?" diye sordu Fabian ihtiyatla.

"Bir erkek bir kadını ne kadar tanıyabilirse o kadar." Gordon-Smith o rahat tavrıyla gülümsedi.

"Sana hayatını anlattı mı?"

"Anlatacak fazla bir şey yoktu," dedi Gordon-Smith. "Unutma ki topu topu yirmi dört yaşında."

"Geçmişte neler yapmış?" İlgisiz tavrını sürdürüyordu Fabian.

"Sana anlatmadı mı?" Omzunu silkti Gordon-Smith. Diana'nın geçmişiyle pek ilgilenmiyordu.

"Seni ona tanıştırdığım zaman aile hikâyeleri anlatacak vakit yoktu," dedi Fabian.

"Şey, Diana Ekvator'dan ayrılmış; Nikaragua mıydı yoksa?... Tam şu ihtilallerin birinden önce. Ailesi her şeyini kaybetmiş, o da halasının yanında yaşamak üzere kalkıp buraya göç etmiş," diyerek sabırla açıkladı Gordon-Smith. "Birkaç özel ders alarak dil öğrenmiş ve bazı güzellik mağazalarında çalışmış. Sonra modayla ilgilenmiş; koordinatör olarak ya da bildiğin gibi mankenlik yaparak..." Sustu. Konuyu değiştirdiği için keyiflendi. Çantasına uzandı, parlak bir dosya çıkardı. Fabian'ın gözleri önünden bir dizi moda fotoğrafı geçti. Diana'nın kendisine pırıl pırıl gözlerle bakan renkli ve siyah-beyaz resimleri gördü.

"Ne kadar olağanüstü!" dedi Gordon-Smith, fotoğrafları işaret ederek.

"Öyle," dedi Fabian. "Kadın gün geçtikçe güzelleşmiş."

Gordon-Smith masanın üzerine eğildi. "Kadınlardan çok şey elde ettim, ama..." Sesini alçalttı. "Ama onun verdiği şeyi bugüne

dek bana hiçbir kadın vermedi." Elini kararlı bir tavırla Diana'nın fotoğrafları üzerine koydu.

"Seni anlıyor mu?" diye sordu Fabian.

"Cinsel açıdan benim hakkımda bilmediği hiçbir şey yok. Hiçbir şey!" İçkisini bitirdi ve garsonun getirdiği yeni bardağı almak üzere uzandı. "Birbirimize karşı son derece açığız. Sakladığımız hiçbir şey yok."

Fabian iskemlesinde huzursuzca kıpırdandı. "Diana ile ne kadar süre birlikte yaşamayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Diana bana şimdiye dek ne denli yavan bir hayat sürmüş olduğumu gösterdi," dedi Gordon-Smith. "Şimdi bu hayatı değiştirmek istiyorum." Sustu. Fabian'a yönelttiği bakışlarında hem bir meydan okuma vardı, hem de onaylanmayı bekliyor gibiydi. "Geçmişimle olan bağlarımı koparmak pahasına bile olsa hayatımı değiştireceğim."

"Ailen ne olacak?" diye sordu Fabian.

Gordon-Smith, bu sorunun herhangi bir önemi yokmuş gibi elini salladı. "Kızlar büyüdü," dedi. "Emily'ye gelince..." Duraksadı. "Emily de istediğini yapmakta benim kadar özgürdür."

"Ya işin?"

Gordon-Smith, Fabian'ın sorgulamaları karşısında tedirgin oldu.

"Yaşantımı kimseye açıklamadığım takdirde işimin bununla bir ilgisi yok."

Fabian, bildiklerini artık saklamaması gerektiğini hissetti. "Diana müsrif bir tiptir," dedi kendini tutamayarak.

Gordon-Smith hoşgörüyle gülümsedi. "Diana gezmeyi tozmayı sever. Geçen hafta güneşte yanmak ve bronzlaştığını herkese göstermek için Miami'de beni fellik fellik dolaştırdı. Sanırım oradaki bütün diskolara girip çıktık," Gülerek gözlerini kaldırdı ve Fabian'ın yüzündeki ifadeye baktı. "Diana hakkında benden sakladığın bir şey var mı, Fabian?" diye sordu ansızın.

"Diana transseksüeldir, aslında erkektir yani," dedi Fabian sakin bir sesle.

Gordon-Smith iki eliyle birden Fabian'ın bileklerine sıkı sıkıya sarıldı.

"Diana neymiş?" diye bağırdı, o herkesin tanıdığı sesi lokantanın içinde çınlayarak. "Ne diyorsun sen?"

"Diana transseksüeldir, sonradan kadın olmuş bir erkektir," dedi Fabian. Bileklerini Gordon-Smith'in pençelerinden kurtarırken sesinin tonu değişmedi.

Gordon-Smith'in benzi atmıştı. "Bunu sen uyduruyorsun," diye kekeledi karmakarışık bir suratla. "Diana'yı tanıyorum. Onunla cinsel ilişkide bulundum. İçine girdiğim kadını tanırım."

"Diana bir süre önce ameliyat oldu," dedi Fabian. "Ameliyat onun görünüşünü ve cinsel organlarını değiştirdi. Bir kadın gibi cinsel ilişkide bulunabilir."

"Benim bilmediğim bir şeyi sen nereden biliyorsun?"

"Diana ile tanıştığım yerde arkadaşları bunu saklamak zahmetine girmiyorlardı," dedi Fabian sertçe. "Ve onunla tanıştığım yer, senin bulunmaktan hoşlanmayacağın bir yerdir."

Gordon-Smith'in hareketleri gevşek ve yorgundu. Birdenbire olduğu yaşta görünmeye başlamıştı. "Bunu neden bizi tanıştırdığın zaman söylemedin?" diye sordu içerleyerek.

Fabian ses tonunu yumuşattı. "Dürüstçe bir davranış olmazdı bu. Diana ile tanıştığın zaman, fiziksel olduğu kadar ruhsal olarak da yıllardan beri bir kadındı o. Hem kendisini, hem de benim ve görünüşe bakılırsa senin gibi kişileri buna ikna etmişti."

"Peki bunu bana şimdi söylemenin dürüstçe bir davranış olduğuna seni inandıran şey nedir?"

Fabian, bu davranışının nedenini, polo topuna vurduğu zamanki hassasiyetle belirleyebilmeyi çok arzu etti. "Belki yine dürüstçe bir davranış değil. Gelgelelim seks yasalarımızı yürüten pek çok kişi bu işe burnunu sokup ifşaatta bulunarak seni alaşağı edebilir. Bu ülkedeki birtakım yasalara göre tutuklanabilecek, para cezasına çarptırılabilecek, hatta gerçekte böyle olmadığı halde bir TV; yani bir transvestit olduğu gerekçesiyle kodese tıkılabilecek bir kadınla ilişki içindesin. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Uzun süren sessizliği Gordon-Smith bozdu. "Atılan başlıkları görebiliyorum. 'TV'nin sunucusu, bir TV'ye takıldı.'" Bir an düşündü. "Söyle bana Fabian," diye sordu, "Diana'dan bu denli çok hoşlandığım için... Bunun için, o biçim biri olduğum anlamına gelir mi bu?" Adeta profesyonelce bir havayla sordu bu soruyu.

Fabian, karşısında oturan arkadaşına baktı. "Erkek ve dişi kavramlarıyla ne amaçlandığı hakkında şimdiye dek hukuksal bir yargıya varılmış olduğunu sanmıyorum," dedi nazikçe. "Cinsiyetin ne olduğunu yasa bile tanımlamamışken, sen niye tanımlayasın?"

Bazı transseksüeller; geriye dönüşü olmayan bir biçimde genellikle de güzel bir kadın haline gelmiş olan bu erkekler, Fabian'ın Karavanı'nın sıcak havasını bilirdi. Kimileri, yeni kazanmış oldukları kadınlıklarını Fabian'ın üzerinde denemek isterdi. Kimisi ise, Fabian'la ya da bir başka erkekle sevişerek abartılmış dişiliğini güçlendirmeyi arzulardı.

Manuela bunlardan biriydi. Fabian, onu görüp de yoldan çıktığı vakit, duygusal bir karmaşa yaşamıştı. Diana gerçeğini öğrenen Gordon-Smith'in kendisi için duyduğundan pek farklı değildi bu karmaşa.

Manuela'nın hayatına girişi, Fabian'ın transseksüeller dünyasında yaptığı dolaşmalar sırasında olmuştu. Cinsiyetini geriye dönüşü olanaksız bir biçimde değiştirmiş olan ve sürekli hormon tedavisi görürken Fabian'dan kendisine eşlik etmesini isteyen bir başka transseksüelin arkadaşıydı. Manuela'yı Fabian'a tanıştıran bu kadın, Manuela'nın cinsiyetini ancak kısmen değiştirmiş olduğunu söyledi. Kendisi gibi tam bir kadın değildi Manuela. Gerçi hormon tedavisiyle göğüslerini büyüttürmüş, çıkıntılı Adem elmasını aldırtmış, vücudundaki tüm kılları temizletmişti, ama tam bir değişiklik yaptırmak için ne istekli ne de hazırdı. Manuela, ismini söylerken kızarıp kekeledi, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Güzel yüzünü, pürüzsüz boynunu, bir kız çocuğununkini andıran göğüslerini, mükem-

mel biçimli belini, kalçalarını ve bacaklarını Fabian'ın takdirle seyretmesine sessizce boyun eğdi.

Manuela yirmi beş yaşlarındaydı, annesinin ve babasının sahibi olduğu büyük bir eczanede çalışıyordu. Ergenliğinden beri bir kadın gibi yaşıyordu. Ailesi de bu durumu kabullenmişti. Onun iyiliğini istemişler ve bu sırrı saklamak için bir başka kente taşınmışlardı; sırf Manuela bu yeni kentte genç bir kadın olarak tanınsın diye. Manuela, anatomisinin kendisine ıstırap verdiği, erkekliğinin kendisini aldattığı uzun süreli dönemler yaşadığını söylemişti Fabian'a. Böyle zamanlarda, ameliyat olup tümden kadınlaşmayı düşünmüştü. Ne var ki, kendisini kadın olarak hissetmesine ve yalnızca heteroseksüel erkeklerle cinsel ilişkide bulunmayı arzu etmesine rağmen erkeklik organını korumakta ısrar ediyordu. Ancak bu şekilde cinsel istek duyabileceğine ve orgazm olabileceğine inanıyordu. Tanıdığı tümüyle kadınlaşmış transseksüellerin cinsel dürtülerinin zayıfladığını hissediyordu. Çok ender orgazm olabiliyordu böyleleri, tabii eğer olabiliyorlarsa.

Manuela, çift cinsiyetli oluşunun farkına varmayan bir erkeğin kendisine nasıl derinden bağlandığını anlatmıştı Fabian'a. Manuela da adamı sevmiş ve gerçek kişiliğini gizlemek için bir sürü oyun oynamak zorunda kalmıştı. Yapıştırıcılar, bantlar ve korseler kullanarak cinsel organını katlayıp vücuduna yapıştırmış ve böylece erkekliğini belli etmemeye çalışmıştı. Dişiliğinin ve güzelliğinin onaylanması demek olan sevişmeleri sırasındaysa birtakım taktikler geliştirmişti. Örneğin adamın önünde tamamen soyunmamak için adet döneminde olduğunu bahane etmişti. Daha ileri gitmek gerektiği zaman adamın sarhoş olmasını beklemiş, adamın kendisine tümüyle sahip olduğunu hissetmesi için de onu ağzıyla ve göğüsleriyle oyalamış, ya da başka aşk oyunlarına girişmişti.

Manuela bu tür ilişkilerin heyecan verici olduğunu ve dişilik duygusunu güçlendirdiğini kabul ediyordu, ama bunların kendisini cinsel açıdan tümüyle doyurmadığını, sonuca varmayan uyarılar sonucu rahatlayamadığını da itiraf ediyordu.

Ne denli kısa süreli de olsa, transseksüel kadınlarla girdiği ilişkilerde duyduğu kararsızlığı şöyle bir gözlerinin önüne getiren Fabian, Manuela'nın sözlerinin doğru olduğunu hissetti. Fabian, cinsel dürtülerini yitirmek pahasına tümüyle kadınlaşmış bir transseksüelle mi, yoksa Manuela gibi cinsel dürtülerini koruyan ama kadınlığın gerçekliğinden yoksun olan bir transseksüelle mi ilişkide bulunmak istediği konusunda kararsızdı.

Fabian, Manuela'daki çekiciliğin kaynağını araştırdı. Bu kaynak, görünüşe göre, Manuela'nın yoğun bir şekilde sahip olduğu dişilik özellikleriydi: Vücut hatları, biçimi, sesi, makyajı ve giysileri, Manuela'nın, her yönüyle bir kadın olduğunu bağırıyordu. Fabian'ın duygularının ne yönde hassas olduğunu bilen Manuela, ona hiç tatmadığı duyguları keşfetmek olanağını veriyordu. Manuela'nın fiziksel açıdan erkek olması dişiliğinin gücünü engellemiyor, çift cinsiyetli oluşu Fabian'ı rahatsız etmiyordu. Fabian; Karavanı'nda, bu özel kalesinin özel bir odasındayken, kendi varoluşunun gizleri üzerine özgürce düşünmek fırsatını buluyordu.

Fabian kente giderken Manuela'yı telefonla arar, Manuela da eczaneden izin almanın bir yoluna bakardı. Fabian kente vardığı zaman Karavanı'nı bir parkın yakınına park eder, binicilikten hoşlanan Manuela da, parkta midillisiyle çalışma yapan Fabian'a katılırdı.

Valizini yanına almış olan Manuela, o günün akşamı Karavan'a gelirdi. Manuela'nın Karavan'ın kapısında görünmesi her zaman bir olay olurdu. Sahneye çıkan usta bir balerin ya da bir moda defilesinde poz veren bilgili bir manken gibi, kapıdan içeri süzülüverirdi. Yatak odasına çıkmadan önce bir süre oturma odasına takılmayı ve içki içmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Manuela bu sırada son derece sinirli olur, konuşurlarken odanın içinde dolanır dururdu. Eline geçen binicilik magazinlerinin sayfalarını söyle bir karıştırır, sonra bir kenara fırlatıp atardı. Odadaki bronz süslemeler ya da duvardaki ayna, ona zaman zaman kendi görüntüsünü yansıtırdı. Birdenbire bir elini kaldırıp saçlarını düzeltir, makyajını gözden geçirir, boynunu ve omuzlarını örten bluzuna çeki düzen verir-

di. Manuela, bir kadın olabilmek uğruna yaptığı girişimlerle, dişiliğinin ve güzelliğinin mükemmelliğiyle, Fabian'ı her zaman etkilemek isterdi.

Manuela'nın varlığıyla odanın içine bir canlılık gelirdi. Gür saçlarını tutan topuzun gevşemesiyle rahatsızlık duyuyormuşcasına, başını tutkuyla ileri geri sallar, giysilerinin altındaki omuzları ve kalçaları fıkır fıkır kaynardı. Dışarıda ise, karanlığın içinde dağılan her şey, kent, ağaçlar ve Karavan, sükûnet içinde olurdu.

Fabian, çok geçmeden, Manuela'ya kendisiyle birlikte yatak odasına gelmesini söylerdi. Manuela ayağa kalkar, yeni bir içki hazırlar, aynaya son bir kez bakarak kendisine duyduğu güveni tazeler, sonra odanın yolunu tutardı. Fabian, Manuela'nın arkasından basamakları çıkarken onun kusursuz bacaklarını ve yuvarlak kalçalarını izler, Manuela'ya duyduğu gereksinimin ve ondan beklediklerinin bilincine bir kez daha varırdı.

Yatak odasına çıktıklarında, Manuela bacaklarını gererek yatağın kenarına oturur, gövdesine oranla alışılmamış derecede uzun olan bacaklarını seyreden Fabian'ı izlerdi. Sonra da gür saçlarını çözerek boynuna dalga dalga dökerdi. Fabian, dokunmak üzere uzandığında, bu saçların, deri, diş ya da tırnak gibi cinsiyetsiz olduğunu kavrardı. Bu saçlar, yapısını, biçimini ve kokusunun güzelliğini, dişiliğe de erkekliğe de eş derecede borçluydu.

Manuela, her zaman olduğu gibi, beraberliklerinin bu evresini uzatır, yüzünün tüm güzelliğini Fabian'a sunardı. Vücudunun geri kalan kısmıysa iç gıcıklayıcı bir şekilde giysilerin altında saklı olurdu. Manuela'nın yüzündeki heyecanın, vücudunun diğer bölgelerindeki kıpırdanışların bir sonucu olup olmadığını bilemezdi Fabian.

Fabian ona sahip olabilirdi. Manuela'nın veriş biçimine göre kendisini tatmin edebilir, zevk duyabilirdi. Bir erkekti Fabian. Bir dişi olan ve kendisine özgü bir ruhsal dünyada yaşayan Manuela, Fabian'ın, kendisinden farklı varlıklardan biri olduğunu görebiliyordu. Fabian şunun farkındaydı: Manuela'nın kendisini daha fazla vermesi, tüm vücudunu Fabian'a açması, aslında, kadının kendisinin

temel varlığı olarak değerlendirdiği şeyi Fabian'a daha az vermesi anlamına gelecekti. Manuela, böyle yapmakla, en çok değer verdiği şeye ihanet etmiş olacaktı.

Yine de, Fabian onun güzelliğiyle ve dişiliğiyle tahrik oluyorsa, bunun nedeni, kadının vermekten hoşlandığı bir şeyi Fabian'ın arzu etmesiydi. Manuela önce kendisini veriyor, sonra Fabian'ın duyduğu heyecandan etkilenerek faal duruma geçiyor ve ona sahip olmak istiyordu.

O zaman Fabian, Manuela'nın içindeki bu kıpırdanışı arzuladığını işaret ediyordu; öyle bir işaretti ki bu, Manuela'nın bacakları arasındaki daracık bez parçası, onu Fabian'dan ayıran biricik sınır haline geliyordu. Cinsel organını vücuduna yapıştıran bant ise, Manuela'nın varlığını sınırlayan son nesneydi. Manuela o zaman, Fabian'dan lambayı karartmasını isteyerek karşılık verirdi; aynayı, çıplaklığına tanıklık eden bu gücü yadsırdı. Sonra eli titreyerek daracık bez parçasını çıkartır, cinsel organını tutturan bantı soyardı. Artık Fabian'ın önünde tümüyle çıplaktı, ama uyarılmak için izin vermeye hâlâ niyeti olmazdı. Vücudundaki o dehşet verici görüntü, kendisini giyinmeye, kendisini kendisinden saklamaya zorlardı. Bir kadın eli olan kendi elinin bile kendisindeki erkekliği araştırıp bulmasına izin vermez, meydana gelebilecek uyarıların içindeki kadınlığı yok etmesinden korkardı. Ne var ki, Fabian'a zevk verebilmek için ona dokunur, kendisinin sakındığı şeyi ondan esirgemezdi.

Fabian'ın kendisiyle birlikte bulunmaktan aldığı zevk üzerine epey kafa yoran Manuela, sonunda şu karara vardı: Kendisinin zevk veriş biçiminde Fabian'ı rahatsız eden bir şey yoksa, kendisine birtakım sınırlamalar koyması gereksizdi. Fabian ne denli erkekse, o da o denli kadındı. Duygularında ve Fabian'ın gereksinimlerini karşılamakta başka kadınlardan aşağı kalır yanı yoktu. Fabian'la birlikte, bedensel zevkleri çevreleyen sahillere varmakla, kadınlığını gerçekleştirmekten başka bir şey yapmış olmuyordu.

Bu yoğun zevk âlemi ve karşılıklı alışveriş sırasında, Manuela'nın kendi zevklerini doyurabilmek için biricik rehberi Fabian'ın

tutkusuydu. Fabian, Manuela'ya özgürce sahip olduğunun bilincindeydi; kişiliğinin gizlerini cisimlendiren bu kusursuz vücudun üzerinde bir pervane gibi uçuşurdu. Manuela'nın ağzına ve göğüslerine dokunurken, genç bir kızı sıkıştıran bir oğlan gibi issederdi kendini. İçine girerken ise kadınına sahip olan bir erkekti. Manuela'yı eliyle uyarırken, bir erkekle oynayan bir oğlan çocuğuydu. Manuela altında çaresiz yatarken, bir oğlan çocuğuyla oynayan bir erkekti. Manuela tarafından kanadı kolu bağlanıp etkisiz bir hale getirildiğinde de bir oğlan çocuğunun ellerine terkedilmiş bir erkekti.

Şimdi, birlikte uzanmış yatarken, bedenlerinin titreyişi, onlara bu titreyişin anlamını açıklıyordu. Aralarında bir ırmak gibi akan arzu, onları birbirinden ayırıyordu; yalnızca bedenlerinin aşabileceği bir ırmaktı bu. Biri diğerinin duyduğu zevk içinde yitip gitmeden, aynı kalıptan çıkmış iki müzik aleti gibi görünüyorlardı.

Manuela, Fabian'la o ilk karşılaştığı günkü çekingen Manuela değildi artık. Yapmacık hareketli, cicili bicili giydirilmiş, süslenip püslenmiş bebek tavırlarını bırakmıştı. Fabian da aynı şekilde değişmiş, kendi arzularına boyun eğmiş, anıların, koşulların ve dekorun bir parçası olmaktan vazgeçmişti. Müziği, hareketi ve sahneyi terk edip dansın ötesine geçen iki dansçı gibi, bedenlerinin birbirinde soluk alıp verecek bir yer bulduğu, birbirinden farksız iki sevgili haline gelmişlerdi. Birbirleri aracılığıyla vücutlarını gerçekleştirmek, vücutlarının cömertliğine sığınmak zorundaydılar.

Sevişmeleri sona erdikten sonra Manuela hemencecik yataktan kayıp banyoya giderdi. Geri döndüğü zaman vücudu ıslak ve serin, saçları taranmış, makyajı tazelenmiş olurdu. Geceliği vücudunu tülden bir sis gibi örterdi. Manuela o zaman Fabian'a bütün ışıkları açmasını söyler ve onun yanına otururdu. Birlikte, kendilerine aynı şeyleri düşündüren duvardaki aynaya bakarlardı. Fabian onun aynada vücudunu taparcasına seyredişini izlerdi. Bir erkek genç bir kızı takdir dolu bakışlarla nasıl seyrederse, Manuela da kendi vücudunu aynada öyle seyrederdi. Bakışları yüzü üzerinde bir an durur, sonra göğüslerine kayar, kasığındaki daracık bez parçasını atlayarak ba-

cakları boyunca akıp giderdi. Sonra bir kez daha yüzüne ve göğüslerine dönerdi. Gözlerinin bu gezintisi onu tekrar uyarır, bakışlarını aynadan ayırmadan Fabian'a uzanır, onun vücudunu okşardı. Ama Fabian, Manuela'yı daldığı bu düşten çekip dudaklarını dudaklarına yapıştırdığı zaman, Manuela gönülsüzce boyun eğer, aynanın kendisine verdiği hayranlık duygusunu terk etmek istemezdi.

Fabian, kimi zaman, aynada ne gördüğünü sorarak Manuela'ya takılırdı. Manuela ona dönerek öylesine içten bir gülümsemeyle karşılık verirdi ki, bu gülümseyiş Fabian'a, Manuela'yı aynanın karşısında şaşkınlıkla seyrettiği o ilk ânı anımsatırdı. Manuela, aynadaki güzel kadına aşık olduğunu söylemişti o zaman; düşsel bir biçimde sürdürdüğü bir aşktı bu, onu yalnızlıktan kurtarıyordu. Aynanın içinde tutuklu olan ve sonra, birlikte aynaya bakarken yine kendilerine dönen bu şehvet dolu ve mükemmel kadın neden aşklarının bir nesnesi, birlikte yarattıkları bir sanat yapıtı olmasın diye Fabian'a sormuştu Manuela; kendisinden doğan bu yansıma neden Fabian'ı kucaklamasın ve sonra, zevkten esrimiş olan ikisinin de ötesindeki bir noktaya geçip gitmesin...

Fabian arasıra Karavanı'na yeni bir arkadaş getirirdi. At gösterilerinde ilk kez tanıştığı genç kadınlardan biri olurdu bu. Fabian, Manuela'nın da kendilerine katılabileceği şekilde bir plan yapardı. Manuela Karavan'a geldiği zaman çekiciliğinin doruğuna ulaşır, diğer kadının meydan okuyuşuyla dişiliği alev alev yanardı.

Fabian kıza Karavan'ı gezdirirken, Manuela beklerdi. Kilerin samimi köşelerinde, ya da kızın yakınlık duyduğu atların yakınındaki bölmelerde, Fabian, kızın heyecanını yatıştırırdı. Daracık yerlerden geçerlerken kızın yanında yürür, omuzları omuzlarına, kalçaları kalçalarına sürtünürdü. Koşum takımlarının bulunduğu odadan geçerken havadaki deri kokusunu koklarlar, ahırda ot yiyen atların hışırtılarını dinlerlerdi.

Oturma odasına geri döndüklerinde içkileri ve yiyecekleri hazırlamaya girişen Fabian, Manuela'dan konuğa yatak odasını ve

banyoyu göstermesini isterdi. Manuela ve kız, bardakları boşaltmış ve kahkaha atmaktan kızarmış bir halde geri döndüğünde, Fabian onların birbirleriyle ne denli kaynaşmış olduklarını gönül rahatlığıyla seyrederdi. Kız kendisini Manuela'ya Fabian'dan daha yakın hissederdi. Birlikte geçirecekleri ve bir maceraya dönüştürecekleri bu gecede, kızın kendisini serbest bırakması için Manuela'nın onu nasıl ikna ettiğini belli etmeden izlerdi Fabian. Tıpkı bir binicinin insiyatifi ata bırakması gibi, kendilerini ortama serbestçe bırakıvermeleri gerektiğini söylerdi Manuela.

Daha sonra, gecenin şehvet dolu bir vaktinde birlikte oturduklarında, aralarındaki ilk engeller ve çekingenlikler aşıldıktan sonra, kız, birlikte olacağı güzel ve etkileyici bir başka kadında aradığı en önemli unsurun bu kadının göğüsleri olduğunu itiraf ederdi. Cesaretini sınamak için yanıp tutuşan Manuela da bunu fırsat bilip, ince bluzu altındaki göğüslerini sergileyecek hareketler yapmaktan geri kalmazdı.

Fabian o zaman iki kadını oturma odasında bırakarak yatak odasına geçer, giysilerini çıkartıp robunu giyer ve beklerdi. Manuela, çok geçmeden, makyajındaki ya da giysisindeki bir bozukluğu düzeltmek bahanesiyle konuğu yatak odasına geçirirdi. Manuela'ya dalmış olan kız, Fabian'ın üzerinde robundan başka bir şey bulunmadığını fark etmezdi. İki kadın aynanın önünde birbirleriyle ilgilenir, gözlerine rimel, yüzlerine allık, dudaklarına ruj sürer, saçlarını toparlayıp toparlayıp omuzlarına dökerlerdi. Böylece ortak bir amaçları olan kişilerin birbirlerine dokunma özgürlüğünü paylaşırlardı. O zaman Manuela'nın havası değişirdi. Fabian'ın odada bulunduğunun bilinciyle baştan çıkartıcı bir tavır takınır, kızın yanaklarıyla boynunu öpüp okşardı. Sonra, kızın şakaklarına parfüm sürerken eğilip dudaklarını öperdi. Bu hareketleri çok hızlı bir şekilde, asıl amacını hâlâ saklayarak yapardı. Manuela, daha sonra, bu yeni yapılmış makyajı daha bir güzel ve etkileyici göstermek için, yanında getirdiği birtakım giysileri denemesi için öneride bulunurdu kıza. Makyajının güzelliğinden mest olan ve giyeceği giysilerle kimbi-

lir ne denli güzel görüneceğini uman kız da bu öneriyi zevkle kabul ederdi.

Olup biteni yataktan izleyen Fabian, hâlâ müdahale etmeden beklerdi. Manuela'nın elleri, çıplak oluşuna aldırmayan kızın üzerinde dolaşıp dururdu. Kızı tekrar tekrar soyup giydirir, çabuk hareketlerle memelerini ovuşturur, kalçalarını okşardı.

Kızı pohpohlamakta son derece cömert davranan Manuela, yeni makyajın bu giysilerle ne kadar iyi gittiğini anlatırdı. Sonra, karşısında duran bu güzellikle coşmuşcasına kızı kucaklar, dudaklarından öperdi.

Manuela'nın görevi böylece sona ererdi. Yatak odasının dışında akmakta olan zamanın bağlarından çözülen, Manuela'nın her biri için tasarlamış olduğu duygular ve olanaklar içinde sürüklenip giden kız, yatak odasında meydana gelmiş olan olayları, dış dünyanın sebep sonuç ilişkilerine başvurmaksızın, özgürce yorumlayabilirdi. Daha önce başka bir kadın tarafından hiç uyarılmamış olan kız, şimdi Manuela tarafından uyarılmıştı. Manuela'nın kendisini soymasına hâlâ izin verirdi, ama Manuela geceliğini çıkarmasına yardım ederken harekete geçme sırası artık ona gelir, uzanıp Manuela'ya dokunurdu. Manuela giysilerini çıkarırdı. Üzerinde yalnızca bacaklarının arasındaki daracık bez parçası kalırdı. Birbirlerini öpüp okşayarak yatağın üzerine uzanırlardı. Makyajları bozulur, yanaklarına, ellerine ve omuzlarına bulaşırdı.

Altalta üstüste sevişirlerken, kız göğüslerini Manuela'nın göğüslerine bastırır, ağzıyla karşısındakinin ağzını araştırır, göğüs başlarını uyarır, Manuela'yı kendisinden hâlâ ayırmakta olan daracık bez parçasını yırtıp çıkarmak için ellerini tehlikeli bir şekilde aşağıya kaydırırdı. İşte o zaman Fabian ikisinin arasına girer, kızı kolları arasına alırdı. Bunun üzerine Manuela geri çekilir, vücudunu erkekle kız arasındaki uzaydan uzaklaştırırdı. Yalnızca arasıra yanlarına sokulup onları öperek müdahalede bulunurdu. Şimdi Fabian'la başbaşa kalmış olan kız, karşısındaki kişinin vücuduna dokunmak ve onu tatmak için duyduğu şiddetli arzuya boyun eğer, giriştiği bu ma-

ceranın ödülünü almak için yanıp tutuşurdu. Kızın gereksinimlerinin tahrik ettiği Fabian, daha büyük bir güçle kızın derinliklerine inerdi. Bu sırada Mauela aralarına girer, öpmek ve öpülmek üzere ağzını uzatır, kızın kendisini bir kadın olarak sevdiğini bilmek, Fabian'ın, yani bir erkeğin varlığının da bu durumu değiştirmeyeceğinden emin olmak isterdi.

Fabian, vakit ilerledikçe, Manuela ve kız üzerine kafa yormaya başlardı. Bir kenara çekilir, Manuela'nın kadın kalabilmek için duyduğu gereksinimin, onu daracık bez parçasını çıkarmaya zorlayacak olan doyuma ulaşma gereksiniminden ağır basıp basmayacağını merak ederdi. Kadınlığına duyduğu saygıyla şimdi yeniden Fabian'a dönecek miydi, yoksa kızla biraz önce geçirdiği tatlı dakikaların çekiciliğiyle doyuma varmayı mı yeğleyecekti? Fabian şunu da düşünürdü: Kız, Manuela'yı tümüyle çıplak ve uyarılmış bir halde gördüğü zaman, ona karşı beslediği tutkulu ilişkiyi sürdürecek miydi? Manuela bu haliyle, kıza, kendisini göstermeye çalıştığından daha ikna edici ve güçlü görünecek miydi? Kız, Manuela'nın bu aşk biçimini, Fabian gibi kolayca kabul edebilecek miydi?

Bacaklarını gererek iki yana açan Fabian, yatağın üzerine sırtüstü uzanır, kızı yavaş yavaş üzerine doğru çekerdi. Kızın vücudu Fabian'ın vücudunu bir battaniye gibi sarardı. Sırtını Fabian'ın göğsüne dayar, tavana dönük yüzünü Fabian'ın boynuyla omzu arasına sıkıştırırdı. Fabian da, bacaklarını kızın bacaklarına dolar, ona sıkıca kenetlenirdi. Fabian ve kız, kıvır kıvır kıvrılan vücutlarının ritmiyle, Manuela'yı baştan çıkartırdı. Fabian, kızın başının arkasından baktığında, Manuela'nın kızın üzerine çömelmiş olduğunu göremezdi, ama vücuduna dokunan Manuela'nın ılıklığını birdenbire hissederdi. Kızın vücudundan ise boylu boyunca bir ürperti dalgası geçerdi. Kız, o zaman, Manuela ile Fabian'ın vücutları arasında, onları birbirine bağlayan bir tül halini alırdı.

Fabian, zevkten bilincini yitirirdi. Kendisini, mavi gök kubbe altında, çiğden nemlenmiş bir polo sahasında görürdü. Sabahın sıcaklığıyla yerden yükselen sisin içinde, elinde polo sopası, önünde polo topu, atının üzerinde koşturup dururdu sanki.

Mükemmel bir vuruş yapabilmek tutkusuyla dörtnala kalkar, bacaklarıyla hayvana sıkı sıkı sarılır, ağırlığını ayaklarına verir, atını şiddetle mahmuzlardı. Vücudunu öne doğru eğer, bakışları ve düşünceleri hedef üzerinde yoğunlaşır, sopasını sallar ve topun merkezine kusursuzca vururdu. İçinde bir coşku dalgası kabarır, başarısıyla gururlanırdı. İşte o zaman, eyeri ata bağlayan kayışlar, ağırlığı altında parçalanırdı, Eyer birdenbire yana kayar ve kendisiyle birlikte alabora oluverirdi. Dizginlerinden kurtulmuş olan at çekip giderken, çimenlerin üzerindeki çiy, Fabian'ı soğuk bir ter gibi sarardı. Fabian çimlerin üzerinde yuvarlanır, çimlerden değil de kendi varoluşundan yükseliyormuş gibi görünen ve ruhuyla bedenini birleştiren bu su ve köpük dalgasına kendini bırakıverirdi.

Ne polo oyunu ne de midilliler, üzerinde karların suskun dalgalar halinde biriktiği ve ardındaki ufkun görünmediği kayalık tepeler için yaratılmıştı. Fabian bu yüzden her zaman sıcak, nemli düzlükler arar, Karavanı'nı, kendisinin ve atlarının keyifle dolaşabileceği topraklara sürerdi. Otoyolların ruhsuz çekiciliğinden uzak durur, ağaçlık yolların dostluğunu, kırsal bölgelerdeki yanyolların içtenliğini yeğlerdi.

Ilık gecelerde Karavanı'nı karşısına çıkan bir ormanın derinliklerine park eder, bir battaniyeye sarılarak çalıların altında, nemli otların üzerinde uyurdu. Rüzgârın uğultusunu, ağaçların hışırtısını, kuşların cıvıltısını dinlerdi. Son yankılar dinip de yaşam uykuya çekildiğinde, derinlerden gelen tek tük seslerle gece titreşirdi: Yabancının biri Karavan'ın yanından ürkek adımlarla geçip gider, başbaşa olabilecekleri bir köşe arayan âşıklar fısıldaşır, köpeğin biri Big Lick ile Gaited Amble'ın keskin kokularının peşine düşer, başıboş bir kedi miyavlayıp dururdu.

Böylesi bir yalnızlık içindeki Fabian, toplu halde yaşayan diğer insanları kıskanmazdı. Ona öyle gelirdi ki, bu insanların çoğu, yaşamlarının aynı darphanede dökülmesine razı olmuştu; yaşadıkları her gün, aynı büyük kalıptan dökülmüştü, bir önceki günle bir sonraki günün tıpkısıydı. Ancak bir rastlantı onların hareketsiz yaşamında bir kıpırtı meydana getirebilirdi.

Fabian'ın bu insanları küçümsediği filan yoktu, yalnızca yaşam kalıplarının bu denli erken ve değişmez bir şekilde dökülmüş olmasına üzülüyordu. Fabian, yalnız sürdürülmekte olan hayatlarıyla kendisine bir şeyler öğreten kişileri tercih ederdi. Tüm yetişkinlik dönemi boyunca, dostluk ya da aşk ilişkileri açısından kendisi için önemli olan yirmi ya da yirmi beş kadın ve erkekten daha fazlasıyla karşılaşmamış olsaydı bile, bu konudaki tercihinden vazgeçmezdi. Bu durum, polo oyuncusu Fabian için olduğu kadar, hukukçu, işadamı, sanatçı ya da politikacı Fabian için de geçerli olacaktı.

Fabian'a göre doğa, görüş alanı mutlak bir gözlük sunardı. Doğanın içinde takdirle dolaşırken, kendisini daha iyi görebilmek için elverişli bir nokta arayan bir kâşif gibi hissederdi.

Karavanı'nı bir ağaçlıkta ya da bir çayırlıkta terkeder, birinden öbürüne atlayarak midillilerini ardarda sürerdi. Yüzüne ve ağzına tohum taneleri savuran, ya da ıssız tarla kıyılarında kendisini kamçılayan rüzgar ona yoldaşlık ederdi. Big Lick'i ve Gaited Amble'ı Idaho'nun narin ağaçları altında sürerdi, ya da Wyoming'in veya Utah'ın uysal çimleri boyunca koştururdu onları.

Kimi zaman, atlarını Arizona ya da Nevada'nın kuru yosunları arasında, eski bir madenci kasabasının kalıntıları içinden sürerken, koca bir hayalet gibi görünürdü. Bir kilise kulesi suskun gözyüzünü deler, uzun zamandır terkedilmiş olan evlerin yıkıntıları çevresini kuşatırdı. Uzaklarda bir yerde bir çakal ulur, midillilerin kulaklarını tırmalayan bu acı ses onların huzursuzca kıpırdanmalarına neden olurdu. Uçsuz bucaksız arazinin büyülediği Fabian, atlarını çöl kıyısı boyunca koşturur, bembeyaz boraksh topraklara dalar, tuz sahalarını bölen gümüşsü yollara girer, soluyan midillilerini bataklıkların ılık yeşilinde dinlendirir, çamurlu düzlükler üzerinde yükselen çalılar arasından azametle yürürdü.

Burada, bu alev alev yanan boşlukta, bir kristal kadar saf bu manzarada, Fabian kendisini doğanın vicdanı gibi hissederdi. Fabian'ın kendisine bakan gözleri olmasaydı, bu doğa dünyası görülmemiş ve keşfedilmemiş kalacaktı.

Fabian'ın derli toplu oturma odasının duvarlarındaki raflar, kitaplarla doluydu. Yolculukları sırasında pek ender olarak büyük bir kitapçı dükkânıyla karşılaştığında, raflar arasında saatlerce dolaşıp dururdu. Karavanı'nda kitaplar için ayırdığı yer kısıtlı olduğundan seçimini çok titiz yapmak zorundaydı. Yeni aldığı bir kitaba yer açabilmek için, elindeki kitaplardan birini yolu üzerindeki bir halk kütüphanesine bırakması gerekiyordu.

Fabian'ı kitapçı dükkânında kitapları incelemeye yönelten şey, Karavanı'na götürdüğü kitapların ona, imgeleminin henüz keşfetmemiş olduğu bir dünya sunuyor olmasıydı.

Canı sıkıldığı zaman, ya da kıran kırana geçen bir oyun ertesinde vücudu acılar içindeyken, kitaplarına koşardı; genellikle de bir romana. Bu roman onu Karavanı'nın götüremeyeceği yerlere götürürdü; doğanın egemenliği ötesindeki gerçeklerin ülkesine. Fabian, böyle bir yolculuk sırasında, Karavan'ın yalnızlığında yolculuk eden biri olarak değil de, yorgun görünüşünden kaçan biri, haritası çizilmemiş bir ülkede dolaşan bir yolcu, olanaklarının ötesine geçen bir göçmen gibi görürdü kendisini.

Fabian, kendi kuşağından olan Amerikalıların çoğu gibi çift yönlü bir geçmişe sahipti. Çocukluk ve gençlik yılları, savaş içinde, politik ve toplumsal çalkantıların doğal afetler gibi ortalığı kasıp kavurduğu sıralarda, sınırları şimdilerde çoktan unutulmuş şu eski dünya ülkelerinden birinde, taşlık ve kırsal bir bölgede geçmişti.

Fabian'ı küçük bir köyde büyütmüş olan köylü, Tanrı'nın kendisine bahşettiği ya da yüklediği bir sürü öz evlada sahipti. Ne var ki, yöredeki rahibin cesaretlendirmesiyle, gazabının yatıştırılması kolay olmayan bir Tanrı'yı yatıştırmak üzere, kentten gelmiş olan Fabian'ı yanına aldı. Fabian'ın annesiyle babası savaş boyunca, kentte onsuz yaşamayı yeğlemişti. Çiftçi, oğlanın yanına gelmesiyle birlikte, Tanrı'nın elle tutulur, gözle görülür nimetlerinin bollaşacağını hırsla bekleyen bir adamdı. Sonuç umduğu gibi çıkmayınca, küçücük bir çocuk olmasına karşın, Fabian'ı çiftlik işçisi olarak kullanmaya karar verdi. Böylece, Fabian'ın çocukluk günleri, atlara, domuzlara, keçilere ve kümes hayvanlarına bakmakla geçti.

Atların, Fabian'ın yaşamının ilk yıllarında, başka hiçbir şeyin dolduramayacağı bir yeri vardı; tıpkı olgunluk yıllarında yakalanacağı otomobil tutkusu gibi.

Köy yerinde, atlar, çift sürmek ve araba çekmek için kullanılıyordu. Diğer evcil hayvanlardan farklı davranılmıyordu onlara; sürüler halinde ağıllara kapatılıyorlardı, işleri uzun ve yorucuydu, otlakta geçirdikleri zaman kısaydı. Hızlı gitmeleri için kamçılanıyorlardı; hastalanacaklarını gösteren ilk belirtide de yenilmek üzere kesiliyorlardı.

Fabian, bir yabancı olarak, diğer çocukların oluşturduğu gruplara sık sık katılırdı; gerek oyun oynamak, gerekse akrabalık bağlarının verdiği beraberlik duygusuyla kendisine karşı düşmanca tavırlar takındıkları zaman kavga etmek için. İşte bu ilişkilerden birinde, ilk kez olarak, çıplak ata binebildiğini gördü Fabian.

Bir çoban köpeğinin ürküttüğü sinirli bir aygır, bölmesinin içinde tepinip duruyor, bölmenin çevresindeki kalaslara yıkarcasına abanıyordu. Fabian bir kaz sürüsüyle meşgulken, bir grup oğlan arkasından yaklaştı, kollarından sıkı sıkı tutarak havalandırdı ve onu aygırın sırtına oturtuverdi. Aygır, üzerine ansızın yerleştirilen bu ağırlık dolayısıyla bir an duraksadı. İşte o zaman, Fabian, içgüdüsel olarak, şahlanmadan hemen önce atın yelesine yapıştı. Bacaklarını hayvanın kaburgalarına dolayıp dengesini korumak için eğildi, kayıp düşmemek için can havliyle mücadele etti. Köpek yeniden saldırınca, aygır barikatları parçaladı, kapıyı tekmeleyerek açık araziye doğru fırladı. Ezilen talihsiz köpekle şamatacı çocuklar çok gerilerde kalmıştı.

İçinde bulunduğu ağılın engellerinden kurtulan aygır, çılgınca koşmaya başladı, geniş ve çukurluk bir yolu bir sıçrayışta aştı, çitlerin içine daldı, toynaklarından yumuşak ve kumlu toprak zerreleri saçıldı. Sedir ağaçlarının arasına pervasızca daldığında, keskin dallar Fabian'ın bacaklarını sıyırdı.

Fabian, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman içinde, atın boynuna yapışmış bir sinek gördü; atın kulaklarından birinin arkasına azimle tutunmuştu, çalılar arasında hızla yol alan terli et küt-

lesinin sarsıntılarından rahatsız olmadan duruyordu. Fabian, tüm umudunun, tıpkı bu sinek gibi atın boynuna sıkı sıkıya yapışmak olduğunu fark etti. Aksi halde, kendisini sakat bırakabilecek, hatta öldürebilecek bir darbeyle yere düşecekti.

Ellerini aygırın yelesine sıkı sıkı doladı, göğsünü ve karnını hayvanın sırt çukurluğuna iyice yapıştırdı. Aygırın hareketlerine boyun eğmekten başka bir seçeneği yoktu. Orada, atın başının ağaç dallarına karşı oluşturduğu kalkanın ardında, sinek gibi sükûnetle bekledi.

Fabian'ın çocukluğunun büyük bir bölümü, atların konulduğu ağılda geçmişti. Ağılın sıcaklığını atlarla birlikte paylaşmıştı. Çevresindeki dünyayı, kadınların, erkeklerin, kızların ve diğer oğlan çocuklarının dünyasını çözümlemeden çok önce, cinsiyet ve doğum bilgilerini burada edinmişti.

Bir keresinde, huysuzlanan bir at, bir diğer atı itekledi, ısırdı ve tepti. Ama sonra tavırları değişiverdi ve öylesine uysal bir hal aldı ki, Fabian hayvanın hastalandığını sanıp endişelendi. Fakat atın diğer hayvana sokulması ve burnunu sürtmesi karşısında hayrete kapıldı. Aygıra sürtünüp duran hayvan bir kısraktı. Kulakları dikilmiş, aygırın soluk alıp verişiyle, titriyordu; aygırın her hareketine karşı hazırlıklıydı. Ne var ki hâlâ çekingen davranıyor, aygırın tüm ağırlığıyla saldırıya geçmesini bekliyordu. Aygır da değişmişti; cinsel dürtüleri uyarılmıştı. Duyguları uysallıkla şiddet arasında gidip geliyordu. Arasıra, karnını deşmeye karar vermişcesine, kısrağı kenara köşeye sıkıştırıyordu. Olup biten her şeyin küçük çocuğa bir vahşet gibi görünmesine karşın, kısrağın, önce vücudunun kızışmışlığına, sonra da aygırın saldırısına boyun eğişinde doğanın düzenini bozan bir şey yoktu. Çiftleştikleri andan itibaren, doğa, kısrağın bedeninden çıkacak olan yeni yaşam için gerekli zamanı biriktirmeye başlamıştı.

Ağılın kapısı, görünmez bir saatin yetkin kolları gibi, yazın sıcaklığının ve güzün sararmış otlarının içeri girmesi için açıldı, kışın dondurucu soğuğunu engellemek için de kapandı. Sonra, ilkbaharın nemli kokusuyla yeniden açıldı. Kısrak kendini salıvermeye, sende-

lemeye başladı. Huzursuzdu. Karnının ve bacaklarının kendisine destek olabileceğinden emin değildi. Gözleri ve kıpırdanışları endişeliydi.

Çok geçmeden boyluboyunca yere uzandı. Yeniden ayağa kalkmak için isteksiz, hatta güçsüzdü. Vücudu şiddetli bir titreyişle sarsıldı ve havaya dikili arka ayakları arasında bir tayın burnu görüldü.

Kısrak bitkin bir haldeydi, biraz daha güç toplayabilmek için bekledi. Vücudunun büyük bir kesimi kendisini meydana getiren dünyanın içine sıkışıp kalmış olan tay, kendi gayretiyle kımıldamaya çalıştı. Çok geçmeden özgürlüğüne tümüyle sahip olacak yepyeni bir varlıktı şimdiden.

Şaşkınlık ve korku içinde olan Fabian, yavaş yavaş yaklaştı. Tay, sanki onun bakışlarına yanıt veriyormuşcasına, kısrağın da ıkınmasıyla ileri doğru atıldı. Artık kendisi için yeterince geniş olmayan yuvasından dışarı çıkmak arzusundaydı. Yine de, dişarı çıktığında, göbek bağıyla hâlâ ona bağlıydı.

Tayın kısrağın vücudundan çıkmasına yardımcı olan Fabian, birkaç dakika bekledi. Sonra, bir yaşamın sona ermesine neden olabileceği korkusuna rağmen, göbek kordonunu kopardı. Tay artık kendi varlığıyla başbaşaydı.

Birkaç dakika içinde, sendeleyerek bacakları üzerine kalktı. Titriyordu ama dengesini koruyabilecek kadar güçlüydü. Fabian'a aldırmadan etrafına bakındı. Şaşkın tay, ilk adımlarını atarak kısrağın etrafında dolaşmaya başladı, sonra yorularak onun yanına uzandı. Fabian, sabah olduğunda, ağıldaki yeni yaşamın müjdesini vermek üzere efendisinin evine koşacaktı.

Fabian, daha sonra, dinlemekte olan kısrak ve anasının karnı dışındaki ilk uykusunu şaşkınlıkla uyuyan tayla birlikte, samanların üzerine uzandı, biraz önce tanık olduğu doğum olayı üzerine kafa yormaya başladı. Kıskançlık ve endişeyle, tayın pervasızca terk ettiği ılık ve güvenlik dolu dünyayı düşündü. Şimdi bu ılık ve güvenlik dolu dünyanın yerini kamçının dehşeti alacaktı.

Kısrağı düşünmek Fabian'ın hoşuna gitti; şimdi onun içinde olmayı, etten meydana gelmiş bu odanın içinde, dünyanın tehlikele-

rinden uzakta, bir başına yaşamayı arzu etti. Düşman dünyayı merak edip de ona bakmak istediği zaman, kısrağın kuyruğunu yukarı kaldırıvermesi yeterli olacaktı.

Fabian, yine küçük bir çocukken, bir atın ölümünü gördü. Hayvan çayırda otlarken mi, çift sürürken mi, yoksa ağılda dinlenirken mi ölmüştü, pek anımsayamıyordu. Ama hayvanın bir tehlike kokusu almışçasına yerinden fırlayışını, başını havaya dikişini, pusuya yatmış olan tehlikenin yerini saptayabilmek için gözlerini fıldır fıldır döndürüşünü anımsadı.

Düşmanını saptayacak ve tehlikeden kaçacak güçte olmayan hayvan, bir korku ve sancı dalgasıyla sendeledi. Kendi vücudunun ihanetine uğramıştı. Doğru dürüst soluk alıp veremiyordu, bir zamanlar son derece düzgün olan kalp vuruşları uyumunu yitirmişti. Başını dikti. İçgüdüsel olarak, çevresinde bir at sürüsü bulunup bulunmadığını araştırıyordu; yaşamının bu son dakikasında, sürüp gitmekte olan varoluşu onaylayacak diğer atları görmek istiyordu.

Ama görünürde kendisine destek olabilecek bir sürü ya da bir başka at yoktu. Korkuyla acıyı içinde aynı anda duyan ve bir zamanlar yeryüzünün üzerinde cirit atan hayvan, artık kımıldayamadığını gördü. Kasları ve eklemleri zayıflamıştı, hâlâ yaşam dolu beyninin çağrılarına yanıt vermeyi reddediyordu. Hayvan bir başka çağrıya yanıt verdi: Yerçekiminin çağrısına, doğanın son çağrısına.

Fabian, koca bir köprüye benzeyen vücudun çöküşünü, artık hiçbir yararı olmayan bacakların yıkılışını, başın boş bir kova gibi yere düşüşünü izledi.

Atın soluk alıp vermek ve koşmak için gerekli olan gücü elinden alınmıştı. Bu acımasızca davranış, bir zamanlar Fabian'ın gözleri önünde doğan taya yaşamın bahşedilişi kadar gelişigüzeldi. Biraz önce hareketliliği ve dayanıklılığıyla yeryüzüne meydan okuyan bu vücut, şimdi bir et ve kemik yığınıydı, tıpkı başlangıçta ana karnında olduğu gibi.

Ölü atların iç organlarını çıkartmak genellikle Fabian'a düşer-

di. Ağılda, elinde ufak bir balta ve bileylenmiş keskin bıçaklarla, ana damarları keserek başlardı işe. Kesik damarlardan fışkıran kanlar, kuru ot yığınlarının içine akardı. Fabian daha sonra midenin alt tarafını açar, iç organları birer birer dışarı çıkartmaya başlardı. Leziz bir yiyecek olan karaciğer, yürek, böbrek, ve işkembe gibi organların dışkıyla kirlenmemesi için dikkat ederdi. Fabian'ın içlerini sık sık temizlediği tavşan, koyun ve domuzdan farklı olarak, atın öd kesesi sağlam olur, ufak bir bıçak darbesiyle içindeki safra ortalığa yayılmazdı. Daha sonra, işe yaramayan artıkları paslı bir varile dolduran Fabian, varili küçük bir tepeden aşağı yuvarlayarak önceden kazdığı bir çukura boşaltırdı. Kargalar, köpekler ve sıçanlar da, kendilerine mükellef bir ziyafet çekerdi.

Fabian, üstü başı kan içinde, kan, dışkı ve yarı hazmedilmiş yiyecek artıklarının birbirine karışan kokuları arasında, bu koskoca süngerimsi et yığınıyla uğraşmaktan hasta olmuyorsa, bunun nedeni, kafasında sürekli olarak, hareket halindeki atın yetkinliğini düşünmesi, bir arabayı çekerken, yaylanarak yürürken ve dörtnala kalkarken titreşen kasları düşlemesiydi.

Et şimdi yok olmuştu. Çiftçi atın en iyi parçalarını almış ve ana evin altındaki buzhanelere depo etmişti. Fabian'ın önünde yalnızca iskelet kalmıştı. Bu kemikler de yakında parçalanıp ezilecek, atın bir zamanlar dolaştığı toprakların çok ötesine, ormanın kıyısına savrulacaktı. Ölü atın işe yaramayan diğer parçaları bir yana, Fabian'ı en çok rahatsız eden iskeletti. Hayvanın derisinden, kanından, barsaklarından, ciğerlerinden, sinirlerinden ya da kaslarından farklı olarak, Fabian'ın bir zamanlar saydığına göre iki yüzden fazla kemiği olan iskelet, ağılı meydana getiren direklerden ve kirişlerden daha karmaşık, hatta daha esrarengiz değildi.

Eğer iskelet, atın kemikleşmiş ruhu, onun sertleşmiş özü idiyse, iskelet ile hayvanın yaşayan kütlesi yan yana getirildiğinde, öyle görünüyordu ki, iskelet bu yaşayan kütlenin tam tersi, hatta bir karikatürü olup çıkıyordu; esnekliğin yerini sertlik, akıcılığın yerini kırılganlık, hareketin yerini ise durgunluk alıyordu. Eğer hayvan, tüm yaşamı boyunca, içgüdüleri yerine yalnızca iskeletine güvenmiş olsaydı, sonuç ne olurdu diye merak etti Fabian.

Fabian, hayatının sonraki yıllarında, Karavanı'nda yaşarken, arasıra California ve Nevada sınırını geçer, bu yolculukları sırasında canı çektiği zaman da Dante noktasında durur ve buradan kuşbakışı Ölüm Vadisini seyrederdi. Ölüm Vadisi, sığ, kıraç, kumluk ve kayalık bir havzaydı; bir kenarı Whitney Dağı'nın karlı yamaçlarına tırmanırdı.

Fabian, tepede durup da Ölüm Vadisinin kavruk ve puslu yer örtüsüne bakarken, doğanın hoşgörüsünü, onun cömertçe verdiği su kaynaklarını, ırmakları ve gölleri şaşkınlıkla izlerdi.

Karavanı'nı millerce ötedeki bir motelin parkına terkeden Fabian, daha sonra vadiye iner, kıyılarını ırmağın sıyırdığı küçük bir adacıktaki ağaçlar arasında sığınıp dinlenebileceği bir yer bulurdu. Orada yere uzanır, sırtını sıcacık kumlar ovuştururdu. Big Lick ve Gaited Amble uzanıp vücuduna burunlarını sürter, ya da onun yanına yatıp dinlenirlerdi. Fabian'ın gözkapakları, üzerinde düşlerin ve düşüncelerin kaynaştığı bir perde halini alırdı. Dalıp gittiği film ancak açlık ya da susuzluk gibi amansız gereksinimler sonucu kopardı.

Fabian ırmağın dinmek bilmeyen çağıltısında, pırıl pırıl yanan bir yılanın fırlayışında, ansızın ürken bir balıkçılın ziyaretinde, atlarının kumsaldaki dalgın tavırlarında, yalnızlığını görür, bilinen zamanla henüz keşfedilmemiş olan zamanın sınırları ötesine uçardı.

Fabian, vadide ata bindiği günlerden birinde, kumsalların çok ötesinde bir vahşi at sürüsü gördü. Hayvanların benekli derileri kamuflaj gibi duruyordu. Koşarken tepelerin önünde bir toz bulutu oluşturuyorlardı.

Fabian sürüyü izlemeye başladı. Gaited Amble'ı dörtnala kaldırdı. Hayvan solumaya ve sıcaktan tükenmeye başlayınca, atların hızını kesmeden Big Lick'in sırtına atladı. Çok geçmeden, toplu halde dörtnala giden vahşi at sürüsünü açık seçik görebilecek kadar yaklaşmıştı. Birkaç atlı, sürüyü kovalamaktaydı; nara atıp kalçalarına vuruyorlar, yavaş giden atlarını kamçılıyorlardı. Bir düzine kadar köpek de at sürüsünün çevresini sarmış havlayıp duruyordu.

Fabian toz bulutunun peşinden gitti. Uzakta ansızın koca bir ağılın görüntüsü belirdi; kavrulmuş toprağın üzerinde de, iyileşmeyi bekleyen yaralar gibi duran sıra sıra hendekler vardı. Ağılın oldukça yukarılarındaki bir tepeye tüneyen Fabian, elindeki dürbünle aşağıyı seyretmeye başladı. Adamlar ve köpekler, sürünün etrafındaki çemberi daraltmıştı. Vahşi atlar, kum ve sıcak dalgasıyla terden çılgına dönmüştü. Fabian, yankılanan ilk silah sesini duydu, sonra da, atlılar hayvanları hendeklere doğru sürerken, paniğe kapılan vahşi atların kişnemelerine karışan yaylım ateşini. Hayvanların bir kısmı oldukları yere yıkıldı, diğerleri ise çökerken hızlarının ve ağırlıklarının etkisiyle sürüklendi, hendeklerin içine yuvarlandı. Son nefeslerini Ölüm Vadisi'nde verirken, başları ve boyunları dehşetle kasıldı. Ansızın durmak zorunda kaldıklarından, ağızları ve burunları birbirlerinin kaburgalarına geçip ezildi. Bazıları ayağa kalkmak için tepinirken, bir kısmı çoktan ayaklar altında kalıp çiğnenmişti. Korkuyla şaha kalkanlar ise yedikleri bir kurşunla tekrar çukura düşüyordu. Geriye kalan pek azı sıçrayıp dışarı çıkmak için hâlâ uğraş veriyordu.

Saldırı sona ermiş, hendekler yığın yığın atla dolmuştu. Kişneme sesleri, kumluk ve kayalık arazinin enginliğinde dağılmaya yüz tutmuştu. Biraz sonra birkaç kısrak ağıl çevresinde amaçsız dolaşmaya başladı. Atlılar, tüfek kullanmak gibi kolayından zevki bir yana bırakıp, kement sallamanın heyecanını tatmaya girişti. Dehşetten çılgına dönen vahşi atlar, avcıların çevrelerinde oluşturdukları ağdan kurtulabilmek için ileri atıldı. Ne var ki, boğazlarına geçen ilmiklerle birer birer boğuldular ve yerlerde sürüklenip hendeklere atıldılar. Köpekler uluyup duruyordu; avcıların kan ve ölümle kudurmuş olan atları, avlanan hayvanlar kadar dehşet içindeydi.

Atlılar, ufku dikkatle tarayarak, vahşi atların hepsini temizlediklerinden emin oldular, sonra, hendeklerin, hâlâ titreşmekte olan et yığınlarıyla dolu çukurların çevresini son bir kez taradılar. Adamların ne denli çabuk, hatta sinsice davrandığına dikkat etti Fabian. Vahşi atlardan temizledikleri bu yeşil düzlüğün devlet malı olduğu-

nun farkındaydılar. Hesabına çalıştıkları zengin rençberler biraz sonra, buraya, vahşi atların artık tehdit etmediği bu ender yeşilliğe, otlatmak üzere özel sürülerini getirecekti. Adamlar atlarını dörtnala kaldırdılar ve peşlerinden havlayarak gelen köpeklerle birlikte ağıldan ayrılarak, kırmızı biber, fasulye, ve biradan ibaret ödüllerini midelerine indirmek üzere işçi yatakhanelerine doğru hareket ettiler. Fabian yavaş yavaş düzlüğe indi. Toplu mezarlara doğru ilerlerken, durumu sezen Big Lick'in burun delikleri titredi. Gaited Amble de peşlerinden isteksizce geldi; havayı kokluyor, başını sağa sola savuruyordu.

Vadinin üzerini bir toz perdesi kapladı, kayaları ve kumulları gözlerden sakladı. Fabian'ın yaklaşmasıyla hendeklerden cılız bir inilti yükseldi. Korkuya kapılan Big Lick yana doğru sıçradı; neredeyse Fabian'ı üzerinden atacaktı. Peşindeki ipin ucuna bağlı olan Gaited Amble da sarsıldı. Fabian, sesinin ve ellerinin yardımıyla hayvanları yatıştırdı. Üçü birden hendeklerin arasından ilerlemeye devam etti.

Katliam tablosu tüm dehşetiyle gözlerinin önündeydi. Daracık kanalların içine üst üste yığılmış olan hayvanların çoğu ölüydü; bazıları son yaşam kıvılcımlarını harcayarak can çekişiyordu. Hendeğin kenarında durup, ölü ve can çekişen at yığınını seyreden Fabian, bunu bir cehennem şenliğine benzetti: Ortalık, birbirine girmiş ve parçalanmış kafalar, bacaklar, kaburgalar, sağrılar ve kuyruklarla doluydu. Çöreklenmiş dev bir yılan, vadinin taşlık zemini üzerinde kayarak oburca sokuldu. Gözleriyle, sorgularcasına, yeryüzünü ve gökyüzünü araştırıyordu; ısırmaya her an hazır zehirli ağzını koca koca açmıştı.

Big Lick, ansızın uzun uzun kişneyerek vadinin ölümcül sessizliğini parçaladı; tüm yaşam gücü bu haykırışta toplanmıştı. Sesi yankılanıp geri gelmeden önce, hendeklerin birinden cılız bir ses yükseldi. Yaşamak isteyen bir canın son çağrısıydı bu. Ama bu ses de henüz yankılanmadan Gaited Amble haykırdı: Gökyüzünde üçüncü bir ses titreşti. Yaşam savaşında geçici bir zafer kazanmış birinin sesiydi bu.

Fabian, sanki bir işaret almışcasına bacaklarını kastı ve Big Lick'i dörtnala kaldırdı. Kendilerini hâlâ gözlerden gizlemekte olan toz bulutunu yardı, Gaited Amble yanında olmak üzere ağılın yanından geçti, engebeleri ve düzlükleriyle Nevada vadilerini aştı gitti.

Fabian, sonbaharın ilk günlerinde, yolda bir hafta kadar amaçsızca dolaştıktan sonra Arkansas'a geçti ve Totemfield'deki Double Bridle haralarına vardı. Arabasını sürerken, gücünü yitirmiş ikindi güneşi, uzun çam ağaçlarının üzerinde bir taç gibi duruyordu. Uçları sivri ağaçlar, tahta oklar gibi gökyüzünü delip geçiyordu. Yapay gibi görünen ağaçların içinde duran eski bir değirmen, kurukafa gibi sırıtıyordu. Yol, bitki kökleriyle, köknar ve ladin kozalaklarıyla örtülüydü. Fabian'ın üzerine bir melankolidir çöktü. Zaman her şeyi sürekli değiştiriyor ama pek ender olarak ilerleme kaydediyordu: Fabian burasını oldukça sevimsiz buldu; hiç de anımsadığı gibi değildi. Aradan geçen yılların kendisini hayasızca yaşlandırmış olup olmadığını merak etti. İkinci kez buraya gelmesine neden olan güçsüzlüğünün gururunu incittiğini hissetti. Bu arada, kendisini buraya ilk kez sürükleyen tutkunun ne olduğunu da araştırdı. Bu tutku Vanessa idi.

Fabian, binicilik okulunda öğretmenlik yaparken öğrencisi olan ve kendisiyle birlikte ormanda gezintilere çıkan Vanessa'yı anımsadı. Binicilik okulunun bulunduğu yer, genç binicilerle, ana-babalarla, öğretmenlerle, atlarla, otomobillerle ve bisikletlerle dolu olurdu. Fabian, Vanessa'nın varlığı dolayısıyla, kendisini bu kalabalığın içinde ilgi çekici, etkileyici ve otoriter bir kişi olarak hissederdi. O zamanlar, bir gün buraya yeniden döneceğini ve Vanessa'ya sahip olacağını düşünmüştü. Şimdi ise, etrafına bakındıkça, hem kendisine hem de Vanessa'ya duyduğu güvenin sarsıldığını hissediyordu. Fabian için şimdi büroya giden kısa yolu yürümekten ve eskiden tanıdığı bir başka kadının karşısına çıkmaktan başka yapacak bir şey kalmıyordu. Tabii, bu kadına sahip olacak değildi.

Fabian, Karavanı'nı ana binaların hemen arkasına, ağaçların gölgesindeki havuzun kenarına park etti. Şoför kabininden aşağı inerken, çayırda oynaşan, kişneyerek sessizliği bozan üç Hackney tayı ilişti gözüne.

Fabian, Stella'yı büroda buldu. Kadın iyi görünüyordu. Yumuşak ve bukleli saçları süslüydü, cildi ise Fabian'ın anımsadığından çok daha kremliydi. Fabian'ın ne zaman geleceğini biliyordu; birkaç saat önce telefonlaşmışlardı. Yine de, Stella'nın kendisi için mi yoksa bir başkası için mi süslenip püslendiğini anlayamadı.

Stella ile bakışırken pek fazla heyecanlanmadı; onu görmekle çok etkilenmiş gibi numara yapmaya da niyeti yoktu. Ceketini çıkartıp Stella'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Kirli duvarda rakamları ve yazıları elle yazılmış bir takvim vardı. Üzerine kırmızı kalemle binicilik sınıflarının programları çiziktirilmişti. Takvimin üstünde bir dizi sararmış fotoğraf duruyordu: Stella çıplak atla atlarken; Stella, *The Tennessee Walking Horse* dergisinin kapak resmi; Stella iki yaşındaki bir aygırı tanıtırken; Stella, Shelbyville'de Binek Atları Derneği üyeleriyle birlikte; Stella, Amerikan Lejyon Kulübü'nden ödül alırken. Stella fotoğraflardan birinde yağız bir kısrağın önünde duruyordu; yirmi yaşında yoktu o zaman. Bu fotoğraf, Güneyli bir hanımı en sevdiği Tennessee atıyla göstermek bakımından iyi bir poster olurdu. Eğer fotoğrafçı kamerayı bir parmak kadar sağa kaydırmış olsaydı, görüntüye Fabian da girmiş olacaktı. Bu resim, Fabianın Stella ile tanışmasından topu topu birkaç gün sonra çekilmişti; Stella, Fabian'ın sınıfında öğrenciyken.

Fabian, o günlerden beri, seyirci ya da hakem olarak at gösterilerine katıldığı zamanlarda, genellikle, ansızın isminin çağırıldığını duyardı. Dönüp baktığı zaman, zarif ve sevimli genç bir kadınla, eski öğrencilerinden biriyle karşılaşırdı. Kadın kollarını Fabian'ın boynuna dolar, kendisini tanıtır, nerede karşılaşmış ve birlikte neler yapmış olduklarını anımsatırdı. O zaman Fabian, kadının o anki gö-

rünümünü ve onun geçip giden yıllara ne denli egemen olmuş olduğunu izlerdi. Yine de bir belirsizlik duyardı içinde, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemezdi. Onun içinde bulunduğu bu ikilemi, kızın arkalarda bir yerde duran erkek arkadaşı da gözlemlerdi. Fabian, kadının sesinde ve kendisini kucaklayış biçiminde, bir zamanlar tanımış olduğu genç kızın izlerini arar, kadının kendisiyle yeni bir ilişkiye girmek isteyip istemeyeceğini bilmek isterdi. Gelgelelim, kızı olgunlaştıran yılların kendisini de yolun yarısına getirmiş olduğunu fark ederdi.

Fabian, genç bir kıza, genç bir kadına, kısacası gençliğe yaklaştığı zaman, onun çekiciliğine direnemezdi; duyguları ıstırapla bilenirdi. Genç bir kızın gözlerinin pırıltısına, gözbebeklerinin rengine, boynuna dökülen her bir saç teline, kemiklerini ve damarlarını saran gergin ama yumuşak tene, etin diriliğine, çılgınca, klinik bir ruh hastasının saplantılı haliyle bakardı. Bütün bu davranışlar, Fabian için, genç kadınla kendisi arasında giderek açılan ve sürekli olarak çarçur edilen zamana karşı gösterilen bir tepkiydi. Zamanın bu kayıtsız akışı içinde ömrü durmamacasına tükenen Fabian, kendisini zamanın mirasçısı, sahip olduğu biricik şey olan geçmişin fidye ödenerek kurtarılması olanaksız bir rehinesi olarak görürdü. Bir kızın yaşamına girdiğinde, kendisini zamanın bir etkeni gibi hissederdi; kızın yazgısındaki acıya kayıtsız kalırdı.

Fabian, bir genç kızın, ilk sevişme sırasında aşkı aradığından emindi; daha sonraysa aşk onu arardı. Ama şunu da biliyordu Fabian: Nasıl bir midillinin, eğitilmeden önce geme, dizginlere ve mahmuzlara boyun eğmesi beklenemezse, sağlıklı ve güzel genç bir kadının da Fabian'a, kendisinin iki katı yaştaki bir erkeğe, yollarda yaşayan, tekerlekler üzerindeki bir yerde barınan, belirgin bir çekiciliği ve bakışları bulunmayan, karşısındakini baştan çıkartabilecek bir servete, etkileyici bir başarıya ya da değer verilecek bir mesleğe sahip olmayan bir adama yaklaşması beklenemezdi. Fabian, her şeyin ötesinde, süreklilik göstermeyen, yaşamının ancak birkaç saatini, gününü ya da haftasını verebilen bir insandı. Bu yüzden, sağduyu

yerine yorgunluk, bilgi yerine maceradan başka bir şey elde edemese bile, kendisinin deneyimini arzulayabilecek kızlar bulmak zorundaydı. Bu kızlar genellikle yüksek okul öğrencisi olur ve ana-babalarıyla birlikte yaşarlardı. Kızı seçerken, kendisine bağlamaya çalışırken ve ilk buluşmalarını düzenlerken, kızı kendisine alıştırmaya dikkat eder, onun arzularına ve duygularına egemen olarak üzerinde kişiliğinin izlerini bırakmak isterdi.

Fabian, kızın arkadaşlarının, ailesinin, öğretmenlerinin ya da okul idaresinin dikkatini çekmeden, onunla uzun süre buluşamazdı. Yerel yasaların kaprisleriyle çatışmak istemediği için, bir kızla dört-beş defadan fazla görüşmezdi. Bu görüşmelerin bir kısmı toplantılarda, diğerleri de Karavan'da olurdu. Fabian, kız üzerinde olumlu bir etki bırakabilmek amacıyla, buluşmaların dolu dolu geçmesini sağlardı.

Fabian, binicilik dersleri verdiği ya da polo oyunlarına katıldığı her kentte ve kasabada, kendisini güvenle kabullenecek iki-üç kızı gözaltında tutardı. Haranın bir köşesine oturmuş, dalgın bir halde koşum takımlarını temizleyen, yağlayan ve parlatan genç bir kız gördüğü zaman, kızların çocukken oynadığı bebeklerin yerini şimdi atların almış olduğunu anlardı; kızların kâh özene bezene baktıkları, kâh azarladıkları bebeklerin yerini. Kızlar, atlara, o hiç şaşmayan tutku dolu sadakati getiriyordu. Atları sevecenlikle kucaklıyor, onların gereksinimlerini seziyor, yara berelerini merhemlerle ovuşturuyorlardı. Atları tımar etmekten büyük bir zevk duyuyorlardı; adeta ev işi yapar gibi, onları tarıyor, sabunluyor ve fırçalıyorlardı. Fabian şunu da anlıyordu: Aile ve okul gelenekleri zayıfladıkça, kadının fiziksel yetersizliği hakkındaki mitlere de meydan okunuyordu. Gerek avcılık, gerek başka amaçlar için ata binen bir kız, kendisinden çok daha iri ve güçlü bir canlıya hükmetmekle gücünü kanıtlıyordu.

Olgunluğa aynı yaştaki erkek çocuklardan daha önce erişen kızlar, daha dengeli bir ruh yapısına sahipti. Fabian onları genellikle bir balerinle bir cimnastikçinin ilginç bir bileşimi olarak görürdü. Sınıfındaki kızlara, birer akranı gibi davranabileceğini fark etmişti;

bağımsız, sorumlu, uyanık ve olgundular. Pek çoğu, Eski Batı'nın yaşam hakkındaki yavan masallarıyla, romantik öyküleriyle, atla ilgili düşsel serüvenleriyle beslenmişti. Bu öykülerdeki kahramanların rollerini benimsiyorlardı. Dikkatleri üzerlerine çekmeye kararlıydılar: Şöhret onların kamçısıydı, atlarını kazanmak için sürüyorlardı.

Kimi zaman, ilişki kurmak yolunda başarılı bir başlangıç yaptıktan sonra, Fabian'ın bir kıza duyduğu ilgi zayıflamaya yüz tutardı. Fabian, kızla kurduğu ilişkinin gelecek için umut vermediğini, kızın yaratıcılıktan yoksun bulunduğunu düşünebilirdi. O zaman, kızla buluşmaya devam ederek vaktini boşa harcayacağına, ya da kızı ilerisi için gereksiz yere umutlandıracağına, kurduğu bağı koparmayı yeğlerdi. Yine de, ilişkinin birdenbire ve açık bir biçimde kesilmemesine dikkat ederdi. Binicilik üzerine yazdığı ilk kitabının yayınlanmasından çok kısa bir süre sonra öğrendiği bir davranış biçimiydi bu.

Yayınlanışıyla binicilik dünyasına bir yenilik getiren kitap, büyük bir başarı kazandı. Fabian, kazandığı şöhretin yanı sıra, çeşitli binicilik okullarında, akademilerde ders vermek üzere davetler almaya başladı. Kabul ettiği ilk davetler arasında, zengin ve güçlü bir işadamının Florida'daki malikânesine yaptığı bir ziyaret de vardı. Davetiyeye iliştirilmiş olan nazikçe notta, milyoner, Fabian'ın malikânede birkaç hafta kadar kalmasını rica ediyordu. Tabii, Fabian'dan istenen, burada kaldığı sürece polo ustalıklarını göstermesiydi.

Fabian, yeni bir yere gideceği zaman, değişen iklim koşullarının sağlığını ve binicilik performansını etkilemesi dolayısıyla, kendisini ortama alıştırmak üzere, beklendiği tarihten en aşağı bir-iki gün önce giderdi. Bu daveti aldığı zaman ciddi bir soğuk algınlığına yakalanmış olduğundan, Kuzeydoğu'nun şiddetli kışından bir hafta önce kaçtı.

Florida'da uçaktan inip, insanın içinde kapalı yer korkusu uyandıran kabinin baskısından kurtulduktan sonra, aldığı ilaçlarla

zaten serseme dönen Fabian, sıcağın, uzaklarda parlayan kumsalların ve insanı gevşeten palmiyelerin etkisiyle iyice uyuştu. Dosdoğru yakınlardaki küçük motellerden birine gitmek gerektiğinin farkındaydı, ama dumanlı kafasıyla, önce binicilik malzemeleri satan bir dükkâna uğramaya karar verdi. Milyonerin malikânesine gitmeden birkaç gün antrenman yapmalıydı. Bunun için gerekli atı nasıl bulabileceğini soracaktı dükkânda.

Dükkânın iç karartıcı bir görünüşü vardı, terkedilmiş gibiydi. Fabian, raflardan birinde, boru gibi ses çıkartan bir radyonun yanında kendi kitabını görünce hem sevindi, hem şaşırdı. Tezgahtar kız arka odadan çıkıp geldiğinde, Fabian kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Birdenbire, öylesine bir hareketle, kitabı havaya kaldırdı ve arka kapaktaki resmi başının hizasında tutarak yöredeki haraları sordu. Kız, Fabian'ın kendisini izleyen dört adet gözüne özel bir tepki göstermedi ve tezgâhtarların o olağan nezaketiyle, dükkân sahibinin tatile çıktığını, kendisinin de, işe henüz birkaç hafta önce başlamış olduğu için, atlar ve haralar hakkında bilgisi olmadığını söyledi. Ansızın başı dönen Fabian, elinde sıkı sıkı tuttuğu kitapla birlikte tezgahın üzerine yığıldı. Almakta olduğu ilaçlar, uçak yolculuğu, Güney güneşinin sıcağı hep birlikte canına okumuştu. Kız hemencecik yanına koştu ve bir iskemleye oturmasına yardım etti.

Yirmi yaşlarında kısa boylu, tombul ve iyi yürekli bir kızdı. Kalın bir beli vardı. İri ve biçimsiz göğüsleri, vücudunun taşıyamayacağı kadar ağır görünüyor, yaptığı her hareketle löp löp sallanıyordu.

Fabian'ı moteline götürecek bir taksi çağırmayı önerdi, ama Fabian henüz bir motele yerleşmemiş olduğunu belirtince, evine gelip kendisini iyi hissedinceye kadar orada kalmasını söyledi.

Fabian öneriyi kabul etti. Kız, portatif radyosunu bir kayışla omuzuna astı, dükkânı kapattı, arabasını getirdi ve Fabian'ın valizini yükledi. Fabian arka koltuğa uzanırken otomobil hareket etti.

Kız, sahil yolunun kara tarafındaki bir sitede, tek odalı bir dairede oturuyordu. Ayakta zor duran Fabian, yatağa gidip yatmasını söyleyen kıza itiraz etmedi. Giysilerini çıkardı ve odanın bir köşesi-

ne yerleştirilmiş olan yatağa, örtülerin arasına dalıverdi. Odada başka yatak yoktu zaten.

Fabian, başında bir ağırlıkla uyandı. Tanımadığı bir yerdeydi. Başucu lambasının plastik abajurundan geçen ışık gözlerine vuruyordu.

Yanında sessizce ama dikkatle oturan kızı, gündüzden hayal meyal anımsıyordu. Yerinden kıpırdar gibi olunca, kız üzerine eğildi, alnındaki ıslak bezi alıp onun yerine buz gibi soğuk yenisini koydu. Fabian'ın hoşuna gitti bu.

"Sizi uyandırmak zorunda kaldım," dedi kız. Sesi Güneyli sesi değildi. "Anladığım kadarıyla bir nöbet geçiriyorsunuz. Bir şeyler içmeniz gerek. Valizlerinden birinde bu hapları buldum." Komodinin üzerinde duran küçük bir şişeyi işaret etti ve bir hemşire gibi Fabian'ı kaldırıp kendine çekti, yastığını kabarttı. Omuzları Fabian'ın yüzüne sürtündü. Fabian, valizlerinin açılmış, gömleklerinin raflara yerleştirilmiş, ceketlerinin ve pantolonlarının askılara asılmış olduğunu fark edince şaşırdı.

Bir kâse çorba getirdi kız; Fabian yavaş yavaş içti. Sonra, kızın bakışları altında koca bir bardak portakal suyuyla haplarını yuttu. Fabian işini bitirince, kız yatağın başucundaki lambayı söndürdü ve "Artık uyuyabilirsin," dedi.

"Sen nerede uyuyacaksın?" diye sordu Fabian.

"Şurada" Odanın bir başka köşesini işaret etti kız. "Uyku tulumum var."

Fabian, odanın biricik penceresinden vuran donuk ışığın altında uyuklamaya başladı. Belli belirsiz duyulardan oluşan bir tabaka üzerinde kayıp gidiyordu: Bir portakal, bir çay, bir et suyu tadı aldı, cezvede tıkırdayan bir yumurtanın sesini duydu, birileri mırıl mırıl konuştu, kapılar açılıp kapandı. Gördüğü düşler, içinde bulunduğu odanın şekillerini bozdu. Zaman zaman yatağın yanında, döşemenin üzerinde, yabancı birinin yattığını hissetti.

Birdenbire karanlığın içinde uyanıverdi, ayılmış, kendine gelmişti. Nöbeti atlattığını anladı. Susamıştı. Ayağa kalktı, usulca mut-

fak olarak kullanılan köşeye ilerledi. Uyku tulumunun üzerine kıvrılmış olan kızın yanından geçti. Biçimsiz vücudunun üzerine bir battaniye örtünmüş olan kız, buzdolabının cılız ışığı odanın içinde titreşince uyanıverdi, kalkıp oturdu. Sonra battaniyeyle göğüslerini örtmeye çalışarak ayağa kalktı, Fabian'a gidip yatması için ısrar etti. Fabian ona kulak asmadan, buzdolabından çıkardığı portakal suyu sürahisini kafasına dikti. Bunun üzerine kız, elini Fabian'ın omzuna koydu, tatlı dille onu yatmaya ikna etmeye çalıştı. Fabian kızı itince battaniye kaydı, yere düştü. Kız Fabian'ın önünde çırılçıplak duruyordu. Ne yaptığını bilmeyen Fabian, kızın üzerine atıldı, onu kendine çekti; kızın göğüsleri göğsüne yapıştı, kalçaları aralandı. Fabian kızı odanın öbür köşesine sürükledi, birlikte yatağın üzerine yıkıldılar.

Bunu izleyen günlerde Fabian, kızın hem hastası hem de sevgilisi oldu. Henüz ata binebilecek kadar güçlü değildi. Kız dükkâna gitmeden önce birlikte kahvaltı ediyorlardı. Fabian daha sonra sahilde yürüyüşe çıkıyor, gölgelik bir yerde uyukluyordu. Arasıra güneşin altına çıkıp güneşleniyor, sonra uyumak için yeniden bir şemsiyenin altına çekiliyordu.

Kız öğle yemeğini sahile getiriyordu. Radyosu her zaman omzuna asılı duruyordu. Yemeği bitirince birlikte oturuyorlar, birbirlerine portakal atıp tutarak ya da yo-yo oynayarak eğleniyorlardı. Kız, görünüşe göre, ağarmış blucin ceketiyle pantolonunun altına hiçbir şey giymiyordu. Sahildeki bu gezintiler sırasında başına eski bir Kanadalı atlı polis şapkası geçiriyordu. Şapkanın bağlanmamış kayışları sırtında sallanıp duruyordu. Bu münasebetsiz şapkayla kumların üzerinde ağır ağır yürürken, kızın adı konulmamış bir savaştan kaçmış biri olduğunu düşünürdü Fabian: Boş yere dolanıp duruyor, kendisine ait olduğunu söyleyebileceği bir yer arıyordu.

Sahilde kaldıkları sürece giysilerini hiç çıkarmazdı. Fabian'a göre, vücudundaki yağ kıvrımlarının ve katlarının bilincinde olduğu için soyunmuyordu. Yanlarından, kıvrak ve bronzlaşmış vücutlarıyla, koltuklarının altında sörf tekneleriyle yeni yetme gençler geçer-

ken, Fabian belli etmeden kızı gözlüyordu. Gençler, kıkırdaşıp dalga geçerek bakıyordu kendilerine. Kız, umrunda değilmiş gibi davranıyordu, ama gençlerin ergenlik çağı zalimliğine içerleyen Fabian kendisini huzursuz hissediyor, öfkeleniyordu.

Kız, yaşam öyküsünü olağan bir havayla, yorum yapmadan, sanki bir başkasının öyküsünü anlatıyormuş gibi anlattı. San Francisco'nun kenar mahallelerinden birinde öksüz ve yetim olarak doğmuştu. Annesini de babasını da hiç tanımamıştı. Yarı Japon bir aile kendisini evlat edinmiş ama kızların okumasına önem vermediklerinden, onu lisedeyken çekip almışlardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında bir toplama kampında kalmış olduğu için devletten tazminat isteyen aile, devletin bu isteklerini reddetmesi üzerine, kızıp öz çocuklarıyla Japonya'ya gitmeye karar vermişti. Yalnız kalan kız otostop yaparak ülke içinde oradan oraya sürüklendi, zaman zaman geçici işlerde çalıştı, yaşam üzerine bölük pörçük bilgiler edindi, ama hiçbir zaman belli bir yerde kalmadı. Florida'ya yeni gelmişti. Fabian, kızın bu küçücük dairesinde onun kişiliğini belirten pek bir kanıt bulamadı. Odada bir atlı polis şapkası, kullanılmaktan hamur haline gelmiş koca bir Birleşik Devletler haritası, bir yo-yo ve yiyecek etiketlerinden başka bir şey yoktu. Banyodaki bir kancada plastik bir kukla sallanıyordu. Bir rafın üzerine, hiç el sürülmemiş parlak kapaklı kitaplar dizilmişti. Hepsi de "Nasıl Yapılır" türünden pratik bilgiler içeren kitaplardı. Aralarında roman, şiir, ya da felsefe kitabı yoktu. İki minyatür bayrak, kitap dizisinin iki yanında nöbetçilik ediyordu. Bayraklardan birinde, "Şanlı Bayrağımız, Sonsuza Dek Dalgalanacak" yazılı bir etiket vardı. Öbür bayraktaysa, kirli beyaz renkteki bir bez parçası üzerinde, doğmakta olan Japon güneşi görülüyordu.

Dairenin bir duvarını koca bir televizyon seti işgal etmişti. Bütün gün dükkânın ıvır zıvırıyla uğraşıp, tekdüze akşam yemeğini yedikten sonra, kız için bir güneş gibi doğuyordu televizyon. Kız her gece büyük bir aceleyle yıkıyordu bulaşıkları (Fabian onun başka

hiçbir şeyde bu derece acele ettiğini görmedi) sonra da televizyonun karşısındaki yastıklar üzerine kuruluveriyordu. Durmadan tıkınıp esniyor, ancak kanal değiştirmek ya da kendisine arkadaşlık eden kurabiye tabağını yeniden doldurmak gerektiği zaman yerinden kalkıyordu. Plastik dondurma çanağı daha boşalmadan doluyordu. Fabian'a karşı kayıtsız değildi ama anlayamıyordu ki, televizyona gösterdiği bu aşırı ilgiye Fabian'ın katılması olanaksızdı.

Fabian'ın gördüğü kadarıyla, dadı gibi televizyonun başında bekliyordu kız. Kendisini üzmeyen, yaramazlık etmeyen, enerjisini tüketmeyen bir bebekti televizyon. Kız, onun kendisinden daha dolu ve daha coşkun bir yaşam sürmesine içerlemiyordu. Göründüğü kadarıyla, televizyon dünyası ona güven veriyordu; televizyonun düzenli ritmini, gereksiz birtakım malların varlığını anımsatan ama onları elde edemediği için kendisini azarlamayan reklamları, yıldızların dur durak bilmeyen geçit törenlerini, kâh evlenen kâh boşanan âşıkların esrarengiz yaşam öykülerini, öldüren ya da öldürülen kabadayıları, bir anda başlayıp biten savaşları, yitirilen ve tekrar ele geçirilen gezegenleri seviyordu.

Fabian, kendisine bakan kızın yardımıyla iyileşti. Polo oynayamasa bile milyonerin vereceği partiye katılabilecek denli dinç hissediyordu kendisini. Kız onun nereye gideceğini biliyordu; Fabian kıza davetten söz etmiş, malikâneye giden yolu sormuştu. Ama Fabian ayrılmadan önceki son gün, ne zaman bu konu açılsa, kız kayıtsızca başını sallıyor, dönüp televizyon seyrediyor, yo-yo oynuyordu.

Sabah olunca Fabian hazırlıklara başladı. Kız onu araba kiralayan bir acentaya götürdü. Komik ceketinin altındaki göğüslerini sallaya sallaya, Fabian'ın valizlerini kiraladığı arabaya aktarmasına yardım etti.

Kaldırımda kucaklaşıp vedalaştılar. Fabian onu tekrar göreceğine, ziyaret edeceğine ya da ilişkiyi sürdüreceğine dair bir vaadde bulunmadı. Ayrıldığı için kızın kendisine içerleyip içerlemediğini de anlayamadı. Polis şapkası gözlerini gizliyordu. Kızın radyosundan dökülen folk müziğinin bağırtısı Fabian'ın hâlâ kulaklarında çınlı-

yordu, ama görüntüsü belleğinden yavaş yavaş siliniyordu.

Milyonerin geniş bir araziye kurulu malikânesinde konuk evlerinden birine yerleşen Fabian, hemencecik lüksün içine gömülüverdi. Her sabah, kahvaltıdan sonra, bazen havuzun kıyısından, genellikle de odasından, ev sahibinin bir sürü helikopterinden ikisinin, sabahın sisi içinde yakındaki bir çayırlıktan havalanışını ve konukları havaalanından malikâneye getirişini seyrediyordu. Konukların bir kısmı ise lüks otomobillerle, yatlarla ve özel uçaklarla geliyordu. Motosikletle gelenler bile vardı. Günün sonunda boş yer kalmıyordu. Burada, zevklerle dolu bu bahçede, zenginler bir kenara çekilip Tanrı'nın işleri üzerine düşünebilirdi; güçlüler basitliği elde edebilir, çalışkanlar dalga geçecek bir köşe bulabilir, tembeller ise kendilerine bir iş uydurup oyalanabilirdi.

Fabian'ın kendisini evinde gibi hissettiği bu haralarda ve çayırda, Olimpiyat madalyasının peşinden koşan biniciler, polo oyuncuları ve evsahibinin safkanlarını zafer peşinde koşturan rakipsiz jokeyler birbirine karışıyordu. Sanayi dünyasının kurtları, Malibu ve Big Sur'dan gelen modacılar, politika simsarları ve onların Washington ve New York'tan gelen kafadarları ise havuz başında toplanıyor, Palm Beach'ın briç ustalarıyla oyun oynuyor ya da tavla partileri düzenliyorlardı. Akşamları, Miami'nin gece kulüplerinden tutulan şarkıcı ve müzisyenler başlarına dikilip onları eğlendiriyor, genellikle geceyi de burada geçirip ertesi günkü bir tenis ya da golf maçında ortalığı şenlendiriyorlardı.

Ana binanın salonlarına ve havuz başındaki masaların üzerine, Fabian'ın binicilik üzerine yazdığı kitabın nüshaları yerleştirilmişti. Bunun nedeni, ev sahibini, polodaki uluslararası başarıları ve haralarında beslediği Arjantin midillileri dolayısıyla öven Fabian'ın övgüleri sırasında kitabını referans olarak göstermiş olmasıydı. Bu kitap, konukların pek çoğu için, evsahibiyle Fabian arasındaki yakınlığın ilk işareti oldu; kokteyllerde, akşam yemeklerinde ya da oyun seyrederken Fabian'ın yanına gelip onunla konuşmak, polo, binicilik ve atlar üzerine bilgiler almak istediler.

Fabian, işte bu çekici atmosfer içinde Eugene Stanhope ile tanıştı. Eugene Stanhope, aralarındaki dostluğu o zenginlere özgü çabuklukla başlattı ve Fabian daha neler olup bittiğini anlayamadan, hiç tanımadığı bu adamın dostlar listesine kaydedildi ve polo partneri oldu.

Fabian'ın malikâneye gelmesinden pek kısa bir süre sonra, ev sahibi, konuklardan birinin doğum gününü kutlamak için, havuz başında bir akşam yemeği verdi. Texas sosyetesinden zarif bir hanımdı bu, kocasından ayrılmıştı, buraya vakit geçirmeye gelmişti. Kadın, Fabian'a duyduğu ilgiyi gizlemiyordu; doğum günü armağanı olarak imzalı bir kitabını istemişti. Fabian tam dans önerisinde bulunacaktı ki, polo tekniğindeki hassas bir noktayı öğrenmek isteyen birkaç meraklı tarafından engellendi. Adamlara sabırsızca birkaç dakika ayırdıktan sonra Texaslı avına yaklaşmak üzereyken, uşaklardan biri yanına yaklaştı ve arkadaşı olduğunu söyleyen genç bir hanımefendinin kendisini görmeye geldiğini fısıldadı.

Şaşıran Fabian uşağın peşine düştü, birtakım salonlardan geçti ve küçük bir salona geldi. Ummadığı ziyaretçisi orada bekliyordu. Hastalığı sırasında kendisine bakmış olan kızdı bu.

Her zamanki gibi blucinden ceketini ve pantolonunu giymiş olan kız, Fabian'ı görünce ona doğru koştu. Radyosu yanında değildi ama kısacık bacakları üzerinde sıçrayarak koşarken, atlı polis şapkası sırtını dövüyordu. "Çok özledim seni. Gelmek zorundaydım," dedi ve Fabian'ı kucaklamak üzere uzandı. İşini bitirmiş olan uşak sessizce çıkıp gitti. Fabian kızı nazikçe salondaki rahat koltuklardan birine oturttu.

"Önce telefon etmen gerekirdi," dedi nazik ama ciddi bir sesle. Kızın yanına oturdu.

"Sesin yeterli değil, ben seni özledim," diye karşılık verdi kız.

Fabian sükûnetini bozmadan etrafa bakında. Salonun Fransız tipi pencerelerinden terası, budanmış çitler arasında dolaşan ya da işlemeli demir banklar üzerinde oturan çiftleri, siyah ya da beyaz ceketli erkekleri, şifonlu ve İspanyol tipi şallı kadınları görebiliyor-

du. Her an içeri birilerinin girebileceğinin farkındaydı. Varlığıyla kuşku uyandıran bir kızla birlikte yakalandığında, onu tanıştırmak zorunda kalabilirdi. Daha da kötüsü, kız buraya geliş nedenini açıklayarak kendisini rezil edebilirdi.

"Beni neden özlüyorsun?" diye sabırsızca sordu.

"Özlüyorum işte," dedi kız gülümseyerek. Göğüslerini Fabian'ın vücuduna bastırdı. "Beni özlemedin mi?"

Texaslı kadının şimdi havuz başında ya da bahçede, bir başka erkekle konuşuyor olabileceğini düşünen Fabian sinirlendi; kaybedecek vakti yoktu.

"Seni unutmadım," dedi sertçe. "Ama özlemiş değilim." Sonra sözcüklerinin etkisini hafifletmek için ekledi: "Hiç değilse şimdilik."

"Burada seninle kalabilir miyim?"

Fabian'ın bu işten artık iyice usandığını gizlemesi olanaksızdı. "Benimle mi kalacaksın! Burada mı?"

"Evet. Sen gidinceye kadar. Dükkândan bir hafta izin aldım."

Fabian'ın o zaman tepesi attı. "Hayır, kalamazsın," dedi soğuk bir sesle. "Davetli değilim."

Bahçe kapısında, içeri girmek üzere olan bir çift göründü. Eşikte durup uzaktan yağlıboya tablolara baktılar. Fotoğraflara da bakmak için tam içeri gireceklerdi ki, Fabian'la kızı gördüler. Fabian aşk koltuğuna kaydı ve sırtını çevirdi. Onlar da gülümseyerek dışarı çıktılar.

Kızın Fabian'ın tavırlarına aldırdığı yoktu. "Şimdi davet edebilirsin işte," dedi. "Senin odanda kalırım."

"Kalamazsın, kalmayacaksın da. Seni burada istemiyorum!" Kesin tavırla ayağa kalktı. "Evine gidiyorsun. Derhal!"

Kız yerinden kıpırdamadı. "Ama neden? Atlarına bakmakta yardımcı olurum," dedi kız. Önerisinin sonunda kabul edileceğinden emindi.

"Derhal eve gidiyorsun," dedi Fabian ve uzanıp kızın kolunu yakaladı. Kız hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Fabian kızı elinde olmadan sertçe çekti. Canı yanan kız ayağa fırladı.

"Lütfen kalayım," dedi. "Seni görmek istiyorum, ata binişini görmek istiyorum."

"Doğru eve." Fabian kızı kolundan çekip kapıya sürükledi. Kız da istemeye istemeye peşinden gitti. Ana yollardan birinde, ön kapıya doğru gidiyorlardı ki, Fabian burada başkalarınca görülebileceklerini fark etti. Kızı çabucak servis yoluna soktu.

"Uyku tulumunu getirdim," dedi kız. "Ağaçlıkta uyuyabilirim, gündüzün de seni görürüm." Yalvaran sesinde inatçı bir hava vardı. Bir kez daha Fabian'ı kucaklamaya kalkıştı, Fabian da onu bir kez daha itekledi.

"Eve gidiyorsun," diye üsteledi Fabian. Kızı amansızca çekip götürürken, kızın sırtındaki atlı polis şapkası da uygun adım sallanıyordu.

Servis yolunun kapısına vardılar. Fabian, kapıdaki lambanın ışığında, kızın suratının allak bullak olduğunu gördü. Kızı sertçe dışıra itti, sonra, arkasına bir kez bile bakmadan çabucak ana binaya döndü. Texaslı kadın hâlâ bıraktığı yerdeydi, havuz başındaki şezlonglardan birine sere serpe oturmuştu. Parmakları Fabian'ın kitabı üzerinde gezinip duruyordu. Beklemek konusunda deneyimli kadındı doğrusu. Kadının bu özelliği, Fabian'ın kızı kafasından çabucak silmesine yardımcı oldu.

Ertesi sabah, birkaç konukla birlikte top ve sopa alıştırması yaparken, tribünlerdeki seyirciler arasında tanıdık bir şekil ilişti Fabian'ın gözüne: Kanada Kraliyet Atlı Polisi şapkasıyla pejmürde bir ceket. Kan beynine çıkan Fabian, atının dizginlerini çekerek hayvanı ani bir hareketle döndürdü, doğru tribünlere sürdü. Kız yerinden fırladı, heyecanla aşağıya inmeye başladı. Tahta sıralara vuran sandalları şapır şapır ses çıkartıyordu.

Fabian kızın karşısına heyula gibi dikildi; atı soluyordu, sopası havaya dikiliydi, adeta vurmaya hazırdı. Tribündeki birkaç kadın fısıldaşıp gülümseyerek aşağıya, bu uyumsuz çifte baktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Fabian, sesini yükseltmemeye çalışarak.

Kız ata doğru yaklaştı, yüzü atın burnuyla yanyanaydı. Ceketine hayvanın salyası aktı, ama buna aldırış etmedi. Gözleri Fabian'ın üzerindeydi.

"Seni görmeye geldim," dedi gülümseyerek. "Seni özlüyorum."

"Sana evine gitmeni söyledim," dedi Fabian, polo sopasıyla dürtüklerken.

"Ağaçlıkta uyudum," dedi kız. "Çok güzeldi. Seni böyle beklemek hoşuma gitti."

Herkesin kendilerine baktığının farkındaydı Fabian. Uzak bir köşede duran iki binici, atlarını onlara doğru sürmeye başlamıştı. "Evine gitmek zorundasın," diye tısladı Fabian.

"Seni orada bekleyeceğim," dedi kız, alanın bitimindeki ağaçlığı işaret ederek. "Lütfen gel."

"Eve gideceksin," dedi Fabian. Altındaki midilli Fabian'ın sinirli halini kızdan daha çabuk kavrayabiliyordu. Kız yeniden ona baktı. Fabian kızın gülümsediğini görünce, sözlerinin bir kulağından girip, öbür kulağından çıktığını anladı.

"Ağaçlıkta," dedi kız yeniden, kendisine verilmiş bir emri tekrarlarcasına. "Kaktüslerin arkasında." Gülümseyişi zarifti, karşısındakini selamlar gibiydi. Fabian'ın öfkesinden hiç etkilenmemişti. "Gelemeyecek olursan üzülme, ben her zaman bekleyeceğim,"

"Canın nasıl istiyorsa öyle yap." Fabian'ın sesi öfkeliydi. "Ben gelmeyeceğim." Midillisini ani bir hareketle topuklayarak döndürdü. Atın ayaklarından kızın üzerine toz toprak sıçradı.

Antrenmandan sonra, polo sahasının yanındaki çimenlikte, öğle yemeği için piknik yapıldı. Konuklar çimlerin üzerindeki örtü ve yastıkların üzerine oturup yayılırken, beyaz ceketli garsonlar evsahibinin cömertliğini sundular. Patlayan şampanya mantarları, uzaktaki çalılara tünemiş bir sülün sürüsünün rahatını bozdu; tüylerini kabartarak ormanın içerilerine doğru kaçıştılar.

Fabian, çevreyi dolaşmak üzere, piknik yapan kalabalıktan ayrıldı, hoş kokulu otların arasından yürüdü. Şampanyanın ve sabahki çalışmanın etkisiyle yorulmuştu. Topraktaki bir çatlağa basıp hafif-

çe sendeledi. Çayırlık bir süre sonra yerini kaktüslere bıraktı; Fabian dikenler arasından dikkatle ilerledi. Öğle vaktinin cızırdayan güneşi altında, bitkilerin dikenli dallarıyla gövdelerinden kadavramsı bir soluk yükseliyordu.

Fabian kaktüslüğün sonuna vardı. Buradan sonra izlediği patika onu çalılar arasında doğal olarak meydana gelmiş bir kameriyeye götürdü. Orada kızı gördü; şarkı söyleyerek bekliyordu. Fabian'ı görünce yerinden doğruldu, yabani şerbetçiotlarını iki yana ayıra ayıra yaklaştı.

"Geleceğini biliyordum," dedi. "Biliyordum."

Fabian'ı tutmak için kollarını uzattığı zaman, Fabian'ın kan beynine sıçradı ve kızı öyle bir itiş itti ki, kız gidip sırtüstü böğürtlenlerin arasına yuvarlandı.

"Neden yaptın bunu Fabian?" diye sordu, hantal hareketlerle düştüğü yerden kalkarken. Korkmamıştı; daha çok, kafası karışmış gibi bir hali vardı. "Bütün istediğim seni görmek. Lütfen izin ver."

Ayağa kalktı, yeniden Fabian'a doğru ilerledi. Üstü başı ot ve yaprak içindeydi.

"Eve gideceksin!" diye bağırdı Fabian. Yankılanan sesi, karga cinsinden bir kuşu ürkütüp kaçırdı. Kızın yalvaran yüzü ve inatçı tutumu Fabian'ı iyice çileden çıkardı, kızı dövmeye başladı. Bir avucunun içiyle, bir elinin tersiyle, bir o yanağına, bir bu yanağına indiriyor, bir yandan da bas bas bağırıyordu. "Eve gideceksin. Eve gideceksin." Kız havada sallanıyordu; göğüsleri her darbeyle bir yandan öbür yana löp löp oynuyordu. Sonunda dizleri üstüne çöktü, gözleri dolmuştu. Ellerini yüzüne örttü. "Ama niçin Fabian, niçin?" diye inledi. Bu sözleri Fabian'ı iyice çılgına çevirdi.

Ama Fabian birden kendisini toparladı, durdu, öfkesini yatıştırdı. Titreyen elini kurumuş ağzına götürdü. Kesik kesik soludu. Gözlerini yere, ayaklarının dibine, kızın üzerine çevirdi.

"Niçin Fabian, niçin?" diye inledi kız.

"Çünkü seni burada istemiyorum. Nedeni bu! Anladın mı şimdi?" Titreyerek yeniden kendisini yatıştırmaya çalıştı Fabian. Kız ya-

vaşça ayağa kalktı, yüzüne otlar yapışmıştı.

"Sen olmadan hayatın benim için pek fazla önemi yok," diye mırıldandı kız gözyaşları içinde.

"Ben olmadan pek fazla önemi yoksa, benimle birlikteyken de pek fazla önemi olmayacak," dedi Fabian.

"Bütün istediğim seni görmek. Senin yakınında olmak, senin olduğun yerde olmak. Senden başka sahip olduğum hiçbir şey yok."

Fabian biraz önce kendisini nasıl çabucak sakinleştirdiyse, şimdi de aynı çabuklukla alevlendi. Kızın saçlarına yapıştı, başını burarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kızın saçları terden sırılsıklamdı, çilli yüzü yediği tokatlardan şişmeye başlamıştı.

"Bütün istediğim seni görmek, senin yakınında olmak," diyerek alay etti Fabian. Kızın saçlarını bir eliyle hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Öbür eliyle ceketi parçalayıp açtı; kızın göğüsleri dışarı fırladı. Fabian daha sonra kızın pantolonunu tutan askıları kopardı, pantolonu aşağıya, kızın ayak bileklerine doğru çekip indirdi. Gri renkli külotuyla kaldı kız. "Ben senin televizyonun değilim, anladın mı! Canın istediğin zaman benim düğmemi çeviremezsin!" diye bağırarak kızı itti Fabian. Kız yere yıkıldı, löp löp kaburgalarını döven göğüslerini tutmaya çalıştı çaresizce; etli kalçaları haşere ısırıklarından fiske fiske olmuştu. "Senin televizyonun değilim!" diye yeniden bağırdı Fabian. "Kendinden başka hiçbir şeyin yok," diye bağırmaya devam etti. "Hiç kendin hakkında şöyle bir düşündün mü? Kendine bir baktın mı? Kendine kulak verdin mi? Yaşamdan ne istediğini, ya da yaşamın sana neler verebileceğini gösterecek ne bir kitap okudun, ne bir iş yaptın." Ormanda öfkeyle yankılanan sesini duyabiliyordu Fabian. "Hiçbir şey üzerine kafa yorduğun yok. Hiçbir şeyi görmüyorsun. Hiçbir şeyi anlamıyorsun." Soluğu kesilmişti, ama devam etti. "Karşındakine verebileceğin ya da paylaşabileceğin hiçbir şeyin yok. Duyguların da vücudun gibi beş para etmez. Kafan da kıçın kadar ağır işliyor. Sen ancak televizyonunla arkadaş olabilirsin, benimle değil."

Kız yıkıldığı yerde doğrulup oturdu. Fabian'a döndü, yüzünde-

ki otları temizledi. "Belki bir gün benden hoşlanırsın," dedi bir bebek gibi hıçkırarak.

"O dediğin, çıkmaz ayın son çarşambası."

Patikaya doğru yürümeye başladı Fabian. Kız emekleyerek ayağa kalktı, pantolununu çekti. Saçları ormanın süprüntüleriyle doluydu. Vücudu yer yer morarmıştı.

"Senin yalnız olduğunu biliyorum," diyerek kekeledi. "Sana bakacak hiç kimsen yok. Seni bekleyeceğim. Burada bekleyeceğim."

Fabian kendini kaybetti. Ağaçlığın kıyısında durdu, geri dönüp kıza doğru yürüdü. Omuzlarından yakalayıp sarsmaya başladı. Kızın başı yana düştü, gözlerinde yaşam ışığı yoktu, vücudu çuval gibiydi, göğüsleri vücudundan kopacakmış gibi sallanıyordu.

"Zahmet etme!" diye bağırdı Fabian. "Beni bekleyerek zahmet etme! Ben başka bir televizyon kanalında olacağım!" Kızı itti, yere yıkılışını izledi.

Fabian'ın alnından ve boynundan ter akıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu ama kalbi gümbür gümbür vuruyordu. Yerde yatan, otların üzerinde sessizce hıçkırıp burnunu çeken et külçesine baktı. Ayakta durabilmek için bir ağaca yaslandı; otların üzerindeki kız kadar şekilsiz ve belirsizdi düşünceleri.

Yeniden ağaçlığa döndü, sırtından serin serin akan havanın içinde derin bir soluk aldı. Ayaklarının altında ezilen ve çizmelerini lekeleyen yabani çileklere aldırmadan dar patika boyunca yürüdü.

Hâlâ titremekte olan Fabian, kendisini toparlayabilmek için birkaç adımda bir duruyordu. Kafasının içi karmakarışıktı. Bir yandan kıza sinirleniyor, öte yandan kendisini bu derece kaybettiği için içerliyordu. Kaktüslere yaklaşırken, ürken bir kuş sürüsü havalanıverdi, sonra yeniden çalılığın güvenlikli sıklığına yerleşti. Bir dala tünemiş olan küçük bir yağmurkuşu, havalanıp uçuşarak, Fabian'ın arazilerinden geçmekte olduğunu işaret etti.

Fabian konuk evine döndüğünde, Texaslı kadın tarafından bırakılmış bir not buldu; kâğıt, daire kapısının altından içeri atılmıştı. Fabian'ın, ertesi sabah kahvaltıdan sonra, kendisine polo dersi ver-

mek için vakti olup olmadığını soruyordu. Fabian sert bir içki hazırladı, nottaki samimi havanın tadını çıkarta çıkarta sıcak bir banyo yaptı. Parmakları arasında hışırdayan kâğıdın zerafetine bakarken şu kararı verdi: Ailesi olmasa da, çekiciliğini, şöhretini ve parasını yitirse de, ağaçlıkta terkettiği şu hasta ruhlu kız gibi yaratıkların elinde oyuncak olmayacaktı. Banyodan sonra uydu. Rüyasında Texaslı güzeli görürken, yağ tulumu kız başına musallat oldu. Ormandaki olayın verdiği bitkinlikle akşama kadar uyudu Fabian. Akşam yemeğini odasında yedi. Sonra tekrar gidip yattı.

Sabah dinç uyandı. Keyifle kalktı. Texaslı güzele verdiği randevu için titizce giyindi. Top ve sopa çalışması için ahırdan birkaç midilli çıkardı. Tam midillilerden birine binmek üzereydi ki elektrikli golf arabasıyla yaklaşan bir adamın kendisine seslendiğini duydu. Adamın kim olduğunu çıkartamayan Fabian bekledi. Adam arabadan indin ve atın başında duran Fabian'ın yanına geldi.

"Afedersiniz efendim. Evvelki gece ziyaretinize gelen genç hanımı yanınıza ben getirmiştim," diyerek açıklamada bulundu adam.

"Ah, evet," dedi Fabian. Adamın, kızın geri döndüğünü haber vermek için geldiğinden emindi. "Sizi o mu gönderdi?" diye sordu soğuk bir sesle. Atın eyer kayışlarının gerginliğini kontrol etti çabucak.

Adam duraladı. Fabian'la gözgöze gelmemeye çalışıyordu. "Bir bakıma öyle." Verdiği yanıt ağzının içinde yuvarlanıp gitti.

"Öyleyse ona meşgul olduğumu söyleyebilirsiniz." dedi Fabian, midillinin sırtına atlarken. Eyerden aşağıya baktı. "Onu görmek istemediğimi de söyleyin." Midilliyi adamın önünde döndürüverdi.

"Korkarım bunu yapamayacağım," dedi adam ciddi bir sesle.

"Yapacağınıza inanıyorum," diyerek üsteledi Fabian. "Sadece sizden bu mesajı iletmenizi rica ettiğimi söyleyin ona." Hareketleri sertti. Uşak gözlerini kaldırıp Fabian'a baktı. "Bakın, iletebileceğim bir mesaj değil bu," dedi.

"Pekala," dedi Fabian kızarak. "Onu nerede bulabileceğimi söyleyin bari."

Adam bakışlarını indirdi. "Servis kapısında," dedi.

Fabian bacaklarıyla midillinin gövdesini sıkıştırdı ve hayvanı, haraları çepeçevre dolanarak giden patika boyunca, mutfak kapısına doğru sürdü.

Kapıya vardığında, iki polis arabasının krom kaportaları üzerinde parlayan sabah ışığını gördü. Arabaların çevresini asık suratlı adamlar ve kadınlar almıştı. Fabian atından inerken bütün yüzler ona çevrildi. Kapıya doğru yürüdü Fabian. Bu arada, insanların şapkalarını tutan ellerine dikkat etti, sanki ayinde gibiydiler. Gözleriyle kalabalığı taradı, atlı polis şapkasını görmeyi umuyordu sıkıntıyla. Sonunda da şapkayı gördü. Kazıklardan yapılmış çitin üzerinde duruyordu. Sonra, kızın o çok iyi bildiği şeklini fark etti.

Yüreği çarpmaya başladı, boğazı kaskatı kesildi, ağzı kurudu, elindeki polo sopası titremeye başladı. Yol boyunca uzanan çite, kıza doğru ilerledi. Çitin bitimini işaret eden direğin ucunda sallanıyordu kız. Fabian kızın boğazını sıkan boz renkli ipe baktı; kızın başı üzerinde yükselen direği, bir ara kızın ayaklarının altındayken tekmelenip devrilmiş olan boş meyve sepetini, ortalığa dökülmüş olan greyfurtları seyretti. O tanıdığı ceketi gördü; düğmeleri kopartılmış, önü açılmıştı, göğüsleri, çuvala benzeyen pantolonu ve sandalları havada sallanıyordu.

Bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirdi, ipin zorlaması sonucu bir yana çarpılmış, havaya doğru kalkmıştı. Ağzı açıktı. Dili, dudağındaki bir yarayı yalamak ister gibi dışarı çıkmış ve donup kalmıştı. Amber rengi bir kelebek, artık kapaklarını kapayarak kendisini saldırgan güneş ışıklarından koruyamayan, cam gibi donuk gözlerin önünde uçuşuyordu. Fabian, yanaklarındaki tokat izlerini, göğüslerdeki çizikleri, kalçalardaki kırmızı benekleri gördü.

Fabian'ın omzuna bir el dokundu. Dönünce karşısında polislerden birini buldu.

"Bize kızın sizi görmeye geldiğini söylediler," dedi elindeki not defteriyle cesedi işaret ederek.

"Kız böyle demişti," diye yanıtladı Fabian.

"Peki siz ona ne dediniz?" diye sordu polis.

"Ona dedim ki..." Kekelemeye başladı Fabian. "Evine gitmesini söyledim."

Polis başını not defterinden kaldırdı. "Ona başka ne söylediniz?"

"Gitmesini... Beni yalnız bırakmasını."

Polis not defterine bir şeyler karaladı. "Başka?"

"Beni yalnız bırakmasını. Beni artık rahatsız etmemesini," dedi Fabian.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar." Fabian sustu.

Polis not defterini sesli bir şekilde kapattı. "Sanırım istediğinizi yapmış," dedi.

Fabian, bir zamanlar, *The Saddle Bride* dergisini izlemek gibi bir alışkanlık edinmişti. Binicilik dünyasının ticeri bir dergisi olan *The Saddle Bride*, turnuvalar, hipodromlar, haralar ve gösterilerle ilgili haberler de verirdi. Fabian, her ay, binicilik giysileri ve teçhizatıyla ilgili reklamlarla, ileriki günlerde yapılacak karşılaşmaların ilanları ve diğer ıvır zıvır yazılar arasındaki, "Binicilik Dünyasının Bayanları: On yedi yaşından küçük bayan biniciler kimlerdir?" makalesini dikkatle okurdu: Gösterişli giysileriyle atlayış yapan genç bayan binicilerin fotoğrafları, zengin ve genellikle tanınmış olan ailelerinin kısa yaşam öyküleri, kızların yarışmalarda kazandığı madalyalar, tutkuları ve uğraşları, evleri, üyesi oldukları haralar, en beğendikleri biniciler... Fabian, *The Saddle Bride*'ın her sayısını inceden inceye gözden geçirir, ilişki kurmak ya da arkadaşlık etmek istediği genç kadınları özenle seçerdi.

Fabian bir yaz, okulların yeni tatile girdiği sıralarda, Shelbyville'e geldi. Karavanın ahırında tek bir polo midillisi vardı. Soyu belirsiz olduğu için üçte bir fiyatına edindiği doru bir Morgan'dı bu. Fabian, genç binicilik öğretmenlerine verilecek bir dizi semineri yö-

netmek üzere, bir grup tanınmış Tennesseeli at yetiştiricisi tarafından çağırılmıştı. Böylece, binicilik ve atlayıcılık üzerine son gelişmeleri izleyebilecekti. Fabian'ın bu işi kabul etmesinin nedeni, birkaç ay önce, Stella'nın *The Saddle Bride*'deki fotoğrafına ilgi duymuş olmasıydı. Stella, fotoğrafta, *Çiftlik Festivali* yarışmasının şampiyonluk ödülünü alırken görülüyordu. Alttaki yazıda, Stella'nın Binek Atları Yetiştiricileri Birliği'nin düzenlediği diğer pek çok amatör gösteride elde ettiği başarılardan da söz ediliyordu.

Onunla görüşmek için can atan Fabian, Stella'nın şeref derecesiyle henüz mezun olmuş olduğu okuldan ona telefon etti. Kızın, her yıl yapılan Binek Atları Gösterisi'ne katılmak için, atını eğitmek üzere bütün yaz boyunca orada, civardaki haralardan birinde olacağını dergide okumuştu. Fabian, vereceği bir dizi derse kızı konuk olarak davet etti. Stella önce tereddüt etti, ama sonunda razı oldu. Fabian, açılış dersinde, kızın dershaneye yalnız başına girişini, arka sıralara, gruptan ayrı bir yere oturuşunu izledi.

Stella'nın klasik bir Amerikalı görünüşü vardı; inci gibi oval yüzü, sarı safir renkli gözleriyle aydınlanmıştı. Sarı saçları boynuna dökülmüştü: Çıkıntılı çenesinin şehvetli bir görünümü vardı. Oldukça yuvarlak yanak kemikleri, ucu yassı küçük bir burun çerçeveliyordu. Garip bir şekilde kalın olan dudaklarında, Fabian, bir küstahlık havası sezmişti. Ama kızın aynı zamanda utangaç ve çekingen olduğuna da dikkat etti.

Ancak birkaç kez buluştuktan, birlikte kahve içip atlar üzerine konuştuktan sonradır ki, Stella, Fabian'a ısındı, ona kendisinden ve ailesinden söz etti. Annesiyle babası, kendisi çocukken boşanmışlardı. Sonra her ikisi de yeniden evlenmişti. Biri New York'a, öbürü New England'a gitmişti. Annesi yeni kocasıyla, babası da yeni karısıyla mutluydu; ikisi de yeni evliliklerinde dünyaya gelen çocuklarıyla meşguldü. Şimdi yetişmiş ve kadınlığın eşiğine gelmiş olan ilk kızlarına ayıracak fazla zamanları yoktu.

Stella, birkaç gün sonra, Fabian'ı en sevdiği atı Ebony Ebony'nin bulunduğu haraya davet etti.

Fabian onu deri bir ceket ve blucinin üzerine geçirilmiş deri bir kovboy pantolonuyla buldu. Deri pantolon, biçimli bacaklarını iyice belirginleştirmişti. Stella, Ebony Ebony'yi çayırın etrafında koşturuyordu. Atı dikkatle sürüyordu. Atın yürüyüşünü biçimlendirmek, onu eğitmek için ön ayaklarına bağlanmış olan ağır zincirler dehşet veren bir sesle şangırdıyordu.

Bir Tennessee binek atı olan Ebony Ebony, bir zamanlar tarım işçilerini ve kâhyaları taşımış olan eski bir çiftlik atının soyundan geliyordu. Bütün Güneyli at besleyicileri gibi, Stella da atını sürekli eğitim altında tutmuş, yürüyüşünü zarif ve mükemmel bir hale getirmişti.

Fabian, Stella'nın zamanı ve atının toynaklarını yere vuruş aralıklarını denetleyişini seyretti. At, zaman zaman ritmini kaybediyordu. Koşarken göğsü ve vücudunun ön kısmı kısalıyor, adımlarını tereddütlü ve çarpık atıyordu.

Canı sıkılan Stella aşağı indi ve atını ahırın arka tarafındaki atölyeye götürdü. Raflar yağ kavanozlarıyla, çeşit çeşit ağırlıklarla, nallarla, her boyutta ve kalınlıkta zincirlerle doluydu. Stella, Ebony Ebony'yi dikkatle atölyenin ortasındaki bir yere götürdü ve hayvanı iki direğin arasına bağladıktan sonra, ön ayaklarındaki zincirleri çözdü. Bağlarından kurtulan hayvan, umutla toprağı eşeledi.

Fabian, Ebony Ebony'nin toynaklarının hemen üzerinde bir sürü yara izi gördü. Bir kısmı iyileşmeye yüz tutmuştu; diğerleriyse iltihaplanmış, hayvanın bukağılıklarını adeta süsleyen bir çember oluşturmuştu. Stella, rafların birinden, bir kavanozla bir çift lastik eldiven aldı, yere çömeldi, kısrağın ön bacaklarındaki yaraları viskoz bir macunla sıvamaya başladı. Stella, diğer pek çok Tennessee binek atı sahibi gibi hayvanın bacaklarında, zincirlerin ya da ağır çizmelerin baskısına duyarlı yaralar oluşturmaya çalıştığını açıkladı Fabian'a. Acısını yatıştırmak isteyen at yürüme ve atlama biçimini değiştirecek, sahibinin arzu ettiği koşu biçimini benimseyecekti.

Stella, yara açmak için piyasada bulunan kimyasal maddelerden hiçbirinin kendisini tatmin etmediğini açıklayarak sözlerini sür-

dürdü. Bazıları gereğinden kuvvetliydi, yarayı dağlıyordu. Bazılarının ise hiçbir etkisi yoktu. Bu yüzden, kullandığı macunları kendisi hazırlıyordu. Bu macunlardan biri son derece uçucu olduğu için, hayvanı sahaya çıkarmadan hemen önce sürülmesi gerekiyordu. Diğeri ise kalıcı bir maddeydi, hayvanın bacaklarında bir gece, hatta bütün bir gün bekletilebiliyordu. Stella, yaz sonunda, bütün bu çabalarının karşılığını alacağını umuyordu. Memleketin, en gözde Tennessee binek atlarının teşhir edildiği ve Shelbyville'de yapılacak olan Ulusal Gösteri'de başarılı olacaktı. Ebony Ebony, böylece, ülke çapında ödüller kazanan bir at haline gelecekti.

Her macun tabakası sürülüşte, Ebony Ebony'nin vücudu bir titremeyle sarsılıyordu. Direklerin arasına bağlanmış olan kısrak, birbiriyle çatışan duygular arasında çalkalanıyor gibiydi: Bir yandan vücudunda oluşturulan bu çarpıklıklara başkaldırıyor, öte yandan, mutlak bir biçimde hazırlanmış olan bir plana boyun eğmeye razı oluyordu. Bacaklarına uygulanan bu işlemin, başarının ya da hatanın yeri olmayan, çok karmaşık bir planın bir parçası olduğunu hisseder gibi görünüyordu hayvan; sırtına inen kamçıdan ya da sağrılarını dürtükleyen mahmuzlardan çok farklı bir şeydi bu.

Ebony Ebony üzerine bir övgüye girişti Stella. Sesinde bir âşığın yumuşaklığı vardı. " Tennessee Walkerlarını küçük bir kızken seyrederdim. Başka hiçbir at cinsinde bulunmayan bir uyuma sahiptiler." Stella'nın eldivenli parmakları macunu sürerken Ebony Ebony'nin vücudu hafifçe titredi. Stella, Fabian'ın incelemesi için atın ön ayağını büktü. Ebony Ebony geri kaçar gibi oldu, ama Stella'nın bacağını sıkı sıkı tutan eli güven vericiydi. Stella gözlerini kaldırıp bir an Fabian'a baktı; gözleri masum ve sakindi, boynu ise kadife gibiydi. "Ebony Ebony'yi kardeşim gibi düşünmek hoşuma gidiyor. Ne var ki, ben olmadan yeteneğini ortaya koyamazdı" Ebony Ebony'nin öbür tarafına geçip diğer bacağıyla ilgilenmeye başladı.

"Atı istediğin gibi koşturmaya çalışırken onu sakatlamış olmuyor musun?" diye sordu Fabian.

Stella onun bu sorusunu bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Sakatla-

mak mı? Onun yürüme şekli önemlidir. Bir atın iyi yürümesini başka türlü sağlayamazsın,"

Fabian ikna olmamıştı. "Latin Amerika'da, herhangi bir eğitim görmemiş, ayaklarına özel çizmeler geçirilmemiş doğuştan yetenekli atlara, Paso Finolara bindim. Eğer senin Tennessee Walker'ın da doğuştan yetenekliyse, neden onun ayaklarında yaralar açıyor, birtakım çizmeler, ağırlıklar ve zincirlerle zorluyorsun?"

Stella omzunu silkti. "Doğal yürüyüş yetenekleri geliştirilmeli," diye açıkladı sabırla. "Yetenekler biçimledirilmeli, mükemmelleştirilmeli, eğitimle zenginleştirilmeli; tıpkı senin koşturmak ve atlatmak için safkanları eğittiğin gibi."

"Eğitime bir itirazım yok, tamam. Ama hayvanın canını yakmak, onu ağırlıklarla, çizmelerle, zincirlerle yüklemek..."

"Eğiticilerin diğer at cinslerine uyguladıklarından pek farklı bir şey değil bu." Stella'nın sesi keskinleşti, ama atın ön ayaklarına macun sürerken hâlâ kibardı. "Yarış sırasında gücünün sınırlarını aşması için bir safkanı ne kadar eğitmek gerekir? Ya altı ayak yüksekliğinde ve yedi ayak genişliğinde bir engeli aşması için nasıl eğitmek gerekir? Atlamak, at için doğal bir eylem değildir. Bir at, aç bile olsa, öte yandaki yiyeceğe ulaşmak için bir çitin ya da hendeğin üzerinden atlamaz." Hafif alaycı gözlerle baktı Fabian'a.

"Hem şu treylerine kapattığın Morgan'dan ne haber? Polona uyğun bir hale gelmesi için neler yapıldı ona? Ayrıca, polo oyunu sırasında bir midillinin başına neler gelir?"

"Atlamak ve koşmak, atın doğasının birer parçasıdır," dedi Fabian. "Ama yaralar, zincirler ve çizmeler değil."

"Gem, kamçı, mahmuz ve eyer de değil... Hatta binicinin kendisi bile doğal değil," diyerek yeniden yanıtladı Stella. Sonra, nesnel bir açıklamada bulunmayı yeğledi. "Niyetim, Ebony Ebony'ye doğanın ona bahşetmediği birtakım hareketler yaptırmak değil. Ben yalnızca hayvanın kendi özünü keşfetmesine yardımcı oluyorum. Böyle bir şeyin ona zarar vermesi mümkün mü?"

"Bir süre önce," diyerek söze girişti Fabian, "Amerikan Atları

Koruma Derneği'nin, atları koruma yasası için Kongre'de hazır bulunan üyelerinden biriydim." Fabian sözlerini sürdürürken, Stella tavrını değiştirmeden, ihtiyatla dinledi. "Bu yasaya göre, atların bacaklarında yaralar açılması ve ayaklarına aşırı yük bağlanması yasaklandı. Bu yasa, atların yürüyüşlerini etkilemek için herhangi bir kimyasal madde ya da cihaz kullanılmasını da yasaklamaktadır. Atlara fiziksel acı verecek veya onların sakat kalmasına neden olabilecek eylemler de yasaktır. Ulusal Gösteri'den önce, senin bu yaptıklarından dolayı Ebony Ebony diskalifiye olursa ne olacak? Ya müfettişler hakkında soruşturma açarlarsa?"

Bu sözlerden rahatsızlık duymayan Stella ayağa kalktı. "Ebony Ebony, eğitilmekte olan binlerce Tennnessee Walkerından ancak bir tanesidir. Federal müfettişlerin sayısı ise iki düzineyi geçmez. Atların hepsini biraz zor kontrol ederler!"

"Peki, yasayı çiğnemek mi istiyorsun?"

"Hangi yasa? Şu atları koruma yasası, Güney'den ve bizim Tennessee Walkerlarımızdan haberi olmayan adamlar tarafından konuldu. Onlar yara açmakla atı yağlamak, hayvanın ayağının altını desteklemekle aşırı ağırlık bağlamak arasındaki farkı bile bilmezler. Bu yüzden hepsini birden yasaklamak istiyorlar!" Stella, eldivenli parmaklarındaki macunu, hayvanı yağladığı gibi dikkatle silmeye başladı.

"Peki atın yeteneklerini ortaya çıkarmak konusunda söylenen bu sözler masaldan öte bir şey değilse, açık pazarda doğal yetenekleri daha güçlü atlarla rekabet edebilmek üzere, yetiştiricilerin atlarına uyguladıkları birtakım işlemleri haklı çıkartmak için uydurulmuş bir bahaneyse ne olacak?" dedi Fabian, atın başını okşarken. "Ya sizin bu atlara yaptıklarınız Güneyli efendilerin kölelerine yaptıkları muamelenin değişik bir biçimiyse?"

Stella, eldivenlerini kopartırcasına çekip çıkarttı ve bir köşeye fırlattı. "Bütün bunlar saçma," dedi kararlı bir sesle. "Bizim atlarımız özenli bir yetiştirmenin ürünüdür. Eğitim yöntemlerimize gelince, var olduğu bilimsel bir şekilde kanıtlanmış olan genetik özellik-

leri açığa çıkarmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Atları koruma yasası, bizi, Güneyli atların neslini yok etmekle tehdit ediyor; koca bir endüstriyi yok etmek istiyor. Bu atları seven, yetiştiren, ticeretini yapan yüz binlerce insanı silmek istiyor."

Ebony Ebony'nin hareket etmesini önleyen bağları çözmeye başladı. "Her halûkârda," diyerek alaycı bir bakış fırlattı, "şu senin atları koruma yasası yüzünden atların bacaklarında yaralar açıldığı ya da ağır çizmeler giydirildiği için mahkemeye çıkan kimse olmadı. Bundan sonra olacağını da sanmam." İçten bir tavırla gülümsedi.

Ebony Ebony, kazanmış olduğu yeni özgürlüğüyle, hoplayıp zıpladı, gerindi. Fabian sesini çıkarmadan durdu. Stella ise, gelişigüzel bir tavırla, Ulusal Gösteri'den sonra Kentucky'deki bir koleje gideceğini söyledi. Binicilik ve hara yönetimi dalında tez hazırlatan tek kolej burasıydı. Stella, Tennessee binek atlarını eğitmek için kullanılan yeni yöntemleri incelemek istiyordu.

Stella'nın tavırlarında Fabian'ın ilgisini bileyen bir hava vardı. Aynı anda, Stella'nın kabuğunu henüz kıramamış olduğu dank etti Fabian'ın kafasına. Yaz mevsiminin geri kalan kısmında, dişe dokunur bir harekette bulunamadan, Kentucky'ye gidecek olan Stella'dan vazgeçmek zorunda kalacaktı. Kız, Karavan'a gelmesi için yapılan bütün davetleri reddetmiş, Fabian'ın kendisiyle yakınlık kurmak amacındaki diğer ricalarını da geri çevirmişti. Stella'nın kapalı tutumu Fabian'ı tahrik ediyor, kızın hayatında bir başka erkeğin bulunup bulunmadığını düşünmeye yöneltiyordu. Fabian'ın kıza karşı duyduğu giderek güçlenen ilgi, onun sık sık kızın çalıştığı haraya gitmesine neden oluyordu.

Stella'yı baştan çıkarmak için ne gibi yollara başvurmak gerektiğini düşündü Fabian. Kızın davranışlarını ve gündelik yaşantısını en küçük ayrıntılarına varıncaya dek izledi, yaşantısını oluşturan dokuda ufak bir gedik aradı. Ama hiçbir şey bulamadı. Stella'nın Ebony Ebony'ye duyduğu sevgiyle, hayvanı eğitmek için ona çektirdiği acıyı birbiriyle uzlaştırabiliyor olması ise, kızın Fabian'ın gözündeki esrarengiz kişiliğini iyice anlaşılmaz bir hale getiriyordu.

Sonunda şöyle düşünmeye başladı Fabian: Stella, bir kez cinsel ilişkiye girdiği vakit, bunun kafasında büyüttüğü kadar önemli bir şey olmadığını görecekti. Fabian'ın onu elde edebilmesi, ancak kızın kendisini Fabian'ın sevgilisi olarak hissetmesi ve bunun için kendisini hazırlamasıyla mümkündü. Stella bu evreyi bir kez atlatınca, Fabian ona artık istediği zaman sahip olabilirdi.

Ve Fabian, gelecekte bir gün arzu ettiğinde, geri dönebilir, artık bir kız değil de bir kadın olan, belki nişanlı, belki evli, belki de bir başka erkekten bir çocuk doğurmuş Stella'ya sahip olabilirdi. İşte o gün, anılar darphanesinin bastığı ve yalnızca kendisi için bastığı parayla, kendisine bir ödeme yapılacağını umuyordu Fabian.

Bir sabah, Stella, harada atının ön ayaklarına her zamankinden çok daha ağır zincirler bağlarken, Fabian, bir anlık bir dürtüyle, yardım etmek için onun üzerine eğildi ve kucaklar gibi yaptığı bir hareketle, başı Stella'nın saçlarına sürtündü.

Tam bu sırada, bölmelerden birinin köşesinden, harada çalışan yaşlı bir zenci adam çıktı ve onları gördü. Adam kapıyı biraz geç kapattığı için, geldiğini hemen fark edememişlerdi. İrkilen Fabian, Stella'dan çabucak uzaklaştı. Kızı kucaklarken bir başkası tarafından görülmek istemiyordu.

Zenci adam önce Fabian'a, sonra Stella'ya baktı; ne bir şey söyledi, ne de gülümsedi. Stella zenci adamın bakışlarına karşılık verdi; bakışlarıyla karşılıklı bilek güreştiriyor gibiydiler. Stella'nın yanında durmakta olan Fabian, yeni bir gerçeklik karşısında pürdikkat kesilen bir at gibi, içgüdülerinin kabardığını hissetti. Stella ile zenci adam arasındaki uzay, kızın gözlerinden okunan bir ürpertiyle titreşti. Zenci adam, ansızın yaratmış olduğu gergin havayı, aynı çabuklukla bozdu. Bakışlarını yere indirdi ve harada aramakta olduğu bir şeyi bulamamış gibi bir tavır takındı; ortalıkta biraz dolaştıktan sonra çıkıp gitti. Kapıyı arkasından kapatırken, içine düştüğü dehşetten kurtulan Stella, eski sükûnetiyle yeniden Ebony Ebony'nin yanına döndü ve zincirlerle uğraşmaya devam etti, ama Fabian'a bakmadı.

Aynı günün ileri saatlerinde, Karavanı'nda uzanmakta olan Fabian, Stella ile zenci adamın birbirlerine bakıştıkları sahneyi kafasının içinde uzun uzun evirip çevirdi. Bu sahne, Stella'nın tavırlarındaki birkaç tuhaf noktayı ortaya çıkartıyordu. Stella'nın, Ebony Ebony'ye binerken, bir çitin arkasından kendisini seyretmekte olan zenci oğlanların önünde nasıl bir tuhaf olduğunu anımsadı Fabian. Sonra Güney'e beslediği sevgiyi, getto kaçkını Kuzeylilere duyduğu nefreti, o abartılmış Güneyli hanımefendi tavırlarını gözünün önüne getirdi. Annesiyle babası hakkında konuşmaktan da pek hoşlanmıyordu Stella. Annesiyle babasının yeni aileleri dolayısıyla çok meşgul olduklarını, bu yüzden okula, kendisini ziyarete gelmeye vakitleri bulunmadığını, üstü kapalı bir biçimde söyleyip geçiştiriyordu.

Ertesi gün, Stella haradaki çalışmasını bitirip de yurda dönmek için okulun minibüsüne binmek üzereyken, Fabian onu götürmek için öneride bulundu. Kız gülümsedi, ama onunla birlikte gidemeyeceğini söyledi.

"Sana söyledim," dedi Stella son derece kibarca. "Benim tipim değilsin." Sonra döndü.

Fabian kızın kolunu yakaladı. "Senin tipin değil miyim?" diye sordu. "Bunun nedeni..." Duraksadı. "Bunun nedeni benim beyaz olmam mı?"

Sanki görünmez bir el Stella'yı yakalayıverdi. Bir pandomim figürü yapıyormuş gibi Fabian'a döndü. Boynu ve yüzü belli belirsiz kızardı.

"Anlayamıyorum," diye kekeledi. Fabian'a sabit gözlerle baktı. "Senin beyaz olmanın bununla ne ilgisi var?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Fabian. Gerçeğe ulaşmış olduğundan emindi.

Stella hızla yutkundu, boğazı titriyordu. Sert bir hareketle Fabian'ı itti, sesi tehdit eder gibiydi. "Nedenini bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi Fabian. "Biliyorsun, çünkü herkesin seni beyaz sanmasına karşın, bu kar gibi tenin, bu sapsarı saçların altında

siyahsın, abanoz gibi siyahsın; şu çok sevdiğin kısrağın Ebony Ebony* kadar siyahsın. Bazıları seni beyaz zenci olarak adlandırabilir, bazıları da güzel bir albino ** olarak nitelendirebilir, ama sen safkan siyahsın Stella, şu hiç kimsenin görmediği annenle baban kadar siyahsın, şu haradaki yaşlı adam kadar siyahsın. Yaşlı adam bunu biliyor, ben de biliyorum."

Stella etrafına bakındı, birinin bu sözlere kulak misafiri olabileceği tehlikesiyle panik içindeydi. Dişleri kenetlendi, bir an için konuşma gücünü yitirdi. Sonra fısıldadı: "Hiç kimse bunu bilmiyor. Hiç kimse. Şu yaşlı adam bana sanki bir şeyler biliyormuş gibi baktı, ama hiçbir şeyi bilmiyor. Hiç kimse bilmiyor. Hiç kimse."

"Gidelim," dedi Fabian. "Seni otobüse kadar geçireyim."

Stella, Fabian'a baktı, dudakları titriyordu. Gözleri dolmuştu. "Yalnız olmak istemiyorum," dedi. "Bir süre seninle birlikte kalabilir miyim?" Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

"Kalabilirsin. Ama benimle kalsan da kalmasan da, bildiklerim bende kalacak." dedi Fabian. Kolunu kızın vücuduna doladı.

Karavan'a girdiklerinde Stella'nın hıçkırıkları diner gibi oldu, ama Fabian onun gözlerinin hâlâ dolu dolu olduğunun farkındaydı. Stella, gerçeği itiraf ettikten sonra geçen birkaç dakika içinde değişmişti. O soğuk tavırları, konuşurken isteksizce yaptığı iniş çıkışlar, o yapmacıklı sevimli hali kaybolmuştu. Bütün bunların yerinde bir yara açılmıştı şimdi; korkunun yerini hüzün almıştı.

"Nasıl anladın?" diye sordu. Ürkek bir çocuk gibi, yavaşça, güvensizlik içinde, Fabian'ın elini tuttu, sıkı sıkı kucağına yerleştirdi. "Kim söyledi bunu sana?"

Fabian, eteğin üzerinden kızın vücudunun sıcaklığını duyabiliyordu. "Hiç kimse söylemedi. Sadece bir korkun olduğunu hissettim. Bir şeyler saklıyordun. Sonra şu yaşlı zenci adam sana bakarken yüzünün aldığı ifadeyi gördüm."

(*) Ebony, abonoz demektir. (Ç.N.)

(**) Doğuştan renk hücreleri bulunmayan kişi (Ç.N.)

"Ama ben beyazım," Sesinde bir bezginlik vardı. "Annem ve babam, tüm akrabalarım siyah. Bu beyaz cildimle, saçlarım ve gözlerimle, onların dünyasında yerim yoktu. Onları bırakmak, hiç kimsenin kim olduğumu bilemeyeceği bir yere gitmek zorundaydım. Şimdiye kadar hiçbir beyaz bu gerçeği anlayamadı. Sen nasıl anladın?"

"Belki ben de çocukluğumu beni toplum dışı gören insanlar arasında geçirdiğim için," dedi Fabian. "Ayrıca Amerika'da doğmadığım için burada da bir yabancıyım."

Stella, Fabian'ın elini sıkı sıkı tutmaya devam etti. Gözlerindeki coşkunluk kaybolmuştu; gözlerini yere indirdi. "Şimdiye kadar zenci olduğumu bilmiyordun. Yine de peşimdeydin."

"Beni sana çeken bir şey vardı," dedi Fabian. "Şimdi seni daha fazla tanımak istiyorum."

Elini Stella'dan kurtaran Fabian, iki koluyla birden ona uzandı, parmaklarıyla göğsüne bastırdı. Kızın yüzünü yeniden bir ateş bastı, boynuna ve omuzlarına yayıldı. Fabian kızı bıraktı ve bir eliyle, onun yüzüne dökülmüş olan saçları geriye attı, kızın alnı ve kulakları meydana çıktı. Öbür elinin parmaklarını da Stella'nın yanaklarında dolaştırdı, sonra aşağılara indi, kızın göğüs uçlarını niyet ettiğinden daha bir şiddetle okşadı. Stella irkildi, ani bir endişeyle gerginleşti.

"Annemle babam, bir beyaz olarak yaşamam için beni gönderdiklerinden beri," diye fısıldadı, "kim olduğumu bilmiyorum."

"Bilmek istiyor musun?" diye sordu Fabian.

"İstiyorum." Stella'nın sesi soluğu çıkmıyordu, kollarını göğüslerinin üzerinde kenetlemişti.

Fabian ellerini kızın kalçalarına indirdi ve onu iyice kendine doğru çekti. Stella, Fabian'ın göğsüne yaslandı, itaatkâr bir tavırla sarıldı. Fabian'ın dudaklarına kondurduğu sessiz dokunuşta bir korku vardı. "Onu seninle birlikte keşfetmek istiyorum," diye fısıldadı. Karavan'ın duvarlarına baktı, ansızın nerede olduğunun ve kendisini saran şeyin bilincine vardı.

Fabian'ın Karavan'ı, ikisinin birlikte oldukları bir mabet haline gelmişti. Stella, tanımanın ve tanınmanın önceden planlanmamış bir dünyasına ayak basmıştı. Attığı her adımda, yaptığı her harekette, ayrılmak ve geri dönmek özgürlüğüne sahipti. Canı isterse belirsiz bir hedefe doğru yolculuk edebilir, canı istemezse başladığı noktaya geri dönerdi. Stella'nın özgürlüğü, Fabian'ın davranışlarının temelini oluşturuyordu: Özgür olmayan Stella, Fabian'ın arzularının bir tutsağı olabilirdi ancak. Oysa özgür Stella, şimdi kendi gereksinimlerinin tutsağıydı. Stella ile Fabian'm biricik sesi, sessizlikti. Konuştukları dil ise yalnızca tavırlardan, dokunuşlardan ve okşamalardan ibaretti. Öylesine zengin bir dildi ki bu, konuşmanın yok ettiği bir gücü onlara yeniden kazandırıyordu. Birlikte oldukları saatler içinde, düşünceler duyguları kirletemiyor, duyguların içine nüfuz edemiyordu.

Fabian, bir elektrik lambasının düğmesini açıp kapar gibi basit hareketlerle, bir gözün, bir başın, bir elin ya da bir ayağın kımıldanışıyla, Stella'nın giysilerini bir bir çıkartırdı.

Fabian, kimi zaman giyinik, kimi zaman çıplak olurdu. Kimi zaman da, yalnızca mahmuzları Stella'nın cildi için bir tehlike oluşturan çizmeleri bulunurdu üstünde. Ve Stella'nın giysilerini çıkartırken, giysilerin kendileri kadar gelişigüzel bir yol izlerdi. Ya bir ayakkabıyla ya da bir bluzla başlardı işe; sonunda da Stella'yı başlangıçtaki gibi giyinik, ya da yarı çıplak bir halde bırakırdı. Bazen Stella çıplakken işe başlardı ve onu giydiriverirdi. Kimi zaman ise Stella'ya bir işaret verir ve ona basamaklarda, oturma odasında, yatak odasında, teçhizat odasında, tahta atın üzerinde, hatta ahırdaki midillilerin yanında, ayakta durmasını, çömelmesini veya yere yatmasını söylerdi. Kızı ayakta ya da çömelmiş halde uzun süre tutmazdı; kâh oturtur, kâh kaldırır, kâh yatırırdı.

Zaman zaman elini kızın yüzüne yaklaştırır, kızın bu eli kabul edip etmeyeceğini bekleyerek öylece tutardı. Kız elini tutmadığı za-

man, elini onun yüzüne tekrar tekrar uzatırdı, ta ki kız kendisine boyun eğmekten bunalana dek. O zaman dururdu Fabian, kızı saçlarından tutarak arkasını çevirir, sıkı sıkı yakaladığı başı, kızın dizleri arasına eğerdi. Kız başını çevirip de bir kol boyu uzaktan kendisine baktığında, Fabian, onun bakışlarında, varoluşunun bilincini geri istemekte olduğunu okurdu.

Fabian, ellerinin, dişlerinin ve ayaklarının kızın vücudunda bırakmış olduğu izleri seyreder, kızın yalnızca vücudunun yüzeyiyle yetinip yetinmemek konusunda karar veremezdi. Kızın hareketleri ve yüzünün ifadesi, içindekileri dışarı vurmayı reddettiği zaman ise, Fabian, bu gizli kalmış şeyleri araştırmak üzere kızın içine girerdi. Dizleriyle ya da mahmuzlarıyla dürtükleyerek, kızı bir köşeye doğru yöneltirdi; bir direğe ya da bir rafa, kucaklarcasına sarılırdı kız. Stella'nın vücudu gücünü yitirip kendini salıverinceye dek, Fabian, gövdesinin tüm ağırlığıyla onun üzerine abanırdı.

Fabian, kimi zaman, kızın uyluklarının arasına sıkıştırdığı başına, saçlarının üzerine, dizlerini, butlarını ya da kalçalarını dayardı. Ya da kızın dikkatli bakışları altında, onun hareketsiz vücudu üzerine çömelip otururdu.

Kimi zaman, Stella'nın vücudu, Fabian'ın sıkmasıyla yer yer kızarır, mavileşir ve morarırdı. Fabian, bu morarmış yerleri, birbirlerine karışan varlıklarının birer simgesi olarak görürdü. Mahmuzlarıyla ya da başka araçlarla kızın vücudunda açtığı yaralardan yavaş yavaş sızan kan da Fabian için aynı simgesel anlamı taşıyordu. Fabian, bu yara berelerde, kızın kendisine verdiği yanıtları okurdu.

Fabian, kızın gözleri kapalıyken de ona sahip olurdu; karanlık bir odadaymış gibi hissederdi kız kendini. Ya da Stella, Fabian kendisine sahip olurken ona, duvarlara veya pencereden dışarıya, yaz akşamının kasvetli pusu içindeki çalı yığınlarına bakardı. Stella, Fabian'ın bakışlarının bir hedefiydi ve Fabian, kızın bunu bilmesine izin verirdi. Fabian, kimi zaman, tatması için vücudunu kıza sunardı, kimi zaman da kendisi kızın vücudunu tadardı.

Kimi zaman, Stella yatak odasına götürülmeyi beklerken, Fabi-

an ayağa kalkar, peşinden gelmesi için ona işaret eder, kızı sessizce atların bulunduğu ahıra götürürdü. Orada, hiçbir şey söylemeden, bir köşede durmakta olan bir tomar dergiyi işaret ederdi. Biniciliğin erotik zevklerini anlatan yazı ve resimlerle doluydu dergiler. Sayfaları, samanların ve atların çıkardığı nemle kıvrılmış, ondüleli bir hal almıştı.

Stella, sanki geri kaçmak olanaksızmış gibi, tereddüt ederek yaklaşırdı dergilere. Tomarın önünde durur, bir piyango bileti seçiyormuş gibi gelişigüzel, dergilerden birini çeker alırdı. Sonra raflara dayanır, sayfaları çevirmeye başlardı. Başlangıçta, piyangodan kendisine neler çıkmış olduğunu bir an önce öğrenmek istercesine, hızlı hızlı çevirirdi sayfaları, sonra yavaşlar, kendisini etkileyen o ilgi çekici sayfaya geri dönerdi. Gözleri bir şekle ya da bir fotoğrafa takılırdı; kendisine ait bir şey görmüş, ya da aklına hayaline gelmeyecek bir şeyle karşılaşmış gibi incelerdi fotoğrafı. Bir yazı parçasına ilişirdi bakışları, sonra nemli sayfayı çevirirdi. Ama daha sonra, sanki biraz önce gözlerinin önünden akıp gitmiş olan her şeyi anımsayabildiğini kanıtlamak istercesine, yeniden aynı sayfaya dönerdi.

Fabian, Stella'yı beklerdi. Ahırın sessizliğini yalnızca atların gürültüleriyle ılık solukları bozardı. Bir toynak sabırsızca yeri eşeler, bir başka toynağın üzerine basardı. Sonra hayvan, duvardaki bir halkaya bağlı olan boynundaki ipi çekince, tüyler ürpertici bir ses çıkardı.

Stella dergiyi bir kenara fırlatırdı; gözleri sağa sola kayar, vücudunun görünüşü artık sahip olmaya hazır olduğunu işaret ederdi. Şimdi üçü birlikte, ahırdan oluşmuş yataklarındaydı. Erkekle kadının arasına girmiş olan hayvan, artık dışlanamazdı. Giysilerini çıkarmış olmaları, atın her zaman çıplak olduğunu anımsatırdı onlara. Hayvanın sürekli ısı yayan başı, sağrıları, böğürleri ve beli her zaman görülebilir, koklanabilir ve dokunulabilirdi.

Stella metal tırmığın üzerine uzanırdı; tırmığın uçları kalçalarına saplanır, kollarını gevşek bir halde bırakır, elleri tırmığın üzerinde gezinirdi. O zaman Fabian ona yaklaşır, cildine dokunmayı erte-

lemişçesine saçlarına yapışır ve onu hayvanın yanına götürürdü. Biri beyaz, kuru, pürüzsüz ve serin, diğeri siyah, kıllı, nemli ve sıcak iki yüzey birbirine dokunurdu. Kadının saçları omuzları üzerinde dalgalanır, atın boynuna doğru kayar, onun yelesiyle karışırdı.

Fabian kızın sırtını hayvanın kaburgalarına dayardı. Kızın başı, atın kürek kemiğiyle beli arasında, eyerin yerleştirildiği bölgede dururdu. Fabian kızın vücuduna bastırır, atın sıcaklığı kızın bedenini yalardı. Fabian kızı hayvanın butlarına doğru sürükler, kolları aşağıda olan kızın başı hayvanın kalçalarına sürtünür, hayvanın sağrısı sırtına destek olurdu. Fabian, atın arka ayağına dayanmış olan kızın üzerine eğilir, içine girerdi; dizleri kızın uyluklarına sürünür, karşısındaki vücudun ılık ve açılmış olduğunu hissederdi.

O zaman kızı atın arkasına geçirirdi; kız yüzünü atın butlarına çevirir, kollarını böğürlerine dayar, ellerini yelelere doğru gerip uzatır, hayvanın kuyruğu göğüslerine ve karnına bir şal gibi dökülürdü. Vücudunun ağırlığıyla kızı hayvanın arkasına sıkıştıran Fabian, kıza arkadan sahip olurdu. Aygır, birlikte oynadıkları bu oyunun sessiz bir oyuncusu olarak, sabırla ve sükûnetle beklerdi.

Bundan sonra Fabian, kızı tutup yavaşça atın altına sokardı. Atın gözleri, altında tostoparlak duran kadına çevrilirdi. Atın göğsü, Stella'nın üzerinde nemli bir kubbe halini alırdı. O zaman hayvan Fabian için ayrı bir varlık olmaktan çıkar, kendi varlığının bir parçası haline dönüşürdü.

Zaman zaman, kız kendini kontrol edemez hale gelip de vücudu büküldüğünde ve sessizlik kızın derinliklerinden yükselen bir iniltiyle bozulduğunda, Fabian onu nazikçe hayvanın altından çıkartırdı. Altındaki ısı kaynağının ansızın kaybolduğunu fark eden hayvan, onlara bakmak için başını yeniden eğdiğinde, Fabian kızı hayvanın yanından uzaklaştırır, ahırın sıcaklığından dışarı çıkarır, koridordan geçirip binicilik teçhizatının bulunduğu odaya götürürdü. Teçhizat odası serin olur, havası deri, ip ve metal kokardı.

Fabian, Stella ile kendisine yer açmak üzere, polo topu fırlatan döner mancınığı duvara doğru iterdi. Mancınığın kolları, kuş ce-

setleri gibi birbiri üzerine yığılmış eyerlerle yüklenmiş olurdu. Odanın köşeleri bir sürü gem, kayış ve siperlikle doluydu. Fabian yere yastıklar koyup battaniyeler serer, kızı bunların üzerine yerleştirirdi. Stella, direnmeden, bir havuzun sularına salar gibi bırakıverirdi kendini. Ayaklarının dibindeki koşum takımları, koca bir ağacın kökleri gibi dururdu. Üzerinde, duvara tutturulmuş bir raf vardı; çeşitli binicilik aletleriyle doluydu. Bir başka duvarda, çöreklenmiş haldeyken donup kalmış yılanlara benzeyen çeşit çeşit kayış vardı. Stella, sessizliğin içinde, bu cisimlerden biri gibi görünüyordu ama çok daha parlak ve esnek bir maddeden yapılmıştı.

Fabian, kızın cildini zedelememeye, eklemlerini incitmemeye çalışarak, sanki Stella için imal edilmiş olan bu cisimleri onun ellerine, omuzlarına, el ve ayak bileklerine, dizlerine ve kalçalarına bağlardı. Kimi zaman, kızı yumuşak eyerlerden birine oturtur, ellerini ve ayaklarını üzengilere bağlardı. Daha sonra, onu düşünceleriyle başbaşa bırakır ve yatak odasına geçerdi.

Bir süre sora geri dönerdi Fabian. Kızın ellerini ve ayaklarını çözer, vücuduna doladığı kayışları çıkartırdı. Ama Stella, serbest kalmasına rağmen hareket edemezdi. Vücudu, sinirleri, eklemleri ve kasları üzerinde hâlâ kayışlar varmış gibi hissederdi. Başı önde, göğüsleri eyere yapışık, kalçaları ayrık bir halde öylecene kalıverirdi. O zaman Fabian eyerle kızın arasına girer ve onu kucağına alırdı.

Fabian, Stella'yı giydirip yurda götürürken, onun tekrar geri gelip gelmeyeceğini merak ederdi. Ama Stella, Karavan'dan her ayrılışından sonra tekrar geri gelirdi.

Ebony Ebony, Ulusal Gösteri'ye kabul edilmedi. Düşleri yıkılmış ve sinirleri bozulmuş olan Stella'yı teselli etmek mümkün değildi. Stella, koleje gitmek üzere hareket etmeden önce, kısrağını açık arttırmayla satışa çıkardı. Gösteriye kabul edilmemiş olmak Stella için yeterince acı verici bir olaydı, kısrağından ayrılmaksa üzerine

tuz biber ekiyordu. Bu yüzden açık arttırmaya gitmedi. Ama Fabian gitti; Morgan'ını takas edip üzerine Eugene Stanhope'un kendisine armağan ettiği paranın bir kısmıyla, teke tek polo karşılaşmalarından kazanmış olduğu paraları da ekleyerek, açık arttırmada Ebony Ebony için en yüksek parayı önerdi. Ebony Ebony'nin yanı sıra, eşkin gidişiyle tanındığı halde başarısız olmuş bir başka atı daha satın aldı. Stella, atın parasını aldıktan sonra, Fabian'ı son bir kez görmek için Karavan'a gitti. Vedalaşmaları da, tüm buluşmaları gibi sessiz geçti.

Portatif bir ahıra sahip olmanın yanı sıra, binicilik üzerine dersler vermeye ve çalışmalar yapmaya da hazır olan Fabian, birkaç ay içinde, satın aldığı iki atı, polo için eğitmeyi başardı. Ayrıca hayvanlara yeni birer ad koymayı da kararlaştırdı ve atlar, bundan böyle Big Lick ve Gaited Amble olarak bilindi.

Birkaç yıl sonra, Stella'yı tanıyan Kentuckyli bir hara sahibi, onun koleji bitirdikten sonra evlendiğini söyledi Fabian'a. Genç kocası zenci hakları için uğraş vermişti, şimdi ise Washington'daki bir avukatlık bürosunun önemli bir ortağıydı. Stella ile kocasının çocukları yoktu.

Bir zaman sonra, arabasını Virginia'ya doğru sürmekte olan Fabian, Washington'a bir-iki saat uzaklıkta bir yerde buldu kendini. Aklına Stella geldi ve onu telefonla aradı. Fabian'ın sesini duymak Stella için bir sürpriz olmuştu. Kocasıyla tanıştırmak için onu evine davet etti.

Fabian, Washington'a ertesi sabah vardı. Kent anababa günüydü; Karavanı, çeşitli eyaletlerin plakalarını taşımakta olan koca bir otomobil ve otobüs filosunun içinde sabırla ilerledi. Boyunlarından sarkan makineleri, ellerinde kent rehberleriyle, turistler yollarda piyasa yapıyorlardı. Fabian, East Potomac Parkı'nın yanından geçti; diplomatik çevrelerin devam ettiği bir polo sahasıydı burası. Beyaz Saray'a yaklaşırken, Karavan trafikle birlikte durdu. Caddenin iki

kıyısına bir düzine polis arabaşı park etmişti, tepelerindeki lambalar dönüyor, yanıp sönüyordu.

Beyaz Saray'ın karşısındaki Lafayette Parkı'nda, yüzlerce kızılderili çadırı kurulmuştu. Hayvan derisinden yapılmış olan bu çadırlar, canlı renkleri ve tepelerindeki deri şeritleriyle, bir başkent havasına ters düşüyordu. Fabian, çadırların üzerindeki afiş ve pankartlardan, bunların Uzun Yürüyüş adı verilen gösterinin bir parçası olarak kurulmuş olduklarını anladı. Kızılderili kabileleri birkaç gündür Washington'a doğru yürüyorlardı. Fabian'ın kente gelişi, ilk Amerikalıların bu sessiz başkaldırısıyla aynı güne rastlamıştı.

Fabian'ın gördüğü kızılderililer genellikle yaşlıydı, ama birçoğunun ellerinde ya da kucaklarında küçük çocuklar vardı. Kongre'-deki beyaz adamların Kızılderililer aleyhine çıkarmış oldukları bir yasayı protesto eden pankartlar taşıyorlardı. Devletin mali yükünü üstlendiği bir programla, kızılderili kadınların kısırlaştırılmasına bir son verilmesini istiyorlardı. Birleşik Devletler hükümetinin yasal olmayan yollarla ellerinden aldığını iddia ettikleri toprakların geri verilmesi için de ısrar ediyorlardı.

Karavan'ın diğer arabaların tepesinden daha yüksekte olan şoför kabininden bakan Fabian, çoğu genç, bir grup kızılderilinin, bağırıp çağırarak Beyaz Saray'ın bahçe kapılarına yaklaşmış olduklarını gördü. Biraz sonra, iyi silahlanmış bir polis duvarıyla karşı karşıya geleceklerdi.

İlk hareket polisten geldi; coplarını şiddetle savurarak saldırıya geçtiler. Kızılderililer bu saldırı karşısında sarsıldılar, ama geri çekilmediler. Sonra, arkalarındaki kalabalığın baskısıyla isteksizce ileri atıldılar. Korkuya kapılan polis, darbelerini şiddetlendirdi; kızılderililer, cop darbeleriyle birer ikişer yere yıkıldı. Kalabalığın kabaran dalgası baskısını arttırdı; tüyler, battaniyeler ve boyalı suratlarla birlikte ileri atıldılar. Dayak yiyen ve ayaklar altında kalıp ezilmek tehlikesiyle canhıraş bağıran insanların arasına sıkışmış olan arabalar, kornalarını acı acı öttürdüler. Bir kadın, feryat eden bebeğini havaya kaldırdı. Kadının yüzündeki kan lekeleriyle boyaları bir-

birinden ayırt etmek olanaksızdı. Kalabalıktan kollar uzandı; elden ele aktarılan bebek çadırların bulunduğu güvenlikli yere ulaştırıldı.

Stella ve kocası, konforlu bir dairede oturuyordu. Stella kapıyı açtığı zaman Fabian'ın karşılaştığı şekil, bir zamanlar yakından tanımış olduğu kişiden daha kadınsı, daha güzeldi. Stella'nın kocası rahat tavırlı, yakışıklı, genç bir adamdı; hareketli kişilerin o çevik görünümüne sahipti.

İçkilerini içerlerken Stella, öğrencilik yıllarından ve Fabian'ın derslerine devam ettiği günlerden belleğinde kalmış olan tatlı anıları anlattı. Fabian, Stella'nın kocasının bu duruma göstermiş olduğu nazik ilgide, olağan dışı bir şey sezinlemedi.

O akşam, üçü birlikte yemek yedi. Stella'nın kocası, ertesi sabah New York'a bir iş yolculuğuna çıkmak zorunda olduğunu söyledi. Oradan da bir haftalığına Avrupa'ya uçacaktı. Stella, kocasının yanında, Fabian'dan birkaç gün Washington'da kalmasını istedi. Çalışma yapması için Fabian'a burada bir yer bulabilirdi. Kendisi de Ebony Ebony'ye binebilmek için can atıyordu. Stella'nın kocası da ısrar edince, Fabian kalmaya karar verdi.

Fabian ertesi gün, öylesine bir merakla, hatta çekinerek, Stella'yı görmeye gitti. Neyle karşılacağını bilmiyordu; Stella'nın bir gün önceki sesi ve tavırları, bir zamanlar aralarında bir şeyler geçmiş olduğunu anımsatır gibi değildi.

Stella, Fabian'ı yalnız karşıladı. Boynundan ayak bileklerine kadar uzanan, süslü püslü bir kaftana sarınmıştı. Kahve ikram ederken, kocasının programa göre yola çıkmış olduğunu belirtti. Fabian'a, kendisiyle yeniden birlikte olduğu için sevindiğini söyledi, ama öylesine duygusuz bir sesle konuştu ki, Fabian, ürkmüş bir halde, onun yüzündeki ifadeyi yakalamaya çalıştı. Stella, o yaz mevsiminde Karavan'a geldiği günlerdeki gibi baktı Fabian'a. Hâlâ o günlerdeki gibi bir işaret bekliyordu Stella ve bu işareti almadan, ne ileri ne geri, bir adım atmaya bile niyeti yoktu.

Fabian hiçbir şey söylemedi; yerinden kalktı, yavaş yavaş yürüyerek oturma odasına geçti, yatak odasına girdi. Yerdeki kalın halı, ayak seslerini yuttu; peşinden gelen Stella'nın ayak seslerini de...

Fabian yatak odasının kapısını kapattı. Pencerelerin kepenkleri örtülüydü; sabah ışığının, içeriye süzülebilmek için yaptığı girişimler, karanlık oda tarafından yenilgiye uğratılıyordu. Fabian, Stella'nın yatağına oturdu, Karavan'daki yatağı ve o yatağın üzerinde yaptıklarını anımsadı. Üzerlerinde salınmakta olan karanlığın yasalarını merak ederken soyunmaya başladı. Stella hareketsiz duruyor, Fabian'ın vereceği işareti bekliyordu. Fabian, eliyle beklenen işareti verdi. Stella, denizdeki bir dalganın üzerindeymiş gibi, dalgayla birlikte çöküverdi; vücudu, Fabian'ın ayakları dibinde esnek bir yay oluşturdu. İkinci bir işaretle giysisinin önünü açtı; yılanlar, yapraklar ve kuşlarla işli parlak kaftan, halının üzerine döküldü.

Fabian, bir süre sonra bir ses duydu; güçlü bir erkek sesiydi bu. Hemen ardından Stella da aynı sesi duydu. "Benim, sevgilim! Geri dönmek zorunda kaldım!" Stella kapıya doğru fırlarken, odayı meydana getiren uzay küçülüverdi -Fabian'dan işaret almadan yaptığı bir hareketti bu- ama Stella kapıya varamadan, kocasının vücudu uzayı doldurdu.

Holden vuran ışığın altında, adamın kapıda durduğu fark ediliyordu. Eliyle duvarı yokladı ve elektrik düğmesini çevirdi: "Stella, burada mısın?" diye sordu, birdenbire vuran ışıkta gözlerini kırpıştırarak. Yatağın yanında durmakta olan Fabian'ı gördü; bakışları yastıklara ve yatak örtülerine kaydı. Sonunda Stella'ya döndü; bakışları karısının göğüsleri ve karnı üzerinde donup kaldı. Sonra geldiği gibi, hızla çekip gitti.

Sürekli bir gezgin hayatı yaşayan Fabian, bir odanın ya da bir evin duvarları içine kapanmak üzere, dünyasından pek ender ola-

rak dışarı çıkardı. Bir odada ya da bir evde yaşadığı zaman, ruhu bedeninden ayrılıyormuş gibi hissederdi; kendine yeşil bir alan bulamamış bir midilliye dönerdi. Belli bir adresi ya da aile bağları bulunmayan Fabian'la karşılaşmak, ancak bir rastlantı sonucu gerçekleşirdi, ya da Fabian'ın kendisi bağlantı kurmak istediği zaman.

Bu yüzdendir ki, kocasının Stella'yı boşadığını ve kadının, Arkansas'a, Totemfield'e gitmiş olduğunu nereden duyduğunu anımsayamadı Fabian. Herhalde, ya polo turnuvalarında, ya da arasıra gittiği at gösterilerinden birinde kulağına çalınmıştı. Stella yeniden evlenmemiş, kocasının ödediği nafakayla Double Bridle adında eski ve harap bir hara satın almıştı. Burası, Fabian'ın birkaç yıl önce bir dizi seminer vermiş olduğu yerdi. Bir zamanlar Stella'ya bu haradan söz etmiş olduğunu anımsayan Fabian, onu ziyaret etmek için içinde bir istek duydu.

Karavanı'yla oradan oraya gezmekte olan Fabian, Stella'nın izini kaybetmişti; ama şimdi, onun yanındayken, bir firarinin yorgunluğunu hissediyordu.

Fabian, derme çatma bir masanın arkasında oturan Stella'ya baktı. Stella oradaydı; bir zamanlar, bir çayırda, bir kafede ya da Karavan'ın sözcüklerle tanımlanması olanaksız odasında, her görünüşünde Fabian'ı altüst eden Stella oradaydı; Fabian'ın içinde, zevkin ve acının geçerli tüm kurallarını çiğneyen bir sahip olma duygusu uyandıran Stella oradaydı. Bir sürü anının saldırısına uğradı Fabian; hayal gücü, yeni imgeler kurmayı reddediyordu.

Stella, kendisini incelemekte olan Fabian'a bekleyerek karşılık verdi. Fabian, o alışıldık sorgulamalara girmekten kaçınarak, alçak bir sesle, "Burada benim yapabileceğim iş var mı?" diye sordu.

"Bir kitap üzerine yorum yapmaya ne dersin?"

Stella, bakışlarını Fabian'dan ayırmadan, binicilik kitaplarıyla dolu bir rafı işaret etti. Fabian ayağa kalktı, kitaplara bakmak üzere rafın önüne gitti. Çekip çıkardığı üç cilde (kendi kitaplarıydı bunlar) belli ki kimse el sürmemişti; hâlâ yepyeniydiler.

"Buralarda senin kitaplarını alan yok," dedi Stella. "İçlerinde resim, hatta hiçbir şekil bulunmamasından şikayet ediyorlar. Ayrıca senin binicilik hakkında yazdığın şeyler onları rahatsız ediyor."

Fabian omzunu silkti. O, yalnızca kendisine apaçık görünen şeyleri yazmıştı. Yine de, her zaman kitaplarını savunmak durumunda bulurdu kendini.

"Neden daha yenilir yutulur bir şeyler yazmıyorsun?" diyerek devam etti Stella, "neden kazaları ve sakatlanmaları bu kadar büyütüyorsun?"

"Çünkü atlar, oturma odasında sevip okşamak için beslenen hayvanlardan değildir, Stella. Ne kediler kadar zeki, ne de köpekler kadar sadıktırlar. At sırtında yapılan sporlar tehlikelidir. Sen, ben ve atlarla ilgilenen bazı kişiler, bunu biliriz. Ama çoğu bilmez, bu yüzden de yaralanır, sakatlanır, hatta hayatını kaybeder."

"Yine de senin kitaplarını okumayacaklardır."

"N'apalım yani? Sekiz yüz milyon Çinli de okumayacak! Ama benim binicilik üzerine bildiğim şeyler, başkalarıyla paylaşmam gerektiğini hissettiğim gerçeklerdir." Fabian birdenbire kitapları yeniden rafa yerleştirdi, konuyu değiştirmeye hazırdı.

"Bugünlerde nasıl geçiniyorsun?"

"Tabii ki, kitaplarımla değil. Bu yüzden bir işe ihtiyacım var. Bana göre bir iş bulabilir misin?"

Stella, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Pek sanmıyorum," dedi iç çekerek. "Totemfield artık senin burada ders verdiğin günlerdeki gibi değil. Tennessee Walkerlarını ve binek atlarını beslemek ve teşhir etmek, bugünlerde çok büyük bir iş. Ben bu işte treni kaçırdım." Büronun duvarlarında göz gezdirdi. "Herhalde yakında burası da yıkılacak."

Fabian'ı rahatsız etmiş olduğunu fark etti Stella. "Ama merak etme," dedi gülümseyerek. "Kendini ve midillilerini formda tutmak için hafta içi günlerde sahalarımızda çalışma yapabilirsin." Sustu. "Ama topun pencerelere gelmemesine dikkat et." Kendisini rahatsız eden bir şey aklına gelmiş gibi, takvime baktı Stella.

"Senin kafanda ne tür bir iş var?" diye sordu.

Fabian iskemlenin üzerinde gerindi. "Belki, Güneyli, zengin bir oğlana biraz polo öğretirim."

Stella, alaycı bir şaşkınlıkla baktı. "Polo mu? Totemfield'de mi? Burası efsanevi güneydir, Fabian. Senin o hızlı atlarının yetiştiği yer burası!"

"Hızlı ata herkes binebilir, ama polo oynamak için onu öğrenmek gerekir."

"Eğer zenginseler, Retama Polo Merkezi'nde öğrenirler. Boca Raton'da, Oak Brook'da, Fairfield'de, her yerde, ama burada değil."

"Öyleyse benim için bir teke tek polo maçı düzenleyebilir misin?"

"Teke tek polo maçı mı?"

"Yakın zamana dek, polo teke tek oynanırdı. Şimdi zenginlerin rodeosu oldu. Bugünlerde nasıl para kazansam dersin?"

"Zenginlerin hâlâ bu tür oyunlar oynadıklarını bilmiyordum," dedi Stella.

"Onlar belki oynamıyorlardır, ama ben oynuyorum."

"Zenginin biri neden seninle teke tek polo maçı yapmak istesin ki?" diye sordu Stella.

"Zenginler neden oyun oynarlar? Eğlenmek için, para için, gösteriş için."

Stella, Fabian'ı iğnelemeyi sürdürdü. "Biliyorsun, polo buralarda o kadar önemli değil. Bu yaştan sonra, artık sen de önemli değilsin. Neden golf oynamayı denemiyorsun? Atsız oynanan bir polo... Bisiklet polosuna ne dersin? Ya da en iyisi sutopu, bol bol yüzersin..."

Polo oynayış biçimi, Amerikan polo tarihindeki diğer oyunculardan daha iyi bilinen Fabian, *Polo Dergisi* tarafından, bir zamanlar alçaktan uçan, yaratıcı, bir *sentor** olarak adlandırılmıştı. Ülke-

---

(*) *İnsan başlı at biçimindeki mitolojideki yaratık. (Ç.N.).*

nin en iyi atçılık dergisi *Equus* ise, onu bir filozof polo oyuncusu olarak nitelendirmiş ve övmüştü; Fabian'ın kitapları, okuyucunun, binicilik deneyimlerine duygusal yaklaşımına izin vermiyordu. Ama şimdi, aradan topu topu on yıl geçtikten sonra, büyük mağazalarda bile en çok iki üç kitabını görebiliyordu ve şu ya da bu kentte durup da mağazaları incelediği zaman, bu az sayıdaki kitabın da pek satılmadığını üzülerek görüyordu. Arasıra, mağaza yöneticilerine kitaplarının satışındaki bu yavaşlığın nedenini sorduğunda, ikircikli yanıtlar alıyordu. Halk, genellikle, bol resimli kılavuz kitaplar ve biniciliğin kolay bir eğlence aracı olduğunu anlatan yazılar görmek istiyordu; resimsiz, fotoğrafsız, çeşitli düşüncelerle dolu kitaplardan hoşlanmıyorlardı. Fabian'ın kitapları bu yüzden piyasada tutulmuyordu.

Fabian, resimli anlatımlara güven duymadığından, yayıncılarının, kitaplarına resimler koymalarına izin vermezdi. Görme duyusuna aşırı hitap etmek, sinsice bir davranıştı; resimler, gerçek dünyanın aldatıcı bir görüntüsüydü. Bilginin, her şeyden önce bir görüntü olduğu düşüncesine karşı direniyordu Fabian. Oturduğu yerden rahat rahat seyreden pasif bir gözlemcinin tutumunu reddediyordu. Ona göre, böyle bir tutum, her insanın içinde bulunan hareketli ve akıcı imgelerin aktif davranışını engelliyordu.

Fabian'ın ilk kitabı *Runaway**, binicilerin uğradığı travmalarla ilgiliydi ve bazı eleştirmenlerin, Fabian'ı, biniciliğin yerleşik ilkelerini önemsememekle suçlamalarına rağmen, övgüyle karşılandı. *Obstacles***, ikinci yapıtıydı ve binicilik alanında meydana gelen çok daha karmaşık tehlikeler üzerine yazılmış bir denemeydi. Kitabın cüretkârlığı alkışla karşılandı, hatta *National Horse Lovers Award**** gibi çok önemli bir ödülü bile kazandı, ama eleştirmenlerin bir çoğu

* *Kaçak (Ç.N.)*

** *Engeller (Ç.N.)*

*** *Ulusal Atseverler Ödülü (Ç.N)*

tarafından dışlandı. Bu kişiler, kitabın biniciliğe yeni başlayan kişileri uyaran bilgilerini dikkate almaktansa, biniciliğe yeni başlayan kişileri bu kitabın etkisinde kalmamaları için uyarmayı yeğliyorlardı. Diğer kitaplara gösterilen tepkiler de aynı şekilde sürüp gitti. Binicilik sanatı üzerine ileri sürdüğü düşünceleri iç karartıcı buluyorlar, anlatılan olayların, taş yürekli bir yazar tarafından zalimce abartılmış olduğunu ileri sürüyorlardı.

Kendisini Fabian'ın hayranlarından biri olarak gören bir kitabevi sahibi, Fabian'ın kitaplarının, geniş bir okuyucu kitlesi bulmaması karşısında, altüst olmuştu. Eğitim görmüş bir adamdı bu, iyi bir biniciydi de. Fabian, bir gün, kasabadan geçerken, hem adamı görmek, hem de son kitabı *Prone to Fall*'un* satış durumunu öğrenmek için dükkanın önünde durdu. Dükkana girdiği zaman, satın aldığı iki kitabın parasını ödemekte olan otuz yaşlarında, şık bir kadın gördü. Kitaplardan biri, *Prone to Fall*'du.

Fabian'ı gören dükkancı keyiflendi; en sevdiği yazarlardan birinin kitabı yazarın gözleri önünde satıldığı için mutlu olmuştu. Böylesi bir raslantı karşısında zevkten titreyen adam, kitapları satın almakta olan kadına doğru saygıyla eğildi.

"Bağışlayın bayan," diyerek söze girişti, kadının meraklı bakışları altında ve eliyle Fabian'ı işaret etti. "Bu beyefendi, Bay Fabian'dır; satınalmakta olduğunuz kitaplardan birinin yazarı." *Prone to Fall*'u tezgahın üzerinden kaldırdı. Fabian'ın kitabın arkasındaki fotoğrafını gösterdi.

"İşte bu da yazarın kendisi," diyerek kadının da sevince katılmasını bekledi. Kadın, istifini bozmadan gözlerini kitaptan kaldırdı ve Fabian'a baktı. Bakışları bir an onun üzerinde kaldı, sonra kitaptaki fotoğrafa döndü. Sonra, bir kez daha Fabian'a baktı. Dükkancı, kadının Fabian'ı takdirle karşılayacağını umuyor, kabına sığamıyordu.

(*) *Düşmeye Mahkûm (Ç.N.)*

"Bu kitabı almayacağım galiba," dedi kadın ve dükkancının şaşkın bakışları altında, Fabian'ın kitabını kesin bir tavırla kenara itti. Dükkancı afalladı, kekelemeye başladı. Fabian adamı yatıştırıcı bir hareket yaptı. Kadın öteki kitabın parasını ödedi, herhangi bir rahatsızlık duymadan iki adamı başıyla selamladı, çıkıp gitti.

Fabian konuşurken Stella'ya bakmadı. Gözlerini duvardaki kocaman bir Tennessee binek atı posterine dikti. Hayvanın iskelet boyutlarını ve eklem açılarını gösteren bilimsel bir şemaydı bu.

Fabian birdenbire yüzünü Stella'ya döndürdü. "Bir işe ihtiyacım var," diye tekrarladı, kesin bir sesle.

"Sen çevresi geniş bir kişi olarak tanınırsın," dedi Stella. Sonra, sesini yumuşatarak, "Şu senin polo meraklısı zengin arkadaşın nerelerde?... Adı neydi onun? Hani Karavan'ı alman için sana yardım etmişti."

Fabian gözlerini duvardaki at şekline kaydırdı. "Stanhope," dedi kısaca, "Eugene Stanhope. Bir kazada öldü." Ses tonu, bu konuyu kapattığını işaret ediyordu.

"Stanhope." Stella'nın konuyu kapatmaya niyeti yoktu. "Stanhope, Stanhope," diye mırıldandı, parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çalarak. Sonra karşısındakini kışkırtan o meşhur tavrıyla başını salladı. "Sanırım senin için küçük bir iş bulabilirim."

"Ne kadar küçük?"

"Öğrencilerimizden biri, Betsy Weirstone, okul arkadaşı Vanessa Stanhope için bu gece bir parti veriyor. Vanessa, Eugene'in akrabası mı?"

Fabian, Vanessa'yı tanıyor olduğunu belli etmedi. "Bilmiyorum. Ortalıkta bir sürü Stanhope dolaşıyor. Bu partiye mi katılacağım?"

"Pek öyle değil. Ama eğlenceye katkıda bulunabilirsin."

"Nasıl?"

"Betsy, gece için bir sürpriz planlıyor. Beyazlar giymiş ve beyaz bir ata binmiş esrarengiz bir yabancının, alacakaranlıkta, evin

önündeki çayırda, ansızın ortaya çıkmasını istiyor. Vanessa ve diğer bütün konuklar orada olacak; kimsenin bu işten haberi yok. Bu maskeli binici rolünü, yardımcım Tommy'nin oynamasını düşünmüştük, ama karısı hasta olduğu için Tommy gelemeyecek."

"Sonra?" Fabian, herhangi bir yorumda bulunmadan ihtiyatla bekliyordu.

"Sana Trekky'yi vereceğim; şu bizim beyaz Paso Fino'yu. Ben satın almadan önce, polisler tarafından gösteri atı olarak kullanılıyordu." Sustu, herhangi bir heyecan belirtisi göstermeden Fabian'a baktı. "Sen Paso'ları, onların hani şu hiç eğitim gerektirmeyen doğal yürüşlerini severdin." Stella, anılarını şöyle bir karıştırdıktan sonra devam etti. "Önce gölgelerin içinde daireler çizeceksin. Sonra, Trekky'nin o özgün yürüyüşünü göstere göstere yaklaşacaksın. Daha sonra kalabalığın üzerine dörtnala gidecek ve onların tam önünde duracaksın. Eyerin üzerinde ayağa kalkıp Vanessa'yı, sevgili Dulcinea'yı* selamlayacaksın ve gecenin konuğuna nazikçe bir gül atacaksın."

Stella, Fabian'a övgü dolu bakışlarla baktı. "Beyazlar sana çok yakışacak. Giysileri buradaki bir okul tiyatrosundan temin ettim. Beyaz pantolon, bir pelerin, sırmadan bir maske, tüylü bir şapka, bir kılıç, çizmeler, eldivenler... Adını sen koy artık. Gerçek bir şey olacaksın Fabian... Rozinante'sinin üzerinde bir Don Kişot!" O her zamanki kışkırtıcı kahkahasını attı.

Fabian kahkahaya aldırmadı. "Bu işi yapacağım. Karşılık olarak, atlarımı tımar edip vereceksin. Yarın sabah onları antrenmana çıkaracağım."

Stella saate bakıp kalktı. "Git biraz dinlen. Saat yedide beyazlarını giymiş olarak bekle. Ben, buluşma yerimizde, Trekky ile birlikte olacağım."

---

* *Dulcinea: Cervantes'in* Don Kişot *adlı romanının kahramanı, şövalye Don Kişot'un sevgilisi (Ç.N).*

Karavan'a geri dönen Fabian, Stella'nın kendisine vermiş olduğu kostüm çantasını açtı. Bir sürü beyaz nesne saçıldı ortalığa; odanın içini bir kâfuru ve çamaşır suyu kokusu doldurdu. Fabian, uzun eldivenleri, yumuşak deriden beyaz çizmeleri, bir alev gibi dalgalanan pelerini elleriyle yokladı; daha önce giyilmiş olduklarını gösteren bir işaret yoktu. Üç köşeli şapkanın üzerindeki beyaz tüy, bir iskeletin gölgesine benziyordu. Fabian, kostümleri, yatağın bir kenarından öbür kenarına doğru birer birer dizdi; artık Vanessa'yı düşünebilirdi.

Omzuna, ense köküne bir sancı saplandı; ya kramp girmişti, ya da bir arterit uyarısıydı.

Fabian, Double Bridle Haralarında ders vermeye başladığı sıralarda, o zamanlar Vanessa Stanhope'un devam etmekte olduğu özel okulda bir konferans vermeye çağırılmıştı. Fabian'ı yaşlıca bir kadın olan okul müdiresi karşıladı. Fabian, onu, zaman zaman, dresaj ve atlama dersleri sırasında izleyiciler arasında görürdü. Konferans komitesinin temsilcisi olan öğrenciler müdirenin etrafında toplanmıştı; Vanessa da bunlar arasındaydı. Fabian, Vanessa'nın bir spor ceket ve plili bir etekten ibaret okul üniformasının, vücudunun biçimini gizlediğine dikkat etti, iyi tanıdığı bir vücuttu bu. Bir öğretmen rolü oynamakta olan Fabian, kızı selamladı. Öğrenci rolündeki Vanessa ise birbirlerini ne denli iyi tanıyor olduklarını gizleyen yeteneğiyle karşılık verdi. Kızı akranları arasında gören Fabian, hem kendi yaşını, hem de Vanessa'nın yaşını anımsadı; birlikte okulu gezerlerken, kızların attığı kahkahaların tazeliği Fabian'ı yutuverdi.

Dersliklerden birinde durdular; öğretmen, biyolojiyle ilgili bir film gösteriyordu. Bir yaşam sürecinin görüntüleri beyaz perdede akıp giderken, Fabian, kızların yüzündeki huzurlu ve bilgiç ifadeyi gözlemledi. Filmdeki sevgililer el ele tutuşuyor, öpüşüyor, kucaklaşıyor, sonunda da kaçınılmaz olarak embriyo, cenin ve doğum meydana geliyordu.

Gezinti devam etti; Fabian, okulun video merkezinden geçti.

İçerisi televizyon setleri, ekranlar, film ve televizyon kameralarıyla doluydu. Sonra bir başka odaya, teknolojinin cephaneliğini andıran bilgisayar odasına girdiler. Her bilgisayarın arkasında, kimileri Vanessa'nın yarı yaşında kızlar vardı. Dizlerine kadar çıkan uzun konçlu çoraplar giymiş olan rehber kız, bir bilgisayarın hafıza sistemi hakkında kendinden emin bir tavırla açıklamalarda bulundu.

Fabian, kendisini, yaşam yolunun çoktan ortalarına gelmiş bir adamı, bu kızlardan ayıran şeyin ne olduğu üzerine sık sık kafa yorardı. Zaman, yaş ve fiziksel güç gibi geleneksel engellerin birbirine duyulan ilk yakınlaşmada da, sonunda meydana geleceğini bildiği o uçurumun oluşmasında da neden bu kadar önemsiz bir rol oynuyormuş gibi göründüğünü merak ederdi.

Fabian, tabii ki, bu genç kadınların olağanüstü dayanıklılıklarıyla esnekliklerinin, yorgunluğa pek aldırış etmediklerinin, birazcık dinlenmek ya da uyumakla çalışabildiklerinin, pek az yiyerek işlevlerini yerlerine getirdiklerinin farkındaydı. Bunlar kendisinin ayak uydurabileceğini pek sanmadığı güçlerdi; ne var ki, kızlarla kurduğu ilişkilerde o denli önemli değildi. Sıradan bir kızın bile yüzündeki bozulmamış tazeliği, vücudunun kıvraklığını, kendisininkiyle karşılaştırıldığında son derece gergin olan cildini seyretmekten zevk alıyordu. Fabian, gençliğin niteliklerini, birer işaret, birer simge, güzelliğini yansıtan bir ayna olarak kabul ediyordu; yoksa, deneyim ve bilgiyle bir bağlantısı yoktu bunların. Yine de, güzel olsun ya da olmasın, Fabian'ın Karavan'ın samimi havasına çağırdığı bir kızın hem kendisi hem de Fabian hakkında bir görüşü olurdu ve bu görüş, temelde, Fabian'ın görüşüyle benzeşirdi. Öyleyse, bakışmalardaki bu uçurumu meydana getiren neydi, bu engel nelerden oluşmuştu?

Fabian, bütün bunların nedeninin anılar olduğuna karar verdi.

Geçmişini düşündüğü, geçmişin yıllardan, hatta onyıllardan oluşan koridorlarında gezinip incelemeler yaptığı zaman, yerleşik ve sürekli bir varlık göremiyordu; şimdilik tükenmiş ve terk edil-

miş ama anılarda hâlâ yaşayan bölük pörçük pek çok kişilik ve düşünceden başka bir şey yoktu. Öyleyse, Fabian'ın geçmişi, yaşadığı belli anlarda kendisini yargılamış, değerlendirmiş ve cezalandırmış süreçlerle dolu bir ardiyeden başka bir şey değildi.

Gelgelelim, Fabian'ın çocukluğu ellerinin arasından kaçıp gidiyordu. Anılar orada sendeliyor, ardiye altüst oluyordu. Kendisini, çocuk haliyle, solgun bir dizi mücevher gibi görüyordu; şimdiki gerçekliğiyle bir ilintisi yoktu; yabancı bir ailenin albümündeki fotoğraflardan meydana gelmişti.

Vanessa ise, Fabian'la birlikte olmuş olan diğer kızlar gibi, geriye baktığında tek bir geçmişle yüzyüze geliyordu: Bozulmamış bir çocuk görüntüsü. Vanessa'nın Fabian'la birlikteyken sahip olduğu şimdiki kişiliği de, kendisinin yetişkin bir insan olarak tanıdığı biricik kişilikti.

Fabian yataktan kalktı, traş oldu, duş aldı, yeni serüveni için hazırlandı. Sırma kemerli tünik, üzerine tam oturdu; pantolon belki biraz dardı; çizmeler de azıcık büyüktü. Gelişigüzel bir hareketle pelerini sırtına attı. Giyimini tamamladıktan sonra aynada kendine baktı: Yansıyan görüntü onu memnun etti. Tepeden tırnağa beyazlar içindeydi; şapkanın geniş kenarı yüzünü gölgeliyordu; belindeki kılıç, bir şövalye görüntüsünü tamamlıyordu. Fabian, bu haliyle, olduğundan daha genç görünüyordu.

Stella, arabasını Karavan'a doğru sürdü ve iki kez kornaya bastı. Fabian, solmakta olan gün ışığına çıktı, kimsenin kendisini görmemesini diledi. Treylerin kabinine tırmandı ve kostümünü kırıştırmamaya özen göstererek Stella'nın yanına oturdu.

"Hiç de fena değil," dedi Stella. "Gece vakti ıssız bir yolda seninle karşılaşsaydım, bu halinle herhalde sana kesilirdim." Selofana sarılmış bir gül duruyordu aralarında. Arkalarındaki bölmeden atın homurtusu geldi.

"Trekky de benim kadar hazır mı gösteriye?" diye sordu Fabian.

"Baştan aşağı beyazlar içinde, arzuyla bekliyor."

Stella, treyleri anayola doğru sürdü ve Fabian'ı şöyle bir süzdü. "Çitin arkasında duracağız," dedi. "Konuklar yemek yemek üzere içeri girmeden hemen önce, Betsy, çalmakta olan rock müziğini folk müziğine çevirecek. Bu, sana verilen işaret olacak ve sen de Terkky ile birlikte pelerinini dalgalandırarak ortaya çıkacaksın, ama çalılıktan henüz ayrılmayacaksın. Daha sonra Chopin çalmaya başlayacak. O zaman sen atını dörtnala kaldırıp yaklaşacak ve selam verdikten sonra gülü Vanessa'ya atacaksın. Tabii, onun tutabileceği bir şekilde!"

"Onu nasıl tanıyacağım?" diye sordu Fabian, numara yaparak.

"Vanessa uzun boyludur. Beyazlar giymiş olacak; tıpkı senin gibi. İnce yapılıdır ama erkeklerin bayıldığı türden saçları vardır. Onu mutlaka fark edersin. Vanessa gülü aldıktan sonra, sen, esrarengiz yabancı, onu tekrar selamlayacak ve bir daha geri dönmemek üzere karanlığın içinde kaybolacaksın; yani bana gelip Trekky'yi teslim edeceksin."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Trekky'yi eve götüreceğim, seni de yolda Karavanına bırakacağım."

Kır yoluna saptılar. Stella, ağaçların ve kırpılmış çalıların ardındaki haşmetli evlere ve malikânelere bir saygı gösterisinde bulunurcasına, treylerin hızını düşürdü, ve daha düzenli bir hızla yol almaya başladı. Stella arabayı kenara çekip de kontağı kapattığı zaman, yol bir çıkmaza doğru giderek daralmaya başlamıştı.

"İşte geldik," dedi Stella. "Eğer çit fazla yüksek değilse, buradan eve bir göz atabilirsin."

Fabian arabadan aşağı indi. Alacakaranlık bastırmıştı. Hafif bir serinlik vardı. Çiy, yerleri örtmüştü. Fabian, giysilerini çalılara takmamaya çalışarak, ağaçların arasından süzüldü; ev karşıda görününce durdu.

Geniş bir yerdi burası, iri camlı pencereleri vardı. Her kata bir teras çıkılmıştı. Fabian'ın yüz kişi kadar olduğunu tahmin etti-

ği her yaştan yığınla konuk, evin önündeki çimenlikte içki içip çene çalıyordu. Birkaç kişi, rock müziğinin temposuna uyarak dansediyordu.

Stella, Fabian'ın yanına geldi. "Vanessa'yı buradan göremezsin," dedi. "Ama yakına gittiğin vakit onu fark etmemen olanaksız."

Stella treylere geri dönerken Fabian onun peşinden gitti, treylerin arka kapısını açtı, Trekky'yi dışarı çıkardı.

Kendini yabancı bir çevrede bulan Trekky, ürküp kişnedi. Stella atı yatıştırırken, Fabian üzengi kayışlarını ayarladı.

"Daha vaktimiz var," diye mırıldandı Stella, saatine göz atarak. "Folk müziğini duyduğumuz zaman hazır olursan iyi olur."

Fabian, Trekky'nin üzerine atladı; hayvan huzursuz hareketler yapmaya başladı. Fabian atı denetimi altına aldı, yatıştırdı, yürüyüşünü kontrol etti.

"Maskeyi takıp çiçeği hazırlamanın zamanı," dedi Stella, gülü selofan ambalajından çıkarırken. Fabian maskeyi yüzüne taktı, çiçeği kemerine sıkıştırdı. Kendisini treylerin krom kaplaması üzerinde gördü: Sessiz bir filmin gümüş rengi hayaleti kendisine bakıyordu.

Fabian, ata ağırlığını hissettirmek ve onu denetimi altına almak için Trekky'ye treyler etrafında daireler çizdirdi. Kafasının içinde, alacakaranlıkta sunacağı görüntünün provasını yaptı: Çimlerin can sıkıcı ufku içinden beyaz bir taç gibi çıkacaktı.

Stella dikkatle müziğin değişmesini bekliyordu. "Birkaç dakika sonra tamam," dedi. "Âşık bir şövalye olduğunu sakın aklından çıkarma."

Fabian eyerin üzerinde dikkat kesildi. Rock müziğinin sesi; duruş öncesi çıkışını yaptı ve birdenbire sustu. Folk müziği başladı.

Bu ilk işaretti. Fabian, atını ani bir hareketle geri çekti, sonra ileriye doğru mahmuzladı. Birkaç adım sonra ağaçların yerini yoğun bir çalılık aldı. Trekky, sinirli bir halde çalıların arasında iler-

ledi. Fabian'ın maskesinin yarıklarından çiy sızmaya başladı, sular ağzından çenesine aktı, oradan da göğsüne damladı.

Konuklar Fabian'ı hemencecik fark ettiler, ellerindeki içki bardaklarıyla birbirlerine gösterdiler. Fabian atı çalıların yanından geçirdi, çimenliğin en uzak köşelerinde dolanarak kalabalığın merakını arttırdı. Müzik sürüp giderken, Trekky'yi kalçaları üzerinde döndüre döndüre biraz daha yaklaştı. Konukların hepsi onu izliyordu. Fabian, ağaçların giderek koyulaşan gölgeleri içinde zigzaglar çizdi. Folk müziği bittiği zaman, konuklardan yükselen hafif bir gülüşme ortamın sessizliğini bozdu.

Fabian, Chopin'in başladığını duydu; ses, çimenliğin üzerinde dalga dalga yol alıyordu. Trekky'yi ileri doğru mahmuzladı.

Birdenbire, teraslardan birinden, konukları aydınlatan bir ışık sağanağı boşandı. Fabian, ışığın konuklar tarafından, kendisinin Vanessa'yı daha kolay bulması için takılmış olduğunu düşündü bir an, ama öyle olmadı. Göz kamaştıran ışıktan ve kalabalık içinde ansızın meydana gelen çalkantıdan ürken Trekky, paniğe kapıldı ve yana döndü. Fabian, onu yürüyüş haline geçirmek ve kalabalığa doğru yöneltmek için dizginleri şiddetle çekti. Trekky ihtiyatla tekrar yürümeye başladı; ışık çemberinin merkezine, konukların ortasına doğru ilerlediler. Fabian sonunda Vanessa'yı gördü ve onu hemencecik tanıdı. Birincisi, kalbinin hızlı hızlı çarpışından; ikincisi, beyaz bir şifonun üzerindeki zarif boynu ortaya koyacak şekilde toplanmış olan saçlardan anladı gördüğünün Vanessa olduğunu. Yalnızdı Vanessa, diğer konukların biraz daha önündeydi, gözlerini yoğun ışıktan korumak için bir elini siper yapmıştı. Maskeli binicinin kimliğini saptayabilmek umuduyla çimenliği gözden geçirdi. Fabian, Trekky'yi gösteri temposuna soktu; hayvanın yürüyüşü aksaksız ve zarifti. Fabian, dizginleri çekerek, Trekky'yi en yakındaki konuk grubunun önünde durdurdu; yüzlerini havaya kaldırmış olan konuklar şaşkın şaşkın baktılar.

Fabian üzengilerin üzerinde ayağa kalktı, dizginleri bıraktı, eldivenli elini tüylü ve üç köşeli şapkasına dokundurarak cömertçe

selam verdi. Konuklardan biri, fotoğraf makinesini doğrultarak deklanşöre bastı; elektronik flaş hayvanı kör etti. Trekky geri çekildi, başını korkuyla salladı, sonra ileriye atıldı. Peşpeşe başka flaşlar da patlarken, Fabian dizginlere sıkı sıkı yapıştı. Trekky şimdi çılgına dönmüş bir halde tepiniyordu; belli ki Fabian'ı üzerinden atmaya kararlıydı. Ani bir silkiniş Fabian'ı öne doğru fırlattı. İyi eğitilmiş midillilerine alışkın olan ve boş bulunan Fabian'ın ayağı üzengilerden kesildi ve çimlerin üzerine yıkılıverdi. Şapkası uçtu, kalçasındaki kılıç yararsız bir sopa gibi sallandı. Kalabalıktan bir kahkaha tufanı yükseldi. Trekky'nin dizginlerini hâlâ sıkı sıkı tutmakta olan Fabian, bu derece acemice düştüğü için öylesine afalladı ki, tüm mekan duygusunu yitirdi. Flaşlar patlamaya devam etti ama Trekky arkasını dönmüş ve biçilmiş otları yemek için başını yere eğmişti. Fabian, tüyü tamamiyle bozulmuş olan şapkasını alarak ayağa kalktı. Trekky'yi kendine doğru çekti ve üzerine çabucak bindi.

Kalabalık hâlâ gülüyordu ama kahkahaların iyi niyetli olduğu açıktı. Fabian'ın düşüşünü, gösterinin ustaca planlanmış bir parçası olarak görüyor gibiydiler. Fabian, Vanessa'nın da gülmekte olduğunu gördü. Saçının bir buklesi omuzuna dökülmüştü. Baştan aşağı beyazlar giymiş ve bir ışık gölcüğü içinde duran Vanessa, bir geçit töreninin büyülediği küçücük bir kız çocuğuna benziyordu. Yine de, Fabian'ın onu son gördüğü zamana göre daha uzun boyluydu. Tuvaletinin kesimi dolayısıyla böyle görünüyor, diye düşündü Fabian; ya da yüksek ökçeli ayakkabılar giymişti. Belki de Fabian'ın tanıdığı o kız gitmiş, yerini bu kadın almıştı. Fabian, gülü kibarca fırlattı. Vanessa elini uzatıp kolayca yakaladı. Konuklar alkışlamaya başladı. Şapkasını çıkarıp eğilerek selam verdi Fabian, sonra Trekky'yi şiddetle topukladı ve dörtnala kayboldu.

Treylere vardığında attan indi ve dizginleri arka kapının çengeli üzerine fırlattı. Stella, el feneriyle Fabian'ı gözden geçirdi, sonra atı içeri sokmaya koyuldu.

"Anlaşılan düşmüşsün," dedi sakin bir sesle. "Dulcinea gülü aldı mı?"

"Dulcinea gülü aldı, diğerleri de attan düşüşümün fotoğraflarını. Şövalyelik şanım beş para oldu."

"Şanına boşver de sırtına bak sen. İncinmedi ya?"

Fabian elleriyle sırtını yokladı, gerindi, sonra öne eğildi. "Galiba biraz incindi. Öyle âni düştüm ki."

Stella treylerin arka kapısını kapattı. "Attan düşmek üzere olduğum sırada, sakatlanmayı önlemek için düşüş çizgisine bakmamam gerektiğini söylemiştin bana bir zamanlar. Düşerken verdiğin dersi anımsadın mı?"

"Unuttum. Vanessa'ya bakıyordum."

"Çok kötü. Bari kıza iyi baksaydın."

"İyi baktım. Onu tekrar görmek isteyebilirim."

"Sana göre değil o. Zengin, genç, duyarlı."

"Rüştünü kanıtlayacak yaşta. Kucağına bir çiçek daha atmak isteyebilirim, hepsi bu. Arabası ne marka?"

Stella güldü. "Senin yalnızca top ve sopayla uğraştığını düşünürdüm!"

"Arabayı sordum, Stella!"

"Üstü açılır kapanır cinsten sarı bir otomobil. Gözünden kaçmaz. Totemfield'de böyle bir araba yalnızca bir tane var." Direksiyona geçti. "Gidelim benim güllü şövalyem!" diye bağırdı. "Seni eve bırakacağım."

"Eve mi? Weirstone'lara katılacağımızı sanmıştım. Hem vakit daha erken."

"Vakit erken ama sen yaşlandın Fabian." Stella motoru çalıştırdı.

Karavan'a vardıklarında birbirlerinden ayrıldılar. Stella, Big Lick ile Gaited Amble'ı tımar ettirip ertesi sabaha hazır edeceğine söz verdi.

Fabian, çamurlanmış ve hırpalanmış beyaz giysilerini birer birer çıkarttı ve sıcak banyoya daldı. Suyun sıcaklığına rağmen, düşmenin kaçınılmaz sonucu olarak sırtındaki o eski ağrılar yeniden başladı.

Alışkın olduğu bir ağrıydı bu, ama alışk ı olmak insanı rahatlatmıyordu. Ağrı, sürekli spazmlar halinde, ka çası ve bacağı boyunca aşağı indi, ayağını ve ayak bileğini kastı. Dı rumun giderek kötülemesi halinde, Karavan'ın günlük işlerini yapamayacağını, ahırı temizleyemeyeceğini biliyordu. Bu gidişle, Stella ile bölgedeki eczacının inayetine kalacaktı her şey. Fabian, aksırmamaya ya da öksürmemeye özellikle dikkat etti; bacağının en ufak bir hareketi, ya da kalçasının şöyle bir dönüvermesi, ağrıyı şiddetlendiriyordu.

Fabian, rahatsızlığını tedavi etmek için, dinlenmekten, kontrollu egzersiz yapmaktan ve elastik kuşak kullanmaktan başka çare olmadığını biliyordu. Doktorlar yıllardan beri kendisine ağrı kesici ilaçlar veriyorlardı, ama bu ilaçlar mideyi altüst edip kanamalara yol açmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ayrıca, uyuşturuculara boyun eğmekten bıkmıştı. Acıya ve hareketsizliğe tutsak olan Fabian, çektiği sıkıntıda yine de olumlu bir yan görüyordu: Bu sıkıntılar,

kendisinin gösterdiği tepkileri anlamasına yardımcı oluyor ve başkalarının arkadaşlığına duyduğu arzuyu kamçılıyordu. İlaçlar, ne derece yararlı olursa olsun, onu hem kendisinden hem de başkalarından tecrit ediyordu. Fabian şu karara varmıştı: Karavan'da yaşamak başkaydı, Karavan'ın tutsağı olmak başka.

Fabian, birkaç yıl önceki bir olayı keyifle anımsadı. Ivy Ligi'nde yer alan, polo ve binicilikteki uzun geçmişiyle övünen bir üniversite, seminer vermesi için Fabian'ı davet etmiş, Fabian da bu davete evet demişti. Dekan, konu seçimini Fabian'a bırakmıştı. Yaşam boyu binicilik konusu üzerinde durdu Fabian. Seminer salonunun ancak yirmi kişi alabilecek kapasitede olmasına karşın, televizyon ve sinemalardaki kovboy filmlerinin etkisinde kalmış, yüzden fazla öğrenci doldurmuştu içerisini. Fabian, ayıklama yapmak amacıyla bir açış oturumu düzenledi.

En iyi giysileriyle öğrencilerin karşısına çıkan Fabian, seminerin adının yalnızca mecazi bir anlam taşıdığını, asıl konunun, acının, hastalığın ve yaşlılığın insan üzerindeki derin etkileri olduğunu bildirdi. Seminere katılacak olan öğrenciler, acının, yaşlanmanın ve ölümün felsefi ve duygusal yönlerinin yanı sıra, maddi yanını da inceleyeceklerdi. Konunun derinlemesine kavranabilmesi için, öğrenciler, seminer sırasında, acının çeşitli yönleriyle yüzyüze geleceklerdi. Acının nasıl verildiği ve nasıl çekildiği konusunda, köpek, kedi, fare, sincap, belki de at gibi hayvanlar üzerinde denemeler yapılacaktı. Öğrenciler, bir hastaneyi, düşkünler evini, kentin morgunu, polisin otopsi laboratuvarını ve bir mezarlığı ziyaret edecekler ve oralardaki çalışmalara katılacaklardı. Fabian'ın belirtmekten özellikle zevk duyduğu bir başka konu, *Suicides Anonymous*'un* adını belirtmeyen bir üyesinin, hayatının son dakikalarını seminerde geçirecek ve seminer sırasında intihar edecek olmasıydı.

(*) *Anonim (isimsiz) intihar edecekler (derneği) (Ç.N.)*

Fabian, gülümseyerek, *Suicides Anonymous*'dan gelecek konuğun üniversitenin eski mezunlarından biri olmayacağını ve bu yüzden okulun seçkin adının kirlenmeyeceğini garantiledi. Ayrıca, üniversitenin yangın ve ateşli silahlar konusundaki sıkı kuralları dolayısıyla, intihar edecek olan konuk, meşale ya da tabanca gibi araç kullanmayacaktı. Öğrencilerin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı; arkaya doğru yükselen sıraların şurasından burasından öksürük ve aksırık sesleri geldi. Birisi ağzına bir mendil götürdü. Kimse açıkça çıkıp gitmeyi göze alamıyordu, ama hepsi acıyla kıvranıyor, oturum'un sona ermesini bekliyordu. Fabian sözlerini bitirdi; öğrenciler çılgınca çıkış kapısına yığıldılar. Yaşam boyu biniciliği öğrenmek için ancak birkaç kişi kalmıştı.

Artık kır atlı bir şövalye olamayan Fabian, banyodan çıktı, kurulandı ve giyindi. Sırtındaki ağrının ısrarla sürmesine rağmen Karavan'dan ayrıldı. Gece serindi; yıldızlar, hemen hemen tropik bölgelerdeki gibi parlaktı.

Fabian, patikalardan birini izledi. Ağaçlardan uzanan dalların ve ateş böceklerinin hedefi oldu; parti verilmekte olan eve doğru yürüdüğünün farkındaydı. Aradığı şeyin ne olduğunu kendi kendine sormaya yanaşmıyordu. Zarif bir hareketle gülü yakalayan Vanessa'nın görüntüsü belirdi belleğinde; küçücük göğüsleri, daracık beli, hafif adaleli kalçaları ve vücuduna göre en aşağı bir numara büyük görünen ayakları canlandı gözünün önünde. Sonra yüzünü anımsadı: Keskin çizgilerini, etkileyici gözlerini, pürüzsüz cildini, güldüğü zaman ortaya çıkan beyaz dişlerini, kalın dudaklarını ve yara izini.

Weirstoneların evinde, ışıldaklar çimenliğe hâlâ hakimdi. Fabian, iri pencerelerden, salondaki masalarda grup grup oturan, ya da ellerinde yiyecek tabaklarıyla diğer odalara ve teraslara geçmekte olan konukları gördü.

Evin çevresini dolanıp park sahasına gitti. Tepesi siyah, açılır

kapanır tipten, sarı bir spor otomobil gördü. Doğruca arabaya gidip kapısını açtı. Arka koltukta iki tenis raketi, bir tenis topu kutusu ve bir süveter vardı. İçeri uzanıp süveteri aldı; yumuşacık yünden, terle karışık misk gibi bir parfüm kokusu yayıldı. Süveteri tekrar yerine koydu, otomobilin kapısını kapattı ve park alanını çevreleyen çalıların arkasına uzandı. Yolun karşısındaki havuzun oradan gelen sesler onu yatıştırdı ve ağrıyan sırtına rağmen uyuklamaya başladı. Evden ayrılıp arabalarına doğru yürüyen konukların ayak sesleriyle sıçrayarak uyandı. Park sahasına yaklaşanlar kalabalıklaşınca Fabian çalıların içine saklandı. Koşuşmalar ve vedalaşmalar çok geçmeden azaldı; şimdi, topu topu yarım düzine otomobil kalmıştı.

Fabian, Vanessa'nın iki genç erkekle birlikte evden çıktığını gördü. Omuzlarına beyaz bir şal örtünmüştü; Fabian'ın kendisine attığı gül hâlâ elindeydi. Üçü birlikte, Vanessa'nın spor otomobilinin bitişiğine park edilmiş büyük bir dört kapılı arabanın yanında durdular.

"Çok naziksin Stuart. Gerçekten. Ama daha fazla geç kalmadan kente hareket etsen iyi olur. Ben eve yalnız gidebilim. Biliyorsun, birkaç mil bir şey." Vanessa'nın sesi, Fabian'ın anımsadığı gibi, içtendi.

"Peki seni çarşamba günü kentte görebilecek miyim?" diye sordu adamlardan biri.

"Henüz bilmiyorum," diye yanıtladı Vanessa. "Sana haber vereceğim." İki genç adam arabaya bindi ve bir tanesi, otomobil hareket etmeden önce, açık pencereden seslenerek iyi geceler diledi. Vanessa otomobilinin kapısını açtı; Fabian'ın sinirleri gerildi. Tam kıza bir şeyler söyleyecekti ki, Vanessa duraksadı, elindeki gülü direksiyonun üzerindeki panele attı ve bir şey unutmuş gibi dalgın bir halde hızlı adımlarla tekrar eve döndü. Birdenbire kendisine ve kıza duyduğu güveni yitiren Fabian, kızın arkasından seslenmemek için kendini tuttu ve onun eve girip gözden kayboluşunu izledi. Beklerken, kızın kendisini eve götürecek biriyle çıkmasından korktu.

Ayağa kalktı, pantolonuna yapışan ıslak otları ve yaprakları temizledi, yapacağı işin sonuçlarını düşünmeye yanaşmadan çabucak arabaya girdi, büzülüp ön koltukların ardına gizlendi.

Arzusunu kamçılayan şey, duygulardan çok görüntülerdi. Şimdi, Vanessa'nın arabasında büzülmüş bekleyen Fabian, kızın karşısına, o bilinen eski görüntüyü silen yeni bir kişi olarak çıkmak istiyordu. Vanessa'nın kapıyı açtığını, sürücü koltuğuna oturduğunu ve kapıyı yeniden kapattığını duydu. Otomobilin arka penceresinden süzülen belli belirsiz bir taç gibi duran kumral saçlarını seçebiliyordu yalnızca. Anahtarın içeri girip kontağın açıldığını duyduğu sırada, Fabian'ı bir parfüm kokusu sardı. Araba sarsıldı, ileri doğru hareket etti, sonra da öyle keskin bir viraj aldı ki, Fabian, Vanessa'nın kendisini fark etmemesi için koltuğa yapışmak zorunda kaldı. Evin yanından geçtiler. Vanessa tekrar bir viraj aldı ve hızını arttırdı. Dışarıdaki karanlık, hâlâ kırlık arazide bulunduklarını söylüyordu Fabian'a. Vücudunu hafifçe havaya kaldırıp yana eğilerek iki ön koltuğun arasından baktı. Kızın elleri, direksiyon panelinin yeşilimsi ışığı altında, birer deniz kabuğu hayaleti gibi görünüyordu.

Fabian, ne yapacağına karar veremiyordu. Kızı korkutmadan ortaya nasıl çıkabilirdi? Vanessa paniğe kapılırsa, kaza yapabilirdi. Ya torpido gözünden bir tabanca çıkartıp ateş ederse ne olacaktı?

Fabian, karanlığa bakarak birtakım yorumlar yapmaya çalıştı. Yol engebeliydi, iki yanına ağaçlar dizilmişti. Vanessa arabayı şimdi ihtiyatla sürüyordu, korkuya kapılsa bile, kaza yapma olasılığı az bir hızla gidiyordu. Fabian artık bekleyemezdi. Sağa eğilerek başını ön koltuğa doğru uzattı.

Vanessa ağzını dehşet içinde açtı, ama ses çıkaramadı. Direksiyonun üzerine yıkıldı. Otomobil normal haliyle devam etti. Vanessa sağ eliyle vites koluna, sol eliyle de direksiyona yapıştı. Kızın fren pedalını, içgüdüsüyle mi, yoksa bilinçli bir hareketle mi bulduğunu söyleyebilecek durumda değildi Fabian ve arabanın ani duruşuyla öne doğru savruldu. İşte ancak ondan sonradır ki Vanessa çığlığı bastı; ön camı delecekmiş gibi çıktı ses.

Farların ışığı ağaçlara vuruyordu; araba yan dönmüştü. Panelin üzerindeki yağ göstergesi kırmızı kırmızı parlıyordu. Fabian iki koltuğun arasına girdi, sol eliyle Vanessa'nın ağzını, sağ eliyle de kontağı kapattı. Vanessa çırpınmaya başladı ama başını çevirip bakamadı. Fabian elini azıcık gevşetti; tamamen çekmedi. Orta parmağıyla, kızın üst dudağındaki yara izini araştırdı.

Vanessa titriyordu. Vücudundan bir sıcak dalgası yayıldı, boşanan terler Fabian'ın elini ıslattı.

"Sana kötülük yapacak değilim," diye kızın kulağına fısıldadı. Sonra elini ağzından çekerken bu sözü birkaç kez daha tekrarladı.

Kız başını salladı ve Fabian'ın parmakları altındaki çene kasları oynadı. Fabian elini kızın yüzünden tümüyle çekti.

Direksiyona sıkı sıkı tutunan Vanessa, yıkılacak gibi görünüyordu. Yavaş yavaş doğruldu ve Fabian'a döndü. Ağzı, onu tanıdığını belirten bir hareketle açıldı ama tıkandı kaldı. Fabian iyice sokuldu, kolunu vücuduna doladı. Kız hâlâ titriyordu.

"Bunu sana ben verdim, Vanessa," dedi Fabian, gülü işaret ederek.

"Fabian!" Vanessa öksürdü, genzini temizlerken tıkandı, sesi kaba ve güvensiz çıktı. "Beni öyle korkuttun ki!" Kollarını Fabian'a doladı ve onu dikkatle inceledi. "Hiç değişmemişsin!" Fabian, yara izinin, yeşilimsi ışığın altında, kızın üst dudağını yarıp, burun deliklerinden birine nasıl girdiğini izledi.

Vanessa Stanhope, Fabian'ın hayatına ilk kez *The Saddle Bride* dergisinin sayfalarından gülümseyerek girdi.

Fabian'ın kıza gösterdiği ilginin nedeni, onun yalnızca bir Stanhope olması değil, ama fotoğrafın saptamış olduğu çekicilikti de: Etkileyici gözler, iri elmacık kemikleri, gür saçlar, geniş bir ağız, düzgün dişler. Tüm bu özellikler Fabian'ı tutsak etmişti. Kızın üst dudağında dikkati çekici bir yarık vardı; insanı çeşitli düşüncelere yönelten bir yara iziydi bu. Fotoğrafın altındaki yazı, "taze ve canlı bir güzel, iftihar listesinde bir öğrenci ve başarılı bir binici" diyerek övüyordu kızı. Vanessa Stanhope'un, Totemfield'de, anne ve babasıyla birlikte oturduğu da belirtiliyordu. Bu yüzden, tıpkı Stella'nın bir zamanlar Shelbyville yolculuğuna neden olması gibi, Vanessa da şimdi Fabian'm Totemfield'deki Double Bridle haralarını seçmesinde baş neden olmuştu. Double Bridle haralarının sahibi, Fabian'ın başvuru mektubunu aldıktan kısa bir süre sonra, onu binicilik öğretmeni olarak kabul etti.

Fabian, bir kez yerleşip de ders verme işi yoluna girince, Vanessa'ya telefon etti. *The Saddle Bride*'da çıkan yazılardan söz ederek kıza iltifatta bulundu. Sonra,kendi uzmanlığını ima ederek, kızı kendi sınıflarından birine katılmaya davet etti.

Fabian'ın telefonuyla gururu okşanmış olan Vanessa, onun binicilik üzerine yazdığı tüm kitaplarını okuduğunu söyledi. Ertesi sa-

bah, ailesinin ve okul müdiresinin izniyle, Fabian'ın sınıfına geldi. Fabian, kızı gördüğü zaman, içindeki sahip olmak tutkusunun şiddeti kendisini ürküttü.

Vanessa, Fabian'ın öğrencisi oldu; arkadaşlarının ve onların ailelerinin bakışları altında, kendi atlarından birine binerek çıkardı alana. Fabian, seyircilerden gelen övgü ve şaşkınlık seslerini duyarken, haranın atlarından biriyle kızı izlerdi. İkisi birlikte, daireler, yarım daireler ve zigzaglar çizerlerdi. Kızın, daracık pantolonuyla atın üzerinde öne doğru eğilişi, kalçalarını ve uyluklarını sıkı sıkıya eyere yapıştırışı, ya da tırıs giderken hafifçe havaya kaldırışı, yıllar sonra bile Fabian'ın gözlerinin önünden silinmedi. Bir keresinde, bir atlayış sırasında, kızın başından uçan miğferini bir polo topu gibi havada yakaladığı zaman, kızın kendisine nasıl kahkahalarla güldüğünü anımsadı Fabian.

Fabian, kıza, bel ve sırt hareketleriyle atın yürüyüşünü nasıl etkileyebileceğini, hayvanı hareket ettirmek, döndürmek ve durdurmak için kalça kemiğini nasıl kullanacağını öğretti. Kimi zaman kızın yakınına gelir, eliyle kızın ayaklarını ve ökçelerini düzeltirdi. Oturuşunu kontrol ederken de, kızın uyluklarının iç kısmına dokunurdu. Parmakları, kızın kasığından birkaç santim uzakta, pantolonunun kumaşını yoğururdu.

Fabian, bir keresinde, atını eşkin sürerken doğru oturmayı öğretmek bahanesiyle, Vanessa'yı atlılar için yapılmış olan yollardan birine sokup haradan uzaklaştırdı. Bu ağaçlıklı yolda, atlarını rahatça koşturuyorlardı. Fabian, atını Vanessa'nın atına yaklaştırıyor, onun dizginlerini yakalıyor, hayvanları başbaşa getirdikten sonra da dörtnala kaldırıyordu. Bir ara, cüretkârca uzandı ve elini, eklemleri aşağıya gelecek şekilde, kızın vücudundaki tüm kıpırtıları hissedinceye kadar, eyerle kızın arasına soktu.

Vanessa, ağzı bir karış açık, Fabian'a bakakaldı; dudağındaki yarık, kızaran yüzünde bembeyaz bir iz haline geldi. Fabian, atları yavaşlattı ve onları ormanın içlerine doğru sürdü. Sonra attan indi. Aşağıya atlayan Vanessa da onu izledi. Fabian hayvanları bağladı

ve tek bir söz söylemeden kızın yanına gitti. Vanessa'nın miğferini çıkarıp otların üzerine fırlattı. Bir an bakıştılar; sonra, Fabian elini kaldırdı ve kızın ağzında, yara izinin üzerinde hafif hafif dolaştırdı. Vanessa dilini Fabian'ın parmaklarına dokundurdu, yalamaya ve emmeye başladı. Kızın dili parmakları arasında gezinir, soluğu da avucunu ısıtırken, Fabian, Vanessa'nın boynunu öptü, sonra da yüzünü saçlarına gömdü. Vanessa terledi, dişlerini onun parmaklarına gömdü, vücudunu kaçırmaya çalıştı. Fabian onu sıkı sıkı tuttu, dilini kulağının üzerinde dolaştırdı, soluğu kızın sıcaklığına karıştı. Vanessa artık vücudunu kaçırmaya çalışmıyordu. Ağzı Fabian'ın avucu içinde, kesik kesik soludu.

Uyarılmış olan Fabian, Vanessa'ya sahip olmayı arzu etti, ama asıl amacı, kıza sahip olmanın çok daha ötesindeydi. Vanessa, Fabian'ın her istediği zaman ona gelecekse, bu beraberlikler kızın belleğine kazılmalıydı. Bir tay gibi eğitilmeliydi kız, ama özgürce: Dizginsiz, gemsiz, üzengisiz gelmeliydi Fabian'ın peşinden. Taptaze bir ısı dalgası yükseldi kızın giysilerinin içinden ve Fabian'ın göğsünü ısıttı. Orgazma vardığı zaman otların üzerine uzandı Vanessa; başım Fabian'ın butlarına dayadı; o ise daha Vanessa'nın dudaklarını öpecek, çıplak vücuduna dokunacak, içine girecekti.

Fabian, kimi zaman ders sırasında, binicilikteki bir yanlışından ya da dikkatsizliğinden ötürü, Vanessa'yı herkesin önünde haşlayıverirdi. Kıza kaş göz ederek işaret verdikten sonra, yüksek sesle, eyere doğru dürüst oturmadığını, ayaklarını üzengilere iyi geçirmediğini, kalçalarını geri kaydırdığını ya da dirseklerini fazla önde tuttuğunu bağırırdı.

Kızın atlayış sırasında yaptığı yanlışları gösterirdi: Bacaklarını aşırı kasarak hayvanı kavrayan uyluklarını nasıl gevşettiğini, atı engele gereğinden fazla yaklaştırarak atlamak için gerekli hızı kazanmayı nasıl engellediğini... Fabian, sonra, Vanessa'nın daha geniş bir alanda çalışma yapmaya gereksinimi olduğunu söyler ve kız

için, Totemfield malikanesinin çevresindeki ağaçlık yollarda özel bir ders planlardı, ara sıra, kararlaştırdıkları bir yerde ne zaman buluşacaklarını uluorta açıklamaktan da hoşlanırdı. Fabian, buluşma yerinde, planladığı dersi vermek üzere kendi midillileriyle beklerdi. Kimi zaman da, Fabian ve Vanessa, haranın atlarına binerler ve diğer öğretmenlerle öğrencilerin kayıtsız bakışları altında, ağaçlar arasında kaybolurlardı.

Bir zamanlar birer gezinti yeri olan atlı yollarının çoğu şimdilerde daralmış ve kullanılmaz bir hale gelmişti. Yollar üzerindeki atlama engelleri yıkılmış, üzerlerini ot ve yosun bürümüş, çalı çırpı sarmıştı. Yolların iki yanına anıt gibi dizilmiş koca koca köknarların tepeleri ağır kozalaklardan eğiliyordu.

Fabian, çok geçmeden, yoldan ayrılmasını işaret ederdi Vanessa'ya. Atlarını çalıların arasına sürer, kurumuş ırmak yatakları üzerinde gezinir, kum yığınları boyunca dörtnala gider, yıldırımların devirdiği ağaçların yanından geçerlerdi. Sel yataklarının ıslak kıyılarında dururlarken, atlarının toynaklarına bitki kökleri sürtünürdü.

Koşuşturmaktan bitkin bir hale gelen Fabian ve Vanessa, atlarından inip yere uzanırlardı. Birbirlerine sarılırlar, eğrelti otlarının üzerindeki çiy damlalarından ve serin reçine kokularından başları dönmüş bir halde, başkalarıyla iletişim kuramayan bir ruhun tehlikelerinden söz ederlerdi.

Bu duygu değiş tokuşları ve karşılıklı itiraflar sırasında Fabian, Vanessa'yı şimdiye kadar karşılaştığı kişilerin hepsinden daha iyi tanıdığını fark etti. Ne denli bağlayıcı olursa olsun, kızın geleneksel kuralları bir kenara itişinde ve kendisine bakış biçiminde, hiç de kendini beğenmiş bir hava göremiyordu.

Fabian, kimi zaman, sırtındaki o ağrı dolayısıyla kımıldayamaz hale geliyor, ne ata binebiliyor, ne öğretmenlik yapabiliyor, Karavan'daki yatağına çakılıp kalıyordu. Vanessa, dersten çıktıktan sonra, ailesine arkadaşlarıyla çalışacağını söyleyerek Fabian'a geliyor-

du. Ona yemek hazırlıyor, Fabian yemeğini yerken, yatağını düzeltip yastıklarını kabartıyordu. Daha sonra yumuşak duyguların yerini ihtiras alıyor ve kız, Fabian'ın vücuduna, hiçbir organı ve siniri incitmeden sabunla masaj yapıyordu. Fabian'ı yüzükoyun çeviriyor, ağırlığını dizlerine vererek onun arkasına geçiyor, sırtını ve omuzlarını iyice yumuşayıncaya dek yoğuruyordu.

Acıya sessizce katlanabilme özelliğine sahip olan Fabian, uzanmış yatarken, Vanessa'ya duyduğu yakınlığın, içinde barınmakta olan çocuğun duyduğu bir anne özleminden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ederdi.

Vanessa, Fabian'ın ağrılarını yatıştırdıktan sonra, midillilere su verip onları tımar etmeyi de unutmazdı. Kızın ahırda, mutfakta, ya da yatak odasında dolanırken çıkardığı seslerden başı dönen Fabian, uykuya dalardı. Uyandığı zaman da, yastığının altına sıkıştırılmış ya da yatağının kenarına bırakılmış olarak Vanessa'nın kendisini sevdiğini söyleyen bir not bulurdu.

Fabian, Double Bridle haralarında öğretmenlik yaptığı süre boyunca, Vanessa ile düzenli olarak buluştu. Herhangi bir bahane uyduran Fabian, Karavanı'na atladığı gibi haradan ayrılır, Totemfield'in civarındaki ormanlara girer, bir açıklığa giden dolambaçlı yollardan birine dalardı. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olan Vanessa da bisikletine binip aynı yere gelirdi. Karavan'a girer, bisikletini arkaya götürür, oyuncağını terk eden bir çocuğun umursamazlığıyla yere atar, sonra da Fabian'ı kucaklamak için koşardı.

O zaman Fabian, Karavanı'nı, Totemfield çevresindeki eyaletler arası karayollarından birine sürer ve yol kenarlarındaki parklardan birine çekerdi. Orada, kamyonların ve diğer treylerlerin arasında, Karavan kimsenin dikkatini çekmezdi.

Burada, trafiğin bu ağzı var dili yok gürültüsü içinde, Fabian'ı ve Vanessa'yı hiç kimse rahatsız etmezdi. Polo takımlarıyla kitapların arasında, birer nöbetçi gibi duran Big Lick ile Gaited Amble'ın

yanında, güvenlik içinde olurlardı. Vanessa yasa karşısında reşit sayılmadığı ve Totemfield de küçük bir kasaba olduğu için, annesi, babası, ya da öğretmenleri tarafından göz altında tutuluyor olabilirdi. Fabian bu durumun farkındaydı. Ayrıca, kızın meraklı arkadaşlarıyla, burnunu her şeye sokan resmi yetkililerden sakınmak gerekirdi. Karavan, fethedilemez bir kale değildi; bir baskın olasılığına karşı tetikte olmak her zaman daha iyiydi.

Fabian, böyle bir olası baskını aklından geçirdiği zamanlarda, yasaların küçük yaştakilerle cinsel ilişkide bulunulması halinde gösterdikleri kaprisleri ve tuhaflıkları düşünürdü. Eğer arzularını tatmin etmek için kızla birlikte olduğu saptansaydı, fazla ileri gitmese bile, salt bu davranışından ötürü, reşit olmayan bir kızla ilişkide bulunmakla suçlanabilirdi. Sözde kurbanın tutkuları, cinsel istekleri, böyle bir ilişkiye gösterdiği rıza, yasa karşısında önemsizdi.

Dahası, yasa karşısında, dolaylı kanıtla dolaysız kanıt arasında bir fark yoktu. Kız, kendisiyle ilk kez buluştuğu zaman bakire olmasa bile, tıp yetkilileri, sırf Fabian'ı suçlu çıkarmak için, onun kızla en az bir kez, belki de daha fazla, cinsel ilişkide bulunduğunu söylemek zorundaydılar.

Bundan başka, yargıç karşısına çıkarıldığı takdirde, kendisine yüklenen suç, doğal açıdan olgun ama yasa karşısında çocuk sayılan Vanessa'nın mahkemede dinlenmesini gerektirse bile, Vanessa yaşı küçük olduğu için tanıklık etmek zorunluluğundan bağışık tutulurdu. Cevap vermeye bile zorlayamazlardı kızı. Kısacası, Fabian, kendisine yüklenen suçlara asla karşı koyamazdı.

Vanessa'nın bekâreti, buluşmaları sırasında özel bir önem kazandı; aralarındaki biricik tabu, bu mührü bozmaktı. Ancak bunu koruyarak sevişebiliyorlardı. Hem Vanessa'nın bekâretini, hem de arzularını sürdürebilmek için zevklerini inceltip zenginleştirdiler.

Vanessa'nın yanına oturan Fabian, onu iyice yakınına çekerdi. Kızın boynunu dişleyerek işe başlardı; parmaklarıyla ensesini okşardı. Kız sırtını kabartır, soluğu hırıltıyla çıkardı. Fabian onu nazikçe yatırır, bluzunun düğmeleriyle oynardı. Vanessa onun elini hemencecik itiverir ve bluzunun önünü kendisi açardı. Ama, bir an için bile olsa, Fabian'dan uzak kalmaktan korkuyormuşcasına, yerinden kıpırdamaz, bluzunu üzerinde bırakırdı. Fabian onun sütyenini çözerdi. Genç bir kız görünüşüne sahip olmasına karşın, Vanessa'nın vücut hatları yuvarlak ve kadınsıydı. Göğüsleri, kalçalarına oranla küçük görünüyordu, ama butları dolgundu. Fabian kızın göğüs başlarını tutar, onları sertleşinceye dek okşar, parmakları arasında yuvarlardı. Ağzını göğüslerine yapıştırır, Vanessa kıvranıp inlemeye başlayıncaya kadar öperdi.

Fabian, kızın eteğini gevşetirken, Vanessa vücudunu hafifçe havaya kaldırır ve eteğin çıkartılmasına yardımcı olurdu. Fabian bir eliyle kızın baldırlarını okşar, öbür elini ise ritmik hareketlerle butları arasında dolaştırarak kızı tahrik ederdi. Elinin hareketleri birden hızlanr, parmakları incecik külotun üzerinde kayar, altındaki kırışıklıkları ve kasık kıllarını hissederdi. Külotu gererek yavaş yavaş kenara çeker, ağzını cüretkârca kızın etine yapıştırırdı, dudakları kızın vücudundan yayılan sıcaklığı duyardı.

Enli ve uzundu organı; iri yapraklara benzeyen dış dudakları görünüşünü güzelleştiriyordu. Klitorisi, çılgın bir taç gibi kılıfından taşıyordu. Salgıyla nemlenmiş incecik iç dudaklarının dışarı taşıyor olması Fabian'ın ilgisini çekmişti. Dudaklarından biri, belirgin bir şekilde diğerinden daha uzundu. Ağzındaki yarık gibi bunun da doğuştan bir kusur olduğunu söylemişti kız.

Vanessa, yatakta yatarken, el parmaklarını gerer, bacaklarını dışarı doğru büker, butlarını havaya kaldırarak kendisini adeta tümüyle teslim ederdi. Fabian tekrar göğüslerini okşar, yoğurarak birbirine bastırırdı. Vanessa yan dönerek çabucak külotunu çıkartır, organını Fabian'm ağzına bastırır, kasığı şiddetle sarsılırdı.

Fabian onu öper, dilinin uzun yalayışları, kendi nemli sıcaklığı-

nı, kızınkine karıştırırdı. Bir inilti olarak başlayan ses, Fabian kafasını ona doğru eğip diliyle kılıfı dürterken giderek yüksek perdeden çıkardı... Fabian'ın dili sonra daha aşağılara iner, içeri doğru kayar, önünde iki yana açılan iç dudakların arasına yerleşirdi. Kız zevkin doruğunda sarsılırken, vücudunun bütünlüğünü ona daha da açar, Fabian'ın diliyse hiç duraksamadan içine içine girmeye devam eder, kızlık zarına kadar dayanır, sonra tekrar iç dudakçıklarının arasına geri dönerdi.

Şimdi Vanessa'nın arabasında, işaret parmağını kızın ağzına koydu Fabian ve yara izinin üzerinde dolaştırdı.

"Beni öyle korkuttun ki!" dedi Vanessa yeniden. Gözlerini Fabian'a dikti; Fabian da onun havasındaki değişikliği fark etti. Vanessa, sanki Fabian'ın bıraktığı izleri kontrol etmek ister gibi, ellerini yüzüne götürdü, giysisinin koluyla da terini sildi. Ağzının kenarındaki hafif bir şişliğe dokundu, sonra gülümsedi. "Polo oynarken pas vermekten sol eliniz daha bir kuvvetlenmiş Bay Fabian," dedi. "Yoksa solak mı oldunuz?"

"Solak mı? Solak biri asla takım oyunu oynayamaz! Benim hakkımda her şeyi unutmuşsun Vanessa," dedi Fabian acı bir alayla.

Vanessa başını kapıya dayayınca kumral saçları külçe halinde döküldü. "O kadar uzun bir zaman geçti ki Fabian! Hatırlıyor musun, sık sık beni evlat edinmek ve benim cici babam olmak istediğini söylerdin. Aramızdaki özel bağı paylaşmamızı, bunun bizi özgür kılan bir bağ olduğunu, öz babalarla kızları arasında var olmayan bu özgürlüğün bizi coşturması gerektiğini anlatırdın." Vanessa dalgındı, karanlığa bakıyordu. "Bu özgürlüğü yalnızca senin yanında hissettim." Yavaşça döndü ve elini Fabian'm omzuna koydu. "Söz veriyor musun Fabian?"

"Neye?"

"Beni coşturmaya."

"Seni nasıl coşturacağım?"

Vanessa onun omuzunu sıktı, sonra elini birdenbire çekti. Motoru çalıştırdı. "Sen bir şeyler düşünürsün. Seni son görüşümden beri genç hanımlara çiçek atmaktan başka bir şeyler de yapmış olmalısın."

Vitesi çekti, arabayı geri alıp düzeltti, sonra yavaşça yola koyuldu.

Otomobilini Karavan'ın yanında durdurdu Vanessa. Fabian, kızın içeri girmek istediğini söylemesini bekledi, ama Vanessa hiçbir şey söylemedi. Fabian bunun son buluşmaları olduğu, kızın artık kendisini görmek istemeyeceği düşüncesine kapıldı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Bir zamanlar Vanessa'dan ayrıldıktan sonra geri dönmeye yetecek kadar parası olmadığını ve Totemfield'e gelirken de onunla karşılaşmayı ummadığını nasıl açıklayacaktı? Birkaç dakika sessizce oturdular, sonra, Fabian tam arabadan çıkıp gitmek üzereyken, Vanessa elini tekrar onun omuzuna koydu.

"Niye beni de yanında götürmüyorsun?" diye sordu.

Dudağındaki yarık, gecenin ışıltısında bir kılıç yarası gibi duruyordu. Uzanıp yaraya dokundu Fabian; parmağının ucu nemlendi.

"Nereye götüreyim?"

"Bir zamanlar ne söylerdin. Her yere gidebilme özgürlüğüne sahip olduğum zaman gelip beni götürecektin. Artık seni Karavanı'nda ziyarete gelen o küçük kız değilim. Yeterince büyüdüm, seninle her yere gidebilirim." Elini Fabian'ın omuzundan çekerken, Karavan'ın alüminyum panellerinden yansıyan otomobil farları, yüzünü ve saçlarını gümüş gibi parlattı.

Fabian arabadan çıkıp kapıyı kapattı. "Yarın gece olur mu?" diye sordu.

Vanessa başını sallayarak onayladı; araba uzaklaşıp kayboldu.

Vakit hemen hemen gece yarısıydı. Fabian Karavanı'nı kentin en civcivli merkezlerine soktu. İnsanlar, kaldırımlardan, iki sıra dizi-

li arabaların daralttığı caddelere taşmıştı. Trafik polisleri, otomobillerin arasında dolaşıp ön camlara park biletlerini sıkıştırıyorlardı. Fabian, bir trafik ışığının değişmesini beklerken, kentin bu enerji dolu bölgesinin dışında kalan kesimlerin, gecenin dinginliği içinde uyumakta olduğunu düşündü.

Vanessa yanında tembelce gerinerek ona baktı. Fabian, kızın bakışlarına karşılık verdi. Yanlarından geçip giden kâh parlak, kâh donuk ışıkların altında, dudağındaki yara izi parlayarak gözlerini Fabian'a dikmiş olan Vanessa son derece sakin görünüyordu. Fabian, tıpkı onun gibi, rehavetin çekiciliğine teslim olabileceğini hissetti.

Yine de, kızın rahatını bozmayı yeğledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kızın verdiği yanıt, üzerine çöken ağırlığın içinden adeta süzülerek çıktı. "Yüzmeye gitseydik ne hoş olurdu," diye mırıldandı. "Bayağı iyi gelirdi."

"Yüzme havuzuna mı gitseydik?"

"Evet, şöyle suyu serin bir havuza." Dalgındı, saçları arkaya dökülmüştü.

Bir parka vardılar ve parkın yapraklarla dolu karanlığına daldılar. Karavan'ın farları, yol kenarlarına ihtiyatla park etmiş polis arabalarını yalayıp geçiyordu; ışığın altında kâh bisikletlilere, kâh kaçışan küçük hayvanlara rastlıyorlardı. Karavan biraz sonra parktan çıktı.

"Bana hayatından hiç söz etmedin," dedi Vanessa.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Neden ilk ismini kullanmıyorsun?"

"Pek çok kişi telaffuz edemiyor. Fabian çok daha kolay."

"Hiç evlendin mi?"

"Karım, sen daha küçük bir çocukken öldü."

"Ne kadar evli kaldın?"

"Altı yıl."

"O kadar uzun mu?"

"Altı yıl ancak senin yaşındaki birine uzun gelebilir."

"Ona âşık mıydın?"

"Ona bağlıydım."

"Çocuğunuz oldu mu?"

"Hayır. İkimiz de istemedik."

"Peki ailen... ailen nerede?"

"Ailem yok."

"Kimsen yok mu?"

"Bütün akrabalarım bir yangında öldü."

"Hepsi mi?" Fabian'a dönerek inanmamışcasına baktı.

"Annem ve babam dışında hepsi. Kundaklama sonucu çıkmıştı yangın. İnsanlığın gördüğü en büyük yangınlardan biriydi."

"Bu yüzden mi bir çatı altına girmiyorsun?" Somurtup dudaklarını sarkıttı; yara izi güzel görünmüyordu şimdi.

"Çatılar alev alır," dedi Fabian.

"Eskilerden en çok kimi özlüyorsun?"

"Babamı."

"Neden?"

"Çünkü beni çok severdi. Babam öldükten sonra, ona kendimden yeterince söz etmediğim için hep pişmanlık duydum."

"Neden yeterince söz etmedin?"

"Gerçek, onu incitebilirdi; üzmek istemeyecek kadar çok seviyordum onu."

"Bu gerçek neydi?"

"Ben senin yaşındayken," diyerek anlattı Fabian; "ailem, başka iki aile ve kimsesiz bir kızla, eski bir evi paylaşırdı. Kız, bizim yaşadığımız iki odanın karşısındaki bir odada otururdu. Bir fabrikada işçiydi; kendi halinde, içine kapanık biriydi. Akşamları, işten sonra, gece okuluna giderdi. Evde pek olmazdı. Ama evde olduğu zamanlar, annemle babam uyuduğu vakit, sık sık, gizlice odasına girerdim. İkimiz de yalnızdık. Gece boyunca onunla birlikte kalırdım, şafaktan önce de ayrılırdım.

"Bir sabah, odama döndüğüm zaman, babamı (klâsik tiyatro

profesörüydü) üzerinde pijaması ve robdöşambrıyla beni bekler buldum. Ayaklarım çıplaktı; yağmurluğumun altında hiçbir şey yoktu. Ayakkabılarım ve giysilerim yatağımın yanında duruyordu. Babamın nerede olduğumu bildiğinden emindim, o yüzden hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek ne vardı ki? Ama o, çömelip beni kucakladı, kalın gözlüklerinin ardından endişeyle baktı. Babamın alnından öpmek için eğildim; sanki ıslak olup olmadıklarını anlamak için saçlarımı okşadı. Tabii ki kuruydu saçlarım. 'Tanrıya şükürler olsun, yağmur yağmamış,' dedi. Başımı yüzüne yaklaştırdı. Yanaklarıma sürtünen sakallarını hissediyordum. 'Böyle bir gecede sadece yağmurlukla mı çıktın? Bir şapka, bir kaşkol bile almadın mı?' Sonra çıplak ellerimi gördü, ama ayaklarımın çıplak olduğunu fark etmedi. 'Eldiven de giymedin mi? Zatürreeyi davet etmektir bu!' Yine de kızmamıştı. Başımı okşadı, sonra odadan çıktı. Babamın bende gördüğü şeyler, bende görmek istediği şeylerdi. İşte böyle bir adamdı babam."

Vanessa konuşmuyordu. Gözleri yolda olan Fabian, Vanessa'nın kendisine baktığını hissetti, direksiyonu kırdı, Karavan'ı yol kenarındaki kalabalık bir park yerine sürdü. Dışarıdaki nemli havada, arabanın iki yanına KARANTİNAYA ALINMIŞTIR levhalarını asarken, Vanessa kendisini seyretti. Fabian kızı kolundan yakaladı, yolun karşısına geçirdi, görkemli bir binanın önüne getirdi. Zili çalınca ağır çelik kapı yavaşça açıldı.

İri yarı genç bir adam dikildi önlerine. Adaleli kollarını ve omuzlarını örten tişörtünün üzerinde Dream Exchange* yazıyordu. Genç adam geri çekilerek onları içeri aldı ve genç bir kadının oturmakta olduğu bir masaya götürdü. Kadının tişörtünün üzerinde de Dream Exchange yazıyordu; tişört o kadar dardı ki göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. Fabian'dan giriş ücretini rica etti kız ve imzalaması için bir kart uzattı. Sonra bir düğmeye basarak turnikeyi döndürdü. Fabian ve Vanessa içeri girdi. Siyah duvarları yaldızlı, üzerine halı serili merdivenden aşağı indiler.

(*) Hayal Borsası. (Ç.N.)

"Buraya kimler girebiliyor?" diye mırıldandı Vanessa.

Fabian, üyelik kartını yukarı kaldırıp üzerindeki yazıyı yüksek sesle okudu: "Çift olarak gelen ve reşit olan tüm erkek ve kadınlar için geçerlidir. Ödeme nakitle ya da kredi kartıyla yapılabilir. İlk giriş ücretini ödeyenler, altı hafta süreyle Dream Exchange'e üye olurlar. Daha sonraki ziyaretlerinde üyelere indirimli tarife uygulanır."

"Eğer herkese açıksa üye olmaya ne gerek var?"

"Dream Exchange, bir kulüp olarak, halka hizmet veren diğer pek çok yerin uymak zorunda olduğu yönetmeliklerden bağımsızdır."

"Üye olmakla ne elde ediyorsun?"

"Bedava içki, bedava yemek... Ve tabii, razı olan çiftlerin, buluşma yerlerinden bedava yararlanma hakkı."

"Neye razı olan çiftlerin?"

"Bir bakıma, başka erkekler ve kadınlarla birlikte olmaya razı olan çiftlerin."

İçi duman dolu, mağaramsı bir yerin ağzında durdular. Hızlı bir disko müziği dövüyordu havayı. Marihuana kokusu karışmış sigara dumanları, yüksekçe bir dans pistinin üzerinde bir bulut gibi asılı duruyordu. Kadınlı erkekli koca bir grup, yanıp sönen lambaların altında tepiniyordu.

Dans edenlerin hemen hemen yarısı çıplak ve yalınayaktı; diğerlerinin üzerinde ise mayo ya da havlu vardı. Normal giysiler içinde dans edenler ancak birkaç kişiydi. İki kadın pistin yanında düzenli bir ritimle dans ediyordu. Dudak dudağa öpüşürlerken çıplak göğüsleri birbirine değiyordu. Bir adamla dans etmekte olan bir kadın ise, kalçalarını çalkalayarak çömeldi, çıplak olan erkeğin organını yakaladı, çekiştirip oynamaya başladı, sonra yüzünü adamın kasığına gömdü, ağzını burnunu bacaklarının arasına sürttü.

Çoğu çıplak olan diğer insanlar,ya tembelce divanlara uzanmışlar, ya da salonu çepçevre kuşatan aynalara dayanmış, dans edenleri seyrediyorlardı. Beline havlu dolamış bir adam, müziğin tempo-

suyla parmaklarını şaklatırken, aynada vücudunu seyreden kız arkadaşı, elleriyle göğüslerini kepçeleyerek havaya kaldırdı, meme başlarını çekiştirdi. Bir adamın bacakları arasına çömelmiş olan genç bir adam, vücudunu ötekinin bacaklarına sürttü. Bir divana uzanmış, erkekleri seyretmekte olan bir kadın, ellerini butları üzerinde dolaştırdı, bacakları arasına soktu, midesi kasıldı, kendinden geçti, gözlerini kapattı. Kendisi güzel değildi ama hareketleri güzeldi. Fabian beğendi.

Gördüklerinden şaşkına dönen Vanessa, Fabian'a sokuldu. Ansızın parlayan mavimsi bir kobalt ışığı, gözlerinin akında alev alev yandı.

"Bu insanlar kim?" diye sordu Vanessa.

"Sıradan insanlar; iştahları, arzuyla zevk arasında gezinip duran insanlar," dedi Fabian. "Dream Exchange ilk kez New York'ta açıldığında, televizyon ve gazeteler, burayı, Pompei'nin son günlerinden beri kurulmuş olan cümbüş saraylarının en görkemlisi ilan ettiler. Gazetelerin yazdıklarına şükürler olsun ki, Dream Exchange daha da ünlendi ve ülkenin her tarafında şubeler açtı."

Fabian, Vanessa'yı, divanların üzerine uzanmış ve terden parlayan vücutların yanından geçirdi. Et yığınlarıyla doluydu ortalık; şiltelerin üzerine uzanmış vücutlar, duvarlara dayalı yastıklara yaslanmış vücutlar, çömelen, eğilip bükülen, yan yana, üst üste vücutlar, öpüşen, sevişen, sarmaş dolaş vücutlar.

"İnsanların böyle herkesin içinde neler yaptıklarını anlatacak olsam arkadaşlarım dünyada inanmaz," dedi Vanessa.

"Başkalarının yapabileceklerine inanmadığımız zaman, sonunda kendi yapabileceklerimize de inanmaz hale gelebiliriz. Bizler, hayal kurmaktaki başarısızlığımız dolayısıyla işte böyle cezalandırılıyoruz."

"Buraya daha önce hiç geldin mi?

"Geldim," dedi Fabian.

Uzun bir sessizlikten sonra tekrar sordu Vanessa. "Burada hiç seviştin mi?"

"Seviştim." Fabian'ın sesi olağandı.

"Burada bir kadını başkasıyla paylaştın mı hiç?"

Fabian başını sallayarak doğruladı.

"Kadını buraya sen mi getirmiştin?"

Fabian yine başını salladı.

"Onunla buraya gelmenin nedeni neydi?"

"Değişiklik ihtiyacı," dedi Fabian öylesine. "Tekdüze bir oyunun yorgun aktörü gibi, faaliyetten uzak kaldığımı hissetmiştim. Her gece aynı seyirciler ve aynı sahne vardı. Buraya gelince, hiç değilse sahne değişmişti."

Fabian, Vanessa'yı aşağı inen dar ve uzun bir merdivene soktuğunda müziğin havayı döven sesi hâlâ duyuluyordu. Sonunda Dream Exchange'in bir başka katına geldiler.

"Burada, yabancıların önünde sevişmemizi ister misin?" diye birdenbire sordu Vanessa. "Beni başka kadınlarla paylaşmaya razı olur musun?" Duraksadı, "Ya da başka erkeklerle?"

"Yalnızca ve yalnızca, ikimiz de paylaşmayı ve paylaşılmayı istediğimiz takdirde. Ne dersin?" diye nazikçe sordu Fabian.

"Bir insan yalnızca sahip olduğu bir şeyi paylaşabilir," dedi Vanessa, Fabian'a bakarak. Yara izini belirginleştiren hafif bir gülümseme yerleşmişti dudaklarına.

Kızın yanında sessizce duran ve her dokunuşun bir anlam taşıdığı yerde, vücudunu onun vücuduna değdirmemeye dikkat eden Fabian, Vanessa'nın kendisini çekip götürmekte olduğu dünya üzerine düşündü; Karavanda başbaşa geçirdikleri o günlerden sonra hissetmiş olduğu gerçekleri açıklayıp açıklayamayacağından emin değildi. Seviştikleri sürece, Vanessa isteklerinde özgür olmalıydı. Fabian'ın ilişki kuracağı bir başka kadın Vanessa'nın yerini tutamazdı. Vanessa'nın bir sevgili edinmesi halinde de kendisini kıskanmayacağını söylemek istedi Fabian. Çünkü, her ikisi de, başkalarıyla ilişki kurmakla kendi benliklerini yitirmeyecekler, tam tersine, karşılarındaki kişileri özümleyeceklerdi.

Başkaları, yalnızca dış dünyanın var olduğunun geçici birer ka-

nıtıydı; ne Fabian'a ne de Vanessa'ya ait olan birer armağandı. Yine de, birinin ya da her ikisinin onlara sahip olması her zaman için mümkündü.

Fabian ve Vanessa, saunalara ve buhar odalarına açılan koridor boyunca ilerlediler. Yanından geçtikleri bir divanın üzerinde bir kız uzanmış yatıyordu; çıplaktı, parlak gözlerini tavana dikmişti. Çelimsiz vücutlu ve ter içinde kalmış bir grup adam, kızın yumuşak vücudunu sırayla ziyaret ediyordu; onun tüm varlığına sahip olmaya kararlıydılar. Kızı her dürtüşlerinde divan duvara çarpıyor, ritmik olarak sallanıyordu.

Biraz ötede, lambaların kırmızı ışığı altında, çıplak bir çift sedirlerin üzerinde uzanmıştı. Adam kısa boylu ve tıknazdı, seyrek saçları alnını açıkta bırakıyordu. Gözleri kapalıydı, ağzı aralıktı. Kadın uzun boylu, gri saçlıydı, damarlı bacaklarını adamın vücuduna yapıştırmıştı. Vanessa'yı görünce gülümsedi.

"Ne kadar güzelsin!" diye seslendi. "Neden soyunmuyorsun?"

Adam, bir gözünü açarak Vanessa'ya baktı. "Sahi neden soyunmuyorsun?" diye sordu o da. Sonra Fabian'ı fark etti. "İkiniz de gelip bize katılın," dedi ve yeniden gözlerini kapattı.

Fabian ve Vanessa, bilardo masalarının bulunduğu geniş bir salona geldiler. Otomatik kumar makinalarının tangırtısı ve ışıklar, içerisini dalga dalga dolduruyordu. Vanessa ayakkabılarını çıkarttı ve yer yastıklarından birine oturdu. Fabian'ı yanına çekti, başını onun uyluklarına yerleştirdi.

Vanessa'nın kendisinden neler bekleyebileceğinden emin olamayan Fabian, ağzını kızın saçlarına dokundurmak, onu soymak, okşamak, göğüsleriyle oynamak ve başkalarını olduğu gibi onu da rahatça seyretmek istedi. Kızın sıcaklığını hissedebiliyor ama gözlerini göremiyordu. Vanessa belki de uyumuştu.

Duygularının şiddeti Fabian'ı şaşırttı. Kızdan uzak kaldığı yıllarda, Vanessa gerçeği üzerine şöyle böyle düşünmüştü. Şimdi, onun yanındayken, kızın kendisinde uyandırdığı en küçük bir duyguyu bile şiddetle hissediyordu. Fabian, birlikte oldukları eski günlerdeki gibi, Vanessa'nın her bir hareketini, yüzündeki her bir ifadeyi

belleğine işliyordu. Ne var ki, hissettikleri bölük pörçüktü; kendisini en çok hangisinin etkilediğine karar veremiyordu: Önemli olan kızın varlığı mıydı, yoksa kendi gereksinimleri miydi bilemiyordu.

Önlerinde duran bir adam havlusunu çıkarıp attı ve kendisini yer şiltesinin üzerine bıraktı. Uzanırken, yanında duran kadını da çekip aldı. Jartiyerle tutturulmuş beyaz çoraplardan ve yine beyaz renkli ayakkabılardan başka hiçbir şey yoktu kadının üzerinde. İkisi de yirmi yaşlarındaydı. Adam esmer ve yapılıydı; kadın ise sarışın ve biçimliydi. Gülüşerek yerde yuvarlandılar. Adam kadının bacakları arasına girerek bastırdı, elleriyle göğüslerini yoğurdu, vücuduyla kadını adeta yere çiviledi. Kadın, adamın omuzlarından tutarak kıvrandı. Adam aşağıya kaydı, yüzünü kadının bacakları arasına gömdü, dilini içeri soktu, kadının bacakları başına mengene gibi dolandı.

Dazlak kafalı ufak tefek bir adam, sevişen çifti seyrediyordu. Etrafına kuşkulu bakışlar attıktan sonra emekleyerek çifte yaklaştı. Dişsiz ağzından bir inilti yükseldi, çıplak vücudu parça parça kızardı, gözleri şehvetten iri iri açıldı. Vanessa ile Fabian'ı görünce yılışık yılışık sırıttı. Sonra yerde sevişen çifte döndü. Sevgilisi ellerini kalçalarının altına kaydırırken, kadın inledi, vücudunu adamın ağzına iyice yapıştırdı.

Ufak tefek adam, çömelip dizlerini açarak kendisini sağmaya başladı. Kendilerinden geçmiş olan çift onu fark etmedi. Adam, kadınla erkeğe yaklaştı ve etini kadının çenesine değdirdi. Arzuyla dolu olan kadın, bilinçsizce ağzını açarak sertleşmiş organı yakaladı. Sarsılan, titreyen ve kendi kendine mırıldanan adam kadının ağzına boşaldı.

"Görünüşe göre burada herkes arzulu ve obur," dedi Vanessa.

"Pazarlık peşinde koşan tutku tüketicileridir bunlar," dedi Fabian etrafı kolaçan ederken. "Burada, bu seks yuvalarında, pazarlık edilen mallar genellikle bozuk mallardır. Bu kadınların çoğu, kız arkadaş ya da eş numarası yapmaları için kiralanmış fahişelerdir. Bu kadınları kiralayan adamlar, böylece diğer erkeklerin kız arkadaşla-

rı ve karılarıyla bunları değiş tokuş ederler. Adamların çoğu da kadın ticareti yapan ve yeni işler peşinde koşan kişilerdir. Bir kısmı ise, belki de dün Tijuana ya da Hong Kong'da genelevlere gitmiş turistlerdir; gümrük kontrolundan geçmemiş mikroplarını bu gece Dream Exchange'de boşaltmaktadırlar! Bir de özgür seks vaadiyle tuzağa düşmüş, ilk kez gelen insanlar vardır."

"Bu insanlar hastalık filan kapmaktan korkmuyorlar mı?"

"Herhalde korkuyorlardır. Çoğu, normal zamanda diş fırçasını bile kimseyle paylaşmaz. Ama buraya gelince..."

Bir çift, yanlarından sürtünerek geçerken, Fabian sustu. Adam, kadını en yakındaki yatağa götürüyordu. Uyanık görünüşlü, ince yapılı biriydi. Kadın ise çelimsizdi, Fabian'ın genellikle mankenlerde gözlemlediği, hem çekici, hem de masum bir havası vardı. Tavırları ciddiydi. Erkek arkadaşı yanına oturup üzerindeki havluyu çıkartırken, kadının vücudu irkildi. Adam, göz açıp kapayıncaya dek kadının üzerine çıkmış, ağzını ve boynunu öpmeye, memelerini ve koltuk altlarını yalamaya başlamıştı.

Vanessa, Fabian'ın kucağında huzursuzca kıpırdandı, doğrulup oturdu, ayakkabılarını yeniden giydi. Fabian, bu hareketi, kızın buradan gitmek istediğinin bir işareti olarak kabul etti. Havlulara sarınmış erkeklerin, okul çocukları gibi elektronik oyun makinalarının başında toplandığı geniş bir salona götürdü Vanessa'yı. Sonra da bara geçtiler.

Çıplak ya da havluya sarınmış erkeklerin arasında birkaç tane siyah elbiseli adam dolaşıyordu; birkaç kadın da giysilerinin uzun eteklerini bellerine dolamıştı. Çiftlerden birinin, grup dansından yeni gelmiş bir hali vardı. Kadının sırma renkli tuvaleti, erkeğin beyaz frağı ve kravatı yanında pırıl pırıl parlıyordu. Barın bir ucunda, soğuk yiyecek tabaklarının yanında, bir grup Doğulu erkek duruyordu; hepsi havlulara sarınmıştı, gözlüklerinin altın çerçeveleri ışıkta parlıyordu. Vanessa, adamların konferanslara katılan tiplere benzediğini söyledi. Fabian gülümsedi, sonra adamların kiralamış oldukları Amerikalı kadınları işaret etti. Blucin ve şort giymişti kadınlar, ama göğüsleri çıplaktı.

Kızlardan biri, yapılı bir kızıl saçlı, Vanessa'ya ve Fabian'a baktı, sonra onların yanına geldi.

"Benim adım Cheyenne," dedi. Kendinden emin ve rahattı. Fabian'ın Vanessa'yı geceyi geçirmek için kiralamış olduğunu düşünüyordu. "Serbest kaldığın zaman bana haber versene," dedi Vanessa'ya. "Jackie" -kızlardan birini işaret etti- "bu gece kendini pek iyi hissetmiyor. Eve gitmek istiyor. Sen pekala onun yerini alabilirsin. Üyelerin kulüpten çiftler halinde ayrılması gerektiğinden, Jackie bu beyefendiyle birlikte çıkabilir."

"Bizim evli olmadığımızı nereden biliyorsun? " diye sordu Vanessa, Fabian'ın elini tutarak.

Kız, Vanessa'ya cevap vermeden önce, şuh bir tavırla Fabian'ı uzun uzun süzdü. "Eğer bu adam sana evli olduğunuzu söylemen için para veriyorsa, benim için hava hoş. Bu yaştaki erkekler her türlü numara için para öder. Ama bu adamlar..." Başıyla Doğulu erkekleri işaret etti ve sesini alçalttı. "Bunlar herkesten daha iyi para ödüyor, çünkü yaptıkları en iyi şey para ödemek." Sırıttı. "Biliyorsun, küçük Toyotalar bunlar. Havlularının altındaki organ sertleştiricileri, halkaları ve pille çalışan diğer zamazingoları görsen şaşarsın. Hırdavatçı dükkânıyla çiftleşmek gibi bir şey." Ağzını şaklatarak döndü ve grubun yanına gitti.

Çevrede içki içen birkaç kişinin bakışlarını fark eden Vanessa, huzursuz oldu, Fabian'ın elini sıktı, o da onu oradan uzaklaştırdı.

Satış yapılan bir tezgâhın önünden geçtiler. Cam raflar, plastik erkek ve kadın organları, bu organları titreştiren piller, cinsel oyuncaklar, yüzükler, kolyeler, oyun kâğıtları ve deri ve metalden yapılmış daha bir sürü ilginç şeyle doluydu. Özel bir rafta küçük şişeler ve tabletler. Üzerlerindeki etiketlerin belirttiğine göre, bunların koklanması halinde kan damarları genişliyor, kalp vuruşları hızlanıyor, zaman kavramı kayboluyor, orgazmın daha uzun sürdüğü sanısı uyanıyordu. Tezgâhın arkasında platin vücutlu bir sarışın vardı. Jartiyer ve file çoraplar giymişti. Yüksek ökçeli ayakkabılarıyla kırıtarak dolanıyordu. Daracık Viktorya korsesi, terden parlayan göğüslerini dik tutuyordu.

Tezgâhın yanındaki kirli bir şiltenin üzerinde, biri siyah biri beyaz iki vücut birbirine kenetlenmişti. Bluzunun etekleri çıplak kalçalarının etrafında toplanmış, çorapları sıyrılıp ayakkabılarının üzerine dökülmüş, at kuyruğu saçlı zenci bir kız, gri saçları alabros traşlı yaşlı bir adamın altına yatmıştı. Zenci kız, adamın kemikli omuzları ardından, Vanessa'nın kendilerine baktığını gördü.

"Başbaşa kalabilmek için, yalnızca burayı bulabildik," diyerek açıkladı, ilk randevusundaki bir öğrenci tazeliğiyle.

Uzun boylu, yakışıklı bir adam, yanından geçerken dirseğiyle Vanessa'ya çarptı ve gülümseyerek özür diledi. Dönüp baktığında hayretler içinde kaldı Vanessa: Adamın sertleşmiş organı, havlusu için bir askı görevini görüyordu. Tam o sırada, koket tavırlı, saçlarını arkada toplamış bir kadın yaklaştı. Herhangi bir uyarıda bulunmadan havluyu kaldırdı ve organın ucunu öptü. Sonra, gülümseyerek çekip gitti.

Havuzun kenarında, buharlar arasından çıkan bir adam, sürünerek bir kadına yaklaştı ve vücudunu kadının arkasına yapıştırıverdi. Kadını ileri geri sarsarken önden bir başka adam yaklaştı ve kadına sarıldı.

Bu manzaradan etkilenen bir başka kadın, havuzdan çıkarak üçlü gruba katıldı. Sonra, havuzda yüzmekte olan iki kişi daha gelerek tabloyu zenginleştirdi. Havuzdaki diğer kişiler, bu faal grubun hareketlerini ilgiyle seyrettiler.

Elinde havlu tutan, çıplak genç bir adam, bakışlarını Vanessa'ya dikti; gözleri gözlük camlarının ardında kocaman görünüyordu. Yanında, arkadaşları olduğu anlaşılan iki çıplak kadın duruyordu. Bakır rengi vücutları, havuzdan yükselen buharlardan parlıyordu. İnce ve yüksek ökçeli ayakkabılarının üzerinde dengelerini zor koruyorlardı. Adam birdenbire Fabian'a döndü ve neşeli bir havayla, yarım kalmış bir konuşmayı sürdürürcesine, "Kasık kıskacıdır bunlar," dedi ve iki kadını işaret etti: "Güney sınırından kaçak olarak girenlerden. İngilizce konuşmak dışında her şeyi iyi yaparlar."

Kendilerinden söz edildiğini hisseden kadınlar gülümsediler.

"Birini de değiş tokuş edebiliriz, ikisini de," diye devam etti adam.

"Olmaz," dedi Fabian.

Adam pes etmedi, "Peki, senoritaların onunla birlikte olmasına ne dersin," dedi. Vanessa'yı işaret etmişti ama yalnızca Fabian'la konuşuyordu. "Ya da, daha iyisi, ikimizin onunla birlikte olmasına ne dersin?"

Vanessa, parmağıyla kendisini işaret ederek, "Neden ona sormuyorsun?" dedi. "O İngilizce bilir."

Adam taktiğini değiştirdi, ama yine yalnızca Fabian'la konuşuyordu.

"Erkeklerle deneyimin var mı?" diye ısrar etti.

"Evet," dedi Fabian, "ordudayken oldu."

Cesareti kırılan adam çekip gitti; iki arkadaşı da onu izledi.

İkisi de altmışını geçmiş yaşlı bir çift, leylek bacaklarının üzerindeki vücutlarını löp löp sallayarak havuzdan çıkıp uzaklaştılar; imza atar gibi, peşlerinde ayak izlerini bıraktılar.

Fabian ve Vanessa, küçük şezlongların ve sedirlerin oluşturduğu labirentin içinde ilerlediler ve duvarları pleksiglastan büyük bir odanın yanına geldiler. İçeride, kimi uzanmış, kimi çömelmiş, dizlerinin üzerine çökmüş, oturmuş, ayakta dikilmiş, şiltelerin ve yastıkların üzerinde sarmaş dolaş olmuş, kadınlı erkekli bir sürü insan vardı. Tüm yasaklar ve kurallar ortadan kalkmıştı; erkekler ve kadınlar, kimi ikişer ikişer, kimi de üçer, beşer, hâtta daha kalabalık gruplar halinde çiftleşiyordu. Eller, ayaklar, kollar, bacaklar, göğüsler ve cinsel organlar birbirine karışmıştı.

Güruhun içinden bir çift ayrıldı. Adam elli yaşını epey geçmişti. Kırlaşmış saçları darmadağınıktı; göğsündeki ıslak kılların üzerinde bir madalyon duruyordu. Kadın ise gençti; vücudu biçimliydi. Adam, kadını odanın çıkışına götürdü. Yerlerde yuvarlanan vücutlar arasında ilerlediler. Striptizcilerin kendinden emin ve çalımlı tavrıyla yürüyordu kadın. Odadan çıkınca, iki kişilik yataklardan birine atladılar. Vücudundan gurur duyan kadın, bacaklarını açıverdi. Fabian tam dönüp gidecekti ki, küçük bir şey dikkatini çekti: Cinsel

organının biçimli iç dudaklarından, bu kadının bir zamanlar erkek olduğunu anladı.

Fabian ve onun peşinden sessizce gelen Vanessa, birtakım odacıkların bulunduğu bir yere vardılar. Bazılarının kapısı kapalı, bazılarınınki aralıktı. İnce duvarların ardından fısıltılar, ağız şapırtıları, birbirine çarpan et sesleri, yere yıkılan bir vücudun gürültüsü, bir kadının iniltisi, bir erkeğin hırıltısı ve bölük pörçük sözcükler geliyordu. Vanessa ani bir hareketle döndü; kulübün bir başka bölümüne geçilen bir kapıya çarpacaktı neredeyse. Güvensiz bir hareketle kapıyı itip açtı, Fabian'ın elinden tutarak içeri girdi.

İçinde büyük bir yüzme havuzu bulunan bu salonda yalnızdılar. Havuzun kıyılarına çepeçevre parlak fayanslar döşenmişti. En uzak köşesinde de bir sauna vardı. Havuzun üzerine yarı saydam bir buhar tabakası asılı kalmıştı. Hareketli yeşil ışıklar suyun yüzeyini yalayıp geçiyor, havuzun dibini gözler önüne seriyordu. Burası, bu tatlı sessizliğiyle, pekala bir evin salonu da olabilirdi.

"Hepsi senin," dedi Fabian gülümseyerek ve Vanessa'nın elini bıraktı. "Tam iştediğin şey: Serin ve bol su." Havuzun kenarındaki süslü bir kanepeye uzandı.

Vanessa ayakkabılarını çıkardı, eteğini sıyırdı, havuzun kıyısına oturarak bacaklarını sarkıttı, ayaklarıyla suyu dalgalandırdı. Sırtı Fabian'a dönüktü.

Birden hiçbir şey söylemeden, süveterini çıkardı ve Fabian'a attı. Ayağa kalktı, eteğini ve külotunu çıkardı, kanepeye yaklaştı, giysilerini Fabian'ın yanına bıraktı. Karnı, Fabian'ın yüzüne neredeyse değecekti. Henüz uyarılmamıştı Fabian; ağzının kuruduğunu hissetti.

Başını kaldırıp kızın kasığına baktı. Vanessa, Fabian'ın kendisini keşfetmesi için bacaklarını açtı, bakışlarını ona dikerek bir süre öylece bekledi. Fabian, içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti, ama sessiz ve hareketsiz kaldı.

Vanessa tekrar havuza döndü ve suya atladı. İyi eğitilmiş bir yüzücünün hareketleriyle sessizliği bozmadan suyu yararak yüzdü.

Birkaç kulaç attıktan sonra kıyıya vardı ve dışarı çıktı. Islak saçları geriye toplanmış, parlıyordu.

Fabian bir havlu attı ona. Vanessa havluyu vücuduna sarıp göğüslerini ve kalçalarını örterken, Fabian'ın içinden, kalkıp kızın yanına gitmek geldi, ama yerinden kıpırdamadı.

Kapı açıldı; kahkahalar atıp bağıra çağıra konuşan dört erkekle iki kadın daldı içeri. Otuz beş yaşlarındaydılar, hepsi de zenciydi. Vanessa ile Fabian'a bakarak havlularını yere attılar ve peşpeşe havuza daldılar. Kısa boylu, iri göğüslü ve geniş kalçaları olan kadınlar, havuzun sığ yerine çömeldiler, vücutlarını ıslatıp suları dalgalandırdılar. İri yarı olan adamlar ise havuzu boylu boyunca yüzdüler, birbirlerine su attılar, kadınların önünde türlü türlü maskaralık yaptılar.

Adamlardan biri, yüzerek kıyıda oturan Vanessa'nın yanına geldi; su sıçratmamaya özellikle dikkat etti. Gülümseyerek Vanessa'ya baktı ve havlunun altındakilere duyduğu ilgiyi gizlemeden, çapkınca bir tavırla başını gözlerine kadar suya daldırdı. Vanessa da gülümseyerek karşılık verdi. Adam iyice yaklaştı; elleri Vanessa'nın ayaklarına değdi.

"Bu karşılaşmamızı birlikte yüzerek kutlamaya ne dersin bebek?" diye sordu adam, başını kızın ayakları dibinde sallayarak.

"Ben bu iş için çok soğuğumdur," dedi Vanessa geri çekilerek. Sesi hafif ama tereddütsüzdü.

"Bana hiç soğuk görünmüyorsun güzelim," dedi adam keyifle.

"Belki ama sen bana soğuk görünüyorsun," diye cevabı yapıştırdı Vanessa gülümseyerek. Sonra iyice cüretkârlaştı. "Yine de, seninkisi şimdiye kadar gördüklerimin en uzunu!"

Bu konuşmayı duyan havuzdaki diğer adamlar, yüzerek yaklaşmaya başladılar. Kahkahalar su şapırtılarına karıştı.

"En uzunu mu? Dalga geçmiyorsun ya?" Adam önce sevindi, sonra kafası karıştı.

"En uzunu dedim ya!" Vanessa ayaklarıyla adamın yüzüne su sıçratarak takıldı. "Bana inanmıyorsan babama sor," dedi sonra, Fabian'ı işaret ederek.

"Baban mı?" Adam şaşkınlıkla geri sıçradı, gözlerindeki suları silerek baktı. "Babanı mı getirdin buraya?"

"Onun beni getirmediğini nereden biliyorsun?" dedi Vanessa. Havuzdaki erkekler ve kadınlar, bunu nasıl karşılayacağını anlamak için Fabian'a baktılar.

"Benim tatlı kızım en uzunu diyorsa, mutlaka öyledir," dedi Fabian sözcükleri teker teker telaffuz ederek. "Okuldayken, hangisinin uzun olduğuna karar verebilecek kadar çok oynadı o aletlerle."

Devre dışı kalmak istemeyen iki kadın, havuzun sığ kenarından dışarı çıktı.

"Sen henüz hiçbir şey görmemişsin tatlım," dedi biri, kıkırdayarak. "Genç hanımı rahat bırak bakalım," dedi sonra erkeğine. Adamı azarlayan sesinde, hem alaycı, hem de sevecen bir hava vardı.

"Benim herifin bütün zoru, bu işi ne kadar sürdürebileceği değil de, aletin boyudur hep," diye devam etti, tatlı bir kahkaha patlatarak. Adam, yüzerek ona yaklaştı; öfkelenmiş gibi bir tavır takınmıştı. Kadın, suları şapırdatarak kaçtı.

Eğlence sona ermişti; birer birer havuzdan dışarı çıkmaya başladılar, havlularını topladılar, Fabian ve Vanessa'ya el sallayarak gittiler.

Salon yeniden sessizleşti, havuzun yüzeyi duruldu, önce saydam olan su, üzerine vuran ışıkların etkisiyle donuk bir renk aldı. Vanessa ayağa kalktı, Fabian'ın uzanmış olduğu kanepeye gitti, bir elini Fabian'ın başının altına sokarak destek yaptı. Sonra kanepenin kenarına tünedi; Fabian'ın konuşmasını bekler gibi bir hali vardı. Fabian'a bakmadan, belli belirsiz titredi.

"İşte emrine amade bir havuz," dedi Fabian ve yanındaki bir havluyu kızın omuzlarına nazikçe örttü. Vanessa, Fabian'ın vücuduna yaslandı. Fabian, zenci adamı taklit ederek. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı güzel kız?" diye sordu.

"Evet babacığım," diyerek kısaca karşılık verdi Vanessa.

"Öyleyse söyle evladım," dedi Fabian, o alaycı tavrını bırakmadan.

"Ben hâlâ bakireyim Fabian," diye fısıldadı Vanessa. Sonra, yerinden doğrularak Fabian'ın kollarından kurtuldu. Fabian, onu ya-

kalamak için ayağa kalktı. Kızın sırtındaki havlu yere düştü, vücudu titredi. Fabian kolunu kızın beline doladı. Vanessa, başını çevirdi, Fabian'ın ağzını öpmek için yüzünü havaya kaldırdı; dudakları serin ve kuruydu. "Artık bakire olmak istemiyorum," dedi.

Fabian, Vanessa'nın bu sözü sarmaş dolaş çiftlerle dolu o salona gitmek için söylemiş olup olmadığını merak etti; bir başka adamın, ismini bilmediği bir vücudun kollarında canlandırdı kızı.

Fabian, Vanessa'yı bırakıp bir adım geri çekildi. Vanessa, içgüdüsel olarak uzandı, Fabian'ın yanağına dokundu.

"Bakire kalmak istemiyorum Fabian," dedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Fabian, tabii bir sesle.

"Seni," diye fısıldadı Vanessa. Bakışları sakindi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, geri geri kanepeye gitti, uzandı.

Fabian, Vanessa'nın önüne çöktü, ona dokunmaya korkuyordu.

Anıların, kendisi için olduğu gibi, Vanessa için de Karavan'daki eski günlerin imgelerini taşıyan bir kurye gibi hareket edip etmediğini düşündü.

"Genç kadınlar beni genellikle etkiler," dedi Fabian ihtiyatla. "Bana ikinci bir kez bakan kadınlara da yaklaşırım, bakmayanlara da... Beni tahrik etmelerini beklediğim kızlar vardır, ama benim tahrik etmek isteğim kızlar da vardır. Gelgelelim, bir kadını arzu ettiğim zaman, her şeyden önce, onun hayatımdan çok çabuk geçmesini isterim. Ne kadar hızlı geçerse o kadar çok heyecan verir. Sana gelince... Sen onların hepsinden farklıydın. Her zaman, seni kaybetmekten korktum. Şimdi de korkuyorum."

Sustu. Duygularına bir ad vermek istemiyordu. Şimdi, yıllar önce başlatmış olduğu bir şeye tekrar devam etmesini ve sonunu getirmesini kendisinden bekleyen Vanessa karşısında çaresizlik duyuyordu.

"Seni ilk gördüğüm zaman," diyerek devam etti, "aramızda ne geçerse geçsin, sana asla sahip olamayacağımı hissettim. Bir gün gelir, beni binicilik yıllarından kalma heyecan verici bir tip olarak hayal edersin diye düşündüm yalnızca."

Fabian'ın söylediklerinden etkilenmiş gibi bir hali yoktu Vanessa'nın. Bakışları sakindi; hâlâ kolları vücuduna sarılı, öylecene yatıyordu.

"Yalnızken de, başkalarıyla birlikteyken de seni düşündüm Vanessa," diye devam etti Fabian. "Ve seni her düşünüşümde aynı üzüntüyü duydum: Baban olarak, geçmişine biçim vermiş biri olabilirdim, ama bir sevgili olarak hayatına hiçbir katkıda bulunamazdım." Duygularının şiddetiyle kıza iyice yaklaştı Fabian; omuzları Vanessa'nın uyluklarına değiyordu. "Seni her zaman sevdim Vanessa."

Vanessa yanıt vermedi; Fabian başını onun kucağına koydu. Vanessa elini uzattı ve Fabian'ın ağzına dokundu. Uzaklarda bir kapı çarptı. Fabian'ın elini tuttu kız ve dudağındaki yara izine götürdü.

"Öyleyse sev beni şimdi," dedi yalnızca.

Ayağa kalktılar. Fabian, Vanessa'ya yol gösterdi. Birlikte saunaya gittiler. Fabian kapıyı açtı ve elektrik düğmesine bastı. Talaş ve kuru ağaç kabuğu kokusu geldi burunlarına; üzeri pürüzsüz sıra sıra banklar, az bulunur bir konfor sunuyordu kendilerine.

Vanessa çıplak vücuduyla banklara doğru ilerledi ve giysilerini en tepedeki bankın üzerine yerleştirdi. Sonra, bir alttaki bankın üzerine oturup Fabian'ı beklemeye koyuldu.

Fabian soyunmaya başladı; giysilerini çıkardıkça, Vanessa'nın en tepedeki bankın üzerinde oluşturduğu küçük tepeciğin yanına koyuyordu. Bir zamanlar Vanessa ile birlikteyken sahip olduğu özgürlüğü bulabilmek için, o öğle sonraları Karavan'da yaşadıkları anları hatırlamaya zorladı kendini. Vanessa'nın soyunuşunu ve Karavan'a ansızın birisinin gelmesi halinde çabucak giyinebilmek için giysilerini yakın bir yere koyuşunu gözlerinin önüne getirdi. Sonra şunu fark etti: O zamanlar, tüm güvenliğini tehlikeye atarken ve kızın mührünü bozmak için içinden gelen dürtüyü bastırırken, dizginleri elinde tutan kişi kendisiydi. Şimdi ise dizginler Vanessa'nın elindeydi; mührü bozması için kendisini davet ediyordu.

Fabian'ın çıplak vücudu, henüz karşılık verebilecek durumda değildi. Vanessa'nın yanına oturdu, omuzlarını onun sırtına dayadı;

kızın saçlarının kokusu keskin tahta kokusuna karıştı. Ağzı kızın boynunda, dilini onun kulağı arkasındaki yumuşak yumrunun üzerinde gezdirdi; ilk öptüğü günkü kadar yumuşaktı bu yumru. Elleriyle Vanessa'nın göğüslerini okşadı. Kızın içinde oluşan kıpırtı, Fabian'ı hızlandırdı.

Ellerini kızın uylukları arasına kaydırdı, etini okşadı, kıvrımlarıyla oynadı, derinliklerine inen parmakları nemli bölgeye vardı. Fabian'ın eli, herhangi bir dirençle karşılaşmadan yavaşça içeri girdi. Kızı iyice yanına çekti. Vanessa'nın gözleri üzerindeydi, kolları vücuduna dolanmıştı. Anılar ve düşünceler, Fabian'ın artık kaçınamayacağı bir dokunuşun içinde dağılmıştı; sanki Fabian'ın kim olduğu gerçeği Vanessa'nın vücuduna gizlenmişti ve ancak kıza sahip olarak bu gerçeği keşfedebilirdi.

Fabian, kızı tahta bankın üzerine nazikçe yatırdı, bir elini vücudu altına destek yaptı, diğer elini kızın kasığındaki kıvrımlarda dolaştırmaya devam etti. Vanessa bacaklarını açtı. Fabian, artık direnç göstermeyen bu vücuda girmekte hâlâ tereddütlüydü; kasığı giderek gerginleşiyordu. Vanessa bacaklarını Fabian'ın kalçasına doladı, vücudunu iyice bastırdı. Fabian, o engeli buluncaya kadar içeri girdi. Kızın boynunun sertleştiğini hissetti; bakışlarıyla kendisine meydan okuyordu. Vanessa tırnaklarıyla sırtını çizerken, Fabian vücudunu bastırdı. Vanessa, kısa bir çığlık atarak, daha derinlere inebileceğini işaret etti; ağlamak üzere olan bir kız, ya da ağır bir iş yapmakta olan bir kadın gibi yüzünü buruşturdu. Elleriyle Fabian'ın kalçalarına komuta etti, vücudunu erkeğinin vücuduna bastırdı.

Fabian, soluma sesleri arasında, kızın dişlerinin birbirine vurduğunu duydu; Vanessa'nm kapalı ağzından yükselen bir feryattı bu.

Fabian, uyluklarında bir sıcaklık hissetti ve bunun kan olduğunu anladı. Yine de, gözlerini Vanessa'nm yüzünden ayırmadı; içinde dağılıp gittiği bu vücutla birlikteyken, yaptığı her hareketle kızı kendisine yaklaştırıyor muydu, yoksa onu kendisinden uzaklaştırıyor muydu, emin değildi.

Fabian, sonbaharın sonlarına doğru tekrar yollara düştü, öğretmenlik yaparak o hara senin, bu hara benim dolaştı; sürekli iş aradı. Massachusetts'a giderken New York'tan geçti, Madison Square Garden'da yapılan Ulusal At Gösterisi'ne uğradı. Her yıl yapılan bu önemli gösteriye, dünyanın dört bir yanından gelen biniciler ve atlar katılırdı.

Gösterinin en fazla bir hafta sürmesine karşın, gösteri sonrasında meydana gelecek olayları da merak eden Fabian, New York'ta kalış süresini uzattı. Aslında böyle davranmak için bir başka nedeni daha vardı: Vanessa, son karşılaşmalarında, babasının kendisine armağan ettiği Kaptan Ahab adlı atının, Madison Square Garden'da, Stanhope Kupası'na kabul edildiğini söylemişti. Sonucu büyük ölçüde atın performansına, gücüne ve dayanıklılığına bağlı bir engel atlama yarışmasıydı bu. Gümüşten bir kupayla yüklü bir paradan oluşan ödülü, Vanessa'nın büyükbabası Komodor Ernest Tenet Stanhope ortaya koyuyordu.

Fabian, Vanessa ile son kez konuştuğunda, kız, kendisinin de, ailesinin de gösteri sırasında New York'ta bulunmayacağını söylemişti, ama Fabian'ın Kaptan Ahab'ı seyretmesinden mutluluk duyacağını da belirtmişti.

Stanhope Kupası, At Gösterisi'nin kapanış günlerinde gerçekleştirilen en önemli olaylardan biriydi. Garden'a giren Fabian, sa-

londaki beklenti dolu kıpırtıyı fark etti; havadaki heyecan dalgası, yarışmaya karşı duyduğu güvensizliğe üstün geldi.

Siyah giysili, kravatlı ve şapkalı beylerle, mücevherler takıp takıştırmış kürklü hanımlar, döne döne tribünlere çıkan merdivenleri tırmanıyordu.

Kemerli tribünler tıklım tıklımdı ve enerji doluydu. Görevliler ringde son düzenlemeleri yaptı; hakemler engeller arasındaki uzaklıkları gözden geçirdi; televizyon ekipleri kameralarını ve ışıldaklarını yerleştirdi; fotoğrafçılar, atlayışları en uygun açılardan yakalayabilmek için ringin çevresindeki engellerin üzerinden sarktı.

Bu görkemli ve telaşlı hazırlıklardan başı dönen Fabian, tribünlerden ayrıldı, ana sahanın arkasına, çalışma yapmak ya da binicilik teçhizatını koymak için ayrılmış olan sahaya yürüdü. Kaptan Ahab'ı görebilmek umuduyla, üzerinde Stanhope yazılı çadırın bulunduğu yeri araştırdı; Totemfield'de yapılan yerel yarışmalardan tanıyordu hayvanı. Burası halka açık olmadığından ve içeri girmek için özel kart sahibi olmak gerektiğinden, Fabian yanına, kapıdaki görevliye göstermek üzere, *Prone to Fall* adlı kitabını almıştı. Arka kapaktaki fotoğraftan ve Fabian'ın binicilikteki başarılarından söz eden yazılardan etkilenen görevli, özel kartını sormadan onu içeri aldı.

Burada daha düzenli bir yaşam hüküm sürmekteydi. Fabian, içlerinde belli başlı yerli ve yabancı binicilik takımlarının beklediği çadırların ve bölmelerin yanından geçti. Atların üzerlerinde, en ünlü haraların işaretleri vardı. At yetiştiricileri ve sahipleri, aileleriyle birlikte gelmişti; eğitmenler ve antrenörler ortalıkta koşuşup duruyordu; biniciler, atlarıyla ısınma çalışmaları yapıyordu; seyisler, atları eyerlemek ve hazırlamakla meşguldü.

Fabian, Stanhope haralarının çadır ve bölmelerini en uzaktaki bir köşede buldu. Üzerinde silah resimleri bulunan aile flaması, mavi renkli bölmelerin ve kırmızı renkli çadırların önünde şatafatlı duruyordu.

Fabian, baş seyise yaklaştı; bir zamanlar, Totemfield'deki Double Bridle haralarında oğluna öğretmenlik yapmış olduğu için, baş

seyis Fabian'ı hemen tanıdı. Gençliğinde attan düşüp sakat kalmış olan adam, iki bastonun yardımıyla, topallayarak atların arasından çıktı.

Baş seyis, Kaptan Ahab'ın yarışma sahasında olduğunu söyledi; tanınmış bir Güneyli ailenin oğlu, Stuart Hayward tarafından yarışmaya hazırlanıyordu. Stanhope'ların atlarını genellikle bu genç sürerdi. Biniciliğe yeni başlayanlar ve gençler için düzenlenen yarışmalara gire çıka, sonunda büyük müsabakalara katılabilecek düzeye gelmişti. Garden'da, Kaptan Ahab'la birlikte birinci gelmek, şimdiye kadarki tüm çabalarının bir ödülü olacaktı.

Birkaç binici, içine yerleştirilmiş engellerin sayısına ve yüksekliğine oranla alışılmadık derecede küçük olan çalışma sahasında atlarını atlatıyor, yarım saat sonra başlayacak yarışma için ısınıyorlardı. Fabian, Kaptan Ahab'ın silüetini, sahanın kenarında bir yerde gördü; soylu ve çok iyi eğitilmiş bir Amerikan safkanıydı bu. Atın yanında duran binici, hayvanın koşum takımlarını ayarlamakla meşguldü.

Fabian çevik adımlarla doğruca Hayward'ın yanına gitti. Genç adam, kendisinden biraz daha uzundu. Alnına dökülen sarı saçlarının çekici ama isyankâr bir havası vardı. Bir kolejin futbol takımında ya da bir tenis sahasında karşılaşılabilecek bir tipti.

"Benim adım Fabian," dedi ve elini uzattı Fabian.

Hayward, büyüklerine saygı gösteren terbiyeli bir genç tavrıyla Fabian'ın elini sıktı. "Bir zamanlar Totemfield'de öğretmenlik yapan şu polo oyuncususunuz öyleyse siz."

"Doğru," dedi Fabian. "Uzun bir zaman önce," diye ekledi.

"Vanessa, bildiği ne varsa hepsini sizden öğrendiğini söylerdi, Bay Fabian," dedi Hayward övgü dolu bir sesle.

"Bayan Stanhope'un böyle düşündüğüne sevindim," dedi Fabian.

Hayward, sanki Fabian'm varlığı kendisi için bir güven kayna-

ğıymış gibi, ona bakmaya devam etti. Fabian, içten tavırlı bu genç adama karşı ani bir sıcaklık duydu.

Hayward, atının koşum takımlarını ayarlamak için tekrar geri döndüğü zaman, Fabian, genç adamın benzinin ne denli soluk olduğunu fark etti; çalışma sahasının serinliğine ve ata henüz binmemiş olmasına karşın, üst dudağında ince bir ter tabakası oluşmuştu. Eyeri tutan elleri titriyordu. Fabian'ın kendisini incelediğini hisseden Hayward, birdenbire coştu.

"Haydi Ahab," diye şaka yollu bağırdı atın üzerine sıçrarken, "Gidip beyaz balinamızın peşine düşelim!"*

Çalışma sahasında iki tur atan ve atın üzerinde kusursuz oturan Hayward, hayvanı önce tırısa kaldırdı. Sonra, eyere sıkı sıkı yapışarak koşturdu. Çevreye henüz alışamayan Kaptan Ahab, ilk engele yaklaşırken kendinden emin değildi, Hayward'ın omuzları ve elleri önde, ayak burunları havada, ökçeleri aşağıda, bakışları ilerideydi. Eyere sağlam oturmuş, bacaklarıyla atın vücudunu iyice kavramıştı. Hayvan engeli aşarken, genç adamın elindeki dizginler gerginliğini korudu. Kaptan Ahab yere indiğinde, Hayward, kusursuz bir hareketle tekrar eyere yerleşti; bacakları, iniş sırasındaki sarsıntıyı hazmetti; dizginler bir kez daha gerildi.

Mükemmel bir atlayıştı bu. Genç binici hesabına sevinen Fabian tam sahadan ayrılacaktı ki, Hayward'ın dengesini kaybettiğini ve yana kaydığını gördü. Dizginlerin birdenbire çekilmesine sinirlenen Kaptan Ahab ikinci engeli atlamayı reddetti, engelin önünde korkuyla fren yaptı, arka ayakları talaşların içine gömüldü. Hayward kendisini çabucak toparladı ve atı engellerin arasından çıkardı. Eyerin üzerinde sallanarak Fabian'a doğru geldi. Kaptan Ahab'ı durdurduğunda neredeyse yere yığılacaktı. Fabian, Hayward'ı dirseğinden yakaladı, aşağı inmesine yardım etti.

(*) Kaptan Ahab, Amerikalı romancı Herman Melville'in Moby Dick (Beyaz Balina) adlı yapıtının kahramanıdır. (Ç.N.)

Genç adamın beti benzi atmış, yüzü terden boncuk boncuk olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Fabian, sükunetini koruyarak.

Hayward'ın bakışları dağınıktı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Kendimi... Kendimi bir tuhaf hissediyorum." Ağzının içi kavrulmuş gibi yutkunup durdu.

"Neyin var?" diye ısrar etti Fabian. Oğlanın yakasını gevşetti, ceketinin düğmelerini açtı.

"İlaç almıştım," diye mırıldandı Hayward.

"Ne ilacı?"

Hayward'ın gözleri kapandı; bayılacak gibi bir hali vardı. "Yarışma sırasında midemi bastırmak için ilaç almıştım," diye kekeledi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu Fabian.

Hayward çuval gibi duvara yaslandı; dik durmaya çalıştı ama başaramadı. "Ata binebileceğimi sanmıyorum." Ellerini yüzüne götürdü. Suratı toz içinde kaldı. "Yine de deneyebilirim."

"Kötü bir düşme sonucu hem senin, hem de Kaptan Ahab'ın işi biter."

"Ne yapayım Bay Fabian?"

"Sen iyi değilsin," dedi Fabian. "Bacaklarını kontrol edemezsin, dengeni koruyamazsın."

"Yerimi alacak hiç kimse yok. Artık çok geç... Kaptan Ahab'ın sahaya çıkacağı ilan edildi. Herkes onu bekliyor."

"Pek çok binici son dakikada yarıştan çekilmiştir," dedi Fabian. Belli belirsiz bir düşünce canlandı kafasında. Aklına gelen şey, kale direklerine doğru amansızca yol alan bir polo topu gibi hızlandı. "Kaptan Ahab'a ben binerim," dedi. Top, direklerin arasından geçti, Fabian'ın düşüncesi suyun yüzüne çıktı.

Hayward inanmaz gözlerle baktı. "Siz mi Bay Fabian?"

"Neden olmasın?" dedi Fabian. "Sen ve ben, Stanhopelar için hiç değilse bunu yapabiliriz," diye de ekledi.

"Sahi binecek misiniz?" diye mırıldandı Hayward, ama içindeki kuşku kaybolmuştu.

"Gidelim," dedi Fabian, "Senin elbiselerin gerekli."

"Bari Vanessa'ya gidip Kaptan Ahab'a sizin bineceğinizi bildireyim," diye tekrar mırıldandı Hayward.

"Vanessa'ya mı?" diye sordu Fabian.

"Ailesi ve konuklarıyla birlikte birkaç dakika önce buradaydı. Şimdi localarında oturuyorlardır."

Fabian'ın içinden, uzaktan bile olsa, gidip Vanessa'yı görmek geldi. Sonra, Kaptan Ahab'a bindiğinde, Vanessa'nın kendisini göreceğini düşünerek korkuya kapıldı; Vanessa, ailesinin ve konuklarının önünde itibarını kaybedebilirdi. Kaptan Ahab'ı doğru dürüst sürebileceğinden emin değildi. Ama ansızın şu karara vardı: Kaptan Ahab'a binmek nasıl onun için bir olay olacaksa, seyircilerin kendisi hakkında vereceği karar da Vanessa ve ailesi için bir olay olacaktı.

Saatine baktı. Yarışın başlamasına on beş dakika vardı. Kaptan Ahab'ı çabucak bir direğe bağladı.

Hayward yere yıkılmak üzereydi; hastalığın ve çaresizliğin verdiği ıstırapla, çevresinde olup bitenlerden habersizdi. Kendisini Fabian'a teslim ederek, diğer binicilerin meraklı bakışları altında Stanhopeların çadırına gitti. Fabian onu portatif karyolanın üzerine yatırdı.

Fabian, Kaptan Ahab'a bineceğini söylerken, baş seyis, korku dolu bakışlarla dinledi. "Bunu gidip Bayan Vanessa'ya söylemeliyim," dedi bastonlarının üzerinde telaşla sekerek.

Fabian onu durdurdu. "Vaktimiz yok," dedi. "Bir doktor çağırın, sonra da yarışma görevlisine, acil bir durum nedeniyle Kaptan Ahab'a benim bineceğimi bildirin. Onlar beni tanırlar." Baş seyis topallayarak çadırdan çıkarken, Fabian, Hayward'ın çizmelerini çekip çıkardı.

Portatif karyolanın üzerinde yatan Hayward kendinden geçmişti, güçlükle soluk alıyordu. Fabian onu tepeden tırnağa soydu ve elbiselerini üzerine geçirdi. En önemlisi çizmelerdi, ama onlar da uydu. Fabian, Hayward'ın yarış numarasını ceketinin etrafına doladı, şapkayı, kamçıyı ve eldivenleri alıp çadırdan dışarı fırladı.

Kaptan Ahab, hâlâ direğe bağlı duruyordu; Fabian üzengileri ayarlarken, hafif sinirli bir tavırla yan yan baktı. Çalışma sahası yavaş yavaş boşalıyordu, yarışmacılar, büyük gösteriden önce atlarını dinlendirmeyi yeğliyorlardı. Fabian hayvanın sırtına bindi ve onun sahanın çevresinde dolaştırdı; hem atın, hem de kendisinin durumunu sınadı.

Yarışmanın koşullarını anımsadı Fabian: Atın ve binicinin "start" la birlikte karşı karşıya geleceği altı engeli düşündü; her tur sonunda iki engel kaldırılacak ama geriye kalanların yükseklikleri arttırılacaktı Engelleri aşamayan biniciler yarışmadan elenecekti. Son turda geriye yalnızca iki dev engel kalacaktı.

Biraz sonra yaşamının en amansız sınavıyla karşı karşıya kalacak olan Fabian'ın korkmaması olanaksızdı. Daha önce hiç sürmediği bir atla yarışmaya katılacaktı. Stanhope Kupası'ndaki en alçak engel, şimdiye dek atladığı en yüksek engellerden biri olacaktı; en yükseğini ise şimdiye dek hayal bile etmemişti. Çoğu bu sporun tutkunu binlerce seyircinin gözleri önünde, olağanüstü atlama gücüne sahip atlarla mücadele edecekti. Bu atların binicilerine gelince, uluslararası ün yapmış, dünya kupası ve Olimpiyat madalyası sahibi kişilerdi hepsi. Seyirciler, belki de, Fabian gibi birinin bu yarışmaya katılmasını bir hakaret olarak nitelendireceklerdi.

Fabian'ın gayretkeşliği, kendisinin attan düşmesi, topal kalması, hatta hayatını kaybetmesiyle sonuçlanabilirdi. Atın başına gelebilecek tehlikenin de farkındaydı; Kaptan Ahab'a binmekle, atlama yeteneği üstün bir hayvana zarar verebilirdi. Ayrıca, sahibinin, Vanessa'nın izni olmadan binecekti ata. Vanessa için, gözü kadar değerliydi Kaptan Ahab ve Fabian, kızın mutluluğunun koruyucusu olarak görüyordu kendisini.

Biraz sonra yaşamının en büyük sınavına girmek zorunda kalacaktı. İçindeki korku saldırıya geçti; öğürdü, ama midesinden yükselen safrayı batırmayı başardı. Korkusunu yatıştırmak için o malum merasimleri yapmaya, midesini ve barsaklarını boşaltmaya, sıcak bir banyo almaya, elbiselerini ve binicilik takımlarını hazırlarken müzik dinlemeye vakti yoktu.

Spiker ilk yarışmacıyı ilan etti. İrlanda takımının bir üyesiydi bu. İrlanda ordusunun subay üniformasını giymişti. Binici çalışma sahasından ayrılıp da yarışma alanına girdiğinde, tribünlerden kopan alkış, çalışma sahasının gerilim dolu sükunetini parçaladı. Diğer yarışmacılar, atlarının üzerinde, yarışma sahasının girişine dizildiler ve İrlandalının performansını kendilerine göre değerlendirdiler.

Fabian'ın onlara katılmaya niyeti yoktu. Garden'a geldiği zaman, parkurun biçimine, engellerin tipine ve boyutlarına bakmıştı. İlk yarışmacının engelleri nasıl aştığını seyretmektense, vaktini yarışmaya hazırlanarak geçirmek daha akıllıca olacaktı; derlenip toparlanmak, kendisinin ve Kaptan Ahab'ın duygularına güvenmek zorundaydı.

Fabian, Kaptan Ahab'ı bacaklarıyla dürtükledi; tetikte bekleyen hayvan da hemen karşılık verdi. Fabian daha sonra dizginleri biraz gerdi ve eyere iyice yerleşti; aygır kendisine tekrar karşılık verdi. Bir biniciyle at arasındaki sessiz dilin ilk sözcüklerini söylemişti Fabian. Yalnızca ikisinin anladıkları bir dildi bu ve şimdi bu dili sınamanın vakti gelmişti.

Fabian engellerden birine doğru ilerledi ve atı koşturmaya başladı. Kaptan Ahab havalandı, engeli aştı; hareketle dengenin uyum içinde olduğu bir atlayıştı bu. Hayvan öylesine kusursuz atlamıştı ki, Fabian yere indikleri zaman meydana gelen sarsıntıyı hissetmedi bile. Kaptan Ahab, canlı hareketlerle, herhangi bir korku ya da duraksama belirtisi göstermeden, ikinci engele doğru ilerledi, sonra da diğerlerini aştı. Boynunu ileri uzatıp arka ayaklarını toparlarken, güven içinde ve rahatça göğüslüyordu engelleri.

İrlandalı subay, parkuru tamamlayıp geri döndü. Sahadan dışarı çıkarken, tribünlerden yükselen bravo sesleri eşlik etti kendisine. Hoparlörden, spikerin kaydedilen puanları bildiren sesi duyuldu. Atının birtakım hatalar yapmış olmasına karşın yeterli puan almıştı İrlandalı. Sonra ikinci yarışmacı ilan edildi. Sahaya Birleşik Devletler takımından genç bir kadın çıktı. Kaptan Ahab'dan en az bir ka-

rış yüksek, güçlü bir safkana binmişti. Sahaya çıkmasıyla birlikte, tribünlerden müthiş bir alkış koptu; ülkenin en iyi atlayıcılarından birine gösterilen bir saygıydı bu.

Fabian çalışma sahasını son bir kez turladı. Kaptan Ahab, kendisinden beklenileni fark etmiş görünüyor, atlayışlarını eşsiz bir zerafet ve akılcılıkla gerçekleştiriyordu. Atın sakinliğinden güç alan Fabian, yarışma sırasında uygulayabileceği stratejileri düşündü. Bacaklarını kasarak hayvanı denetim altında tutabileceğini ve her engelin önüne geldiğinde dizginleri çekerek onu bir yay gbi sıçratabileceğini biliyordu.

Bir başka taktik de şuydu: Engellerin konumu ve yüksekliği ne olursa olsun, hayvanı kesintisiz koşturabilirdi. Bu durumda, hangi hızla koşacağını ve engelleri nasıl aşacağını, hayvanın kendi içgüdüleri belirleyecekti.

Binicilik kitaplarında görmüş olduğu birtakım fotoğrafları anımsadı Fabian. Atlama yarışlarından geriye pek çok acı anı kalmıştı. Fotoğraflardan birinde, başını duvara vurup parçalamış bir at vardı. Binicisi, oyuncak bir bebek gibi yere yıkılmıştı. Bir başka fotoğrafta, atlayış yapan bir at görülüyordu. Binicisi, dizginleri hâlâ elinde tutuyordu, ama biraz sonra boynu kırılan hayvanın altında bir böcek gibi ezilecekti.

Gerek atla birlikte, gerekse yalnız, yere düştüğünü hayal etti Fabian: Kendisini korumak için ellerini ve kollarını öne uzatıyordu. Doğal ama yanlış bir tepkiydi bu. Bileğin burkulmasına, kolun kırılmasına ya da başın yarılmasına neden olabilirdi. Gözlerini düşüş çizgisinden kaçırması gerektiğini anımsadı. Böyle yapınca, elleri ve kolları bakışlarıyla birlikte düşüş çizgisinden ayrılacak, omuzları üzerine düşünce de darbenin şiddeti azalacaktı.

Amerikalı binici geri döndü. Sevinçten parlayan yüzüyle, seyircilerden kopan alkış tufanının tadını çıkarıyordu. Fabian anonsu dinledi: Kadın mükemmel bir puan elde etmişti.

Bundan sonraki yarışmacı, Olimpiyat madalyası sahibi bir Bel-

çikalıydı. Atıyla birlikte yarışma alanına girerken azametli bir görünüşü vardı. İngiliz-Arap melezi olan kısrağı, türünün az bulunur bir örneğiydi.

Belçikalı'dan sonra yarışacak olan Fabian, Kaptan Ahab'ı çalışma sahasından çıkardı, yarışma sahasının girişine getirip durdurdu. Yarışmaya karşı içinde hâlâ bir isteksizlik vardı. Parkur planını bir kez daha kafasından geçirdi.

Önce bir alkış tufanının koptuğunu, sonra bir sessizlik çöktüğünü duydu. Girişe doğru ilerledi ve sahaya baktı. Belçikalı'nın atı engelin üzerinde kıvrıldı, sendeledi ve engeli devirdi. Seyircilerin düş kırıklığını anlatan uğultu, yıkılan engelin sesinden önce ulaştı çalışma alanına. Fabian morali bozulan binicinin atını toparlayarak dışarı çıktığını gördü.

Fabian alana girmeden önce, saha görevlileri devrilen engeli düzeltti. Boğuk ve yüksek bir sesle hoparlörden adının ve numarasının okunduğunu duyan Fabian irkildi. Saha hakeminin işareti üzerine yavaşça ilerledi ve kendisini sarı talaşlar dökülmüş bir alanın kıyısında buldu. Engeller, ürkütücü hayaletler gibi duruyordu karşısında. Arkaya doğru yükselen tribünleri dolduran seyircilerin oluşturduğu duvarlar da adeta üzerine kapanıyordu.

Kaptan Ahab'ı yürüterek sahaya girdi Fabian; kulağına sağdan soldan kesik kesik alkış sesleri geldi. Tribünün büyüklüğü, oran duygusunu altüst etti. Vanessa'nın, ailesinin ve diğer pek çok kişinin gözlerinin üzerinde olduğu düşüncesi, belli belirsiz bir rahatsızlık verdi. Şimdi, burada, birtakım engeller yerleştirilmiş olan bu sahnede, atıyla birlikte yalnızdı; çevredeki herkes, bu biniciden, bu attan ve bunların birlikteliğinden başka hiçbir şeyi algılamıyordu.

Fabian atını hafif bir koşuya kaldırdı. Kaptan Ahab, çalışma sahasındaki kadar sakindi. Fabian atı hafif sağa çevirdi, sahanın en uzak köşesine, ilk engele doğru ilerledi. Ama engele giden yola girmeden önce hızlandı, eyerin üzerinde ritmik hareketlerle sallanıyordu. İlk atlayışı yaparken dizginleri germemeye karar verdi. Bacakla-

rıyla da zorlamıyordu hayvanı. Kaptan Ahab, çalışma sahasındaki rahatlıkla geçti engelin üzerinden ve sarsılmadan yere indi. Sonra aynı rahatlıkla ikinci engele ilerledi. Sahanın yuvarlak ucuna geldiklerinde, Fabian atı yavaşlattı, sağa döndürdü, alanın merkezine, çifte engellere doğru sürdü. Bu sefer bacaklarıyla hayvanın kaburgalarına sıkı sıkı sarılmıştı. Yine de, atlama sırasında insiyatifi hayvana bıraktı. Kaptan Ahab havalandığı zaman herhangi bir aksaklık görmeyen Fabian, dizginleri gerdi ama hayvanı sıkmamaya dikkat etti; vücudu eyerin üzerinde hafifçe havaya kalktı. Patlayan alkışların dengesini bozmasına rağmen, atın atlayışında herhangi bir aksaklık fark etmedi.

Fabian, sahanın soluna, dördüncü engele doğru ilerledi. Kaptan Ahab, bir av kokusu almış gibi koşuyordu. Rahat bir atlayış yaptı ve bir sonraki engele ilerledi. Fabian, hayvanı topuklayarak koşturmaya devam etti ve at, beşinci engelin üzerinden de yağ gibi kaydı. Parkuru katetmeye devam eden Fabian, Kaptan Ahab'ı sola döndürdü, tekrar alanın merkezinde, son engelin üzerine sürdü. Altı ayak yüksekliğinde, duvar tipi bir engeldi bu; tahta blokları tuğla havası verecek şekilde kırmızıya boyanmıştı. Bakışlarını son engele diken Fabian, yarışmada zaman sınırlamasının olmadığını, bu yüzden acele etmesi gerekmediğini düşündü ve Kaptan Ahab'ı yavaşlattı.

Hayvanın ruhsal gerginliklerine karşı tetik duran Fabian, bu tutumunu sürdürerek atın vücuduna iyice yapıştı ve bacaklarıyla hayvanın kaburgalarını sıkıştırarak atlama vaktinin geldiğini işaret etti. Kaptan Ahab, bu işarete derhal uydu ve adeta caka satarak dengeli bir koşuya başladı. Fabian öne eğilerek tutunmaya çalışırken, Kaptan Ahab duvar engelin üzerine sıçradı. Fabian, tribünlerin sessizliğinde, hayvanın yeterince yükselmemiş olan art ayaklarının tahta engele sürtünmesinden çıkan uğursuz sesi duydu. Arkadaki yükü hafifletmek için içgüdüsel olarak öne eğildi, ama Kaptan Ahab engeli çoktan aşmış ve tribünlerden kopan alkışların eşiğinde her zamanki zerafetiyle yere konmuştu. Hızını azaltan, daha sonra da yürüyüşe geçen at, Fabian'ı ışıklı alandan çıkarıp çalışma sahasının loş atmosferine götürdü.

Hoparlörden, Fabian'ın adı ve numarası okundu. İkinci tura yalnızca dört yarışmacı kalmıştı; Fabian da bunlardan biriydi. Kendisini bir an önce yatıştırması gerektiğini fark eden Fabian, Vanessa'nın buraya, kendisini görmeye gelmemesini, tribünlerde, ailesinin ve konuklarının yanında kalmasını diledi. Aslında, Vanessa'yla ilgilenebilecek halde değildi; tüm düşüncesi, ikinci turdan da kazasız belasız sıyrılabilmekti. İkinci turda, parkurdaki engellerin iki tanesi kaldırılacaktı, ama yükseltilecek olan diğer dört engel kaldırılan iki engelin yokluğunu hissettirmeyecekti. Fabian, Kaptan Ahab'ın ilk turdaki kıvraklığını ve rahatlığını korumak gerektiğini biliyordu; yine de, engelleri, özellikle duvar engeli atlamasını sağlamak için hayvanı yeterince denetim altında tutmak lazımdı.

Önce bir alkış koptu; bunu, Fabian'ın bilinç sınırlarında takılıp kalan bir sessizlik izledi. Bütün bunlar onu dikkatli olmaya zorladı. Hoparlörden adının okunuşuyla da dikkatin doruğuna davet edildi. Alana girdiği zaman, kendisini selamlayan alkışların farkında bile değildi.

Gözlerini birinci engelden ayırmadan ilerledi; dizginleri ve bacaklarını kasarak hayvanı bir yay gibi bükülmeye zorladı. Sonra, tam engelin önüne geldiklerinde, denize bırakılmış bir çiponun peşinden boşanan bir halat gibi serbest bıraktı dizginleri. Kaptan Ahab bilinçle ileri atıldı ve engeli ilk turdaki rahatlığıyla geçti; bundan sonraki iki engelde de özel bir çaba harcamadı.

Fabian, Kaptan Ahab'ı duvar engele doğru sürdü; üzerine birkaç tahta blok daha ilave edilmiş olduğundan, engelin yüksekliği şimdi iyice artmıştı. Fabian, bir kez daha, hayvanın sinirlendiğini hissetti ve atı doğruca engele sürmektense, onu engelin yüksekliği kadar uzaklıktaki bir nokta etrafında döndürmeyi yeğledi. Bu strateji, hayvanı, atlamadan önce ayaklarını toplamak için yavaşlatmaya zorlayacaktı. Ne var ki, bacaklarını sıkıp da engele doğru gitmesi için Kaptan Ahab'a komut verdiğinde, at direndi, durduğu yerde hoplayıp zıplamaya başladı. Fabian bir kez daha komut verdi, ama Kaptan Ahab yine dinlemedi.

Fabian, Kaptan Ahab'ın huyunu bilmiyor, acı verecek şekilde

kırbaç ya da mahmuz kullanmak da istemiyordu. Hayvanın bu direnişi, huysuz bir atın inatçılığı gibi görünmemişti kendisine. Bacaklarını kasıp sırtını gerdi ve aygırı atlatmak için son bir girişimde bulundu. Ama Kaptan Ahab, ileri gidecek yerde, adımlarını asice geri atıyordu. Seyircilerden bir kahkaha dalgası koptu. Fabian sabrını ve sükunetini korudu, ceza vermeye kalkışmadı, hayvanın davranışlarını yönlendiren içgüdüleri çözümlemeye çalıştı ve Kaptan Ahab'ı duvarın önünden uzaklaştırmak için dizginleri çekti. Hayvan inat edince, engele ilk turdaki gibi hızla yaklaşmanın Kaptan Ahab'a daha bir güven vereceğini düşündü.

Aygırı koşturmaya başladı ve bir daire çizdirdikten sonra doğruca engelin üzerine sürdü; dizginleri gevşetirken, bacaklarının yaptığı basıncı arttırdı. Hayvanın, bu hızla giderken erken havalanması halinde meydana gelebilecek tehlikelerin farkındaydı. Bu durumda atlama süresi uzayacak, havada çizilen yayın yüksekliği azalacaktı. Atın engeli reddetmesi olasılığına karşı kendisini hazırladı; aksi halde eyerin üzerinden fırlayıp yere düşebilirdi. Bundan başka, fazla baskı yaptığı takdirde, hayvan, engelin üzerinden aşacağına içine dalabilirdi.

Kaptan Ahab, sağrıları sarsıla sarsıla duvara yaklaşmaya başladı; adımlarını şimdi daha kısa atıyordu. Engelin önüne geldiğinde bacaklarını açtı, sırtını büktü, başını aşağı eğdi ve duvarın üzerinden kayarak geçti. Sonra, dengeli ve rahat bir tavırla tekrar yere indi.

Fabian, alkışlar içinde çalışma sahasına ilerledi, sıralarını bekleyen diğer yarışmacıların yanından geçti ve Kaptan Ahab'ı çalışma sahasının en uzak köşesine sürdü. Şimdi, yalnız başınayken, attan düşmek ya da yarışı kaybetmek konusunda kafasına üşüşen muzır düşünceleri engellemek için gözlerinin önüne Vanessa'yı getirdi; Vanessa'nın tribünlerin neresinde oturduğunu merak etti.

Öbür yarışmacılar parkura çıkmaya başladığında, yeniden karmakarışık bir zafer ve yenilgi duygusu çöktü üzerine. Son yarışmacı da geri döndüğünde, içinde kabaran korkuyu bastırmaya çalıştı.

Hoparlörden isminin okunduğunu duydu. Amerikan takımındaki şu kadın biniciyle birlikte finale kalmıştı.

Kadın, çalışma sahasının ötesinden, Fabian'a, rakibine baktı. Genç bir kadındı; saçları, şapkasının altındaki filenin içine özenle toplanmıştı. Avcı ceketiyle, bacaklarını sıkı sıkı saran külot pantolonu iyi bir terzinin elinden çıkmıştı. Güven dolu bir havası vardı. Fabian, üzerine doğru dürüst oturmayan elbiselerin içinde kendisini acemi çaylak gibi hissetti. Genç kadın yarış alanına girerken, günün en şiddetli alkışı koptu.

Fabian, seyircilerin yaratmaya çalıştığı rekabet hırsına kapılmadığının farkındaydı; onun için yarışmanın başından beri önemli olan tek şey, kendisinin ve Kaptan Ahab'ın güvenliğiydi. Tehlikeli sahneler görmekten zevk duyan seyircilere sinirlendi.

Henüz hoparlörden ilan edilmemişti ama Fabian, tribünlerdeki coşkun tezahürattan kadının parkuru hatasız tamamladığını anladı. Kendisi, en iyi olasılıkla, genç kadının başarısını tekrar edebilirdi, ama bu durumda, engellerin daha da yükseltilmesinden ve kendisinin yeni bir sınavdan geçirilmesinden korktu.

Yarış alanına çağırıldığını duydu. Mekanik bir tepkiyle çalışma sahasından ayrıldı ve salına salına, güçlü ışıklarla aydınlatılmış yarış alanına girdi.

Seyircilerden çıt çıkmıyordu. Fabian atını engele doğru sürdü. Şimdi oldukça yükseltilmiş olan bu engeli aşmak için, Kaptan Ahab'ın hızla yaklaşması gerektiğini hissediyordu. Bacaklarını hayvanın vücuduna bastırarak engele doğru hareket işaretini verdi.

Fabian, bir kez daha, atlama noktasını, Kaptan Ahab'ın seçimine bıraktı; Kaptan Ahab da, kulakları dikili, başı ve boynu ileride, bacaklarını toparlayarak engelin yüksekliğini tarttı. Havaya sıçrayan hayvan, engelin üzerinden yüzer gibi geçti. Bu sefer ayaklarım karnı altında toplamamış, aksine iyice açıp germişti; toynakları burnuyla aynı hizadaydı. Tekrar yere inmek için başını havaya kaldırdı, ön bacaklarını ileri uzattı, arka ayakları da sarsıntıyı paylaşmak için arkadan geldi. Başını ve boynunu yeniden aşağı eğen hayvan, koşuya devam etmeye hazırdı.

Fabian ve Kaptan Ahab, alkışlar altında duvar engele doğru ilerledi. Yüksekliği bu turda yedi ayağa (2m. 10 cm) çıkarılmış olan engel, atın karşısında koca bir hayalet gibi duruyor, dehşetle meydan okuyordu. Hayvanı, gerekenden bir parmak bile yükseğe sıçratmamak önemli olduğundan, Fabian engeli reddetme pahasına da olsa, Kaptan Ahab'ı denetim altında tutmak zorundaydı; onu içgüdülerine terk edemezdi. Uzun bir koşunun değil de, üç dört adımlık bir hamlenin sonucu olacaktı bu atlayış; engelin dibine olağanüstü yaklaşacaklardı.

Seyircilerden fısıltı bile gelmiyordu. Fabian, Kaptan Ahab'ı duvar engeline sürdü; vücudu atın vücuduyla birlik olmuştu, soluğu düzenliydi, gözleri engelin üzerindeydi.

At, kendisine itaat etti ve düzenli adımlarla harekete geçti. Fabian, tam hayvanın sıçramasını istediği noktada, uyluklarını kastı; bir an sonra gösterecekleri olağanüstü çaba için hem kendisini, hem de atı zorladı. Hayvan, verilen bu komuta yine uydu, tüm enerjisini bacaklarında toplayarak sıçramaya hazırlandı. Kaptan Ahab tam engelin üzerine atılacaktı ki, Fabian'ın sağ tarafındaki seyircilerden biri, "Haydi Fabian! Şimdi!" diye bağırarak sessizliği parçaladı. Fabian, bu tanıdık sesin kaynağını saptamak için istem dışı başını çevirdi ve koltuğundan fırlamış olan Alexandra'yı gördü. Kadının üzerinde dar ve sırma renkli bir tünik vardı; yanında Michael Stockey oturuyordu.

Bir yunus gibi kıvrılan Kaptan Ahab'ın ön ayakları duvarı çoktan aşmıştı; toynakları şimdi karın seviyesinden daha yüksekteydi; bacaklarını yukarı kaldırmış, başını aşağı eğmişti. Fabian, Alexandra'ya göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman süresi içinde baktı, ama işte bu süre içinde vücudu geriye kaykıldı; ağırlığı hayvanın arka ayaklarına bindi. Yere inerken dengesi bozulan Kaptan Ahab'ın arka ayakları duvar engelin üzerine takıldı. Tribünlerden, seyircilerin düş kırıklığını belirten bir uğultu koptu. Hayvan ön ayakları üzerine inerken, tahta bloklardan biri peşinden yıkılıvermişti. Bir an yere düşecek gibi olan Fabian, refleksleriyle dengesini yeniden kazandı. Aynı anda at da yıkılacak gibi olunca, dizginleri

çekerek hayvanın başını, iyice havaya kaldırdı ve ön ayaklara binen ağırlığı azalttı. Kendisini toparlayan Kaptan Ahab, yumuşak bir iniş yaptı ve koşmaya devam ederek binicisini dışarıya, çalışma sahasına götürdü.

Fabian, adının tekrar anons edildiğini duydu. Son bir kez daha sahaya çağrılıyordu: Kaptan Ahab'a ikincilik ödülü verilecekti. Yarış alanına girdiğinde, Vanessa'yı jüri üyeleri arasında gören Fabian irkildi. Ailenin adını taşıyan ödülleri dağıtmak görevi kıza verilmişti. Fabian, şapkasını çıkartıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve Vanessa, Kaptan Ahab'a rozetini takarken, kızı görebilmek için eğildi. Vanessa gözlerini kaldırıp baktı; Fabian onun elini tuttu. Kızın gözleri dolmuştu; dudaklarını oynatarak sessizce, yalnızca Fabian'ın anlayabileceği bir şekilde "Seni seviyorum," dedi. Fabian, Vanessa'nın Karavan'dan her gidişinde duyduğu o ayrılık acısını yaşadı yine. Hakemlerin, muhabirlerin, fotoğrafçıların, ailesinin ve arkadaşlarının arasında duran Vanessa, sanki elle tutulur bir varlık olmaktan çıkmış, Fabian'ın belleğindeki uzayı ve zamanı dolduran o kızın bir uzantısı haline gelmişti. Fabian, şapkasını tekrar başına geçirdi, Kaptan Ahab'ı geri geri yürüttü, döndürdü ve uzaklaşıp gitti.

Çalışma sahasına vardığında atı baş seyise teslim etti. Kaptan Ahab'ın başarısı dolayısıyla heyecanlanan adam, doktor muayenesinden geçen Hayward'ın uyumakta olduğunu ve merak edilecek bir durum bulunmadığını Fabian'a söylemeyi unuttu.

Fabian çabucak üstünü değişti. Vanessa'nın ailesiyle tanışmak istemiyordu. Alexandra'nın yüzünü görmeye de niyeti yoktu. Dağılmakta olan kalabalığın arasına karıştı ve Garden'dan çıkıp gitti. Çok geçmeden kentin kalabalığına giren Fabian, biraz sonra Karavan'a vardı. Üzerindeki levhalarda OTOMATİK REAKTÖR: GÖREVLİ OLMAYAN GİREMEZ yazıyordu. Gerek yasal, gerekse yasa dışı kişileri Karavan'dan uzak tutmak için etkin bir çareydi bu.

Fabian, Palm Beach'e yapmakta olduğu yolculuğunun son merhalesindeydi; Wellington'u, haraları ve çayırlarıyla polo oyuncuları için adeta bir cennet olan bu beldeyi görmek istiyordu. Orada, Palın Beach Polo ve Kır Sporları Kulübünde, kendisiyle polo oynamayı arzu edecek kişiler bulabilmeyi umuyordu.

Paralı oto yola girmek üzereydi; giriş parasını ödemiş, Karavanı'nı hayranlıkla izleyen bakışların önünden geçmişti. Tam hızlanarak trafiğe karışacaktı ki, yanından bir polis arabası geçti ve durmasını işaret etti.

Fabian, Karavanı yavaşlatıp yolun kıyısına çekti ve pencereyi açtı. Arabanın iki yanındaki levhalarda, EYALETLER ARASI POSTA ARABASI yazıyordu ki, bunun yasalarla başım derde sokabilecek bir şey olduğunu sanmıyordu. Ehliyeti ve arabanın ruhsatı tamamdı. Hız sınırını da aşmamıştı.

Polis, şoför kabininin yanma gelip başını kaldırdı. "Sizi durdurduğum için özür dilerim efendim." dedi. "Ama eğer Bay Fabian sizseniz, bunun..." Sustu ve tabelayı okumak için başını uzattı; "bu posta arabasının sahibi sizseniz, acil bir mesajımız var size."

"Evet, benim," dedi Fabian. "Mesaj kimden?"

Polis elini gömleğinin cebine attı ve çıkardığı telgrafı Fabian'a uzattı. "State Continental Bank'ın Palın Beach şubesinden," dedi.

"Bu yoldan gelmenizi bekliyorlardı. Sizi gişede durdurup mesajı iletmemizi rica ettiler."

Fabian, zarfı açıp telgrafa göz attı: Mümkün olan en kısa zamanda şubeye uğramasını rica ediyorlardı.

"Bu yoldan geleceğimi nereden biliyorlarmış?" diye sordu Fabian. "Ben bile bundan emin değildim."

Polis, güneş gözlüğünü düzeltti ve, "Bu bankaların bilmediği şey var mı?" dedi.

Kitapların sağladığı az bir gelirin idaresiyle ilgilenen telif ajansları dışında, parasal işlerini bizzat kendisi yöneten Fabian, bankaları, kafeslerin, bankların ve formika masaların ardında oturan birtakım kişilerin yönettiği karmakarışık hesaplardan oluşan bir biçim olarak düşünürdü. Bu insanlar, yüzlerinde iğreti bir gülümsemeyle, nazik ve çevik hareketlerde bulunmak için öylesine planlanmışlardı ki, içlerindeki gerçek yaşam kıvılcımı bedenlerinden çekip çıkartılmıştı. Banka salonlarına yerleştirilmiş para makinaları gibiydiler; kendilerine yaklaşan duygusal yaratıkların yaşamları üzerine birtakım anlaşmalar yapıyorlar, üstün bir mantığın emirlerine göre para alıp veriyorlardı. Bankalarda çalışan insanlar, Fabian'a göre, paranın kendisi kadar işlevsel bir öneme sahipti; bir yandan matematiğin labirentleri kadar soyut, öte yandan, Fabian'ın onsuz ne midillilerini besleyebileceği ne de Karavanı'nı bir yerden bir yere götürebileceği nakit para kadar gerçektiler.

Ekspres yol West Palm Beach'in varoşlarına yaklaştıkça, Fabian'ın içine sıkıntı bastı. İki yana şimdi sürekli birer ev haline gelmiş bir sürü treyler dolmuştu. Ancak bir palmiye ya da yeşil bir çit gördüğü zaman insanın içi ferahlıyordu. Fabian, Florida'da bulunuşundan haberdar olabilecek ve yaptığı işlerle ilgilenebilecek birini anımsayamadı. Gideceği yerden yalnızca birkaç kişiye söz etmişti: Big Lick'i nallattığı haranın yöneticisine, Karavan'ın frenlerini kontrol etmiş olan ustaya, bir de yemek yemek için durduğu bir lokantanın

barmenine ya da garsonuna. Ne var ki bu insanların hiçbiri, nereden gelip nereye gittiğini önemseyecek kadar tanımıyorlardı kendisini. Sonra, Stockey'in ya da Grail şirketlerinden herhangi birinin, kendisini izlemek için bir bankanın yardımını istemiş olabileceği geldi aklına.

Fabian, Palm Beach'in merkezine geldi. State Continental Bank'ın özel bir park yeri vardı; direksiyonlarında şoförlerin oturduğu lüks arabalarla dolu bir sergiydi sanki burası. Şoförlerin bazıları gözlerini gazetelerden kaldırdı ve Fabian'ın Karavanı'na baktı.

Bankaya girdiğinde, orta yaşlı, gözlüklü, keten elbise giymiş bir kadın, Fabian'ın söylediklerini aktarmak üzere müdüre gitti. Fabian'ın blucinine ve işçi gömleğine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye gerek görmeyen kadın, arka büroda yaptığı kısa bir görüşmeden sonra, Fabian'ı içeri götürmek üzere geri döndü.

Banka müdürü, Fabian yaşlarında, soğuk ve şüpheci bir insandı; para ilişkileri, kişiliğindeki Palm Beach zerafetini donuklaştırmıştı. Yine de, şaşkın bir tavırla Fabian'a kıymet biçerken, biraz önceki kadından daha sıcaktı. Bankanın önemli müşterilerine tahsis edilmiş olan bir konferans salonuna aldı Fabian'ı.

Fabian, bir iskemleye oturdu. Müdür, karşısındaki koltuğa yerleşti, deriden bir evrak çantasını açtı ve izlemesi gereken bürokratik protokolu ihlal etmeye niyetlenmişcesine, gülümseyerek baktı.

"Bay Fabian sizsiniz demek," dedi ve yanıt beklemeden çabucak devam etti. Bir fihrist kartı uzattı, "Buradaki bilgilerin hepsi doğru mu?" diye nazikçe sordu.

Fabian kartın üzerindekileri okudu: Tam adı, doğum yeri ve tarihi, ana ve baba adları, sosyal sigorta numarası, yayıncısının adresi. Hepsi doğruydu ve daktiloyla titizce yazılmıştı.

"Göründüğü kadarıyla hepsi doğru," diye yanıt verdi Fabian. "Ama beni buraya neden çağırdığınızı hâlâ bilmiyorum."

Müdür, özür dilercesine ellerini açtı. "Böyle yapmakla işlerinize engel olmadığımızı umarım." dedi. "Ne var ki, nerede olduğunuzu saptayıncaya dek, paranızın idaresiyle görevlendirilmiş olduğu-

muzu size bildirmemizin başka bir yolu yoktu." Evrak çantasından daktiloyla yazılmış bir mektup çıkardı; ilişikte de bir zarf vardı.

Fabian'ın içine ani bir sıkıntı saplandı. Geçmişte yaptığı bir hata, belki Karavan'la ilgili olup da ödemeyi unuttuğu bir borç dolayısıyla şimdi parasına el konuyordu. Birdenbire savunmaya geçti.

"Sahip olduğum her şeyin biricik idarecisi benim," dedi. "Paramın idaresi için kimseye yetki vermedim."

Müdür, özür diler gibi bir tavırla elini kaldırarak açıklama yaptı. "Tabii ki vermediniz. Korkarım ne demek istediğimi iyi açıklayamadım Bay Fabian." Mektubu ve zarfı, özenle Fabian'ın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. "Bu armağanı şahsınıza açıkça takdim etmek için görevlendirildik."

Fabian okumadan mektuba baktı ve altında bir imza yeri gördü. Endişesi geçmemiş, hâlâ bir şey anlayamamıştı.

"Bu armağanı kabul ettiğim takdirde ne gibi yükümlülüklerim olacak?"

Banka müdürü, parmak uçlarını birbirine dokundurarak ellerini bitiştirdi. "Tabii ki hiçbir yükümlülüğünüz olmayacak." Sonra sözlerini düzeltti. "Demek istediğim, bu mektubu, yalnızca, adınıza yazılmış olan çeki almak için imzalayacaksınız." Öne eğildi ve parmağının ucuyla mektubu Fabian'a itti.

Hâlâ güvensiz ve ikircikli olan Fabian zarfı aldı. Yapıştırılmamış olan kapağı açtı ve huzursuz hareketlerle içindeki iri, mavi çeki çıkardı.

Çeke, bankanın adına baktı; tarihi birkaç gün öncesine aitti. Daktiloda büyük harflerle yazılmış ismini gördü; hiç kullanmadığı ilk ismi, çekin sınırlı alanını doldurup taştığından, biçimsiz görünüyordu. Sonra gözleri metnin bulunduğu satırlara kaydı; yine büyük harflerle yazılmıştı; para miktarını yazıyla belirtiyordu; bu da yazılması gerekli alanın dışına kaymıştı. Bakışlarını belli bir noktada toplayamıyordu Fabian. Gözleri sağ üst köşeye kaydı. Kutu içindeki rakamlar okunaklıydı, dolar işareti açıkça görülebiliyordu, ama sağa doğru gittikçe sıfırlar okunmaz bir hal alıyordu.

Fabian, bulanık rakamları yeniden çözümlemeye çalıştı; sıfırlar gözlerinin önünde resmigeçit yapıyordu. Tek tek inceledikten sonra dokuz sıfır bulunduğunu anladı; son ikisi cent'leri belirtiyordu. Fabian'ın vücudunu sıcak bastı, boynu ve yanakları kızardı, gözlerini tekrar sözcüklere çevirdi, ne yazdığını şimdi anlamıştı. Çekin altına, imzalara ve mühürlere, çekin geçerli olduğunu belli eden işaretlere baktı.

"Anlayamıyorum," diye kekeledi. Çeki tutan parmakları gevşedi, gözlerini müdüre çevirdi, alnında boncuk boncuk ter birikti. "Niçin?... Bu çek niçin yazıldı bana?"

Banka müdürünün gözleri, Fabian'm şaşkınlığını anlamış gibi bir an parıldadı. Sonra, sakin bir sesle, "Bu çek, Bayan Vanessa Stanhope'un, hiçbir koşul gözetmeden, size sunduğu bir armağandır Bay Fabian." dedi. "Komodor Ernest Tenet Stanhope'un torunu ve Bay Patrick Stanhope'un biricik kızı olan Bayan Stanhope, doğumu sırasında büyükbabasının mirasından büyük bir pay aldı. Bayan Stanhope, Komodor Stanhope'un torunu adına kurduğu şirketin de biricik sahibidir. Kısa bir süre önce rüştünü kanıtlayan Bayan Stanhope, şimdi, bu çeki size armağan edebileceği bir konumdadır." Gözlerini masanın üzerinde duran çekten ayırdı. "Yine de diyebiliriz ki, Bayan Stanhope'un şimdiki payı, tüm varlığının ancak bir parçasıdır. Sizi bir an önce bulmamızı Bayan Stanhope istedi Bay Fabian. Eyalet polisine teşekkür etmemiz gerek."

Fabian, içinde duyduğu heyecana rağmen, belleğini Vanessa üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. Kızı haftalardır görmemişti. Gerçi telefonda sık sık konuşuyorlardı ama Garden'deki yarışmadan beri karşılaşmamışlardı. Yol kenarındaki bir telefon kulübesinden yaptığı son konuşmayı anımsamaya çalıştı: Her zamanki gibi kızın sesini dinlemek, onun hareketlerini ve yüz ifadesini kafasında canlandırmak istemişti. Bu arada Vanessa, Fabian'ın ikinci durak yerini sormuştu, Fabian da Wellington'a varıncaya dek izleyeceği yolu anlatmıştı. Fabian, Wellington'daki işini bitirdikten sonra kızın kendisiyle birlikte olmak istediğini de anımsadı. Kaptan Ahab'ın da katıla-

cağı, Güney'de yapılacak bir turnuvayı izleyeceklerdi. Fabian, Palm Beach'e vardığında Vanessa'yı arayacağına söz vermişti.

Banka müdürü bekliyordu.

"Böyle bir armağanı hak etmedim," dedi Fabian. "Kabul edemem."

Müdür, öğrencisinin karşısında sabırla bekleyen bir öğretmen gibi, başını salladı. "Bu bir armağandır Bay Fabian. İsteyerek, cömertçe, karşılık beklenmeden verilmiş bir armağandır." Müdür Fabian'ın kendisine söylenenleri anladığından emin olmak istedi. "Parayı herhangi bir şekilde ya da herhangi bir zamanda geri ödemek söz konusu değil. Armağanın verilme nedeni, tümüyle armağanı veren, yani Bayan Stanhope'a ait. Bu armağanı küçümsememelisiniz Bay Fabian." Müdür, Fabian'ın bu ufak azarlamaya karşı vereceği yanıtı bekledi. Ama beklediği yanıt gelmeyince, mektubu ve çeki Fabian'a doğru itti; Fabian'ı sanki bunların varlığıyla kandırmak istedi.

"Bu armağanı kabul edemem," dedi Fabian.

Müdür aniden öfkelendi, ama aynı hızla yatıştı. Fabian'a doğru eğildi, daktiloyla yazılmış ve çeki iliştirilmiş olan kabul mektubunu ayırdı ve incelemesi için Fabian'a uzattı.

"Bay Fabian, eğer sizi vergiler endişelendiriyorsa bu mektuptan anlayabileceğiniz gibi, tüm vergiler, armağanı veren kişi, Bayan Stanhope tarafından ödenmiştir." Uzandı ve mektubun vergilere dair paragrafı üzerinde parmağıyla hayali bir daire çizdi.

Müdür, koltuğuna daha bir rahatlamış olarak yerleşti, bu konuda üzerine düşenleri yapmış olduğundan emindi. Fark edilir bir canlılıkla ceketinin iç cebinden bir dolmakalem çıkardı ve masanın üzerine, çekin yanına koydu.

"Bayan Stanhope bu armağanı bizim aracılığımızla size takdim ettiğinden, siz de bunun bizim aracılığımızla bankadaki hesabınıza aktarılmasını arzu edebilirsiniz," dedi müdür çeke doğru saygıyla eğilerek. Sonra duraksadı ve zorlayıcı görünmemeye dikkat ederek kendi önerisini ileri sürdü. "Belki burada, bizim bankamızda bir he-

sap açmayı düşünürsünüz. Her halûkârda ben ve bankamız hizmetinizdeyiz."

Fabian, mektubu okuyormuş gibi yaparak başını eğdi. Vanessa'nın çeki, bir aktarma aracı olarak yanında, masanın üzerinde duruyordu. Fabian'ın düşünceleri, kendisinin ve yaşantısının belli başlı görüntülerini bir film gibi ortaya dökmeye başladı. Makara hızlandı ve Fabian, birdenbire, insanı ağına düşüren teke tek polo maçının tehlikeleriyle sıkıntılarından sıyrıldığını gördü; müsabaka öncesi panik yatıştı, oyunun gerilimi hafifledi.

Makara gelecek zamana doğru dönmeye devam etti; Fabian kendini Palm Beach'de, Karavan'ın halefi koca bir özel villanın sahibi olarak gördü. Orada yeniden ünlü bir polo oyuncusu, kendini tazelemiş bir yazar ve uluslararası polo turnuvalarının vazgeçilmez bir kişisi olacaktı; tabii bu seferinde yalnızca Big Lick ve Gaited Amble ile birlikte değil de, emrindeki bir dizi ödül kazanmış midilli ve onları eğiten seyislerle. Belki tekrar Los Lemures'e dönerdi. Falsalfa'nın gölgesi kalkmış, diktatör uzun zaman önce öldürülmüştü. La Hispaniola'da, Casa Bonita yakınlarında görkemli bir villa edinir, polo oyunları ya da ada içlerine yapacağı gezintiler için midillileri emrine amade olurdu.

Vücudunu kuşatan ağrıları, aynadaki yüzünü, yaklaşmakta olan yaşlılığı, hayatın bu aksak ve insanı çürüğe çıkartan dönemini, bütün bunları da gördü Fabian. Ama biliyordu ki, emrinde klinikler, hastaneler ve tıp merkezleri bulunacaktı. Doktorlar ve genç hemşireler etrafında pervane olacak, tedaviler sonucu ağrıları kaybolacak, sonra bir bahçede, bir terasta ya da bir cimnazyumda nekahet dönemini yaşayacak, yaşlılığını geciktirecekti.

Derken Vanessa'yı düşündü Fabian. Kızın isteyerek, cömertçe ve hiçbir karşılık beklemeden verdiği bu armağan, tek sözcükle bir yaşam demekti. Ne var ki, armağanın tabiatı ve armağanı verenin anılarınca tanımlanmış bir yaşamdı bu; yaşayacağı her an böylece Fabian'ın denetiminden çıkmış oluyordu.

Ayağa kalktı. Çek ve mektup masanın üzerinde duruyordu. "Özür dilerim. Bu olanaksız... Bayan Stanhope'un armağanını kabul

edemeyeceğim," dedi. Sesindeki güven geri gelmiş, nabzı ve soluğu düzene girmişti.

Müdür ayağa fırladı. Şaşkınlığını gizleyebilecek halde değildi. "Stanhope ailesi şimdiye kadar bu bankanın en değerli müşterileri arasında olmuştur Bay Fabian. Sizi ikna edebilmek için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza eminim. Bayan Stanhope'un bu armağanı en içten duygularla..."

Fabian adamın sözünü kesti. "Bayan Stanhope'un mazeretimi anlayışla karşılayacağından kuşkum yok."

Müdür, kendisine uzatılan eli sıktı. Sessizce kapıya yürüdüler. Fabian kapıdan çıkarken müdür, bu armağanın, Bayan Stanhope'un talimatı üzerine, belirsiz bir tarihe kadar Fabian'ın hesabında saklanacağını ve ancak onun imzasıyla çekilebileceğini açıkladı.

Fabian yeniden Karavanı'nın direksiyonu başındaydı. Karavan'ın pencereleri, dış dünyanın sıcaklığına ve ayartıcılığına karşı sıkı sıkı kapalıydı. Fabian'ın gözleri, şehirlerarası yolla odometre arasında, bir sarkacın saplantılı salınışıyla gidip geldi.

Kafasının içindeki film makarası hâlâ dönüyor, önünde kayıp gitmekte olan yola ve odometrede değişen rakamlara karışıyordu. Düşünceleri, uzanıp giden yolla tek bir varlık halini almıştı; tek bir sicim halinde, yazgının her bir dönemeçteki makaralarına dolanıyordu.

Babasının, çocukken kendisine anlattığı bir masalı anımsadı. Her insanın yakınında, hem de hiç ummadığı zamanlarda, göze görünmeyen üç kız kardeş bulunur ve o kişinin zamanını belirlerdi. Babasının söylediğine göre en küçük ve en güzel olan kızın işi, insanın yaşam yumağını denetleyip çözmek ve yumaktan zaman ipini boşaltmaktı. İkinci kız kardeşe gelince, onu, her zaman muhakkak giydiği iki maskenin birinden tanımak mümkündü; bu kız, ya komik, ya da üzgün bir maske geçirirdi yüzüne. Mezürayı o taşır, zaman ipini toparlayıp makaraya sarardı. Dikkatini yalnızca dönen makaraya verir, ipin nasıl sarıldığına aldırış etmezdi. Sonuncu ve en büyük kardeşe gelince, bu kız makasını öylesine severdi ki, elin-

den hiç bırakmazdı. Kız kardeşlerinin yaptığı işi bozmak için can atar, aklına estikçe ipi şak şak keserdi.

Dönen makaranın takırtısını duymakta olduğunu düşündü Fabian. Sonra, bunun, ahırın zeminini döven Big Lick ile Gaited Amble'ın sesi olduğunu anladı. İstemeye istemeye, Karavanı'nı yol kenarındaki bir park yerine çekti ve hayvanları yemledi. Yongalanmış mısır, ezilmiş yulaf, kaynatılmış keten tohumu, şeker pancarı küspesi, saman ve soya fasulyesinden oluşan yemler, Fabian'a gerçek dışı gibi görünüyordu; biricik özellikleri, ete ve enerjiye dönüşmeleriydi.

Daha sonra, öğle güneşi batıya kayıp da gökyüzünü altın rengine boyadığında, Fabian anayoldan ayrıldı ve ıssız bir alanda tekrar durdu. Orada, sinsi bir at hırsızı gibi çevreyi kolaçan ederek, atlarını koşmaya bıraktı; hızlı hareket ediyordu, terlemişti, ama yorgun değildi; biricik amacı, hayvanlarının ağırlığını ve dayanaklılığını, onlardan ilerde, oyun sırasında bekleyeceği hız ve güce dönüştürmekti.

Fabian, karanlık bastırıp da dikkatini yol üzerine toplamakta güçlük çektiğinde, Karavanı'nı inşa halindeki bir şehirlerarası yolun kenarına çekti ve üzerine battaniye alıp şoför kabininde kestirdi. Giysilerini değiştiremeyecek kadar yorgundu. Yatak odasına gitmek, soyunmak, uyumak, uyanmak, banyo yapmak, sonra tekrar giyinmek için vakit harcamak istemiyordu.

Fabian, Totemfield'e akşama doğru vardı. Alacakaranlığın sessizliği onu şaşırttı. Dükkân ve mağazaların kapalı kepenkleriyle karşılacağını ummuyordu. Ufak tefek de olsa her zaman iş yapan işportacılar sokağı bile boşalmıştı. Ancak bir kavşaktan geçip de iki yanına park etmiş arabalar dışında bomboş duran ve uyuklayan anayola girdikten sonra Totemfield'e bir pazar akşamı gelmiş olduğunu anladı. Sabahki kilise telaşı, ailelerin öğleden sonra yemek yemek için evlerin samimi havasına dönüşü, insanların akşam vakti evlerin ses-

sizliğine çekilişi, bunların hepsi yaşanmış ve bitmişti. Karavan'ın önüne zaman zaman bir araba çıkıyor, ıssız caddelerden isteksizce geçiyor, sessizlik tarafından azarlanıyormuş gibi hareket ediyordu.

Fabian'ın refleksleri onu Double Bride'a giden yola götürüyordu, ama şöyle bir durup kendini dinledi Fabian: Görmek istediği Stella değildi. Sonra şu tatsız gerçek geldi hatırına: Vanessa'nın nerede oturduğunu bilmesine rağmen, kızın ailesinin, hizmetçilerin ve komşuların dikkatini çekebileceği korkusuyla, şimdiye kadar Karavanı'yla evin yanından hiç geçmemişti.

Stanhope Tepesi yoluna girdi; Karavanı'nı yol kenarındaki özenle kırpılmış çit boyunca sürerek virajları aldı, süslü demir kapıdan geçerek Stanhope arazisine girdi. Eski bekçi kulübesi kilitliydi.

Karavan, genişleyen yolda, beyaz taşlardan ve kumdan oluşan pürüzsüz bir şerit boyunca ilerledi. Fabian'ın önünde açılan geçidi, zarif çitler çevrelemişti; simetrik şekillerini bozan kaprisli tek bir dal bile yoktu.

Yol çatallaştı. Uzakta, yolun sonunda, evin insanı etkileyen ön cephesini gördü; klasik sütunları, içinde birkaç büyük heykel bulunan geniş bir bahçeye bekçilik ediyordu. Mermer ve metalden yapılmış olan heykeller, üzerlerine vuran ışığın altında devasa birer hayalet gibi duruyordu. Bahçenin kenarına birkaç araba park etmişti; aralarında, üzeri açılır kapanır, sarı otomobil vardı.

Fabian, Karavanı'nı sağa, servis girişi sandığı bir yere doğru döndürdü, ama oraya vardığında duraksadı ve yoluna devam ederek arabasını ahırlara doğru sürdü. İki üç midilli orada yem yiyordu. Ahırların ve atların kokusunu alan Big Lick ile Gaited Amble, Karavan'ın arkasında hoplayıp zıplamaya başladı.

Uzun lastik çizmeler ve naylon tulum giymiş bir adam, ahırdan çıktı. Fabian, tulumun altına takım elbise giymiş olduğunu fark etti. Tatile çıkmış bir ustabaşı havası vardı adamda; kendisi yokken işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için geri gelmiş gibiydi. Fabian ahırın önünde durdu ve şoför kabininden dışarı çıktı.

Adamın gözleri Fabian'a çevrildi, sonra bezgin bir ifadeyle Ka-

ravan'a kaydı.

"Pazar günü teslimat mı yapıyorsunuz?" diye sordu. "Dua etmek için insana fırsat vermez misiniz siz?" Başını öfkeyle salladı. "Bekleyeceksin. Kamyonu bugün boşaltamayız. Patron, işçiler, herkes tatilde. Ben burada sadece bekçilik yapıyorum."

"Benim kabahatim," dedi Fabian. "Bu kadar erken geleceğimi tahmin etmemiştim."

"Hiç kimse bana yeni hayvan geleceğini, yer filan hazırlamamı söylemedi!" dedi adam. "Bugünlerde bana hiç kimse hiçbir şey söylemiyor!" Çaresizliğini alaycılığa vurarak ellerini salladı. "Bu sefer kaç tane getirdin?"

"Sadece iki tane," dedi Fabian, şoför kabinine geri dönerken. "Ama onlarla birlikte yarına kadar bekleyemem." Sesi sakindi.

Adamın sesi, karşılık verirken yumuşadı. "Harika bir alet bu," dedi Karavan'ı işaret ederek. "Bahse girerim, oğlanlar gelene kadar gereksindiğin her şeyi bu teknenin içinde bulabilirsin."

"Doğru" dedi Fabian. Şimdi tekrar şoför kabinindeydi.

"Güzel," dedi adam, tulumunu ve çizmelerini çıkartırken. Lacivert elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla hantal bir görünüşü vardı. "Ben şuradaki evimde olacağım," dedi ve ağaçların arasındaki ufak bir araba kulübesini işaret etti. "Patron geldiği zaman kâğıtları imzalamasını söyle," diye bağırdı uzaklaşırken.

"Olur," dedi Fabian. Karavanın kapısını kapattı. Bir an, olduğu yerde durdu, sonra arkaya, yatak odasına geçti, yan pencerelerden birini açtı, yatağa uzandı, başını açık pencereye uzattı.

Sonbaharın canlılığını yansıtan taze bir hava dalgası vurdu yüzüne; nemli toprağın, kuru odunların, yaprakların ve otların kokusuna, hafif bir at ve ahır kokusu karışıyordu. Ahırlarla ev arasında küçük bir meşelik vardı. Fabian, pencereleri alacakaranlığa ve omuzlarını yalayan esintiye açılmış olan odalardan birinde Vanessa'nın bulunduğunu hayal etti.

Derinlerden gelen bir kahkahayla, çakıllar üzerinde kayan te-

kerlek sesleri, onu daldığı düşlerden ayırdı. Fabian birdenbire gözlerini açtı, karanlığa dikti, dışarıdaki ağaçlar artık görülmüyordu.

Uyuşmuş ve vücudu soğuktan kaskatı kesilmiş olan Fabian, kendisini kalkmaya zorladı. Günlerden beri ilk kez giysilerini çıkardı, sıcak bir banyo aldı, traş oldu, en iyi elbisesini giymeye karar verdi. Londra'da diktirdiği, on yıl öncesinden kalma bir elbiseydi bu. Gömleği de eski günlerin bir hatırasıydı: Bir zamanlar Roma'da diktirdiği ipek gömlek değildi bu, ama onun pamuklu bir kopyasıydı; La Romana'da, Eugene Stanhope ile birlikte katıldığı son polo turnuvası sırasında diktirmişti.

Giyinmiş olarak aynanın karşısına geçti. Kendisini seyreden kara kuru, kemikleri çıkık görüntüye kaçamaklı bir bakış attı. Üzerindeki modası geçmiş giysiler, yüzünün solgunluğunu iyice arttırıyordu. Binicilik giysileri içindeki genç haline göre korkunç bir çöküş vardı görünüşünde. Daha birkaç ay önce, elinde bir gül, belinde bir kılıç, tüylü şapkası ve beyaz giysileriyle Totemfield çayırlarında at koşturan biniciden ne kadar farklıydı.

Karavan'ın kapısında bir an durdu. Yolculuğun yorgunluğunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Zamanı, yargılamadan geçip gitmeye mi bırakmalıydı, yoksa geçip gitmeden önce bir güzel yargılamalı mıydı, karar veremiyordu.

Akşamın serin havasına çıktı. Vanessa ile karşılaşmadan önce, sonucu ne olursa olsun, uzay ve zaman içinde kısa bir yürüyüş yapmak düşüncesi, tıpkı bir polo maçından evvel duyduğu hareket arzusu gibi içini doldurdu, ruhundaki karanlık boşluğu giderdi, hatta, kendisini gecenin bu vaktinde yalnız başına Totemfield'e sürükleyen dürtüden dolayı duyduğu kaygıyı sildi.

Fabian meşeliğin arasından geçti; dar giysileri ve ayakkabıları içinde pek de rahat değildi. Ev, şimdi karşısındaydı; pencerelerden dökülen ışıklar, park etmiş arabaların yanından geçen Fabian'ın üzerine vuruyordu. Girişteki birkaç mermer basamağı çıktı, solundaki süslü zile bastı.

Zil sesi üzerine kapı açıldı. Üniforma giymiş bir zenci uşak gülümseyerek Fabian'ı buyur etti.

"İyi akşamlar efendim." Adamın yüzündeki sıcaklık Fabian'ın güvenini tazeledi.

"İyi akşamlar," dedi Fabian. "Geç kalmadım ya?"

Uşak gülümsedi. "Eğlenmek için vakit hiçbir zaman geç değildir efendim."

Fabian, eski bir tanışın karşısındaymış gibi, rahat bir tavırla adamın omuzuna dokundu. "Sen Joseph'sin değil mi?" diye sordu.

"Brady, efendim. Yalnızca Brady," diye yanıt verdi zenci adam, yeni konuğun merakına karşılık olarak.

"Söyle Brady, herkes nerede?"

"Bay ve Bayan Stanhope, konuklarıyla birlikte kütüphanede içki alıyorlar."

"Ya Bayan Vanessa?"

"Bayan Vanessa da kütüphanede," dedi Brady.

Fabian, Brady'yi kolundan yakaladı ve kurnazca bir planı varmış gibi onu kendine yaklaştırdı. "Bayan Vanessa bana telefon ettiği zaman, konukların arasına karışmadan önce benimle yalnız konuşmak istediğini söylemişti. Şimdi Brady, beni onun odasına götürüp, Bayan Vanessa'ya eski öğretmeninin kendisini beklemekte olduğunu haber verir misin? Başka hiç kimseye söz etme ama; üçümüz arasında bir sır olarak kalsın bu. Olur mu Brady?"

"Tabii, efendim," dedi uşak. "Lütfen beni izleyin." Salonlardan öyle hızla geçtiler ki, titreşen ışıklarla cilalı tahtalardan başka pek bir şeyin farkına varamadı Fabian; ökçeleri önce mermerlerin üzerinde takırdadı, sonra halıların içine gömüldü. Bir avizenin kristallerinden yayılan ışık, mobilyayı ve merdiveni aydınlatıyordu.

Fabian ve Brady, kenara çekilerek, ellerinde maharetle dengelenmiş yiyecek ve içki tepsileri taşıyan uşaklara yol verdiler.

Brady, Fabian'ı yukarıya, duvarları portre ve resimlerle dolu uzun bir koridorun sonuna doğru götürdü. Aşağıdan yükselen bir kahkaha tufanı peşlerinden geldi.

Uşak, önünde durduğu kapıyı usulden çaldı ve açarak Fabian'ı

bir dairenin holüne aldı. İçeride ışık namına yalnızca duvardaki küçük aplik vardı.

"Evinizdeymiş gibi rahat edin efendim," dedi Brady, bir divanı işaret ederek. Sessizce kapıdan çıkarken, "Bayan Vanessa hemen gelecektir," diye ilave etti.

Fabian, çalışma odasına geçti ve Vanessa'nın yatakodasına girdi. Elini çekmecelerin ve sağa sola serpiştirilmiş zarif eşyaların üzerinde dolaştırdı, gözleri Vanessa'nın yatağı üzerine kaydı. Bunlar, Vanessa'nın özel yaşamına ait gerçeklerdi; Fabian içeri girmeden önce şimdi oldukları gibiydiler; Fabian dışarı çıktıktan sonra da böyle kalacaklardı.

Fabian çalışma odasına geri döndü. Masanın üzerindeki lamba, Fabian'ın çerçeveli iki büyük fotoğrafını aydınlatıyordu. Bir tanesi *U.S. Horse and World Report*'tan kesilmişti. Derginin Fabian'la biniciliğin günümüzdeki durumu hakkında yaptığı bir röportajla birlikte yayınlanmıştı. Fabian bir polo midillisinin üzerinde görülüyordu; arka planda Fairfield kulübü vardı. Diğer fotoğrafta ise, Fabian, Kaptan Ahab'ın üzerindeydi ve Madison Square Garden'da, Vanessa'nın elinden ikincilik ödülünü alıyordu.

Masanın üzerinde, Vanessa'ya yazılmış, hepsi de açık bir tomar mektup zarfı vardı. Fabian zarflara dokunup mektup kâğıtlarının kalınlıklarını yokladı ve ilk zarfın üzerindeki gönderici adresine baktı. Mektup, Stuart Hayward'dan geliyordu. Mektupları görmüş olduğu için Fabian'ın birdenbire canı sıkıldı. O, doğa ya da insan, dış dünyayla kurduğu bağlarda, ipuçlarını, daima bizzat kendisinin gerçekleştirdiği eylemlerin sonuçlarından elde ederdi; ya da karşısına dolaysızca dikilip kendisinden aynı derecede dolaysız yanıt bekleyen eylemlerden. Anahtar deliklerinden bakmaz, bir başkasınınn mektuplarını okumaz, bir başkasını özel eşyalarını karıştırmazdı; tıpkı bir başkasının parasını çalmayacağı gibi. Bir başkasının yaşamına davetsizce girmek, Fabian için, kişiliğinin bütünlüğünü inkar etmek tehlikesini taşıyordu.

Ayak sesleri üzerine kapıya döndü. Holde yanan lamba, kapı-

dan içeri giren Vanessa'yı aydınlattı; üzerindeki gece elbisesi, kızı daha bir olgun, daha bir kadınsı gösteriyordu.

Vanessa odadaki adama baktı, yetersiz ışığın altında onun yüzünü inceledi. Sonra yaklaştı, yüzündeki şaşkınlık birdenbire dağıldı. Hiçbir şey söylemeden Fabian'ın üzerine atıldı, kollarını boynuna doladı, elbisesi ezildi, yüzüne bakarak alnını ve saçlarını okşadı.

Fabian geri çekildi ve yumuşak bir sesle, "Elbisen, Vanessa," dedi.

Vanessa bir başka lambayı daha yaktı. Fabian, ışığın altında,kızın ne denli yaşam dolu olduğunu gördü. Vanessa, hep o bildiği güzel Vanessa idi; makyajı biçimli ağzını belirginleştiriyor, yara izi ise duyarlılığını anımsatıyordu.

"Karavan'da geçirdiğimiz onca zamandan sonra, sonunda benim konuğum oldun işte," dedi Vanessa. Sonra Fabian'ın resmi kıyafetini fark etti. "Seni hiç böyle görmemiştim, böyle..."

"Babacan?"

"Evet, babacan," diye güldü Vanessa. Sonra, evsahibesi havasına bürünerek, gözleri dalgın ve endişeli bir hal aldı. "Ne zaman geldin?"

"Birkaç saat önce. Karavan'da biraz kestirdim."

"Karavan'da mı? Karavan nerede?

"Dışarda. Ahırların orada,"

Vanessa, Fabian'ın yakınına geldi, bir elini kaldırıp onun başının arkasını okşadı, sonra eli aşağıya kaydı, sırtına düştü. Kasığını Fabian'ın kasığına sürttü, ama tahrik edici bir kahkaha atarak işi şakaya vurdu. Fabian'ın elini göğsüne götürerek "Yatmak için neden doğruca buraya, benim yanıma gelmedin?" diye mırıldandı. Dudaklarını Fabian'ın boynuna dokundurdu. "Burada benimle kalacaksın, öyle değil mi?"

Fabian, Vanessa'ya doğru döndü ve kendisini kurtarmaya çalıştı. "Beni dinlemen gerek..." diye söze girişecek oldu.

"Seni dinlemeyeceğim," dedi Vanessa. "Burası bizim evimiz.

Senin ve benim." Sustu. Yüzünü sıkıntı kapladı. "Beni alt üst ediyorsun Fabian. Bankadan öylecene çekip gitmekle..." Tekrar sustu. Fabian onun konuşmakta ne denli güçlük çektiğini fark etti. "Sana ait olan bir şeye sahip çıkmadan çekip gitmen..." Yine sustu. Yüz hatları, acı çekiyormuşcasına gerilmişti. "Başka hiç kimse senin verdiğinden daha fazlasını vermedi bana. Hem kendime hem de başkalarına karşı özgür olmayı öğrettin sen; düşüncelerimde, gereksinimlerimde, bedensel arzularımda özgür olmayı öğrettin... Seni özgürce sevdim. Bir sevgi armağanını geri çeviremezsin... Kabul etmek zorundasın." Gözlerini Fabian'ın gözlerine dikti. "Kabul etmek zorundasın Fabian, çünkü seni seviyorum."

Fabian cevap vermedi ama onu kollarının arasında tuttu. Birbirlerine kenetlenmişlerdi. Vanessa alnını Fabian'ın omuzuna dayadı, elleriyle onun kalçalarını tuttu, sonra vücut hatları üzerinde dolaştırdı.

"Bu armağanla istediğin her şeyi yapmakta serbestsin," diye fısıldadı. "İstediğin her yere gidebilirsin. Benimle birlikte olup olmamakta da serbestsin."

Fabian yalnızca dinledi; duyduğu şefkat, sevgilisi olan bir kadından çok, sırlarını itiraf eden küçük bir çocuk içindi. Neredeyse, onu anladığını, bir daha onun verdiği hiçbir şeyi geri çevirmeyeceğini, tüm arzusunun onun yanında kalmak olduğunu söyleyecekti. Ama sustu.

Vanessa, Fabian'ın elini tuttu. "Konukları bekletmemeliyiz, öyle değil mi?" dedi.

Fabian, birdenbire, Vanessa'nın dünyasına yabancı biri olduğunun bilincine vardı. "Ama anne ve baban ne der? Ben davet edilmedim ki?"

"Şimdi edildin. Burası benim de evim."

Fabian, kızın peşine düşüp koridora çıktı. Vanessa, kütüphaneye gitmeden önce Fabian'ı yatıştırmak istiyormuşcasına onun koluna girdi ve birtakım odaları dolaştırdı. Bronz şamdanlıkların ve tombul porselen vazoların altındaki antika mobilyanın şaşaasından Fabian şaşkına döndü. Pencereler vitraylarla örülmüştü. Yerler,

abanoz, ağaçkavunu ve şimşir ağacından parkeydi. Kapılar maundandı; aslına sadık ayrıntılarıyla doğaya meydan okuyan manzara, insan ve at resimleri altındaki şömineler mermerdendi.

Kütüphane kapısının ardından gelen konuşma sesleri Fabian'ın içini endişeyle doldurdu. Vanessa kapıyı pervasızca açtı ve Fabian'ın önünden içeri daldı.

Fabian önce şömineyi gördü; önünde on ya da on iki çiftin oluşturduğu bir grup vardı. Birkaç kişi de divanlara oturmuş çene çalıyordu. Vanessa, Fabian'ın elinden tuttu ve uzun boylu, yapılı, başı hafif açık bir adama doğru yürüdü. Fabian'ın gördüğü bu adam, Eugene Stanhope'un bir benzeriydi.

Vanessa, yaşlı bir çiftle konuşmakta olan adamın koluna dokundu.

"Seni çok özel biriyle tanıştırmak istiyorum baba," dedi Vanessa.

Patrick Stanhope, bir yaşam boyu katıldığı sayısız kokteyl partinin ve davetin kazandırmış olduğu bir refleksle, boş boş gülümseyerek elini uzattı.

"İşte baba, Fabian bu," dedi Vanessa. "Benimle birlikte olmak için az önce geldi."

Patrick Stanhope, tokalaşırken Fabian'ın elini sıkı sıkı kavramıştı ama Vanessa'nın Fabian'ı tanıtması üzerine gülümsemesi kayboldu. Fabian, kendisinin Stanhope'dan belki de daha yaşlı olduğunu şaşkınlıkla gözlemledi.

"Gelebildiğiniz için sevindim Bay Fabian," dedi Stanhope kısaca. Sonra yaşlı çiftin meraklı bakışlarını fark ederek Fabian'ı onlara tanıştırdı. Tam bu sırada Vanessa'nın annesi geldi. Kırk yaşlarında, kahverengi ve gür saçlı, güzel bir kadındı; vücuduna bakılırsa spor dünyasının yabancısı değildi.

"Doris Stanhope, Vanessa'nın annesiyim," dedi tatlı bir sesle. "Kızımıza ata binmeyi öyle iyi öğrettiniz ki!"

Kızının yanında duran Patrick Stanhope, karısının ve Fabian'ın

yüzüne bakıyordu. Yaşlı çift uzaklaşmıştı. "Eugene sizden sık sık söz ederdi," dedi Stanhope, özelliksiz bir sesle.

"Davetsiz geldiğim için özür dilerim," dedi Fabian. "Ama Vanessa'yı görmeyi ve sizlerle tanışmayı çok arzu ettim."

"Özür dilemenize gerek yok Bay Fabian. Geldiğinize sevindik," dedi Doris Stanhope nazikçe.

"Beni annemle babamdan istemeyecek misin?" diye sordu Vanessa. Neşeli bir çocuk gibiydi yine. "O da bana talip olabilir," dedi annesine dönüp gülerek. "Zaten başka ne varsa aldı."

Patrick Stanhope endişeyle etrafına bakındı, kızının söylediği sözlerin duyulmuş olmasından korktu. Yaklaşmakta olan bir grup konuğu oyalaması için karısını gönderdi ve Fabian'a iyice sokularak alçak bir sesle konuştu. "Totemfield'de ne kadar kalacaksınız Bay Fabian?"

"Fabian bizimle bir süre kalacak," dedi Vanessa, kendinden emin.

Fabian, Vanessa'nın kolunu tutarak Stanhope'un sorusunu yanıtlarken, sesindeki güven havasından ürktü. "Ne yazık ki yarın sabah erkenden ayrılmak zorundayım."

Dehşetle geri çekilen Vanessa'nın yüzünü ateş bastı. "Bunu yapamazsın Fabian!" diye tısladı ıstıraplı bir yüzle.

Stuart Hayward salonu baştan başa geçip onların yanına geldi; Vanessa ile Fabian'ın arasına girerken teklifsiz bir gülümseme vardı yüzünde. Beğenildiğinden emin olan bir insanın ifadesiydi bu.

"Nasılsınız Bay Fabian?" diyerek el sıkıştı. "Garden'da bize yaptığınız iyilik için size teşekkür etme fırsatını bulamadım." Sustu. "Vanessa'ya ve bana yaptığınız iyilik için. Şimdi önemli liglerde yarışan Kaptan Ahab için de tabii."

"Sizin Kaptan Ahab'la önceden yaptığınız sıkı çalışmalardan sonra benim için çok kolay oldu bu," dedi Fabian.

Vanessa gözlerini ona dikti. Yüzü ateş saçmaya devam ediyordu. Bunu fark eden Stuart, endişeyle kızın üzerine eğildi.

"Totemfield'de uzun süre kalacak mısın Bay Fabian?" diye sor-

du Stuart; kolunu Vanessa'nın beline dolamaya çalışıyor ama sıkıntı içindeki Vanessa sürekli kaçıyordu.

"Bay Fabian yarın ayrılıyor," dedi Stanhope, zorlamalı bir nezaketle. Sonra, otomatik ve keyifsiz bir gülümsemeyle Hayward'ın omuzunu sıktı. "Haydi siz Vanessa ile beraber konukları ağırlamakta Bayan Stanhope'a yardımcı olun. Biz de Bay Fabian'la birlikte çalışma odasında görüşelim. Bu baş belası tay hakkında biraz konuşmak istiyorum." Vanessa'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden Fabian'ı kütüphanenin kapısına doğru götürdü.

Stanhope, çalışma odasında ilerledi. Haşmetli bir sessizlik içindeydi oda; kütüphanedeki hareketlilikten ilginç bir şekilde tecrit edilmişti. Fabian köşedeki barok masaya baktı. Odaya yakışmayan tek şey, masanın kenarındaki koca bir video ile onun üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmiş telefonlardı; düğmeleri, şömine ateşinin ışığı altında parlıyordu. Fabian, bir an, bir başka Stanhope ile bir başka yerde yaşadığı o öğle sonrasını anımsadı: Eugene, bir avcı masasının ardından bağırıyordu. Şimdi, Patrick Stanhope ile birlikteyken, kırmızısı bol, cafcaflı bir İran halısı, hem konuşmaları, hem de ayak seslerini boğuyordu.

Patrick Stanhope, şöminenin yanında duran iri bir çift kırmızı koltuktan birini işaret etti. Fabian, koltuğa oturduğu zaman gözlerini yerden kaldırdı ve Komodor Ernest Tenet Stanhope'un haşmetli yüzünü gördü, aile babasının koca bir portresi odaya hükmediyordu.

Stanhope'un kitaplığa dokunması üzerine gizli bir bölme açıldı ve ortaya bir bar çıktı. Fabian'ın içmeyeceğini bildirmesi üzerine kendisine bir içki hazırladı ve Fabian'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

Stanhope'un yüzü endişeden yorgun görünüyordu. "Kafamın içindekileri toparlayıp sana söylemekte güçlük çekiyorum Fabian," diye söze başladı. "Bu konu bana nedense ya çok önemli ya da hiç önemli değilmiş gibi görünüyor. Önce şunu söyleyeyim: İnan ki seni asla... asla..." Bardağını aşağıya kanepenin koluna doğru indirirken ısrarla tekrarladı. "Seni asla kardeşimin ölümünden sorumlu

tutmadım. Eugene ile geçinemediğimiz doğrudur. Birbirimizi pek görmezdik ama sizin iyi arkadaş olduğunuzu biliyordum. Senin usta bir oyuncu olduğunu da biliyordum. Tanrı şahit ya, bu konuda epey dedikodu oldu. Yine de Eugene'in ölümünün basit bir kaza olduğundan eminim." Stanhope'un bu kanaati, ses tonundan açıkça belli oluyordu. "Televizyon için hazırladığımız polo dizisine danışman olmanı ben istedim. Stockey'e seni ikna etmesini söyledim."

Fabian başını salladı.

Stanhope, yorgun bir tavırla koltuğun arkasına yaslandı; söylemek zorunda olduğu şeyin ağırlığını vücudunda hissediyor gibiydi. "Doğrusunu istersen Fabian, bizimle ancak belli saatlerde çalışmanı istiyordum, çünkü binicilik öğretmeni olarak, Vanessa'nın sana nasıl taptığından haberim vardı. Bunu bilmeni isterim. Kızım için yaptıklarından dolayı seni takdir ediyorum."

Stanhope, yavaş hareketlerle, içkisinden iri bir yudum aldı. "Vanessa bizim tek çocuğumuz. O kusuruna gelince..."

"Yara izini mi kastediyorsunuz?" dedi Fabian nazikçe.

"Yara izini." Stanhope başını salladı. "Zavallı çocuk, o yaradan kurtulmak için bir sürü ameliyat geçirdi. İlk ameliyatı, doğumundan hemen sonra oldu. Ama ağzı berbat bir halde olduğu için o zaman pek bir şey yapılamadı. Kısa bir süre sonra bir ameliyat daha oldu." Stanhope bardağını kaldırarak duvardaki portreyi işaret etti. "Babam, Komodor Stanhope, kızın bu durumu üzerine, Vanessa'yı birinci dereceden mirasçı yaptı. İki oğlunu, Eugene'i ve beni çiğnedi." Stanhope şimdi dalgın bir halde konuşuyordu, anılar içinde kaybolup gitmişti.

"Vanessa yedi yaşındayken New York'ta tekrar ameliyat edildi. Ne var ki durumda bir gelişme görülmüyordu. Yine de ameliyatlar sona ermedi. Genç bir kız olunca, onu İsviçre'ye, Sion'daki bir kliniğe, ünlü bir operatöre götürdük. Adam epey bir düzeltme yaptı, ama..." Soğukkanlılığını yitiren Stanhope kekeledi, ama sonra, söyleyeceği şeyi vurgulamak istercesine kendini toparladı.

"Doris ve ben, daima iyi bir ana baba olmaya çalıştık," dedi de-

rinden gelen bir sesle. Gözleri, odanın zenginlikleri üzerinde ifadesizce dolaştı. "Rahatsızlığı dolayısıyla onu istediği gibi yaşamakta serbet bıraktık; bu davranışımızın doğruluğundan kuşkulandığımız zamanlarda bile. Doktorlar, yapılan ameliyatların kızın sağlığını yaranın kendisi kadar zedeleyebileceğini söylediler." Anımsadığı şeyler Stanhope'u ürpertti. "Dediklerine göre, böyle bir kusuru olan bir çocuk içine kapanabilir ve her şeyden nefret edebilirmiş." Sinirleri iyice gerildi. Hâlâ acı içindeydi, ama her sözcüğü tartarak söylüyordu. "Ya da umutsuz bir aşk tutkunu olur, aşkı bulduğu zaman da onu yitirmek korkusuyla çılgınca sahip olmayı isteyebilirmiş." Birdenbire ayağa kalktı, elindeki boş bardakla bara gitti. "Vanessa, böylesi sahip olma tutkunu bir kız, Fabian. Sana verdiği para, Komodor'un bıraktığı servetin bir parçası. Bu para onun biricik gücü." Stanhope, bir kimyager titizliğiyle içkisini tazeledi. "Bu parayı seni sevdiği için vermedi." Sonra düzeltti. "Bu parayı yalnızca seni sevdiği için vermedi. O sana sahip olmak, seni denetimi altına almak istiyor." Bardağı şiddetle tezgâhın üzerine vurdu. Geri döndü, Fabian'ın karşısına oturdu. Gözleri halının desenleri üzerinde dolaşıyordu.

"Bu parayı sana armağan etmek istediği zaman," diyerek devam etti Stanhope, yüksek sesle düşünüyormuş gibi, "Vanessa senin uzaklaşmandan korkuyordu." Sesi acıyla boğuklaştı. "Bize seninle evleneceğini söyledi. Doris ve ben, önünde henüz bir üniversite yaşamı bulunduğunu belirttiğimiz ve senin..." Stanhope kekeledi, karşısındaki insanı incitmek istemiyordu. Ama Fabian'ın güven verici tutumuyla kendini toparladı. "Ona, annesinden ve babasından daha yaşlı biriyle evleniyor olacağını söylediğimizde, yaş farkının önemli olmadığını, seni, yalnızca seni istediğini açıkladı. Sana vereceği armağanın seni özgür kılacağını, böylece herkesin, senin onunla parası için evlendiğini düşünmeyeceğini söyledi."

Stanhope içkisini masanın üzerine koydu. "Ama sen armağanı reddedince her şey değişti Fabian. Vanessa ile evlenmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyor musun? Vanessa'nın bir gün sahip olmayı isteyebileceği çocuklar için iyi bir şey olacak mı bu?" Fabian, Stanhope'un donuk gözlerinin yaşardığını gördü.

Ayağa kalkan Fabian, canlı hareketlerle Stanhope'un yanına gitti, elini onun omuzuna koydu ve sıktı. Stanhope, omzunu sıkı sıkı kavrayan elin sıcaklığını hissetti.

"Vanessa'yı seviyorum," dedi Fabian. "Her zaman da sevdim. O benim hiçbir zaman sahip olamadığım çocuğum, kızım, benim küçük sevgilim." Stanhope'un omuzunu iyice sıktı. "Ama onun en çok sevdiğim yanı, o özgür tabiatı. Umarım şimdiye dek onun özgürlüğünü kısıtlayacak bir harekette bulunmamışımdır; bundan sonra da bulunacak değilim."

Fabian elini nazikçe çekti ve Stanhope'dan çok, odanın sessizliğine hitaben konuştu. "İşte bu yüzden Vanessa ile evlenemez, onu yanımda götüremezdim. Yarın sabah da buradan aynı nedenle ayrılacağım."

Patrick Stanhope, ayağa kalkarken hafifçe sarsıldı. Ona yardımcı olan Fabian, Stanhope'un içindeki durdurulması olanaksız heyecan dalgasını hissetti.

"Ama unutma," dedi Stanhope, boğuk bir sesle. "Vanessa kolayca incinebilir. Kendisini reddedilmiş hissetmesin." Geri çekildi, Fabian'ın yüzüne baktı, söylediği her bir sözcüğü vurguladı. "Onu hayat felsefen dolayısıyla kendisinden ayrıldığına inandırmaya çalış."

"Vanessa beni çok iyi tanır," dedi Fabian. "Benim davranışımı sorgulamaya kalkışmayacaktır."

Stanhope kendini toparlamaya başlamıştı: Baba Stanhope'un yerini yönetici Stanhope aldı. "Sanırım Vanessa'nın Totemfield'den ayrılması gerekecek. Sen gittikten sonra burada bir gün daha kalamaz. Buradaki anılarının hiçbiri iyi değil." Karar vermek ve eyleme geçmek Stanhope'u yatıştırmıştı. "Yarın onu uçakla Virginia'daki halasının yanına göndereceğim, sonra da yurt dışına, uzun bir yolculuğa..." Kapıyı işaret etti. "Partiye katılmamızın zamanı geldi," dedi, her zamanki otomatik gülümsemesiyle. "Birileri evden sıvışmış olduğumuzu düşünebilir."

Kütüphaneye geldiklerinde, Vanessa, Fabian'a tekrar asıldı, çe-

kingen bir tavırla onun yanında bulunuşunun tadını çıkardı. Fabian'a sahip olmak konusunda hâlâ iddialıydı. Ama Fabian, toplantının havasında kesin bir değişiklik fark etti. Doris Stanhope'un nazik tavırlarının yerini bir sıcaklık almıştı; Fabian'ı konuklara bir aile dostu olarak takdim eden Stanhope coşku içindeydi. Yalnızca Stuart Hayward aradaki mesafeyi koruyor, zorlamalı bir kibarlıkla Fabian'dan uzak duruyordu.

Vanessa, ailesindeki bu değişikliğin farkına varmış, kafasını kurcalayan soruları bir kenara bırakıp duruma boyun eğmeye başlamıştı.

Stanhopeler, bir başka konuk grubu için akşam yemeği verecekti. Bundan dolayı partiden ayrıldılar. Patrick Stanhope, kendilerini göremeden erken saatte yola koyulması halinde, Fabian'ın tekrar ziyarete gelmesinde ısrar etti.

Stuart Hayward, asık bir suratla kütüphanede kaldı ve Vanessa ile başbaşa olabilecği bir fırsat yakalamaya çalıştı. Vanessa'nın Stuart'ı terslemesi üzerine Fabian kıza yaklaştı ve ona kendisini Karavan'da bekleyeceğini fısıldadı. Vanessa başını salladı.

Fabian evden ayrıldı, dışarı çıktı ve ağaçların arasından Karavan'a geri döndü. Evin pencerelerinden vuran ışıklar, çimlerin üzerindeki heykellerden, koyu ama iç rahatlatıcı gölgeler oluşturuyordu.

Fabian, Karavan'a girdikten sonra kapıyı açık bıraktı, bütün ışıkları söndürdü ve bir divanın üzerine uzanarak beklemeye koyuldu.

Vanessa gözünün önüne geldi; ertesi sabah ayrılacağını söylediği zaman kızın yüzünün şaşkınlıkla nasıl çarpıldığını gördü. Vanessa'yı gece elbisesinin içinde düşündü, onun kadınsı tavırlarını, genç Hayward'ı terslerken sahip olduğu güven dolu havayı anımsadı.

Vanessa'nın Karavan'a bu sefer ne şekilde geleceğini merak etti. Vanessa evden sıvışıp karanlığın içinden süzüldükten sonra, oynamayı seven bir kızın havasıyla yatak odasında ya da mutfakta bir yere tüneyecek miydi? Yoksa, parmaklarının ucuna basarak kori-

dordan teçhizat odasına geçecek, tahta atın ya da midillilerin arkasına saklanıp bulunduğu yeri bildirmek için oradan seslenecek miydi?

"Beni neden terk ediyorsun?" dedi Vanessa'nın sesi; yukarıdan, Fabian'ın görmediği bir vücuttan kopup geliyormuş gibi. Fabian kalkıp oturdu, sesin kaynağı sandığı yere doğru uzandı. Ama Vanessa orada değildi. Fabian, bastonsuz bir kör gibi, içi boş bir karanlığın içinde hareket etti.

"Beni neden terk ediyorsun?" dedi ses yeniden. Bu sefer, döşemenin altında boğuluyormuş gibi aşağıdan geldi. Fabian dizleri üzerine çöktü, bir kolunu anten gibi uzatarak sesin geldiği yere doğru süründü.

"Beni neden terk ediyorsun?" Ses, bu kez, kısık bir halde, mutfağın ya da banyonun arkasından bir yerden geliyordu. Fabian, Karavan'ın içinde hızlı hızlı ilerlemeye başladı; bir başkasının karanlığa rağmen yolu nasıl bulabilmiş olduğunu şaşkınlıkla düşünüyordu.

Yatak odasına çıkan merdivene vardı; Vanessa'nın kendisini yatakta beklediğinden emindi. Tam yukarı çıkacaktı ki, bir ses onu durdurdu; ses, ahırla teçhizat odası arasındaki ufak bir bölmeden geliyordu. Burası, Fabian'ın, Vanessa ile buluştuğu günlerde, yatak odası haline getirdiği gizli bir yerdi. Teçhizat odasına açılan gizli bir kapısı vardı. Sevişirlerken, Karavan'a yabancı biri geldiği ya da bir baskına uğradıkları takdirde, bu bölmede saklanacaklar ve giyinmeye vakit bulacaklardı.

Fabian teçhizat odasına geldi, yüzünü gizli bölmenin kapısına dayadı. Daha kızın soluk alıp verişini duymadan, onun içeride bulunduğunu hissetti. Eli tam kapının koluna uzandığında, kapı içeriden açıldı. Fabian içeri girdi. Tavandaki ışık birdenbire söndü.

Vanessa çıplaktı, gece elbisesi ve ayakkabıları yatağın üzerindeki rafa yığılmıştı; sorusunu tekrarlamadı ama Fabian'ın kendisine dokunması için tutkuyla yaklaştı. Ağzı kurumuştu, yanakları alev alev yanıyordu; gözleri, sorduğu sorunun henüz verilmemiş yanıtını bekliyordu.

Fabian, bu sorgulamadan kaçmak için Vanessa'yı yatağın üzerine yatırdı. Kızın bacakları arasına yerleşip gözlerini onun gözlerine diktiğinde, Vanessa kendisini hâlâ soran bakışlarla seyrediyordu.

Bir an geldi, Vanessa'nın içindeki gerilim Fabian'ı dikkatli olmaya yöneltti; salıverilmeyi beklerken Vanessa'ya baskı yapan, onu yoran bir gerilimdi bu; Fabian'ın Vanessa'nın derinliklerindeki varlığına karşı çıkıyordu. Vanessa'nın soluğu, dalga dalga yükselen bir kasılma halini aldı; dalgalar, kâh kısa, kâh uzun, ama ısrarlı ritimlerle parçalanıyordu. Vanessa'nın dili, Fabian'ın eli ve parmakları üzerinde dolaştı; burun delikleri açıldı, bir soluk sesi duyuldu, Fabian'ın eline ve yüzüne ılık bir hava vurdu. Fabian, Vanessa'nın kendisine ilişkin duygularını tartmak arzusuyla gözlerini kaldırdığında, Vanessa hıçkırarak boşandı, gözyaşları burnunun ve dudaklarının üzerinden kaydı, omuzlarına ve göğüslerine döküldü.

Şimdi hıçkırıkların ritmi bozulmuş, Vanessa'nın soluğu boğazına düğümlenmişti. Fabian, Vanessa'nın o solgun yüzüyle artık kendisine bakmadığını fark etti.

"Beni neden terk ediyorsun?" diye mırıldandı Vanessa; uzun bir yolculuktan sonra babasının kollarında uykuya dalan bir çocuk gibi, bulmak istediği biricik yanıt, Fabian'ın sessizliği ve vücuduna dokunan eliydi.

Fabian, tanyeri ağarırken Vanessa'yı uyandırmak, ona, evine, kendi yatağına dönmesini söylemek istedi. Ne var ki, Vanessa'nın yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu; battaniyeye sıkı sıkı sarıldı, dışarıda yalnızca eli ve yüzü kaldı.

Fabian kızın yanına oturdu ve onun yatışını seyretti, kızın yanında geçirmekte olduğu bu son dakikaları terketmesi ve onu anılarından silmesi istenecek olsaydı, hayatının geri kalan kısmından vazgeçmeyi yeğlerdi; bunun bilincindeydi.

Giyinip şoför kabinine geçti, direksiyonun arkasına oturdu. Denize açılmak üzere olan bir kaptan gibi kontağı çevirdi; ısınan motorun sarsıntısını hissetti.

Pencereleri açtı. Sabah rüzgârı, yüzüne işlemiş olan Vanessa kokusunu silip götürdü. Ahırdan midillilerin homurtusu geldi.

Vites kolunu çekti. Karavan'ın devasa kütlesi önce sarsıldı, sonra harekete geçti. Fabian, Karavan'ı usulca evin çevresinde dolaştırdı, ana kapının önüne çekti. Motoru açık bırakarak arkaya, Vanessa'nın uyumakta olduğu gizli bölmeye geçti. Vanessa, aynen bıraktığı gibi, eli battaniyenin üzerinde uyuyordu. Fabian, onu sarsmadan kucağına aldı. Vanessa gözlerini açtı.

"Vakit geldi," dedi Fabian.

Vanessa birden Fabian'ın ne demek istediğini anladı. Karşılıklı bakıştılar. Vanessa'nın yüzünde yalnızca acı vardı. Fabian kızı yatağa bıraktı ve Vanessa'nın raftaki elbiselerini almak için uzandı.

"Artık bana dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Vanessa, battaniyeye sarınarak.

Fabian gözlerini kaçırdı; anılarını, Vanessa'nın saçlarında, omuzlarında, ellerinde ve kızı kendisinden ayıran kaba battaniyenin üzerinde gezinmeye bıraktı. Vanessa, çoktan, Fabian'ın erişemeyeceği bir noktaya varmıştı. "Hayır Vanessa, dönmeyeceğim."

Vanessa, güvensiz bir tavırla, üzerini örten battaniyeyi işaret etti ve "Bunu saklayabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii."

Vanessa, elinde battaniye, yalın ayak, Fabian'ın önünden yürüdü, mutfakta bir an durdu, yatak odasına çıkan merdivene baktı. Sonra, şoför kabininin kapısına vardı.

Fabian'a bakmak için döndü, gözleri yaş doluydu. Kendini zorlayarak soluğunu tuttu, yara izinin altında dişleri titredi.

"Hoşça kal Fabian," diye fısıldadı. El yordamıyla elbiselerine ve ayakkabılarına uzandı. Battaniyenin altından bir an göğüsleri göründü.

Vanessa birdenbire kaybolup gitti.

Fabian, Karavanı'nı Totemfield yollarında sürmeye başladı. Bir yanda Double Bridle haralarına, bir yandan da Betsy Weirsto-

ne'un yerine giden yolları mekanik bir dikkatle araştırdı. Betsy Weirstone'un yeri, şehirlerarası yolun tekdüzeliğini bozan bir benzin istasyonu, tenha bir alışveriş yeriydi. Fabian, sonunda, terk edilmiş tren istasyonuna giden yola saptı, çöplüğün yanından geçti, ormanın derinliklerine girdi.

Şimdi üzerinde gitmekte olduğu, hâlâ asfaltlanmamış bu kır yolu, Fabian için yabancı değildi. Double Bridle haralarında öğretmenlik yaptığı sıralarda, buradan sık sık geçerdi. Bu yol ormandaki bir açıklığa giderdi; Karavan'ı içinde barındırabilecek kadar geniş, onun ağırlığını taşıyabilecek kadar sert zeminli, çalıları ve ağaçlarıyla doğal bir kamuflaj oluşturan bir açıklığa. Fabian, eskiden olduğu gibi şimdi de, arabanın burnunu yola çevirerek geri geri içeri girdi; gerektiği zaman, girdiği çabuklukla rahatça dışarı çıkmaya hazırdı.

Burası son gelişinden beri değişmemişti. Çevresi yabani otlar, çalılar ve selvi ağaçlarıyla çevriliydi. Çayırdan keskin bir sonbahar kokusu yükseliyordu. Fabian, burada Vanessa'yı beklediği günleri anımsadı; Vanessa'nın bisikletinin çıngırağını şimdi bile işitiyordu.

Yıllar önce, buraya ilk kez geldiği zaman, ormandaki bu açıklığı incelediği gibi, neden kendisini de incelememiş olduğunu merak etti. Eğer o zaman kendisini de incelemiş olsaydı, ileride buraya tekrar tekrar geleceğini ve peşine düştüğü şey her ne olursa olsun, bu açıklık yerde yalnızca kendini bulacağını önceden görebilecek miydi? Eskiden olduğu gibi şimdi de, geçmişin acımasızlığını hissetti ve onun durmadan yinelenen döngüsüne müdahale edemiyor olmasına şaşırdı.

Anıların, kendi düşüncelerinin ve yorgunluğunun ağırlığı üzerine çöktü. Ayaklarını sürüyerek yatak odasına geçti ve kendini yatağa attı. Kendinden geçerken, midillilerini, onlara uzun zaman yem vermediğini ve tımar etmediğini düşündü.

Fabian öğleyin uyandı. Banyo yaparken, gerçeklik, vücuduna vuran su gibi hissettirdi kendini. Şimdiye kadar, Vannessa'dan ayrıldığı zamanlarda, kız onun tekrar geleceğinden emin olurdu. Şimdi

ise ayrılan taraf Vanessa idi ve Fabian, kızın asla geri dönmeyeceğinden emin olabilirdi.

Zaman, bundan böyle, birlikte oldukları ilk günden şimdiye kadar geçmiş olan süre olmayacaktı. Fabian da artık zamanın mimarlığını yapamayacak, dur durak bilmeyen bu akışı engelleyebilmek için bir düzen kuramayacaktı. Amaçsız ve heyecansız, karmakarışık eylemlerden oluşan bir kaos çöktü Fabian'ın üzerine ve onu, Vanessa'yı Double Bridle haralarında ilk gördüğü sabahın berraklığından tecrit etti.

Birbirlerine söyleyebilecekleri her şeyi pek çok kez söylemişlerdi, ama Fabian, Vanessa ile son bir kez daha konuşmak istedi. Vanessa'ya söylemek istediği şey, içinde bulunduğu bu yalnızlıkta avuçlarının arasından kayıp gidiyordu. Vanessa'yı rahatsız edip, incitecek bir şey söylemek istemediğini biliyordu.

Fabian, umutsuzluğun niteliğini kabullendi: Vanessa'nın kendisi için beslediği duyguların gerçekliğiyle karşı karşıya geldiğinde, artık Vanessa'nın hayatının sahibi olma görüntüsünü koruyamazdı; artık Vanessa'nın kadınlık öyküsünün tanığını ve bu öykünün biricik yazarı değildi. Bir yarayı iyileştirirken bir başkasını açmak olmazdı. Vanessa'ya kendi hayatı ile başbaşa kalmak hakkını vermek için kendisini ona bağlayan zinciri çözmek zorundaydı. Şimdiye kadar pek çok kez yapmış olduğu bir davranışın nedeni ve gizli amacı, şimdi geçmişini geleceğe bağlayan bu biricik gerçek, Fabian'ın üzerine bir kasırga gibi çöktü: Zaman zaman, gecenin köründe, bir hastaneye, yaşlıların ya da kimsesiz insanların barındığı bir eve rastladığında, Karavanı'nı durdurur ve oraya giderdi.

İçeri girdiğinde, nöbetçi doktoru ve hemşireyi arar, buradan tesadüfen geçmekte olduğunu söyler, kendisini bir binici, ama aynı zamanda bir yazar, dolayısıyla biniciler üzerine öyküler anlatan biri olarak tanıtır, gecenin bu ileri saatinde gözüne uyku girmemiş, yalnız, ama öykü dinlemeyi seven biri varsa, ona seve seve öyküler anlatacağını belirtirdi. Kimliği saptandıktan sonra, Fabian'ı koridorlardan ve salonlardan geçirip, oksijen tanklarıyla, böbrek makineleriy-

le, kısacası, savunulması en güç olanı, yani yaşamı savunan silahlarla dolu bir yere getirirlerdi.

Burada, zamanı durdurmuş olan bir ıstırap hüküm sürerdi. Bu ıstıraba, yalnızca, insanı uyuşturan ilaçlar meydan okurdu. Televizyonun görüntüsü ve sesi artık dikkatleri çekmezdi. İnsanı avutan tek şey, kendi hayal gücü olurdu. Dikkatini karşısındaki şekil üzerinde toplayan Fabian, bir erkeğe ya da bir kadına, ender olarak da bir çocuğa hitap ederdi; tedavi edilebilecek kişiler değildi bunlar; yalnızca hâlâ soluk alıp verdikleri için canlı sayılıyorlardı. Karşısındakine ayırabilecek vakti olan bir gezgindi Fabian ve bütün arzusu, bir başka gezginle, biricik farkı bir başka yolda ilerlemek olan bir gezginle karşılaşmaktı. İskemleye oturduğu zaman, kendisi ya da bir başkası hakkında bir öykü anlatmaya başlar, Karavanı böylece bir kez daha yaşam yolculuğuna çıkar, yaşanıp geride kalmış ya da henüz yaşanacak olan yaşamlar boyunca yol alırdı. Fabian, ihtirasın kendileri için artık bir oyun olmaktan çıktığı, çekiciliği ve esrarını yitirdiği insanlar için bir ihtiras oyunu* sahnesi düzenlerdi. Dinleyicisinin düş gücünü serbest bırakmak için fantezilerini sürekli denetim altında tutmaya dikkat eden Fabian, binicilik sanatı üzerine açıklamalar yapar, zafere ulaşması olanaksız kişilere savaş stratejileri anlatır, artık hiç kimseyi kucaklayamayacak olan kişilere de kucaklaşan aşıkların öykülerini aktarırdı.

Fabian, çabucak giyindi, telefon etmek için yanına bir avuç dolusu bozuk para aldı ve Karavan'ın arkasındaki ahıra koştu. Big Lick'i dışarı çıkardı, çılgınca eyerledi ve geç kalmış olabileceği korkusuyla hayvanı dörtnala sürdü; Vanessa belki de çoktan uçağa binmişti.

Kumluk yol, kısrağın ayak seslerini boğarak Fabian'ın altından kayıp gitti. Peşinden bir toz bulutu yükselen Fabian, öğle sonrası

(*) *Ortaçağda İsa'nın çarmıha gerilişini konu alan dinsel kaynaklı bir oyun türü. (Ç.N).*

güneşi altında parlamakta olan telefon kulübesine vardı. Telefonun çalışmaması olasılığıyla duyduğu korku, içindeki paniğin yerini aldı. El yordamıyla bir bozuk para buldu, delikten içeri attı, numarayı çevirdi. Karşıdaki zil çalmaya başladı; uzun zil sesleri, Fabian'ın içindeki sabırsızlık dolu ıstırabı işaret eden sessizlikler tarafından bölünüyordu. Fabian, Vanessa'nın çalışma odasındaki telefonu gözlerinin önünde canlandırdı: Zil sesi sessizliği parçaladı, Vanessa ileri atıldı, eli ahizeye uzandı.

Ne var ki telefon çalmaya devam etti. Fabian, kızın gitmiş olduğuna, onu özlediğine, Vanessa'nın Karavan'da söylediği sözlerin ondan işittiği son sözler olduğuna inanmak istemiyordu. Telefonu birdenbire kapattı ve numarayı tekrar çevirdi. Tam telefonu kapattığı sırada Vanessa'nın ahizeyi kaldırmış olabileceğini ve şimdi hattı meşgul bulacağını umuyordu.

Ama hat meşgul değildi. Telefon çalmaya devam etti; bir, belki de iki dakika geçti. Zaman, Fabian'ın yüreğini sıkıştıran bir zehir gibiydi. Dışarıda duran Big Lick ise son derece sakindi, burnunu telefon kulübesinin camına sürtüyordu. Elindeki ahizeyle ayakta dikilen, zilin küstah ve tekdüze sesini dinleyen Fabian, zamanın, yolunu engellemiş olduğunu anladı; Karavan'a binerek uçak alanına gitmek için vakit çok geçti. Telefon kulübesinden fırladı, Big Lick'in sırtına atladı, ormanın içine daldı, uçak pistine doğru hızla yol aldı. Şimdilerde kullanılmayan bir demiryolunu izleyen kestirme bir patikaya girdi. Buradan daha önce topu topu bir kez geçmişti. Yolun bir iki mil sonra daraldığını, terk edilmiş variller ve arabalarla tıkanmış olduğunu görünce çılgına döndü. Şimdi tek amacı, hızını iyice arttırarak molozların üzerinden aşmaktı.

Demiryolu, bir çalılıkta sona erdi. Uçak pisti bu çalılığın arkasındaydı; bir şerit gibi uzanıyordu. Üzerindeki tek uçak, iki motorlu küçük bir jetti. Ağır ağır Fabian'ın üzerine geliyor, kalkmaya hazırlanıyordu. Uçak dönüp de gümüş rengi gövdesindeki şirket sembolu görünmeden önce bile, Fabian içerideki yolcunun kim olduğunu biliyordu. Şimdi, umutsuzluğun yerini keder aldı ve Fabian artık

Vanessa'yı düşünmeyi bıraktı. Önemli olan tek şey atıydı; çalıların engellemesinden kurtulan hayvan dörtnala koşmaya hazırdı. Fabian, pist boyunca atağa kalktı, Big Lick'in ayakları altındaki sararmış otlar parçalandı. Uçakla aynı hizaya gelen Fabian, ayna camlı pencerelere baktı. Motorları gürleyen uçak, kalkışa hazırlandı. Uçak, pırıl pırıl yanan pencereleriyle yanından geçerken, Fabian, pilotun Vanessa'ya döndüğünü ve görmekte olduğu manzarayı, tadını çıkarta çıkarta ona işaret ettiğini hayal etti. "Şuraya bakın, Bayan Stanhope! Böylesini her zaman göremezsiniz!" diyor olmalıydı pilot. Alnını serin cama uzatmış olan Vanessa da, pist boyunca sel gibi çağlayarak koşan bir binici görüyordu. Tepeden tırnağa beyazlar giyinmiş olan bu binici, elindeki mızrağıyla, yalnızca kendinin görebildiği bir düşmana saldıran bir süvari gibi, yağız atının yelesine eğilmişti.

cep
roman

KÖR RANDEVU
yazarı
JERZY KOSINSKI'den
İHTİRAS OYUNU

Yaşadığını yazan, yazdığı gibi de yaşayan Kosinski, yine romanlarındaki karakterlerden birine yakışan bir biçimde dünyamızdan çıkıp gitti: Başına geçirdiği bir naylon torbayla intihar ederek...

Bu romanı, tüm hayatı yaşam ile ölüm, acılar ve zevkler arasında gidip gelen yazarın erotik, olağandışı bir yaşantıyı sergileyen bir yapıtı...

